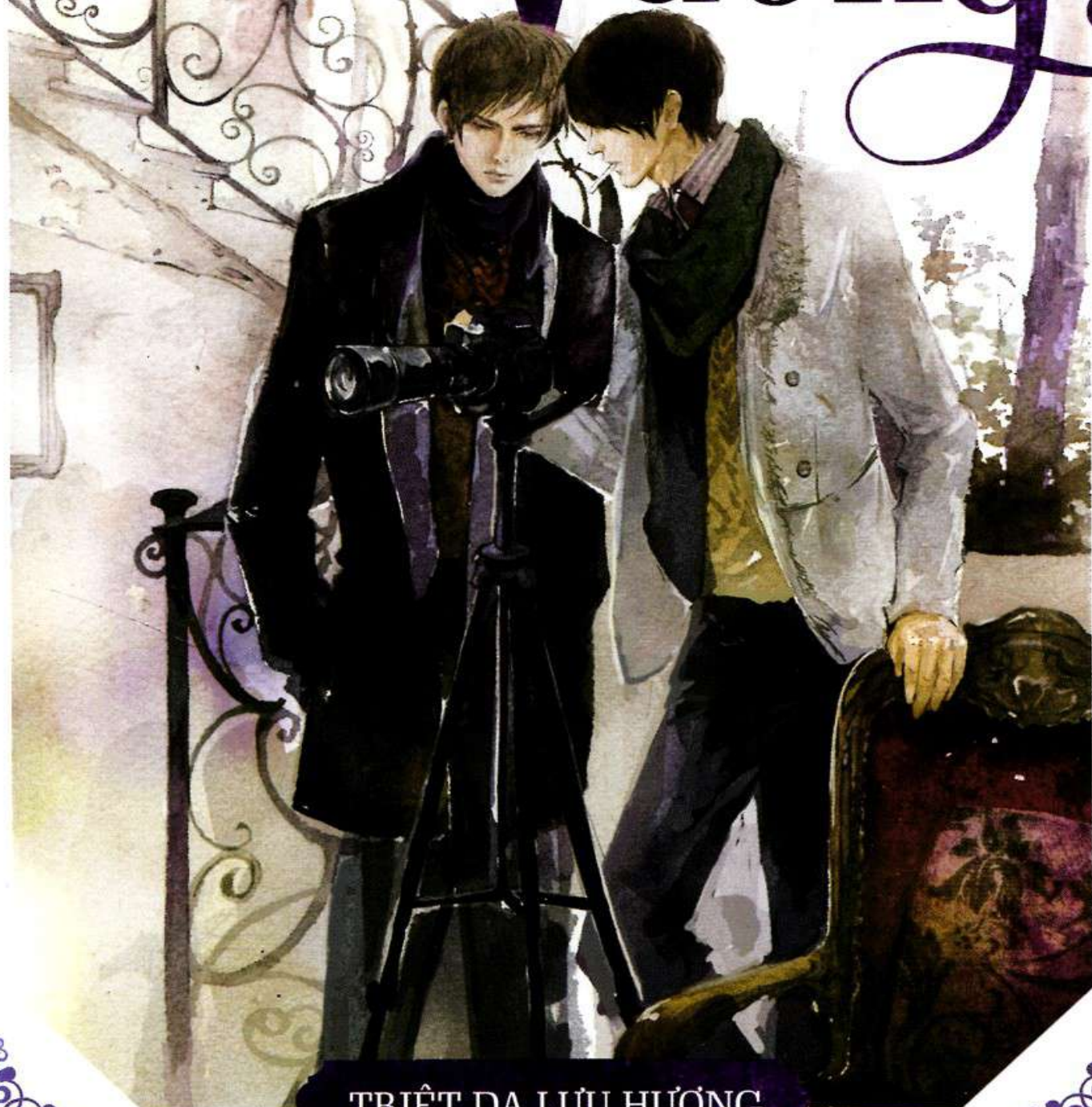

TỦ SÁCH VĂN HỌC
TRUNG
QUỐC
ĐẠI

Thiên Vương

TRIẾT DA LƯU HƯƠNG

CHIBOOKS

NHÀ XUẤT BẢN LAO ĐỘNG

Thiên Vương

Tên gốc: Hạ Nhất Trạm Thiên Vương / 下一站天王

Tác giả: Triệt Dạ Lưu Hương / 彻夜留香

Dịch giả: Hy Hy

Phát hành: Chibooks

Xuất bản: NXB Lao Động

Typer: Hà Du

Tóm tắt:

Điền Viên - một chàng trai nông thôn nghèo với ước mơ được đặt chân lên thành phố để đeo đuổi người tình trong mộng của mình - thiếu gia giàu sang Thu Hàn Lâm. Nhưng cũng chính bởi cuộc sống thành phố khắc nghiệt đã khiến cậu nhận ra nhiều điều và mất niềm tin vào tình yêu. Để chạy trốn mỗi tình đầu đau khổ và kiêu hãnh, cậu chấp nhận ra đi, làm lại từ đầu bằng đôi bàn tay trắng với nghề người mẫu có thu nhập bấp bênh. Những tưởng số phận lại mỉm cười với cậu khi đưa đẩy Nikon (Lý Bạc Nhiên) - một nhiếp ảnh gia danh tiếng nhất châu Á với những đòi hỏi khắt khe tuyệt mỹ trong cả công việc và cuộc sống, đến với cậu thì đột nhiên người mẫu danh giá hàng đầu châu Á Phạm Triết Tây - người yêu cũ của Nikon đột ngột xuất hiện. Cuộc chiến gắt gao xung quanh việc ai giành được vương miện trong cuộc thi Thiên Vương mới giờ đây không chỉ là cuộc chiến cá nhân giành giật tình yêu giữa Điền Viên và Phạm Triết Tây, mà còn là cuộc chiến gay gắt giành giật quyền lợi và vị trí giữa những kẻ chủ chốt trong các tập đoàn cùng các âm mưu ghê gớm nhất trong giới showbiz người mẫu...

Văn án

Ở trên cao có gì? Ở dưới thấp có gì?

Ngoài phù hoa có gì? Trong tâm tối có gì?

Nơi nào cũng xô bồ. Nơi nào cũng mỗi mệ.

Nơi nào cũng khát vọng. Nơi nào cũng mỗi mong.

Cậu, chơ vơ giữa dòng đời hoa lệ mà bộn bề, dẫu nhìn sang ngang hay nhìn lên trên, cũng chỉ thấy nơi đó có một đường thẳng song song chẳng vươn tay chạm tới. Cậu những tưởng rồi hai đường thẳng sẽ giao nhau, lại biết đâu khi nhận ra nó là ảo mộng chỉ càng làm lòng thêm chua chát muôn phần.

Anh, dù tài hoa được người người săn đón, nhưng giữa thành thị mộng mị, anh vẫn chỉ đang đi bằng bước chân hững hờ. Cứ gồng mình sắm vai Thượng Đế trong thế giới của bản thân, thực chất bàn tay anh vẫn mòn mỏi kiếm tìm yêu thương đâu đó, kiếm tìm hơi ấm đơn sơ nho nhỏ, kiếm tìm giấc mơ bấy lâu thất lạc.

Đô thị phồn hoa có là chi? Sân khấu hào nhoáng có là gì? Nhân tình thế thái vạn vẻ biến đổi, lòng người ấm lạnh biết giờ chia phôi. Ai cứu rồi ai đã chẳng còn quan trọng, chỉ cần anh và cậu nắm chặt tay nhau, cùng vượt qua cầu vồng chót vót, và trên đám mây cao ấy, chính là chiếc ôm ấm áp giữa vầng hào quang sáng chói vô ngần.

Cậu dụi dụi mắt, nhanh nhẹn trở dậy khỏi giường. Chuyến xe buýt đầu tiên của mỗi ngày luôn xuất phát từ năm rưỡi sáng.

Cả làng cũng chỉ có duy nhất một chuyến xe lái lên Trung Hoàn, mặc dầu vậy, ngôi nhà nhỏ lụp xụp nằm ven con đường làng chài này hàng tháng vẫn tiêu tốn mất hai nghìn đồng của Điền Viên.

(Trung tâm chính trị và thương mại của Hồng Kông)

Từ nông thôn đặt chân vào thành thị, thẩm thoát đã gần bốn năm rồi.

Bốn năm, mà mỗi sớm tỉnh giấc, cậu vẫn cảm thấy hồ mê, như mình còn đang tha hương xứ lạ.

Cậu cố gắng tỉnh táo trở lại vì hôm nay nhận được điện thoại của quản lý Jason, điều đó đồng nghĩa, ba tháng trời chưa có cơ hội đi diễn thì nay cậu đã có rồi đây. Điền Viên mau mau chóng chóng rửa mặt, sau đó vận một chiếc áo hoodie màu đen và một chiếc quần bò đã phai bọt màu. Phải khen là đáng cậu đẹp, chiều cao 189 cm, vai rộng hông thắt, quần bò giúp cặp chân cậu nom dài hơn.

Cách ăn mặc này khiến Điền Viên vốn mang gương mặt baby càng trông như thể cậu bé con bên nhà hàng xóm. Cậu sở hữu vẻ điển trai đặc trưng của người phương Đông, mặt mày vuông vắn, mũi thẳng, nước da trắng ngà đậm chất châu Á. Nhưng dù nét cậu mạnh mẽ là thế thì khuôn mặt vẫn mang đường cong mềm mại của thiếu niên.

Làm một người mẫu, tướng mạo như Điền Viên thực chất không được ưa thích lắm trên sàn diễn thời trang. Các sàn diễn ngày nay phần nhiều đều

chuộng cái đẹp trung tính ma mị, hào nhoáng, trái lại, vẻ đẹp của Điền Viên thật sự chưa đúng gu thời đại và thiếu nét độc đáo riêng biệt trước ống kính.

Hơn nữa cử chỉ của cậu còn nhiễm thói quen dè dặt và gượng gạo của dân nông thôn, khung xương do làm nông lâu ngày cũng to hơn thắm mỹ sần diễn ưa vai hẹp, tất thấy mọi yếu tố đều làm cậu càng trở nên lạc điệu giữa trào lưu trình diễn thời trang hiện thời.

Trước khi ra cửa, Điền Viên hơi ngần ngừ, ăn mặc thế này chắc chắn cậu sẽ bị quản lý Jason mắng vốn.

Thực ra cậu còn có một chiếc áo len màu cam hiệu Prada và một chiếc quần thường màu xanh sẫm hiệu Zegna xịn, thế nhưng các nhà thiết kế thời trang bây giờ ngày càng làm kích cỡ nhỏ dần đều, từ cỡ 50 xuống 48, rồi lại từ 48 xuống còn 46, người cao 170 hay 175 thì cứ phải chọn những bộ dành cho người cao 185 mới vừa.

Các hàng mẫu dùng để trình diễn cũng thế, Điền Viên đã cao thêm 3cm so với hai năm trước, giờ mặc bộ quần áo kia đã có vẻ căng chật. Cậu lấy chúng ra, rồi lại nâng niu cất chúng về chỗ cũ. Chúng không chỉ là hai món đồ hàng hiệu mà cậu sở hữu, trong chúng còn lưu giữ cả phần hồi ức đẹp nhất cùng tình bạn đáng trân trọng nhất mà cậu có.

(Trong một thiên của Cầu vồng loang cùng series với Thiên Vương có tiết lộ, trước kia Điền Viên là thiếu gia đẳng ngoại của nhà Thu, lên nhà Thu làm và chịu nhiều tủi hổ. Trong quãng thời gian ấy cậu có quen một gã thợ sửa ống nước đến nhà Thu làm thuê, được gã dạy bảo nhiều thứ và tặng cho một chiếc áo Prada, một chiếc quần Zegna. Sau này khi cậu quyết rời

khỏi nhà Thu, tất cả những gì cậu mang đi chỉ có hai món đồ này. Chính gã thợ sửa ống nước đó đã đưa cậu lên thành phố, cho cậu ở nhờ nhà trong thời gian đầu và giới thiệu cậu đến với nghề người mẫu. Không có gã sẽ không thể có một Điền Viên lên thành phố làm người mẫu)

Uống một cốc nước, ăn lòng trắng hai quả trứng tự luộc, rồi Điền Viên ra cửa vừa vặn sáu giờ đúng, kịp ngay chuyển xe buýt tiếp theo đi ngang qua. Bốn mươi lăm phút đường, thành phố phồn hoa với san sát các tòa nhà xi măng bê tông cốt thép đã hiển hiện trước tầm mắt, trên tấm quảng cáo neon rực rỡ khổng lồ chính là gương mặt đại diện của Dior Homme tức Phạm Triết Tây - người mẫu hàng đầu châu Á.

Mí mắt Phạm Triết Tây híp dài, hơi xếch lên toát vẻ sắc sảo, làn da trắng kiểu tái, phong cách Dior Homme như thể được sinh ra vì anh ta vậy. Sơ mi với ống tay áo hẹp hình móng ngựa bó sát cơ thể mảnh dẻ, trên dải cà vạt dài thêu con ong mật biểu tượng quyền lực của Napoleon. Nhìn từ xa, Phạm Triết Tây hệt như một vị Công tước ma cà rồng, vẻ đẹp toát ra từ anh ta ngập ngụa cảm giác bệnh trạng.

"Quả là một Công tước ma cà rồng đầy ý nhị của phương Đông!" Năm đầu tiên Phạm Triết Tây đi diễn ở Milan, một nhiếp ảnh gia đã nhận xét như vậy.

Lần ra mắt đầu tiên ấy của Phạm Triết Tây đã càn quét cả tuần lễ thời trang xuân hè Paris, trở thành người mẫu châu Á đẳng cấp quốc tế. Thành công sáng chói của anh ta chẳng những nâng tầm tiếng tăm cho công ty quản lý, mà đến mấy năm sau, các công ty quản lý khác đều dùng phong cách của anh ta để làm thước đo so sánh xem một người mẫu nào đó có tiềm năng thành công hay không.

Điền Viên ngắm nghía bức quảng cáo của Phạm Triết Tây vài lần, mới hốt hải bước về phía công ty quản lý.

Chắc chắn rằng, theo tiêu chuẩn kia, Điền Viên chính là hạng người mẫu chìm lìm.

Đến khi cậu tới trước cửa văn phòng, Jason đã ở đó chờ cậu.

Jason làm quản lý nghệ sĩ, vào mùa ế ẩm cũng sẽ kiếm show cho cả người mẫu nam. Gã thường cảm ràm nếu không vì gã chẳng nỡ nhìn các người mẫu nam chết đói thì đã chuyển sang bầu sô cho người mẫu nữ từ đời nào đời nào rồi. Ngụ ý là, gã vì các cậu nên mới chịu làm cái nghề chẳng được bao xu này đây.

Dù có vài lúc Jason ăn chia tiền của họ cực kỳ chênh lệch song Điền Viên luôn tỏ vẻ thông cảm, ít khi nào phàn nàn. Bởi vậy Jason cũng quý cậu người mẫu hiền lành này lắm, dù điều kiện Điền Viên chưa tốt, gã vẫn thường chiếu cố cậu nhiều hơn.

"Jamie đến rồi đấy à?" Jason nhác thấy cậu liền giơ tay, ánh mắt gã lướt qua quần áo cậu, chỉ hơi chau mày nhưng vẫn chưa ý kiến gì trước mặt mọi người.

Cậu thở phào nhẹ nhõm. Jason thường thường không hẳn là một quản lý tốt bụng cho cam, chưa quở trách cậu trước mặt đám đồng tức là hôm nay cậu tương đối may mắn rồi. Jamie là tên tiếng Anh gã đặt cho cậu, theo kiểu nói của gã, một người mẫu nam có thể không mặc quần lót, nhưng bắt buộc phải có tên tiếng Anh.

Đứng cạnh Jason là năm người mẫu nam khác, gã không giới thiệu cho cậu, có điều cậu quen gần hết. Quen thân nhất với cậu là Đại Sơn, một anh chàng cơ bắp cuồn cuộn, chuyên đi diễn mấy dòng thời trang mang tông khỏe khoắn, thoải mái kiểu Mỹ như DKNY Men của Donna Karan. Tương tự với Điền Viên, anh chàng cũng thuộc loại không được ưa chuộng trên sàn diễn.

Chính vì lẽ đó mà Đại Sơn thường xuyên tức giận, mĩa mai người mẫu nào nổi danh đều là "hai phai" hết, anh chàng cũng hay chê trách xã hội bây giờ quá vụn vẹo nên quan điểm thẩm mỹ cũng thành ra biến thái theo. Thu nhập của người mẫu nam cực kỳ không ổn định, ít ai lại kiếm cơm chỉ dựa vào cái nghề này, Đại Sơn cũng thế. Anh chàng là nhân viên pha chế trong quán bar, Điền Viên cũng từng làm thuê ở bar đó nhưng là nhân viên đón khách. Bỗng nhiên Đại Sơn ra hiệu bằng mắt với cậu, cậu bèn nhìn theo, trông thấy Jason đang ôn hòa trò chuyện với một người lạ mặt, xem thái độ có vẻ thân thiết quá chừng.

Cậu người mẫu này thoát nhìn còn khá trẻ, tuổi chưa đến hai mươi, vô cùng xinh đẹp, một vẻ đẹp trung tính. Nó mặc một chiếc jacket da cổ dựng vừa mỏng vừa ngắn màu xanh lục của Versace, bên trong là sơ mi hiệu D&G dài tay màu cam trong suốt cực kỳ lộ liễu, ai mà thấy, cam đoan mắt phải sáng rực lên cho coi.

Trùng hợp làm sao khi Điền Viên nhìn nó cũng là lúc tầm mắt nó dừng lại trên mặt cậu. Cậu tự giác so sánh bản thân với nó, thấy mình chỉ là hạng chân đất mắt toét, vậy nên cậu mỉm cười, nào ngờ cậu người mẫu trẻ tuổi kia lại chỉ lạnh lùng lia mắt qua cậu rồi ngoáy đầu đi ngay.

Cậu cũng không để ý quá nhiều, hơi cười khẽ, đoạn quay đi.

Đại Sơn chứng kiến hết cảnh này. Đến lúc lên xe, anh chàng vỗ vai cậu thì thầm, "Thằng Simon kia phong cách nhang nhác Phạm Triết Tây, nghe đồn công ty coi trọng nó lắm, có khả năng sẽ cho nó đi diễn tuần lễ thời trang thu đông D&G châu Á năm nay. Hoạt động quảng cáo này chỉ coi như cọ xát, thử nghiệm, biết đâu sang năm người ta lại thành Phạm Triết Tây thứ hai rồi."

"Thật không, giỏi quá!" Cậu giật mình. Một người mẫu mới ra mắt mà đã được đi diễn D&G, đủ chứng minh công ty đề cao nó thế nào. Mọi người đều lên xe, Jason liền ngồi cạnh Simon, coi bộ Jason lúc này chẳng những là bầu sô mà còn là quản lý riêng cho cậu người mẫu siêu sao tương lai này.

Sáu người mẫu tập hợp nhau để quay một bộ quảng cáo cho game online chủ đề thần ma, cốt truyện về thế giới loài rồng, tiên hiệp Ngạo Thiên từ thần nhập ma. Thần Ma do công ty Giải thị đầu tư chế tác, theo như lời đồn kể thì đây là trò game online mang phong cách Trung Hoa tấn công vào thị trường quốc tế, chế tác cực kỳ hoàn hảo, chỉ xét đến các khoản mục họ đặt ra cho quảng cáo cũng đủ thấy phần nào rồi.

Kịch bản quảng cáo là cảnh các môn đồ tu chân Thực Sơn quyết chiến cùng nhân vật chính Thần Ma giữa thiên địa, đòi hỏi phong cảnh hoành tráng, phải có trời xanh nước biếc và cả đại mạc ngút ngàn, thế nên đoàn quay phim phải bay sang vùng khác lấy cảnh. Diễn viên chủ chốt cho quảng cáo đương nhiên là một đại minh tinh, sắm vai Thần Ma Ngạo Thiên, còn đám người mẫu các cậu chỉ là phận tôm tép làm nền, đóng vai các môn đồ Thực Sơn trơ trên bao vây, công kích diễn viên chính.

Loại vai hoàn toàn làm nền này chẳng có tiền đồ là mấy đối với nghề người mẫu, nhưng hên thay công việc kéo dài khá lâu, ít cũng phải non nửa tháng

nên lương lậu xem như tạm ổn. Chẳng qua Jason quý cái tính hiền lành ngoan ngoãn của cậu nên mới xí cho cậu một vai.

Đoàn người cùng ra sân bay, trực tiếp check-in rồi đi vào, cách giờ lên máy bay còn một tiếng.

Jason lại tán gẫu với Simon, nhưng nói là tán gẫu cũng chưa đúng lắm vì chỉ có Jason đang thao thao bất tuyệt về lịch sử chói lọi của gã còn Simon thỉnh thoảng mới ậm ừ đôi câu, còn đầu là nhú mào, dường như không quá cao hứng.

Điền Viên vào phòng sách báo bên cạnh, tiện tay vớ một quyển tạp chí, trong đó cậu vô tình trông thấy bìa mặt hình một người đàn ông tuấn tú đang ôm một cô gái quý phái mỉm cười ngọt ngào, cạnh họ là dòng tiêu đề đỏ rực: "Tin vui của con trai trưởng Thu thị, cuối năm nay sẽ cưới thứ nữ Giản thị".

Cậu chỉ nghe bên tai mình "uỳnh" một tiếng, loáng thoáng lại nghe giọng người đàn ông kia vang lên đâu đó.

"Điền Viên, lại đây, có gì mà ngại? Sau này nhà anh cũng là nhà em."

"Anh thích mắt em nhất, thật là giống hai viên ngọc đen láy và thanh sạch."

"Anh thích em, Điền Viên. Vì em là Điền Viên chỉ thuộc về mình anh."

"Em yên tâm, anh sẽ bên em trọn đời."

Vậy mà lời lẽ ngọt ngào ấy còn chưa tan biến, tiếng cười khẽ khàng của người kia đã vọng lên, *"Một đứa rõ là quê mùa, tôi có giữ cũng chỉ để giải tỏa, các cậu không biết thấy nó là tâm trạng tốt hơn hẳn hay sao?"*

"Một đứa như nó mà cũng sống vui vẻ, thì có sao chúng ta lại không vui vẻ đi?"

Thả quyển tạp chí xuống, Điền Viên mới phát hiện tay mình run bần bật.

"Xin hỏi cậu muốn mua không?" Nhân viên bán hàng lấy làm bất mãn khi nhìn quyển tạp chí bị cậu làm nhàu.

"Xin lỗi chị!" Cậu luống cuống trả một trăm đồng, lấy tạp chí đi, sau đó kín đáo quăng nó vào thùng rác.

Đến khi Điền Viên ra cửa bay mới biết, thì ra bạn diễn chính là đại minh tinh La Phó Dụ, và Đại Sơn cùng mấy người mẫu kia đang tập trung tại đó thảo luận. La Phó Dụ ngồi ghế hạng thương gia, khác khoang các cậu, thành thử những người mẫu chen chúc nhau trong khoang phổ thông lập tức trở nên thân quen hẳn. Nói gì thì nói, phương pháp tốt nhất để một nhóm người đồng cấp bậc không chia bè chia cánh nhau, ấy chính là đẩy ra một quân địch giả tưởng.

Dạo gần đây tên tuổi La Phó Dụ lên như điều gặp gió, bộ phim Dị Hiệp hẳn đóng vai chính mới giành được giải thưởng điện ảnh Cây sồi vàng cao quý năm nay, công ty bộ game online này mời hẳn đến làm diễn viên chính quả thực rất sáng suốt.

Nhưng các người mẫu đầu có bàn tán chuyện này, họ đang xăm xì La Phó Dụ lên hương được như thế hoàn toàn là nhờ hy sinh nửa thân dưới đi hầu hạ Nữ hoàng Phí Anh Lệ của CDEA - Công ty Giải trí số một châu Á, hơn nữa Phí Anh Lệ chẳng những tận hưởng một mình mà còn lôi hẳn đi thết đãi vài quý bà đầu tư giàu sụ nữa.

Bởi biết nghe lời nên La Phó Dụ mới được nhận vai chính, được đoạt giải. "Muốn ăn thì lăn vào bếp thôi!" Một người mẫu nọ cười khinh khịch.

Họ cười đùa quá trớn dẫn đến cả Jason lẫn Simon đều phải quay lại nhìn, vẻ mặt Jason rõ ràng mất vui, còn Simon thì liếc hờ qua mặt họ, bờ môi mỏng hơi nhướn lên thành một đường cung, tỏ ý khinh miệt.

"Xí, chỉ là một thằng người mẫu non choẹt mà cũng bày đặt chảnh chọe!" Đại Sơn làu bàu cạnh Điền Viên.

Cuối cùng Jason cũng chịu dừng cuộc trò chuyện với Simon, chuyển qua dòm đồng hồ, Đại Sơn lại rĩ tai cậu, "Có khi nào vẫn còn người mẫu khác không?"

Cậu lắc đầu. Ngay khi các cậu cầm vé chuẩn bị lên máy bay, hình như người mà Jason đang chờ đã đến.

Jason lập tức dẫn Simon qua đó chào hỏi người nọ, đích thân đi nghênh đón, đám Đại Sơn đương nhiên cũng ngoái đầu, xem xem rốt cuộc là nhân vật nào đáng để cho Jason vồn vã như vậy.

Người đó đeo một chiếc túi vải bạt màu navy cực to hiệu Domke, áo tím, quần màu đen kiểu cách thoải mái, nhìn từ xa, bóng anh khá cao và cũng

dong dong.

Khi Jason nói chuyện, anh khẽ giơ tay xốc lại chiếc túi đang đeo trên vai, Điền Viên trông thấy ngón giữa của anh đeo một chiếc nhẫn bạc rất đặc biệt na ná loại nhẫn bạc cổ của Tây Tạng màu bạc xỉn tôn lên ngón tay thuần và trắng trẻo, đầy vị thần bí.

"Chắc là nhiếp ảnh gia." Đại Sơn đoán, "Thảo nào Jason xun xoe rõ gớm."

Đến khi người nọ xoay người, Điền Viên mới nhận ra anh ta đang đeo kính râm, tóc mái rất dài, che đi gần nửa cái trán, dưới chiếc mũi là vành môi rõ hình rõ dạng, vì cứ mím chặt nên càng khiến vẻ mặt anh thêm phần lạnh lùng.

Người này, thoát nhìn chẳng thể nói rõ là đẹp nhất ở đâu, song mọi đường nét của anh khi hợp vào lại tạo nên khí chất cực kỳ độc đáo, dường như quần áo có tầm thường cách mấy, nếu khoác lên người anh cũng trở nên đặc sắc lạ lùng.

Mà Simon, mới nãy còn khiến bao người ngơ ngẩn, thì nay bộ đồ hàng hiệu phủ từ đầu xuống chân nó lập tức trở nên mờ nhạt tuyệt đối khi đứng cạnh anh.

Tựa hồ Simon cũng mơ hồ nhận ra, vẻ mặt nó khiêm tốn hơn.

Đại Sơn tặc lưỡi, "Cái khí chất đó mà đi diễn, chắc chắn đè bẹp cả quần ma." Giọng anh chàng rõ ràng chẳng giữ ý chút nào, Điền Viên biết anh chàng đang cố tình nói cho cả vị nhiếp ảnh gia kia nghe thấy.

Đối với đám người mẫu, nhiếp ảnh gia quả tình là người có thể biến đổi họ tới 360 độ. Ảnh chụp có tuyệt không, chụp bạn ở vị trí nào thì đẹp, chụp bạn từ góc độ nào thì đẹp, v.v... tất cả những quyền hạn ấy đều nằm trong tay nhiếp ảnh gia.

Tiếc rằng người đàn ông ấy còn chẳng buồn dành cho Đại Sơn nửa cái liếc mắt. Chỉ có Jason giới thiệu, "Nicon đây toàn là lính tráng xuất sắc nhất của tôi đó, mong anh chiếu cố chúng nó nhiều nhé."

Nicon làm thỉnh, đảo mắt một lượt qua họ, có hơi dừng lại ở Điền Viên một lát rồi yên lặng ngồi vào chỗ.

"Nicon, Nicon..." Đại Sơn lẩm bẩm, thế rồi như sực nhớ ra gì đó, anh chàng kích động kéo tai Điền Viên, "Lẽ nào chính là Nicon?"

"Nicon nào cơ?" Điền Viên ngơ ngác.

"Quên bég chú là ma mới." Đại Sơn vỗ trán mình. Anh chàng thiên về phong cách Mỹ nên động tác nào cũng cường điệu hóa nhằm mùi Mỹ, giờ thì anh chàng đang trợn mắt, "Nhiếp ảnh gia Nicon đã đổi vận cho Phạm Triết Tây!"

Điền Viên giật mình, "VẬY anh ấy phải nổi danh lắm đúng không? Công ty mình đúng là dốc hết vốn liếng đi đầu tư cho Simon mà."

"Chưa biết được." Đại Sơn nhún vai, "Anh ta giúp Phạm Triết Tây lên hương xong rồi lặn. Chú mày biết đấy, giới bọn mình hể có tiệc tùng là phải tham gia đầy đủ, anh ta thì lặn một hơi cả mấy năm luôn. Vả lại sau khi

Phạm Triết Tây nổi tiếng, hình như anh ta cũng không chuyên về nhiếp ảnh nữa, cho nên chắc giá cả cũng không đến nỗi đắt lắm đâu."

Họ nói đến đây thì bắt đầu lên máy bay, Điền Viên cầm vé cùng lên với mọi người.

Không rõ do trùng hợp hay do Jason cố tình sắp xếp, thật chẳng ngờ Nikon ngồi ngay cạnh ghế cậu.

Thấy anh đang nâng cái túi to dùng bỏ vào hộc hành lý trên đầu, cậu liền tốt bụng hỏi, "Cần tôi giúp không?"

Nikon hoàn toàn tảng lờ cậu, cẩn thận cất gọn hành lý của mình. Đến khi thấy đã cố định, anh mới ngồi xuống thắt đai an toàn.

Điền Viên thấy anh lãnh đạm cũng đành từ bỏ ý định bắt chuyện với anh.

Nói vậy, ai nổi danh chắc cũng đều kiêu căng, cậu trộm nghĩ. Xem ra sẽ phải chịu đựng bốn tiếng đồng hồ buồn tẻ. Điền Viên thở hắt một hơi, tự nhủ thà ngồi cùng Đại Sơn còn vui hơn nhiều, chí ít quãng đường bay của cậu cũng không đến nỗi quá chán.

"Cậu là người theo chủ nghĩa bi quan ư?"

Ở thời điểm Điền Viên nghĩ người đàn ông này không đời nào chịu mở mồm nói chuyện, Nikon lại đột nhiên ngoảnh mặt qua, hỏi.

"Hả?" Cậu cứng lưỡi. Vốn dĩ định nói gì đó, nhưng bắt gặp ánh mắt sau cặp kính của Nikon, cậu phát giác mình chẳng thể thốt thành lời.

Mắt Nikon màu nâu pha chút xám, do đó từng vầng mắt của anh đều rõ ràng đến thế, ai có thoáng nhìn qua còn tưởng lầm đôi mắt này mù lòa, thế nhưng nhìn kỹ hơn, lại thấy nó đẹp đến ngây dại.

Biểu cảm thơ thẩn của cậu làm Nikon khẽ nhú mày, quay mặt đi phán một câu, "Xem ra cậu không phải người theo chủ nghĩa bi quan."

"Gì cơ?"

Anh đeo cái chụp mắt, thản nhiên nói, "Ngốc thì biết bi quan là gì?"

Tính Điền Viên đầu có lành mấy mà bị người ta mắng thẳng mặt là ngốc cũng làm sao thoải mái cho được? Cậu toan phản bác, ngón tay dài nhỏ của anh đã kéo chụp mắt xuống, bày vẽ ngồi nghỉ.

Bèn hít sâu một hơi, cậu lẩm nhẩm mấy lần "quân tử không chấp kẻ tiểu nhân", rồi chẳng mấy chốc những thứ khác trên máy bay đã thu hút sự chú ý của cậu, nhất là biển mây cao 3000 foot giữa lưng chừng trời.

Nhìn mây, cậu khẽ cười mỉm. Nói gì thì nói, cậu giờ đây cũng chẳng khác nào đang ở trên chín tầng mây nếu so với bản thân hai năm về trước.

Điền Viên hai năm trước ngày ngày lam lũ cày cuốc trên từng thửa ruộng bậc thang, thỉnh thoảng có một chiếc công nông tròn vành chạy qua con

đường mòn đầy bùn đất trên núi cũng đủ làm cậu ngấm ngấm no mắt, đâu thể ngờ cũng có ngày còn được ngồi máy bay.

"Kể ra cũng mãn nguyện." Cậu thầm nghĩ. Nhưng cái thời ấy, thêm một quả trứng cho bữa sáng cũng đủ giúp cậu cả ngày phấn khởi, thì nay muốn tìm chuyện gì đó giúp cậu vui vẻ dù chỉ một phút đồng hồ thôi, cũng khó khăn quá đổi.

Cô tiếp viên hàng không xinh đẹp dịu dàng đẩy xe đến, hỏi cậu muốn uống gì không, cậu cũng giống các người mẫu khác, không dám uống bậy, chỉ gọi một cốc nước lọc.

Uống hớp nước ấm áp, tựa hồ phế phổi lạnh lẽo cũng được sưởi ấm, cả người không còn căng ra nữa.

Cậu ngả lưng vào ghế, nhận ra người ngồi ghế bên cạnh hình như ngủ say rồi, nhịp thở anh đều đều, đầu hơi ngoẹo xuống vai, ngón tay thon dài đặt hờ trên tay vịn.

Được cái tiện cho Điền Viên ngắm kỹ chiếc nhẫn kia hơn. Đây là một chiếc nhẫn tròn khắc hoa văn và một vài nét uốn cong phổ biến, rõ ràng chỉ là một chiếc nhẫn Tây Tạng cực kỳ bình thường thôi, vậy mà đeo trên ngón tay dài, móng tay cắt gọn của anh, cũng mang đôi phần đặc biệt.

Cậu thở dài, nửa thất vọng, nửa cảm thán. Chiếc nhẫn trị giá chưa đến một trăm đồng mà anh ta đeo lại khiến người ta cảm tưởng như nó xa xỉ lắm.

Anh ta không làm người mẫu đúng là đáng tiếc. Cậu âm thầm nhận xét.

Bàn tay đang bị cậu nhìn chăm chăm bỗng giật giật. Điền Viên giật nảy, tức thời căng thẳng, chỉ sợ con người tính tình không dễ chịu cho lắm này hiểu lầm cậu rình mò.

Vậy mà bàn tay ấy lập tức siết chặt thành đấm, siết cực chặt, cực chặt, đến độ cả khớp xương cũng trắng bệch.

Thì ra đang gặp ác mộng. Điền Viên thở dài. Thì ra người oai như anh ta mà cũng mơ thấy ác mộng.

Vì ai ai cũng đều phải đấu tranh để sinh tồn chẳng? Cậu phỏng đoán, đoạn nhấn chuông gọi tiếp viên hàng không, khẽ khàng xin một tấm chăn, đắp cho Nikon.

Động tĩnh này làm Nikon tỉnh. Anh tháo chụp mắt, mơ màng nhìn tấm chăn trên người.

"Anh gặp ác mộng, tôi đắp chăn cho anh. Bà ngoại tôi dạy chỉ cần thân mình ấm hơn sẽ không thấy ác mộng nữa." Cậu luống cuống giải thích. Chắc anh ta không đến nỗi điên tiết vì bị người khác làm phiền giấc ngủ đâu nhỉ?

Kỳ thực Nikon không định giận, nhưng chẳng hiểu do đâu, hoặc giả do bản năng, Điền Viên cảm thấy người đàn ông này cực kỳ dễ nổi nóng, thậm chí còn sẽ bạo phát mọi lúc mọi nơi.

Nikon cười cười, dường như vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo nên đôi mắt biếng nhác, toát vẻ gợi cảm khó tả. Anh nói, "Thế chắc là vì bà ngoại cậu thường xuyên không được cõm no áo ấm đấy."

Điền Viên tức thời khóa miệng, quyết định từ giờ đến khi xuống máy bay sẽ không nhả ra thêm bất kỳ chữ nào với người đàn ông này nữa.

Cũng may Nikon không phải tuýp nhiều lời, cuối cùng hai người đều yên yên ổn ổn hạ cánh.

Họ vừa ra sân bay đã gặp ngay La Phó Dụ. Hôm nay anh ta diện bộ vest sọc ca rô Scotland với hai hàng cúc áo đang mốt của Dior, trong là áo ba lỗ đơn một hàng cúc, toàn thể bộ vest kiểu Tây lại mang đôi phần hóm hình, cực hợp với mái tóc tạo kiểu lãng tử của Takuya Kimura.

(Thành viên thuộc nhóm nhạc SMAP và là một trong những ca sĩ, nghệ sĩ giải trí, diễn viên nổi tiếng và thành công nhất Nhật Bản lẫn châu Á)

Đại Sơn lại cười khi khi bảo Điền Viên, "Quả là đệ nhất sát thủ sát gái già!"

Anh chàng nhấn mạnh hai chữ "gái già", làm Điền Viên thiếu điều bật cười thành tiếng.

La Phó Dụ lịch sự hỏi ý họ có muốn ngồi xe quản lý của mình không, đương nhiên là Jason cũng lịch sự nói bên công ty chế tác đã chuẩn bị sẵn xe đón họ.

La Phó Dụ không ép, nhưng khẩn khoản đề nghị Nikon đi cùng hẳn.

Ai khôn ngoan đều biết thực chất hẳn ta đến đón Nikon thôi, cùng lắm là khách sáo đôi ba câu xã giao với họ, chỉ có mỗi Điền Viên cho rằng La Phó Dụ có giả tạo cỡ nào, thì chí ít cũng còn lịch sự hơn Nikon.

Nicon lại xách chiếc túi vải buồm Domke, bình thản nói: "Jason cử trợ lý theo tôi rồi, ngồi xe anh nghĩa là tôi phải tự xách túi?" Nói đoạn, anh quay sang chỉ vào Điền Viên, "Còn không nhanh qua đây xách đồ cho tôi?"

Điền Viên vốn dĩ bàng quan xem người ta làm trò, đâu biết Nicon đột nhiên gọi như vậy, tầm nhìn của tất cả mọi người đều đổ dồn vào cậu. Jason buộc phải gọi vội, "Jamie, quên mất tiêu, cậu giúp Nicon tí nhé, qua xách đồ cho anh ấy đi." Sau đó gã hồ hởi với La Phó Dụ, "Nhóc kia từ quê lên, tay chân xốc vác nên tôi kêu cậu ta đi xách đồ... Hay là, để hai người họ đi xe anh?"

La Phó Dụ tuy là minh tinh lớn nhưng Jason cũng là quản lý, làm sao La Phó Dụ không nhìn ra nụ cười giả lả của Jason? Vì thế hắn nói, "Thôi vậy, chỗ tôi đông người, lộn xộn lại làm hỏng cục cưng của Nicon thì chết!"

Và thế là Jason giữ được Nicon nhờ vào "bóc lột sức lao động" của Điền Viên, cậu buộc phải đi xách đồ.

Đến khi cậu khoác được cái túi Domke to đùng kia lên người mới rùng mình. Cậu tuyệt đối không ngờ một cái túi lại nặng đến như thế. Nicon ung dung bước về phía trước. Túi nặng thật, song vẫn chẳng簸 bèn gì vì Điền Viên đã quen với việc đồng áng còn nặng nhọc hơn, mới ban đầu thì có hoảng hốt, chứ sau đó cậu đã nhẹ tênh đeo chúng đi đi lại lại rồi.

Nicon liếc mắt, nhìn Điền Viên đeo cái túi cỡ to trên lưng vẫn dư sức đi đứng thoải mái, còn tán dóc vui vẻ với Đại Sơn nữa, lông mày anh khẽ nhướng cao.

Kể từ đó Điền Viên rất chi là ngoan ngoãn làm trợ lý chuyên xách đồ cho vị nhiếp ảnh gia oai danh này. Công ty chế tác chọn địa điểm là một khu phong cảnh cạnh hồ Thiên Trì, non nước bao la, con người đứng nơi đó chỉ có thể trông đến trời xanh nước biếc, hết như đang đứng trong một bức họa, tâm trí ai nấy cũng trong lành hơn nhiều.

Người muốn nịnh bợ Nikon thì nhiều lắm, chẳng qua Nikon là dạng người mà chưa chờ bạn tiếp cận, bạn cũng đã đủ khiếp hãi rồi.

Vả lại anh vô cùng kiệm lời, ngay cả Jason mồm loa mép giải là thế mà đứng trước anh cũng chả dám oang oang, thành thử Điền Viên đi theo anh được yên tĩnh hẳn.

Đám người mẫu tới nơi mới biết không chỉ phải quay quảng cáo mà còn phải quay MV nữa, ca khúc chủ đề chính là Thần Ma, do La Phó Dụ hát.

Giới giải trí nhan nhản các trường hợp "đá chéo sân", La Phó Dụ coi bộ cũng có lòng đi hát, ca khúc chủ đề game online này nói cách khác chính là màn debut cho sự nghiệp hát hò của hắn, hèn chi hắn bỏ nhiều thời gian để tập trung cho đợt quảng cáo này.

Nữ diễn viên chính đóng MV là Tống Ninh Nhi gần đây đang nổi, diện mạo xinh xắn, đặc biệt cô có cặp mắt hoa đào quyến rũ. Vẻ đẹp của cô ngọt ngào, còn pha chút non nớt tự nhiên, rất dễ mến, chưa kể còn là nữ diễn viên duy nhất, bởi vậy cô được đoàn làm phim quan tâm ân cần lắm.

Có lẽ ý vào đó, Tống Ninh Nhi là diễn viên đầu tiên trong đoàn chạy qua bắt chuyện với Nikon. Diễn Viên bị cô đẩy đẩy cướp chỗ bèn rời khỏi cái giá ba chân của anh.

"Anh Nikon, phải pose thế nào mới được tấm ảnh đẹp nhất?" Cô nghiêng nghiêng đầu tựa hồ tò mò một cách ngây thơ, vẻ ngoài ngọt ngào, giọng nói cũng ngọt ngào, lại biết cách khiêm nhường han hỏi sở trường của đàn ông. Diễn Viên cũng còn phải công nhận, Tống Ninh Nhi tổng hợp đầy đủ mọi kỹ năng ứng phó với cánh đàn ông.

Nikon hôm nay chỉ mặc một chiếc áo sơ mi cổ đứng thông thường, quần kiểu dáng thoải mái màu đen, chỗ túi quần nổi nhau thành hai dải giả da xiên xiên, thoát nhìn hết sức nho nhã.

Anh ngoái đầu, ngón tay thon đặt trên Nikon D3x, môi cười nhẹ để hở hàm răng trắng đều, "Nếu mặt cô bớt chiếm diện tích ống kính hơn thì sẽ hiệu quả hơn bất kể cô pose đáng gì."

Một câu này, đâu chỉ Tống Ninh Nhi, mà Diễn Viên đang uống nước bên cạnh cũng suýt sặc.

Cảnh ngộ của Tống Ninh Nhi đã dập tắt tất cả ý đồ muốn lân la làm quen Nikon của đám người xung quanh.

Nikon ăn nói chẳng lọt tai chỗ nào, hên thay không có ai đến trêu chọc nên anh ta cũng chẳng được mấy lần mở miệng.

Con người Nikon im lặng nhưng chân thì rất cần mẫn, ngày ngày đi qua lại tất bật hơn bất kể một ai.

Điền Viên theo anh vài ngày liền khám phá ra, Nikon đâu chỉ không ưa nói chuyện, tính khí khắt khe, mà anh còn một vài sở thích kỳ lạ nữa, ví dụ như anh chỉ hút độc một loại thuốc lá Camel, đã vậy không dùng bật lửa, chỉ dùng diêm.

Có điều, thực chất thì số thuốc lá Camel ấy, đa phần anh chỉ hút vài hơi rồi vứt.

Nikon đối xử với người ngoài khá lịch thiệp. Tại vùng Thiên Trì này tập nập rất nhiều kiểu người, nào là người Hồi sống ở các khu vực lân cận, nào là người Hán qua buôn bán vài vụ con con, nào là khách du lịch đến từ bốn phương trên thế giới.

Anh biết nói tiếng Anh, tiếng Pháp, tiếng Đức, tiếng Ý đủ cả, còn giao tiếp rất rành rọt, thậm chí cả một số ngôn ngữ địa phương anh cũng biết. Đôi khi Điền Viên thầm nghĩ, có lẽ sự yên lặng của Nikon chẳng qua là bởi anh không thích nói tiếng Trung chuẩn mực mà thôi...

Ống kính của Nikon chụp cảnh nhiều hơn cả chụp người, Điền Viên đâm nghi liệu anh có thực hiện hợp đồng hay không? Về cơ bản là cậu không hề thấy đối tượng chụp ảnh là các cậu lấy một lần, bao gồm cả La Phó Dự. Dưới góc nhìn của Điền Viên, Nikon không giống người làm việc cho tạp chí thời trang nguyệt san mà như thể là làm việc cho tạp chí địa lý quốc gia.

Cuối cùng, Điền Viên không thể không thừa nhận, Nikon cực kỳ có khả năng đồng hóa.

Ngày nào cũng ề lưng vác cái túi Domke nặng chà bá kia đi khắp các hang cùng ngõ hẻm, may mắn sao Điền Viên là người chịu khổ quen rồi, trừ việc

buổi tối tắm có hơi lâu ra thì thật sự không còn gì khác. Huống hồ ngày nào cậu cũng được rửa thềm Nikon trong bụng, đã đời ghê gớm.

Ngày thứ tư đoàn làm phim ở Thiên Trì, một nhân vật cộm cán xuất hiện.

Hắn là một trong số các cổ đông của công ty quản lý Sect đồng thời cũng là người đại diện ở châu Á của Phạm Triết Tây: Trần Hương Minh.

Trần Hương Minh không ra mặt ở chỗ đoàn phim, mà nhân lúc nghỉ ngơi, hắn kiểm Nikon đang ngồi uống trà tại trang trại gần đó.

Điền Viên bắt gặp người đàn ông mặc đồ Boss đen sì từ đầu tới chân liền biết điều chạy sang bàn khác.

Trần Hương Minh là một người đàn ông phong độ, hoạt bát, so với Nikon cứ lạnh lùng xa cách, hắn ta có thể tả là ôn hòa lịch sự, tạo cảm giác dễ gần.

"Của cậu này cứ tính tiền cho tôi." Trần Hương Minh lịch sự ra hiệu về phía Điền Viên.

Cậu cũng không bày trò khách sáo nhiều nhận, chỉ gật đầu nói cảm ơn.

Trần Hương Minh nhìn cậu một hồi, mới mỉm cười chuyển sang nhìn người trước mặt, "Nikon, anh lại có khám phá mới mẻ nào à?"

"Sao anh hỏi thế?" Khác xa thái độ thân thiết như thể bạn bè lâu năm của Trần Hương Minh, Nikon tỏ ra lạnh lùng hơn.

Trần Hướng Minh mỉm cười, nói ra chiều am hiểu, "Đây là lần thứ hai tôi thấy anh chịu giao túi máy ảnh cho người khác cầm. Lần đầu tiên... là Triết Tây."

Nicon không đáp, ngón tay dài cầm hộp Camel đặt bên cạnh, rút một điếu, quẹt diêm.

Trần Hướng Minh lại quan sát Điền Viên kỹ lưỡng lần nữa, "Cảm giác thuần phương Đông nhỉ? Rất chuẩn, chỉ có điều khí chất này... không hợp lắm với xu hướng hiện nay, vả lại nét của cậu ta hoàn toàn không khiếm khuyết, quá đẹp, thiếu cá tính, không có tính độc đáo riêng biệt."

Nicon trả lời thản nhiên, "Được nhận một lời khen của ông chủ công ty quản lý lớn nhất châu Á, cậu ta có chết cũng thanh thản nhắm mắt."

Trần Hướng Minh cười cười, "Dĩ nhiên, nếu cậu ta có Nicon, có khi sẽ khiến toàn thể mọi người phải mở rộng tầm mắt cũng không chừng. Nào có ai nghĩ thằng nhóc vừa gầy gò vừa vàng vọt năm xưa lại chính là Phạm Triết Tây ngày hôm nay đâu."

Nicon chỉ hút hai hơi thuốc liền dụi như thường lệ, hỏi thẳng vấn đề, "Có việc gì nói đi. Anh không cất công bay đến tận đây chỉ để nịnh nọt tôi đâu chứ?"

Trần Hướng Minh thở dài, "Nicon, anh vẫn cứ thế nhỉ, kiêu ngạo, thẳng tuột, và đại khờ. Chỉ có điểm cuối cùng ấy, Nicon mới là Nicon, không ai có thể thay thế." Tay hấn gõ xuống mặt bàn theo thói quen, "Nicon, thật ra từng ấy năm, tôi và Triết Tây vẫn không quên anh, chỉ có anh không chịu liên lạc với chúng tôi. Chúng tôi cũng không biết anh ở đâu. Giờ hiếm hoi

làm sao anh đã thông suốt, chịu trở về làm việc, tôi và Triết Tây nhất định sẽ hỗ trợ anh tới cùng. Đừng quên, giang sơn hôm nay của chúng tôi có nửa phần là của anh!"

Nicon mỉm cười, lại rút một điều thuốc khác, quẹt diêm "Cảm ơn thiện chí của anh và Triết Tây, câu trả lời năm ấy của tôi sẽ không thay đổi. Nếu mọi người đã vô phương trở lại như cũ, vậy cần gì phải gượng gạo gặp nhau?"

Trần Hương Minh tiếp tục thở dài ra chiều nuối tiếc cùng cực, "Triết Tây nghe câu trả lời này, chỉ e lại mất ngủ mấy tối nữa cho coi!"

Nicon nhìn đầu lọc điều thuốc, "Triết Tây biết cái giá mất ngủ mấy tối của cậu ấy đổi lại là lựa chọn xác đáng."

Trần Hương Minh nhìn ngón tay Nicon đặt trên mặt bàn, vừa thon mảnh vừa trắng trẻo, mang vẻ yếu đuối, nhưng cũng chính bàn tay này đã gây dựng nên Phạm Triết Tây, gây dựng nên Sect, và kỳ thực tại một nơi sâu thẳm trong nội tâm hắn còn biết, bàn tay ấy gián tiếp gây dựng nên cả chính hắn.

Liền phủ tay lên tay Nicon, hắn nói bằng giọng điệu chân thành, "Sect lúc nào cũng chào đón anh trở về, Nicon, dù là lúc nào đi chăng nữa, tôi và Triết Tây đều luôn đón chào anh."

Nicon tự nhiên rút tay về, nâng chén trà trước mặt, "Xin nhận tấm lòng."

Điền Viên khi ấy còn chưa biết người đàn ông mặc Hugo Boss đen này lại chính là người đại diện Trần Hướng Minh tiếng tăm lừng lẫy của giới thời trang. Cậu chỉ đoán người này chắc chắn có chuyện riêng cần bàn với Nikon, do đó cậu vội vàng ăn cơm xong liền chuồn ra cửa.

Trang trại này nằm ngay sườn núi, phóng mắt ra xa có thể trông thấy mặt hồ xanh ngấn ngắt, gần đó đã được xây một con đường lát đá dành riêng cho người đi bộ, các nhà ở đều bằng gỗ.

Mặt tiền mỗi một cửa hàng đều treo biển hiệu nền xanh chữ trắng nhưng không phải nhà nào cũng bán đồ ăn, mà còn có bán cà phê và cả rượu, cổ điển và thời thượng đã giao hòa lẫn nhau làm một tại nơi chốn này.

Điền Viên thuận tay cầm một quyển tạp chí ngoài quán lên xem, lại phát hiện nó đăng ảnh về đám cưới của Thu Hàn Lâm và Giản Tâm, tiêu đề cũng là *"Đám cưới hai nhà Thu - Giản: Ông vua ngành điện tử sắp tiến quân vào giới thời trang?"*

Vest đặt may hàng cao cấp nhất, tay đeo găng trắng, thoát nhìn Thu Hàn Lâm thật cao ráo, khôi ngô, tràn ngập vẻ quý tộc của xã hội thượng lưu. Hình ảnh ấy như đang sống trước mắt cậu, những tiếng ngọt lời ngon của người đó, vậy mà chỉ chớp mắt đã lại hóa thành giọng nói của ác quỷ.

Điền Viên đột nhiên lật mạnh quyển tạp chí. Cậu rất sợ mình mà xem lâu hơn nữa, sẽ xé vụn quyển tạp chí này mất.

"Đi được chưa?" Từ sau lưng cậu thình lình vang lên câu hỏi.

Cậu xoay người, phát hiện Nikon đang đút hai tay trong túi quần, nhìn cậu.

"Đi... Đi thôi!"

Nicon lại thấy túi vải bạt to dùng kia cho cậu, nhìn như thể anh chưa biết gì, bước chân cũng nhẹ tênh, muốn đi đâu thì đi đó, hoàn toàn không đếm xỉa đến Diên Viên vác túi đựng thiết bị chụp ảnh nặng mấy chục cân lút cút theo sau.

Song cậu lại vô thức thở phào.

Ai trong giới giải trí cũng có bí mật không muốn để người khác biết, đây là một trong số ít những chân lý cực đúng mà Jason từng răn dạy.

Diên Viên cũng không ngoại lệ.

Cậu về tới phim trường, mới thấy Jason nom suy sụp sao đó.

Đại Sơn lặng lẽ mò tới, hỏi nhỏ, "Biết ai vừa đến không?"

"Ai vậy?"

"Ông chủ Trần Hưởng Minh của Sect!" Anh chàng hất đầu về phía Jason, "Chênh nhau một trời một vực luôn, thế là ổng sốc."

Anh chàng nói vậy làm cậu sức nhớ đến người đàn ông mặc Hugo Boss, bèn tiếp lời, "Chẳng qua anh ta gặp hên thôi. Nếu Jason cũng gặp được Phạm Triết Tây, chắc chắn sẽ chẳng kém Trần Hưởng Minh miếng nào."

Đại Sơn cười bảo, "Thì đúng là thời thế mạnh hơn người mà, có mấy ai gặp được núi vàng cao chót vót mang tên Phạm Triết Tây giống Trần Hướng Minh chứ? Anh nghe đồn một lần nhận show của họ toàn được trả tận bảy chữ số hoặc đô la thôi. Bàn tay của Sect vươn ra toàn châu Á, hiện nay gần như công ty quản lý nào cũng có cổ phần của họ. Cứ mười người mẫu tiến ra khỏi phạm vi châu Á thì có chín người qua tay họ đào tạo, nghĩa là sao? Nghĩa là Đế vương của giới thời trang châu Á đó."

Đại Sơn thuyết minh mà vắng tứ tung nước bọt, Điền Viên lại đủ mở xem mấy đoạn MV do Đại Sơn quay bằng di động anh chàng.

Đại Sơn mê MV, hể đến đâu hay ho mà rảnh rảnh là quay ngay một đoạn, tất nhiên sẽ có cả vài cảnh các cậu đang ghi hình.

MV lần này có vẻ là một chuyện tình buồn, Thục Sơn tiên hiệp Ngạo Thiên trong lúc giết Ma Thần đã đánh bại Thiên Ma Thương Truật. Thiên Ma nổ tung, song chương môn nhân của Thục Sơn lại báo cho chàng hay, trái tim Thiên Ma vẫn đang say ngủ tại một nơi nào đó, đợi sau khi Thiên Ma liệt thể, Ma tâm sẽ trợ giúp Thiên Ma hồi sinh.

Nhiệm vụ của Ngạo Thiên là đi tìm trái tim này, ngăn cản nó sống lại.

Thế nhưng khi chàng gặp được nó, trái tim đã trong hình dạng một thiếu nữ.

Ngạo Thiên giả ý hư tình yêu đương với Ma tâm, đến khi Ma tâm giao tim mình cho chàng, Ngạo Thiên liền tuân mệnh Thục môn, bóp nát nó.

Tại khoảnh khắc Ma tâm tan vỡ, Ngạo Thiên phát hiện mình cũng đau xé lòng, cuối cùng trái tim chàng cũng tan vỡ thành nhiều mảnh nhỏ.

Một nam tử thoát ra từ trái tim Ngạo Thiên, chính là Thiên Ma Thương Truật.

Thương Truật nói với Ngạo Thiên rằng, Ma tâm biết Ngạo Thiên là kẻ thù, vì phòng ngừa ngày nào đó Thương Truật thức tỉnh sẽ đến báo thù nên Ma tâm giam cầm Thiên Ma trong tim Ngạo Thiên.

Thế gian vốn không tách biệt thần hay ma, chỉ khác là Thiên Ma không có tim. Thương Truật để lại lời cuối cho Ngạo Thiên, đoạn vênh vang đi khỏi.

Ngạo Thiên mất trái tim, sau cuối chọn làm một Thiên Ma.

Kịch bản MV bắt đầu từ lúc Thiên Ma liệt thể, trong khi các mảnh nhỏ bắn đi tứ tán, là thiên sơn bích trì, là trúc đào tùng lâm, La Phó Dụ cùng Tống Ninh Nhi gặp gỡ. Bóng dáng của Thiên Ma Thương Truật thoát ẩn thoát hiện, hờ hững nhìn xuống Ma tâm và Ngạo Thiên, cái bóng màu xám nhàn nhạt chậm chậm hiển lộ giữa từng mảnh vỡ trái tim của Ngạo Thiên, càng lúc càng rõ ràng, càng lúc càng rõ ràng, để rồi cuối cùng hiện ra chính là Thiên Ma Thương Truật.

MV này phải nói là rất bám sát xu hướng thời đại, ngay cả nội dung cũng phải dính nội dung đồng tính ám muội đang hiện hành ngày nay.

Xuyên suốt MV, vai Thiên Ma Thương Truật rất quan trọng dù hẳn ta không phải nhân vật chính.

Ngạo Thiên do La Phó Dụ đóng, còn vai Thương Truật dĩ nhiên để phần Simon.

Tạo hình của Simon khiến mọi người bất ngờ, mày đen môi đỏ, trang điểm đánh khói, sống động thay một yêu quái giữa trần tục.

La Phó Dụ chừng như không ý kiến gì, quay xong nửa đoạn đầu thiên sơn bích trì, họ liền khởi hành đến sa mạc Gobi quay cảnh Ngạo Thiên vờ tìm giữa đại mạc, từ tiên hóa ma.

La Phó Dụ vừa mới nêu nhận định với đạo diễn Peter là tạo hình của Simon không ăn nhập với Thiên Ma, Thiên Ma thì lòng dạ nham hiểm, còn Simon so ra, lại non choẹt, mặt Simon thoát chốc đen như đất nồi.

Jason biết thừa La Phó Dụ cố tình gây khó dễ vì tạo hình của Simon lèo loẹt quá, nhưng gã ta nào thể lên tiếng choặng, đành phải vội vàng trình bày là không thể tìm ai diễn Thương Truật nữa, sẽ làm bê trễ thời hạn hợp đồng.

La Phó Dụ trông dễ tính vậy mà kiên quyết đòi thay diễn viên.

Đạo diễn Peter cũng là dân kỳ cựu trong giới giải trí, không muốn làm méch lòng La Phó Dụ, liền đẩy thẳng vấn đề cho bên chế tác.

Công ty quản lý hai bên thương lượng với nhau, cuối cùng mỗi bên đều nhượng bộ, đồng ý đổi người diễn Thương Truật, song công ty của Jason không còn người mới nào khác.

Thực chất công ty của Jason chỉ bày trò vậy thôi chứ hiểu rõ các người mẫu khác không thể hợp một vai diễn yêu khí như Thiên Ma bằng Simon rồi.

Sắc mặt La Phó Dụ cực xấu, trợ lý thầm thì liên tục cạnh tai hắn.

Nicon giữ yên lặng nhìn vào ống kính máy ảnh này giờ, bỗng chỉ tay vào người đứng kế bên, "Đối cậu này đi, cậu ta hợp hơn."

Đồng loạt vô số ánh mắt đều dính chùm trên người Điền Viên.

Điền Viên bây giờ còn đang nhẹ nhàng đặt chiếc túi Domke siêu nặng xuống đất, trong túi có máy ảnh, nguyên bộ lens, có cả đèn flash, giá ba chân, kính lọc, máy tính, vân vân vũ vũ.

Nicon tuy thái độ lạnh nhạt nhưng thực ra rất dịu dàng với các thiết bị máy móc của anh. Điền Viên cũng nghe nói thiết bị chụp ảnh thường đều rất đắt đỏ, một ống lens máy ảnh nhỏ xíu cũng bằng mấy tháng lương vất chân lên cổ mà làm của cậu, do đó lúc nào cậu cũng nhẹ tay nhẹ chân.

Nicon đề nghị quá đột ngột, báo hại cái túi trong tay cậu rơi lạch cách xuống đất, lần này cậu cũng thành tái mét. Xa xa nhìn lại, mặt cậu đang lẩn lộn đủ mồ hôi lẫn bụi bặm sa mạc, vừa đen vừa vàng.

Điểm mạnh của Điền Viên chính là đường nét, mặt mày cân đối y hệt bức tượng đất. Nếu che khuất những đường nét đẹp này đi, sẽ chỉ còn lại ngôn ngữ cơ thể gượng gạo của cậu và vẻ chân quê do miền núi nuôi dưỡng.

Mọi người trong phim trường đều trầm mặc. La Phó Dụ nhìn thoáng, liền cười, "Mắt thẩm mỹ của Nikon chắc không tệ, để nhân viên hoá trang của tôi trang điểm cho cậu ta xem sao."

Simon tựa hồ nở nụ cười giận dữ tốt độ. Trang phục của Thiên Ma Thương Truật cũng được thiết kế riêng như trang phục của Ngạo Thiên, có áo giáp giống như các tiểu thuyết giả tưởng phương Tây thường hay miêu tả.

Trang phục của Ngạo Thiên màu đỏ, còn của Thiên Ma Thương Truật là màu đen, bắt mắt hết sức.

Nếu quyết định đổi vai Thương Truật cho Điền Viên, hiển nhiên Simon phải cởi quần áo cho Điền Viên thay.

Simon hào phóng cởi quần áo. Jason cứ tưởng phải tốn nhiều nước bọt thuyết phục, lúc này thở phào nhẹ nhõm.

Điền Viên đang đọc được một nửa kịch bản, Đại Sơn tới mang cơm cho cậu có hỏi, "Jamie, bạn này anh thấy Simon ngồi trong xe gọi điện thoại, chú có biết gọi cho ai không?"

Cậu bảo, "Anh quan tâm người ta gọi cho điện cho ai làm gì?"

Đại Sơn cười khẩy, "Người kia nói tên cái, chưa biết ngay, là ông lớn Thu Thừa Thiên Thu thị!"

Tay cầm đĩa của Điền Viên hơi sững lại, Đại Sơn lại tiếp, "Chú chưa biết Thần Ma do Thu thị đầu tư hả? Họ chi tiền cho bọn mình quay quảng cáo,

thằng oắt kia dựa hơi Thu Thừa Thiên, thảo nào được công ty o bế thế." Nói rồi anh chàng vỗ vỗ vai cậu, làm ra vẻ tiếc rẻ," Thôi kệ đi, một cơ hội tốt."

Điền Viên nghe mà sững sờ, cúi mặt tiếp tục khều cơm.

Chỉ nghe phía sau "soạt" một tiếng, Đại Sơn dòm qua mới thấy Nikon ngồi ở chiếc ghế sau lưng.

Anh đứng dậy ném quyển tạp chí trong tay lên bàn, bên cạnh là hộp cơm Điền Viên còn chưa ăn được bao nhiêu.

Đại Sơn vội đứng hắng, "Anh ra trước nhé, lát gặp lại ha!"

Điền Viên đáp "ừ", quay sang nhìn bỗng phát hiện tạp chí Nikon vừa ném trước mặt cậu đích thị là quyển cậu vừa xem ngoài trang trại.

Bỗng chốc, cậu có cảm giác khó chịu vì bị ai đó rình rập chuyện riêng tư, thế nhưng nụ cười của Thu Hàn Lâm lại càng thổi bùng ngọn lửa đau đớn cháy trong cậu, mọi cảm quan khác đều trở nên nhạt nhòa dưới nỗi đau khổ.

Nụ cười mỉm của vị công tử cao quý vẫn thấp thoáng đâu đó là sự khinh miệt, như thể dầu cậu có bày vẽ nhục nhã nhường nào trước mặt hắn thì điều đó cũng là bởi hiển nhiên. Điền Viên có ẩn mình bao nhiêu, ánh nhìn khinh miệt kia vẫn sẽ đào bới cậu ra bằng được.

Cậu phải dốc hết sức lực mới có thể giữ bình tĩnh.

Nicon tựa mình vào bàn trang điểm xem cậu há mồm xúc cơm, hừ lạnh, "Sao nào, một tin vớ vẩn đã đủ làm cậu mất tinh thần?" Anh nhướn khoe môi, tỏ ra coi thường, "Xấu xí đã đành, cả sức chiến đấu cũng kém cỏi, tôi thấy cậu ngoài khỏe mạnh làm nông ra, thật chẳng còn ưu điểm nào khác."

Bàn tay cậu cứng lại, lặng yên cỡ hai, ba giây.

Lông mày Nicon vừa hơi nhíu, cậu đã đứng bật dậy, "Tôi chỉ là hạng nông dân nhưng anh lấy gì đi nhạo báng tôi? Vì tôi cày cuốc khỏe, có sức xách túi hộ anh ư? Anh Nicon cũng chỉ có mắt nhìn hay đáng vẻ cao hơn tôi thôi, còn lại anh chẳng hơn tôi điểm nào."

Cậu cầm hộp cơm vừa quay lưng đi được vài bước, đã nghe gọi giật "Ê!", ngoái lại thì thấy anh đang cầm kính mình, hỏi, "Cậu có giấy ăn không?" Anh ta thậm chí còn giơ cặp kính lên," Cậu làm ơn nhai xong hăng thuyết giáo người khác nhé, có biết suýt nữa nói bắn cả cơm lên mặt tôi không hả?"

Trông thấy hộp cơm trắng trên mắt kính đen đen, mặt cậu đỏ bừng, lính quýnh rút khăn giấy đằng sau chìa cho anh. Lúc nhào người qua, có người thấy hương nước hoa mùi gỗ, nhạt thôi nhưng muôn phần dễ chịu, tạo cảm giác lạnh lùng, thế nhưng người kỹ tựa hồ còn thoang thoảng hương thơm dịu của cam thảo.

Điền Viên giận dữ khiến da cậu ửng đỏ theo, con người đen lát đượm vẻ bối rối, hệt như một chú lợn hươu vô tội bị thương tổn, vừa có chút tức giận, vừa có chút kích động, lại vừa có chút hoang mang.

Nicon cúi đầu, lau ngón tay dài lên mắt kính, lãnh đạm hỏi, "Biết diễn Thương Truật thế nào chưa?"

Điền Viên không khỏi ngơ ngác. Nicon lại nâng tầm mắt, nói bình thản, "Đến khi ra phim trường mới nghĩ thì muộn rồi." Đi đến cửa, anh ngoảnh lại mỉm cười, "Biểu cảm ban này không hợp Thiên Ma lắm đâu. Thiên Ma có thể tàn phá mọi thứ, cho nên hẳn không biết sợ." Và cứ thế, Nicon lại đeo kính râm bỏ đi.

Anh ta chỉ bỏ lại một câu lửng lơ như vậy đã đi rồi.

Song lời anh lại đúng là điều Điền Viên đang phiền não. Cậu tự biết bộ trang phục Thương Truật rực rỡ kia thực không hợp với cậu.

Ngồi im trong phòng mấy phút, Điền Viên trở sang chiếc ghế Nicon vừa ngồi, với tay lấy quyển tạp chí, chậm chậm xé rời trang bìa, sau đó lại chậm chậm xé vụn nó.

Nhân viên trang điểm Cathy vào hỏi, "Chuẩn bị sẵn sàng chưa, b..."

Chị vẫn thích cười hì hì gọi Điền Viên là "nhóc" hoặc "boy", ấy vậy mà người đang ngồi nơi đó dường như không phải người chị ấy quen.

Dấu tướng mạo người đó giống Điền Viên như đúc vậy, nhưng lại không phải Điền Viên sáng sủa, hiền lành thường ngày.

Cái người đang từ từ xé tạp chí ấy tản mát khí cốt tủy tối hết một cái bóng nơi toà thành cổ điêu linh, tao nhã, dị kỳ, với đôi mắt âm u ám, thù hận,

chứa đầy chuyện đã qua.

"Jamie..."

Cậu phúi phúi mảnh giấy bám trên người, bỗng thấy lòng mình nhẹ nhõm khôn xiết. Ngẩng đầu lên, cậu cười tươi, "I'm ready!"

Cathy vỗ vỗ ngực, "Ôi hoá ra đang nhập tâm à, làm chị hết cả hồn!"

Buổi chiều Điền Viên vừa trang điểm xong, từ xa xa nhân viên phục trang đã hít hải ôm trang phục của Thương Truật chạy tới.

Cậu nhác thấy liền biến sắc. Không biết làm sao mà bộ đồ của Thương Truật bị ai đó cắt xé tứ tung rồi, xem ta khó lòng mà tu sửa được chỉ trong thời gian ngắn.

Phim trường thoát chốc bàn tán xôn xao, mặt La Phó Dụ phần nộ thấy rõ, mà Simon gần giờ ghi hình mới thùng thẳng có mặt.

"Simon, ý cậu là gì đây?" Nhân viên phục trang Trần Sĩ Đạt nổi giận đùng đùng.

Simon sững sốt, không hiểu ý Trần Sĩ Đạt, tới lúc bắt gặp bộ đồ Thương Truật rách nát tả tơi, nó cũng giật mình hoảng hốt.

Quan sát ánh nhìn chĩa đến từ tứ phía, khuôn mặt nhợt nhạt của nó lập tức đỏ gay, "Không phải tôi làm!"

Cả đoàn đều tập trung nhìn về phía này.

Simon chỉ tay vào Trần Sĩ Đạt, "Tôi đưa đồ cho anh rồi cơ mà, giờ anh lại hỏi tôi mới là có ý gì? Mỗi bộ quần áo cũng trông không xong tức là do anh thức trách! Anh định đổ hết tội cho tôi chắc?"

Trần Sĩ Đạt cũng uất ức, giận lắm mà không nói lại được, chỉ biết than thở, "Trần Sĩ Đạt tôi làm việc với biết bao nhiêu đoàn làm phim rồi, ai ngờ có ngày đụng độ tiểu nhân."

Câu còn lại còn chưa trọn, Simon đã la lối, "Anh nói ai tiểu nhân???"

Peter hét lớn, "Thôi ngay! Mỗi người bớt mệ nó một câu đi." Chuyển này rõ ràng Peter là đạo diễn mà chẳng qua La Phó Dụ đương nổi như cồn, cực chẳng đã ông ta mới phải chiều ý cái anh minh tinh này, làm sao mà ngờ tai nạn xảy ra, rốt cuộc hết nhin nổi, ông ta buông lời thô tục.

Trần Sĩ Đạt im bặt, mặt Simon đỏ kè như sắp phọt máu tới nơi.

La Phó Dụ thở dài sườn sượt, "Sĩ Đạt đừng tranh cãi nữa, trang phục hỏng chắc gì đã là do Simon làm."

Jason khuyên nhủ mãi mới trấn an được Simon. La Phó Dụ vỗ vai Điền Viên, "Đừng để bụng nhé, giới giải trí toàn thế này thôi."

Trần Sĩ Đạt ỉu xiu, "Vậy đồ Thương Truật tính sao đây?"

La Phó Dụ hỏi, "Còn thừa bộ nào không?"

Trần Sĩ Đạt lắc đầu, "Đồ Thương Truật là đặt may riêng mà, giờ chỉ còn dư trang phục của tiên hiệp Thục Sơn thôi. Hay là kêu người phụ trách bên công ty mang bộ khác đến?"

Peter chau mày. Kể cả có gọi người phụ trách mang đến cũng phải tốn ít nhất hai ngày.

Trễ nải tiến độ hai ngày cũng coi như sự cố không to không nhỏ, ông ta là đạo diễn MV, đương nhiên phải gánh trách nhiệm, còn những người khác đều bị tổn thất không ít.

Cả Jason mà cũng thềm trách móc Simon tác quái quá.

"Đưa tôi sửa bộ môn đồ Thục Sơn cho." Người lên tiếng chính là Nikon. Về mặt anh vẫn không đổi khác bình thường là mấy, còn rất nhàn tản tựa thể một người ngoài cuộc.

"Nhưng mà đó toàn quần áo tiên hiệp Thục Sơn." Trần Sĩ Đạt lắp bắp.

"Cứ mang đến đi!" La Phó Dụ mau chóng đồng thuận, "Nikon nói sửa được, anh ta tất có cách."

Chương 3

Trần Sĩ Đạt ngay lập tức chạy đi cầm bộ trang phục trắng tinh đến. Trang phục của tiên hiệp Thục Sơn có áo choàng với mũ rất to thường thấy trong

các câu truyện phương Tây giả tưởng, vận lên người sẽ mang tính chất tượng hình cao cực kỳ.

Nicon thờ ơ nhận lấy rồi bước về phía xe hóa trang, đi chưa được mấy bước, lại quay đầu gọi Điền Viên, "Còn không mau qua giúp?"

Cậu chẳng biết Nicon định làm gì, chỉ đành theo anh chui vào xe.

Nicon phân phó nhân viên đạo cụ đem mực đen đến, đổ cả vào một chậu, sau đấy nhúng áo choàng xuống, sai Điền Viên dùng đũa quấy.

Điền Viên ngồi xuống chọt chậu quần áo, Nicon khoanh tay đứng nhìn đằng sau.

Bất chợt, Điền Viên nói bằng âm điệu thì thầm, "Cảm ơn anh."

Khóe môi Nicon nhướng lên. Tiếp theo hai người chẳng nói chẳng rằng nữa, tựa thể lời cảm ơn kia chưa từng thốt ra.

Đội áo choàng trắng tinh được nhuộm thành màu đen nồng nặc mùi thuốc, Nicon lại lên lệnh cho Điền Viên mặc cái áo bốc mùi này lên thanh gổ, đặt trên xe tải phơi nắng.

Từ đầu chí cuối anh chưa động lấy một ngón tay, chỉ ngồi ghế võng chỉ huy Điền Viên.

Trang phục xong xuôi, Cathy liền giúp Điền Viên trang điểm lại.

Bấy giờ Nikon mới đứng dậy khỏi ghế, tùy tay chọn vài thứ từ hòm trang điểm của cô, thế rồi thản nhiên đứng đó trang điểm cho cậu.

Cathy ngoan ngoãn tránh sang một bên khác.

Cậu thấy động tác của Nikon tùy ý quá chừng, bởi vậy khi anh đang cạo lông mày cho cậu, Điền Viên né né.

"Yên!" Nikon ra lệnh lạnh lùng.

Anh cởi bộ tóc giả mấy phút trước Cathy đội cho Điền Viên xuống, đổi cho cậu một cái khác, cuối cùng mới kêu cậu ra ngoài mặc bộ quần áo đen đúa đang phơi ngoài kia.

Thời tiết tại Gobi cực kỳ khô háo, gió cũng ồ ạt, phơi chưa đầy một tiếng đồng hồ, bộ đồ đã khô cong.

Điền Viên choàng vào, thấy láng máng hình như Nikon đã lộ biểu cảm kinh ngạc khoảng mấy giây với cậu, đến khi cậu nhìn kỹ hơn, anh đã trở về với bản mặt dửng dưng thường trực.

Quay lại phim trường, Điền Viên khiến toàn bộ người có mặt ở đó phát ngây ra, anh chàng Đại Sơn lại cường điệu hóa, tặng cho cậu cái mồm há hốc tròn vo.

Thiên Ma tóc trắng áo đen, hàng mày đen nhánh sau khi được cạo sửa trở nên nghiêng dài, ẩn vào tóc mai, khắc xương mày cao cao vốn dĩ bị che nay hiển lộ, khuôn mặt hiền lành của Điền Viên biến thành lạnh lùng và hờ

hững, áo choàng đen phấp phới ẩn chứa vẻ thông dong và tao nhã trong tà khí của Thiên Ma, như thể dầu cho nhân gian có thành bãi bể nương dâu, có tan tành tro bụi, cùng lắm cũng chỉ là một cái chớp mắt của hắn.

Peter hô lên, "Good, khởi động máy!"

Mọi chuyện sau đó đều tiến hành thuận lợi. Không rõ Nikon chụp gì, đằng nào anh cũng không yêu cầu họ tạo dáng mấy.

Công việc kết thúc, Peter còn mời cả đoàn uống rượu.

Vai Thiên Thương Thuật của Điền Viên là tiêu điểm thảo luận của mọi người, thậm chí La Phó Dụ cũng không tiếc lời khen dành cho cậu, còn hẳn sau này có cơ hội sẽ đề cử Điền Viên cho các đạo diễn, Điền Viên bèn lí nhí cảm ơn.

Thất vọng quá nhiều rồi, Điền Viên đã biết mặt trái giới thời trang vốn dĩ đầy rẫy những vụ bê bối ăn đứt mọi ngành nghề khác.

Jason thay mặt công ty trả công cho mọi người nhỉnh hơn một tẹo. Đành rằng ký tận mấy hợp đồng, ôm đồm tận mấy phần việc mà chỉ được thêm chút tiền công này thật sự chẳng thấm tháp vào đâu, tuy vậy mọi người vẫn phấn khởi.

Vốn dĩ người mẫu vô danh tiểu tốt như họ đời nào được trả thêm bất kể họ có làm lụng ra sao đi chăng nữa, thành thử ngoài Simon quạu quọ, thì bữa tiệc chúc mừng hầu như là người người, nhà nhà đều vui vẻ.

Họ đều tỏ vẻ xa lánh Simon bởi cho rằng nó quá đê tiện, cả Jason mà cũng khách sáo với nó chưa từng có.

Nicon thuộc dạng người dẫu ngồi giữa đám đông vẫn mang lại cho người ta cảm giác độc lập.

Anh hoàn toàn im lặng, cũng không ai dám tán gẫu cùng, thế nhưng bản lĩnh xoay chuyển cục diện thần kỳ kia đã để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng toàn thể. La Phó Dụ ngồi cạnh anh, dường như đang không ngừng thuyết phục điều gì đó.

Chỉ có điều Nicon vẫn làm thính không đáp, chỉ liên tục uống rượu. Ngón tay dài của anh cầm cốc, mặt cốc thủy tinh sáng loáng tôn lên ngón tay thon dài trắng trẻo, toả ra ánh sáng êm dịu như là truyền tới tất cả mọi người một sức hấp dẫn lặng lẽ.

Từng có khá nhiều người mẫu nam được bao nuôi, Điền Viên cũng từng từ chối một vài yêu cầu tương tự bao gồm cả đàn ông đàn bà, do vậy các người mẫu đều song tính. Cậu để ý có nhiều người mẫu uống hơi quá chén đều liếc trộm Nicon.

Đương nhiên họ không được thoải mái bằng La Phó Dụ. La Phó Dụ vẫn làm bộ tự nhiên lắm, nhưng môi hằn gần như dí sát vào vành tai Nicon.

Vừa tan tiệc, Điền Viên liền tìm Nicon, định bụng nói với anh một câu cảm ơn, không chỉ vì Nicon đã trao cậu cơ hội, sáng tạo một hình tượng mới cho cậu, mà còn vì cậu muốn cảm ơn Nicon đã tin tưởng mình.

Bản thân Điền Viên cũng đâu ngờ cậu có thể đóng vai một nhân vật đa tình mà cay nghiệt như thế. Nicon đã mở giúp cậu một cánh cửa, đằng sau cánh

cửa là một Điền Viên hoàn toàn khác biệt.

Ai dè khi cậu hấp tấp mở cửa căn phòng chưa khoá của Nikon, gặp ngay cảnh Nikon và La Phó Dụ đang ôm hôn nhau.

Cổ áo sơ mi của anh bị nới ra, dải cà vạt mong mỏng màu đen buông lỏng lẻo trên áo, mái tóc đen nhánh hơi bù xù, một bộ dạng nhếch nhác là thế ấy vậy mà cũng gợi cảm kỳ lạ, toàn thân Nikon tựa hồ đang toả ra lời mời gọi vô thanh.

Điền Viên xông vào bất thành lĩnh báo hại cả ba người đều đứng hình. La Phó Dụ phản xạ nhanh nhất, đỡ trán ừ ừ, "Ôi trời, tôi say dữ quá! "

Nikon thông thả cài cúc áo mình, bờ môi đầy đặn phun ra một chữ, "Cút!"

Điền Viên gần như chạy trốn chết. Cả đêm cậu cứ trần trọc, sáng ra Đại Sơn đùa hai mắt cậu còn kinh dị hơn cả quốc bảo.

(Quốc bảo của Trung Quốc là gấu trúc)

Nikon không ngồi chung với cậu nữa, đến lúc xuất phát cậu mới biết anh đã về bằng chuyến bay sớm nhất rồi.

Bèn cúi thấp đầu, sau đó cậu điềm đậm hỏi lễ tân, "Xin hỏi vị khách ở phòng 1203 trả phòng chưa?"

Cô lễ tân xinh đẹp đương nhiên biết nguyên tầng đó đều là người mẫu đi quay quảng cáo, còn có mấy chị đồng nghiệp xin chữ ký Điền Viên mà, nên

nghe cậu hỏi, cô nhanh chóng tra tên rồi niềm nở trả lời, "Thưa cậu, anh Lý Bạc Nhiên đã trả phòng vào lúc sáu giờ sáng."

Điền Viên lễ phép đáp cảm ơn, thăm nghĩ, thì ra Nikon tên thật là Lý Bạc Nhiên.

"Này này, cái vụ đó gay cấn phải biết ấy nhỉ?" Đại Sơn đặt hông ngồi xuống cạnh cậu.

"Hử?" Nhất thời cậu không hiểu anh chàng hỏi gì.

"Chú đoán bộ đồ đó có phải do Simon gỡ trò không?" Đại Sơn hỏi lại.

"Không phải."

Đại Sơn giật mình, "Sao chú biết?"

"Chắc là trực giác."

Đại Sơn liền rướn tới, "Có khi chú đoán đúng đấy." Thấy Điền Viên tỏ vẻ kinh ngạc, anh chàng đặc ý, "Anh có nói chuyện với Tống Ninh Nhi và trợ lý của cô ấy, trước hôm đó La Phó Dụ nhận được một cuộc điện thoại, mặt mày xám ngắt, nghe nội dung đối thoại thì hình như người gọi gây áp lực gì đó cho hắn, bắt hắn phải để Simon diễn Thương Truật. La Phó Dụ nghe điện xong liền nóng gáy bảo trợ lý: "Cô lo vụ này đi!".

"La Phó Dụ coi trọng MV này thế mà, đừng nói anh ta tự mình phá hỏng đạo cụ nha?"

"Chú biết gì hả? Nếu Simon diễn Thương Truật chả khác nào kêu thể diện của La Phó Dụ còn thua kém cả một người mẫu non choẹt, tương đương với cho hẳn một cái tát ngay trước mặt mọi người. Vả lại để Simon diễn Thương Truật, còn không phải La Phó Dụ vất vả như thế hóa ra chỉ làm nền cho người khác à?" Đại Sơn cười hềnh hếch, "Ai ngờ lại tạo cơ hội cho người khác, thế mới biết cậu xách đồ phụ Nikon hơi bị đáng giá!"

Điền Viên không tính tiếp lời bèn đánh trống lảng, "Anh quan hệ tốt với Tống Ninh Nhi từ hồi nào vậy?"

Đại Sơn nhún vai, "Chịu thôi, gái mà thấy anh đều thất điên bát đảo ấy chứ!"

Điền Viên trông anh chàng cứ lắc xắc, cảm lòng không đành nhắc, "Anh coi chừng nha, La Phó Dụ có thể gọi điện thoại trước mặt cô ấy chứng tỏ họ có quan hệ không vừa với nhau đâu."

Đại Sơn có hơi mất tự nhiên, "Thì chú cũng biết giới giải trí là vậy mà, hứng lên thì chơi đùa với nhau, tránh voi chẳng xấu mặt nào. Lúc nào cũng phải diễn, cô ấy cũng là bất đắc dĩ thôi, kỳ thực cô ấy chỉ là một cô gái đơn giản."

Người chưa từng diễn vai nào, chỉ trong một tối mà tên tuổi đã thăng vùn vụt, nói cô ta đơn giản, trước kia Điền Viên có lẽ sẽ tin, giờ thì thật sự không dám.

Đại Sơn rõ là đang cao hứng, suốt bốn tiếng đồng hồ đường về cứ thao thao bất tuyệt về Tống Ninh Nhi không ngơi nghỉ. Lúc sau nếu Điền Viên không giả vờ ngủ, dám anh chàng huyền thuyên đến tận khi hạ cánh luôn.

Peter sau khi lấy hành lý có chìa cho Điền Viên một tấm danh thiếp, khen cậu diễn tốt, sau này nếu có cơ hội lại hợp tác với nhau.

Điền Viên nói cảm ơn không dứt miệng, cẩn thận cất danh thiếp, Peter hài lòng vỗ vai cậu rồi đi.

Đạo diễn thời buổi này đã chẳng còn nặng tiếng nói bằng xưa kia, nhất là đạo diễn MV. Họ bị kẹp giữa các ngôi sao và các nhà sản xuất, thời gian bị hà hiếp còn nhiều hơn cả thời gian lao động nghệ thuật.

Điền Viên mới chỉ vào nghề hai năm, cũng biết rõ đạo diễn bây giờ chỉ có quyền đề cử, không có quyền quyết định.

Song cậu vẫn tôn trọng họ. Cậu tín vào tích tiểu thành đại, cũng giống như gốc cây trước cửa nhà mình, năm ấy hãy mới chỉ là chồi non, đến khi cậu ra đi đã mọc thành cánh rừng nho nhỏ.

Vừa kéo hành lý ra khỏi sảnh sân bay, đột nhiên cậu nghe có người kích động gọi mình, "Biểu thiếu gia!"

Quay đầu, liền thấy bác Tổng đứng nơi cổng.

"Biểu thiếu gia vừa xuống máy bay ư?"

Điền Viên dừng chân, nhìn Đại Sơn đi trước rồi quay lại mỉm cười, "Lâu không gặp bác Tổng. Bác đến tiền ai hay đón ai vậy ạ?"

"Đến đón, nhưng mà chưa đến giờ." Bác Tổng nhìn cậu bé trước mắt mà cảm giác quá đổi lạ lẫm. Cậu đúng là Điền Viên, nhưng so với Điền Viên đeo cặp kính to bản, áo trắng quần xanh kia, Điền Viên này bảnh bao hơn và cũng mang dáng vẻ người thành phố hơn nhiều.

"Thế bác Tổng tốn công đến rồi."

"Biểu thiếu gia dạo này khỏe chứ?" Bác Tổng sụt sùi. Dẫu sao ngày Điền Viên còn ở nhà họ Thu, quan hệ giữa hai bác cháu cũng thân thiết lắm.

Cậu cười nhẹ, đáp, "Cháu khỏe, còn bác thì sao?"

"Khỏe, khỏe!" Bác Tổng liên thanh, đoạn chần chờ, lại ngắc ngứ, "Biểu thiếu gia à, mấy năm nay... thiếu gia vẫn nhớ cậu lắm."

"Dạ." Cậu bình thản đáp.

Bác Tổng nhìn thoáng cậu rồi hạ tầm mắt, "Sau khi cậu đi, thiếu gia không mở mấy buổi party thác loạn đó nữa, cũng thôi giao du với mấy kẻ đó."

"Hay quá, lão gia chắc rất mừng."

Bác Tổng thở dài, "Biểu thiếu gia... Bác biết cậu còn giận thiếu gia. Nhưng tốt xấu gì cũng hai năm rồi, cậu có rồi thì về nhà một chuyến."

Cậu giơ cổ tay xem đồng hồ, bảo, "Khó lắm, dạo này cháu bận, bác gặp thiếu gia thì giúp cháu chúc anh ấy đám cưới hạnh phúc"

"Ôi, được, được." Bác Tổng vội vã đồng ý, thấy cậu kéo hành lý, bác lại nói, "Biểu thiếu gia à, cho bác cách liên lạc đi, bác Tổng bao giờ rồi sẽ tìm cậu uống miếng trà, ăn miếng bánh. Cậu vẫn thích món bánh bao tôm bác làm chứ?"

Điền Viên có hơi trù trù, nhưng rồi vẫn lấy bút viết một dãy số lên lòng bàn tay bác Tổng, "Xe công ty còn đang chờ, cháu đi trước nhé!"

Bác Tổng nhìn theo bóng lưng cậu kéo hành lý nhanh chóng bỏ đi, cậu đã cao hơn, dài người hơn so với trước kia nhiều, hai chân khỏe khoắn, thẳng tắp, phong cách ăn mặc không một chút nhưng sinh động đúng chất người thành phố.

Bác Tổng nắm tay, âm thầm thở dài.

Điền Viên leo lên xe công ty, Đại Sơn đã giữ chỗ cho cậu.

"Ông già mới này là ai thế?" Anh chàng hỏi.

Nắng ban trưa tương đối chói chang, cậu thả rèm cửa xe xuống, thuận miệng đáp, "Họ hàng rất xa."

Đại Sơn chỉ "thế à", rồi không hứng thú nữa.

Đoạn quảng cáo Thần Ma nhanh chóng được đưa ra thị trường, Điền Viên quả nhiên tạo nên một làn sóng nhỏ, vô số người thăm hỏi nhân vật áo đen tóc trắng là do ai đóng.

Mấy diễn đàn tạp nham chuyên đàm tiếu về các ngôi sao cũng lũ lượt đăng các chủ đề về tạo hình của Điền Viên, hầu hết toàn là khen ngợi.

Các nhân vật tà khí hiện nay đều rất diêm dúa, còn tà khí trên người Điền Viên lại tiềm tàng bên dưới sức mạnh và vẻ tao nhã.

Cơn sốt này còn chưa qua đi, cũng trong thời gian này Vogue cho đăng ảnh do Nikon Lý Bạch Nhiên chụp, càng khiến vai Thiên Ma của Điền Viên thêm nóng hổi hơn bao giờ hết.

La Phó Dụ trong bộ chiến giáp màu đỏ nhảy lên giữa trời, bên dưới là các môn đồ Thục Sơn áo choàng trắng, còn Điền Viên tóc trắng áo đen dường như đang lững thững đi tới từ sau lưng họ. Gió thổi tung mái tóc dài, áo choàng lướt thướt hòa vào khói cát đại mạc lại dường như chẳng nhiễm chút bụi trần, bộ áo đen góp phần tạo nên cảm giác thanh cao giống như các vị linh mục, tà khí bị che giấu dưới sự cấm dục và kiềm chế. Mí mắt cậu đang từ từ nâng, tiêu điểm cả bức ảnh đều tập trung tại đôi mắt khép hờ nọ, lạnh lùng, tàn ác, còn thấp thoáng vẻ mỉa mai.

Tà khí bị áp chế dưới cấm dục càng quẩn rũ gấp bội. Vogue đặc biệt in tấm ảnh này thành poster gấp, đề mục về Thiên Ma, La Phó Dụ tự dưng trở thành vai phụ trong tác phẩm.

Được ngôi sao sáng chói như La Phó Dụ làm nền, Điền Viên không nổi hơi phỉ.

Jason ngỡ ngàng lắm, đồng thời giật mình không kém. Gã nhận được vô số lời mời casting gửi Điền Viên, bèn vỗ vai cậu, khen, "Ai biết cậu diễn giỏi thế này chứ?"

Sự nổi tiếng đến quá bàng hoàng làm cho nhiều người trong công ty ganh tỵ. Tuy nhiên Điền Viên vẫn khiêm tốn và hiền lành, nhiều người lại coi Điền Viên hiền chuyện, tốt tính, không kiêu căng hợm hĩnh, vậy nên cũng cho qua.

Simon lại trở thành vai phản diện tiêu biểu. Từ phim trường trở về, nó bị công ty ém nhem luôn.

Nhiều người chê nó ham hố quá lại thành xôi hỏng bỏng không mất rồi. Nghe đâu Thu Thừa Thiên quả thật định tiếp tục ép nhà sản xuất cho Simon diễn Thương Truật nhưng Simon lại chỉ biết rập khuôn cứng nhắc, tiền tiêu tốn cho ngừng sản xuất, ngừng quay đều là của các nhà đầu tư, bởi vậy cả Thu Thừa Thiên cũng ngại nâng đỡ cho Simon.

"Chú mày may thật!" Đại Sơn cười cười.

Điền Viên cười mỉm, "Em không tin vào vận may."

Điền Viên gần đây nhận được cực nhiều lời mời, không cần phải làm thuê ở bar nữa, song cậu vẫn thường đến tâm sự với Đại Sơn, uống một ly rồi về nhà.

Hôm nay đương lúc hào hứng, Đại Sơn đột nhiên đẩy cậu, "Xem ai kìa!"

Điền Viên ngóai lại, nhận ra Lý Bạch Nhiên ngồi trong một góc quán. Outfit hôm nay của anh là áo len màu rượu của Givenchy, cổ chữ V khoét sâu để lộ đường cong cổ nuột nà cùng xương quai xanh tinh xảo thu hút, bên cạnh vắt bừa một chiếc jacket bằng da mỏng màu nâu trầm.

Ngón tay thon dài của Lý Bạch Nhiên đang quẹt diêm châm thuốc lá, động tác thanh nhã nhưng xa cách, khó gần.

"Ân nhân kia!" Đại Sơn hỉ hả, "Mau ra mời người ta ly rượu đi!"

Cậu sượng sùng, "Em sợ anh ấy không nhận ra em."

Đại Sơn qua phục vụ Lý Bạch Nhiên chu đáo, quả nhiên anh chẳng buồn nâng mí mắt tựa thể đã quên sạch sẽ anh chàng người mẫu cùng làm chung mười ngày với nhau.

"Tí nữa là say thôi!" Đại Sơn về rỉ tai cậu, "Anh ta uống khoảng ba ly Torros Spedal rồi."

Cậu đưa mắt nhìn Lý Bạch Nhiên đang ngồi hút thuốc cạnh quầy rượu, có mấy người liên tiếp qua ngồi rồi sau đó lại phải ngượng ngịu đứng dậy bỏ đi.

Quán bar Đại Sơn làm việc kỳ thực là một trong số những địa điểm ăn chơi cao cấp của thành phố, nhưng nó không đồng nghĩa trong số những kẻ có tiền sẽ không có người ưa gây thị phi.

Điền Viên bèn nhìn Lý Bạch Nhiên pha đôi phần lo lắng.

Đại Sơn bưng rượu qua, Lý Bạch Nhiên vẫn chẳng thèm nhìn, đặt tiền bo vào cái khay trống trơn của nhân viên điều chế như biết bao vị khách khác, sau đấy ngón tay dài lại nâng ly, từ tốn nhấp rượu.

Một lát sau, Đại Sơn đi tới, ném tiền bo vào ngăn tủ, ghé bên tai cậu nói, "Anh em với nhau cả nên cho chú một cơ hội nữa này, nắm chắc đi cưng!"

Điền Viên lo âu nhìn gương mặt kiên nghị của Đại Sơn, anh chàng lại nói nhỏ, "Anh đổi Torros Special của anh ta thành Super Torros Special..."

"A?!" Cậu suýt nữa đứng bật dậy khỏi ghế.

Lăn lộn ở bar đã lâu, cậu đương nhiên biết Super Torros được điều chế từ bảy loại rượu mạnh, say đừng hỏi, ai tửu lượng không tốt cứ xác định một ly đã đủ ngất ngư, mà nay Đại Sơn chuốc tận ba ly cho Lý Bạc Nhiên, anh không say mới lạ.

Đại Sơn ấn vai cậu xuống, liếm môi, "Đừng bỏ lỡ, anh ta đẹp quá chừng à, mà nghe đâu anh ta cũng thích đàn ông." Nói đoạn anh chàng ra hiệu bằng mắt với cậu rồi lại pha Super Torros cho khách ngồi bàn khác.

Điền Viên nhìn Đại Sơn trộn bảy loại rượu mạnh như Vodka, Martini, Cointreau... bỏ chung với bạc hà vào shaker, pha ra một ly cocktail xanh lục, thoát nhìn cực kỳ tươi mát nhưng cậu cũng biết ly rượu tươi mát ấy thực sự mạnh vô cùng.

Nhớ tới Lý Bạc Nhiên đã uống ba ly Super Torros vào bụng cậu chợt thấy da đầu mình tê rần.

Lý Bạc Nhiên không nốc rượu ầm ầm mà lúc ra ngoài cũng chân nam đá chân chiêu, phải vịn tường suốt dọc đường mới vào được bãi đỗ xe.

Điền Viên kiên trì theo sau anh, cảm giác như mình đang có ý đồ xấu vậy.

Lý Bạc Nhiên gục người trên nóc xe mình phải một hồi lâu, mới mò tay vào túi quần lấy chìa khóa.

Anh tra chìa vào ổ mà mở mãi không được cửa, bèn kéo mạnh hơn, dẫn đến trượt chân, chưa ngã đã được ai đó đỡ lấy rồi.

"Là cậu?" Bất ngờ thay anh nhận ra Điền Viên chứ không đến nỗi vô tình như khi gặp lại Đại Sơn, bèn ném chìa khóa cho cậu, anh ậm ừ, "Phòng 2204 dãy nhà B khu Hải Thiên đường La Đông." Thiệt tình chẳng buồn khách khí, nghiêm nhiên coi cậu thành tài xế của mình.

Nói thật, Điền Viên không ảo tưởng là Lý Bạc Nhiên tin cậu. Dù là với người đứng nào đó, anh cũng sẽ thế thôi.

Nhà Lý Bạc Nhiên cũng hết như con người anh, giàu tính thẩm mỹ, sạch sẽ gọn gàng.

Diện tích nhà không nhỏ, phải cỡ hơn ba trăm mét vuông là ít, xem ra thù lao của Lý Bạc Nhiên chẳng hề kém cạnh La Phó Dụ.

Ánh mắt Điền Viên còn mãi quần quanh khắp căn nhà thì đúng lúc này Lý Bạc Nhiên đột ngột ấn cậu lên tường. Cậu trông thấy đôi mắt anh mù mịt, rồi tiếp là bờ môi mỗi lúc một gần sát, cậu căng thẳng tới độ quên thở.

Ngón tay dài của anh lướt qua cổ tay cậu, giọng cũng khàn khàn, "Cậu đưa tôi về không phải chỉ để ngắm nhà tôi thôi chứ?"

Đèn trần nơi huyền quan chiếu lên Lý Bạc Nhiên làm khắp người anh được bao phủ bởi lớp sáng vàng óng ả, riêng khuôn mặt lại đỏ ửng bởi say rượu.

Môi anh cũng nhờ thả lỏng mà trông mềm mại hơn bình thường, he hé, hơi thở nồng nàn mùi Whisky dẫn theo nhiệt độ dường như thiêu đốt, tan chảy bất kỳ một ai đứng trước mặt.

Anh nhìn Điền Viên một lúc, bỗng cúi xuống liếm môi Điền Viên.

Mới chỉ như vậy, mà cậu cảm tưởng mình đánh mất khả năng khống chế rồi, nhịp thở cũng dồn dập hơn.

Cậu hoang mang và thấp thỏm, trong khi Lý Bạc Nhiên bình tĩnh lạ lùng.

Anh từ tốn dẫn dắt quá trình, hình như anh rất thích khúc dạo đầu tình ái này.

Anh đưa đường chỉ lối cho tay Điền Viên tiếp cận nơi bên trong tấm áo len đỏ rượu. Ngón tay cậu xoa nhẹ nhẹ anh, có hơi ngưng lại trong một tích tắc, rồi lại bị cuốn theo cám dỗ.

Tay Điền Viên khá đẹp, khỏe khoắn mà thon gọn, chỉ tiếc rằng không một ai biết lòng bàn tay ấy lại đầy những vết chai thô ráp.

So với Thu Hàn Lâm, Điền Viên thấy Lý Bạc Nhiên không quá mê mị muội cũng không quá thô lỗ, anh tựa như đang hâm lại một bình rượu, chẳng để tâm uống khi nào mà để tâm đối cảm xúc khi uống và đang uống với ai là nhiều hơn.

Hương nước hoa nhàn nhạt, phảng phất mùi cam thảo tản mát từ người anh làm Điền Viên có phần rung động, cứ vụng về nghiêng đầu. Họ nhìn thẳng vào nhau, tiếng thở mỗi lúc một nặng, thậm chí Điền Viên có thể trông rõ hình ảnh mình đang đắm chìm giữa bể đục từ trong mắt đối phương.

Ngón tay dài của anh đặt lên tay cậu, xúc cảm lạnh lạnh làm cậu như bị điện giật.

Họ mãi mê ôm hôn đến tận khi ngã xuống chiếc giường trắng của anh.

Anh ở trên người cậu, tỉ mỉ hôn từ vành tai dời xuống cổ.

Cậu lại bất thành linh trở người, chống tay, nhìn anh từ trên cao.

Anh nâng mí mắt, đôi mắt thắm nhuần men rượu nhìn cậu mà nghi hoặc.

Điền Viên chỉ là sinh ra một cảm giác không chân thật vô cớ mà thôi.

Cậu phải gồng mình dūr lắm mới không tự cắn lưỡi để xác nhận xem cảnh tượng đang diễn biến này liệu có thật?

Mái tóc ngắn đen nhánh của Lý Bạch Nhiên tản trên ra giường trắng toát, áo quần xộc xệch, chiếc áo len màu rượu bị vén quá nửa, phơi bày mảng bụng săn chắc dẻo dai cùng đường cong eo duyên dáng.

Trong cảm nhận của Điền Viên, Lý Bạch Nhiên là người sở hữu vô số bí mật. Bắt đầu từ Thu Hàn Lâm, Điền Viên đã không còn tin một người xuất

thân cao quý, học thức cao, khó gần giống Lý Bạch Nhiên lại bỗng sẽ có hảo ý với mình.

Tầm mắt Lý Bạch Nhiên vẫn mơ hồ, hiển nhiên anh đang coi sự ngần ngại hiện tại của cậu là do ngây thơ, ngón tay anh liền đặt lên eo cậu, nói lỏng dây nịt, chậm chậm rút bỏ.

Điền Viên đang chơi với giữa men tình đột nhiên bối rối, thốt lên, "Tôi... Tôi chỉ muốn hỏi anh, tại sao nghĩ rằng tôi hợp diễn Thương Truật mà thôi!"

Lý Bạch Nhiên cũng nâng tầm mắt, nhìn cậu, đôi mắt tựa thể mù lòa, hóa thành vực sâu thăm thẳm, "Cậu rất muốn thành công mà, đúng không? Tôi vừa nhìn cậu là biết cậu khát khao chạm đến thành công, cậu khát khao thành công hơn bất kỳ ai... Cậu cũng giống cậu ấy."

"Là vì thế... nên anh mới phá hỏng bộ trang phục của Thương Truật?"

Anh mỉm cười, khép mắt ra chiều mệt mỏi, "Nó là một món đồ ngớ ngẩn, chẳng phải ư?"

Con người Điền Viên co rút dường như đau đớn. Cậu lùi ra sau, đứng dậy khỏi giường, luống cuống mặc lại quần áo, "Tôi phải về đây."

Lý Bạch Nhiên chậm chậm mở mắt, ánh mắt tựa mù lòa kia dần dần sáng tỏ dưới ánh đèn chập chờn. Cũng ngồi dậy, anh kéo khóa quần lên một cách tao nhã, hoàn toàn không tỏ vẻ gì là ngại ngịu khi bị từ chối.

"Tôi về đây!" Cậu không chờ câu trả lời mà xoay người đi luôn, đứng xỏ giày tại huyện quan.

Đôi giày thể thao Adidas bình thường của cậu đặt cạnh đôi giày kiểu cách thoải mái màu nâu thẫm của Lý Bạc Nhiên.

Đó là đôi giày hoa văn Archie Tan Oxford đế trắng do hãng Grenson chuyên về giày dép lâu đời của Anh quốc sản xuất, có lẽ nó chưa phải nhãn hiệu cao cấp nhất nhưng nhất định rất êm chân, những tưởng tầm thường mà thực chất lại đẹp đến từng chi tiết... Hệt như bản thân Nikon vậy.

Chương 4

Điền Viên cố gắng buộc dây giày, đoạn nhanh nhanh chóng chóng rời khỏi. Bước ra khỏi căn nhà, hưởng mùi gió thổi, bấy giờ cậu mới biết mặt mình đang đỏ gay gay và tim thì đập thành thịch. Cảm giác khi đôi môi mềm mại của Lý Bạc Nhiên còn vương trên da thịt thực sự chẳng thể quên đi.

Cậu lắc lắc đầu, ráng căng mắt ra tìm xe để bắt.

Từ đây về nhà Điền Viên cũng phải mất mấy trăm đồng tiền ngồi taxi, đành rằng lương cậu hiện nay tương đối ổn song cậu vẫn tiếc tiền.

Bảo vệ khu nhà nghe cậu nói muốn đi xe buýt liền quăng cho cậu một ánh nhìn kỳ lạ, sau đấy chỉ tay về phía Tây, "Hình như ở đó có một trạm thì phải, xin lỗi cậu, chỗ chúng tôi không ai đi buýt hết."

Cậu thoáng xấu hổ, nhưng rồi vẫn lễ độ đáp tiếng cảm ơn, đi theo hướng người bảo vệ chỉ, vậy mà đâu biết phải cuốc bộ rõ xa mới tìm được trạm, nghiên cứu bảng đăng lịch trình các chuyến một lúc mới lại biết chỉ có thể đến ga tàu điện ngầm thôi, sẽ phải bắt thêm một chuyến buýt khác để về, chẳng biết có kịp chuyến cuối cùng không nữa.

Chuyến xe buýt tiếp theo đã đỗ lại, cậu mò tay vào túi quần, giật mình phát hiện ví mình bay mất tiêu.

Nhất thời cậu vã mồ hôi, bởi lẽ trong ví không chỉ có tất cả thẻ tín dụng, chứng minh thư của cậu, mà còn cả giấy phép lưu trú ở thành phố này do Thu Hàn Lâm làm cho.

Lỡ đánh mất, cậu buộc phải về nhà Thu để làm lại thủ tục.

Cậu cực kỳ không muốn, bèn vội vàng về Hải Thiên, hên sao bảo vệ vẫn còn nhớ cậu liền cho đi vào.

Lại đi thang máy lên tầng hai mươi, cậu đứng lưỡng lự một lát trước cửa nhà Lý Bạch Nhiên.

Ban này rõ ràng là cậu bật cửa lao ra, giờ lại vác mặt về, liệu Lý Bạch Nhiên có cho rằng cậu đang lý do lý trấu, mượn chuyện "quên ví" để lý do lý trấu?

Nhưng rồi cậu nhanh chóng bình tĩnh trở lại. Người như Lý Bạch Nhiên, cần gì phải quan tâm ai có lý do để quay lại hay không.

Điền Viên nhấn chuông.

Sau vài tiếng, vẫn không thấy ai ra mở cửa.

Cậu hốt hoảng, tự hỏi hay Lý Bạch Nhiên bị làm sao rồi? Nồng độ cồn của ba ly Super Torros nào thể đùa được?

Điền Viên cầm lòng khôngặng, vươn tay mở cửa, cửa "cách" một tiếng đã mở ra.

Cửa nhà Lý Bạch Nhiên không khóa? Cậu vào nhà, trông thấy anh đang ngồi bên cửa sổ hút thuốc, thấy cậu vào cũng chỉ ngoảnh lại hỏi, "Không thấy ví hả?"

Cậu ngó ra vài giây, thốt lên, "Anh cầm ví của tôi!"

"Ừ!" Lý Bạch Nhiên trả lời thẳng tuột.

Cậu còn chưa thể hiện sự bất bình, anh đã lắc lắc cái ví trong khi khuôn mặt làm như vô tội lắm, "Chẳng qua ban nãy tôi thấy cái thứ này độn túi quần cậu lên, giảm cả vẻ đẹp cái mông của cậu."

"Trả tôi đây!" Cậu bước lên toan lấy ví về.

Sắp chạm được vào, Lý Bạch Nhiên lại bất thành linh giơ cao tay, tay cậu chỉ chộp lấy khoảng không.

Chắc hẳn bởi cách nhau quá gần, mùi hương cam thảo nhàn nhạt trên người Lý Bạch Nhiên lại tràn đầy xoang mũi.

Điền Viên không cho rằng người với tính cách như anh sẽ bày ra nhiều trò đùa thế này vì yêu thích cậu. Theo cậu nhìn, cùng lắm là vì anh trêu cậu mà thôi.

"Anh muốn gì?" Cậu bèn hỏi.

Lý Bạc Nhiên dường như khó hiểu, "Tôi phải hỏi cậu câu đó mới đúng. Cậu để bạn cậu đổi rượu tôi thành rượu mạnh, tôi cứ tưởng cậu muốn tình một đêm với tôi?"

Mặt Điền Viên đỏ phừng phừng. Hóa ra Lý Bạc Nhiên biết hết, cậu bỗng có cảm giác thảm hại như thể lột trần truồng rồi bị người ta dòm ngó, bèn luống cuống biện minh cho bản thân, "Tôi đâu có nhờ anh ấy đổi rượu của anh!" Cảm xúc lúc này khốn quẫn hơn bao giờ hết, "Nếu chuyện này làm anh Lý hiểu nhầm, tôi xin anh thứ lỗi."

Lý Bạc Nhiên bình thản nói, "Sao cậu biết tôi họ Lý? Ai cũng gọi tôi là Nikon."

Điền Viên chỉ biết treo bộ mặt đỏ như gấc đứng im re tại chỗ. Lý Bạc Nhiên không cho cậu chỗ trốn, cậu thấy lúng túng cực kỳ.

Ký ức ảm ức, mơ hồ trời dậy, âm thanh nhạo báng cuộn lên tựa sóng triều, hai chân Điền Viên bị đóng đinh tại chỗ, rõ ràng muốn bỏ chạy mà chẳng thể nhấc chân, hơi thở cũng hóa thành dồn dập.

Lý Bạc Nhiên vẫn ngồi nơi cửa sổ không nhúc nhích, anh quay lưng về phía cửa sổ, do đó chẳng thể nhìn thấy nét mặt anh ra sao.

Điền Viên bạo gan bước lên, giật lấy ví rồi chạy ra cửa.

Đến cửa, cậu bỗng xoay lại nói, "Tôi xin lỗi vì đã tự tiện hỏi tên anh, dù trước kia tôi có ảo tưởng về đánh giá của anh dành cho tôi đi chăng nữa, tôi vẫn cảm ơn anh đã cho tôi cơ hội."

Ra khỏi Hải Thiên, Điền Viên đã không còn đỏ mặt và hoang mang như vừa rồi.

Cậu biết, muốn dần bước từ nơi đây về đằng trước sẽ chỉ có thể dựa vào chính sức mình mà thôi, tốt nhất cậu đừng trông chờ sẽ có ai đột nhiên nhiệt tình chạy về phía cậu.

Giờ này chẳng thể bắt kịp chuyến xe buýt cuối cùng, cậu đành rút di động, do dự mãi mới gọi cho Đại Sơn.

"Hả... Nikon không giữ chú lại à?" Đại Sơn giật thót.

Điền Viên cười cười, "Nào có thể? Nikon mà chịu qua lại bữa bãi với chúng ta hay sao?"

Đại Sơn lâu bầu bất mãn, "Đúng là đồ có mắt không biết núi Thái Sơn! Thôi qua chỗ anh đi, để anh vỗ về con tim bị tổn thương giùm chú!"

Điền Viên bật cười. Đại Sơn là anh chàng dị tính luyện ái 100%, hơn nữa còn háo sắc ghê gớm.

Nhà Đại Sơn ở không cách nơi cậu đang đứng quá xa, tuy lịch diễn của anh chàng cũng ít ỏi hết như Điền Viên cơ mà tiền nong vẫn dư dả hơn cậu nhiều. Cậu chưa bao giờ hỏi đến mức thu nhập của anh chàng.

Trong giới giải trí, ai cũng có bí mật, cậu tôn trọng nguyên tắc đó.

Nhà Đại Sơn không rộng, đương nhiên không thể nào so sánh với nhà Lý Bạc Nhiên nhưng kể ra hăng còn thoải mái chán nếu chỉ dành cho một gã đàn ông sống độc thân.

Gian bếp thoáng đãng nối liền cùng phòng khách, phòng ngủ nằm trên tầng cao nhất chỉ gồm có một chiếc giường trải thẳng xuống nền nhà siêu bự, còn lại là nhà tắm.

Tổng cộng diện tích chỉ khoảng bốn mươi mấy mét vuông là cùng, lại thò ra thụt vào, nhưng về độ thoải mái thì khỏi phải chê, nhìn đã thấy thích.

Nếu không trông tận mắt thì khó ai mà tin một gã cục mịch như Đại Sơn lại bày biện, thu dọn nhà cửa thành ấm cúng nhường vậy.

Đại Sơn lôi ra hai chai bia, mỗi tội chưa kịp bật nắp đã nghe tiếng di động réo.

Âm thanh trò chuyện dẫu khê khàng, song giọng Đại Sơn vẫn truyền đứt quãng vào tai cậu.

"Honey, đừng lo quá!"

"Yên tâm, không phải chuyện gì lớn đâu."

"Ừ ừ, còn anh cơ mà, em cứ yên tâm!"

"Honey, anh cũng nhớ em."

Đầu dây bên kia nói nói gì đó, Đại Sơn liền quay lại nhìn Điền Viên, tỏ ý khó xử.

Điền Viên ra hiệu cứ tự nhiên, Đại Sơn nheo mắt làm điệu bộ "đúng là anh em tốt có khác" rồi lại đăng hăng, "Anh qua ngay đây, chờ anh nhé!" Đoạn rồi rồi rít rít "honey", "em yêu" đủ thể loại.

Cuối cùng, Đại Sơn cười cười, "Ừ ừ, anh sẽ chú ý bọn chó săn."

Anh chàng giải thích sau khi cúp máy, "Có một cô em trong giới, kêu là tối nay không gặp anh không ngủ được, đành nhờ chú trông nhà hộ vậy."

Điền Viên cười phẩy tay, Đại Sơn liền hốt hải ra cửa.

Kỳ thực đêm nay chắc chắn trần trọc rồi, sáng sớm hôm sau tỉnh giấc, Điền Viên phát hiện dây nịt của mình còn vút ở nhà Lý Bạc Nhiên.

Tuy không thấy Lý Bạc Nhiên, nhưng cậu vẫn xấu hổ sao đó.

Mở di động, thấy có tin nhắn của Jason, nhắc cậu mười hai rưỡi trưa nay có một buổi casting người mẫu cho sự kiện H&M thu đông sang năm.

Điền Viên hưng phấn lắm. Đây là lần đầu tiên cậu nhận được lời mời casting cho thương hiệu quốc tế hạng hai trở lên.

Điền Viên lâu nay mới chỉ là người mẫu part-time làm lụng vất vả trăm bề, nếu như cậu thật sự được làm người mẫu góp mặt trên tờ quảng cáo của H&M thu đông, đồng nghĩa cậu đã trở thành một người mẫu thực thụ.

Điền Viên vội vàng rửa mặt rồi thẳng tiến công ty quản lý.

Đến cửa công ty, tìm cậu vẫn nện bình bịch như trống dồn, chẳng kém lúc nhận được tin casting.

Điền Viên đứng ở cửa cố gắng bình tĩnh một lúc, mới toan mở cánh cửa kính kia ra.

Đúng lúc ấy cửa lại bị mở từ một đầu khác, bất ngờ thay là Simon lâu rồi chưa thấy mặt.

Simon mặc bộ quần áo kiểu dáng mới nhất mùa hè năm nay của H&M, sơ mi trắng có hai vạt ghép lại đằng trước tạo hình hoa văn, quần cộc đen ống bó.

Outfit vừa mới vừa thoải mái cộng với vẻ thanh tú xinh trai, nó quả thật khiến lòng người xao xuyến tựa thể cậu bé hoa hồng trong tác phẩm của Osca Wilde vậy.

Khóe môi Simon khẽ nhếch, "Casting của H&M hả? Khỏi cần đi nữa, tôi nhận thông báo này rồi."

Điền Viên lấy làm sững sốt, đáp lại điềm đậm, "Có cần đi hay không, Jason khắc báo cho tôi."

Simon cười khẩy, chậm chậm bước xuống cầu thang, lúc đi ngang qua cậu liền buông một câu, "Mày tưởng lúc nào cũng ăn may được chắc? Tao chưa hưởng, làm sao được đến lượt mày?" Đoạn, nó đeo cặp kính râm Gucci lên, vênh váo bỏ đi.

Điền Viên thấy nó leo lên một chiếc Lotus, nhấn mạnh chân ga phóng vèo.

Cậu vội vội vã vã đi vào, vừa mở cửa văn phòng Jason, gã đã giơ tay vẫy cậu.

"Jason, ban nãy tôi..."

"Ra ngoài rồi nói!" Jason choàng vai cậu đi ra ngoài, hai người liền kéo nhau vào lối thoát hiểm bàn chuyện riêng tư như thường lệ.

"Có phải..." Cậu hồi hộp, lại có cả chút chờ mong, nhìn gã.

Jason móc một điều thuốc lá ngậm lên miệng, cất tiếng, "Jamie, cơ hội còn nhiều mà..."

Chỉ một câu này thôi, đã làm tim Điền Viên chìm xuống biển băng sâu thẳm.

Cậu trầy trật bon chen, cố gắng vươn lên suốt hai năm giữa thành thị xa lạ, sống hôm nay mà không biết ngày mai sẽ thế nào, những tưởng rồi sẽ được

thấy ánh dương rực rỡ, cuối cùng lại vẫn chỉ là ảo ảnh hư vô.

Jason tỏ vẻ áy náy, "Jamie, đây không phải chủ ý của tôi. Thông báo tuyển này tôi lấy cho cậu đấy chứ, ai biết được hôm nay cấp trên đột nhiên gọi cho tôi, đòi đổi sang Simon... Thiệt tình, tôi còn thử thuyết phục Simon rằng cậu hợp H&M hơn cậu ta nhiều, nhưng có vẻ Simon quyết tâm đi thi đợt này bằng được. Tôi đoán chắc là vì lần trước... Chà, giới thời trang cũng chỉ là giới giải trí, không phải cậu lấy người khác ra giải trí thì cũng là người khác lấy cậu ra giải trí, quan trọng là phải học cách tìm niềm vui cho mình thôi."

Cậu bỗng ngẩng đầu, hỏi, "Jason, ý anh là bên khách hàng vẫn nghĩ tôi sẽ đi thi tuyển, phải không?"

Jason kinh ngạc, "Cậu... Cậu tính làm gì?"

"Tôi sẽ đi!" Giọng cậu không cao nhưng kiên định, "Đây là cơ hội của tôi, không một ai được phép cướp đoạt nó!"

Jason ngạc nhiên nhìn cậu bé ôn hòa ngoan ngoãn bấy lâu nay, chẳng may lơ đãng bị thuốc lá làm bỏng tay, gã hốt hoảng đáp ngay điều thuốc đi, vội nói, "Nhưng mà... Nhưng mà... cậu biết đấy, điều kiện của Simon..."

"Muốn cướp cơ hội của tôi, chí ít cũng phải để tôi thua tâm phục khẩu phục." Vành môi vốn hiền lành của cậu mím rất chặt, bởi vậy toàn thân bỗng trở nên cứng rắn hơn hẳn.

Jason hít sâu một hơi, lại choàng vai cậu bảo, "Điền Viên, tôi biết một cơ hội như này không dễ mà có, nếu không cho cậu thử, cứ thế mà đánh mất,

cậu khó chịu mà tôi cũng khó chịu. Thôi hôm nay hãy coi như cậu chưa hề đến tìm tôi, tôi cũng chưa hề nhận tin cho cậu vậy... Cố gắng đi nào, cho thẳng nhóc hẻm hinh đó một bài học đi!"

Điền Viên chọi tay với gã, nói "cảm ơn anh" khe khẽ.

Vừa toan mở cửa, Jason lại bất thành linh hét lên sau lưng cậu, "Ê ê ê, đi lối này xuống tầng dưới rồi hăng vào thang máy!"

Cậu chạy xuống tầng dưới rồi, gã lại la to, "Ê, nhớ tắt di động, hôm nay ai gọi cũng đừng nghe."

Điền Viên đáp lời, mở cửa lối thoát hiểm rồi chui vào thang máy. Giờ còn sớm, thang máy đi xuống vắng tanh không bóng người.

Cậu tựa mình mình lên bức vách thang máy lạnh lẽo, tâm trạng phấn chấn hóa thành hụt hẫng, để rồi đến giờ phút này lại thành nỗi chờ mong đầy cay đắng. Hóa ra ba lượt biến đổi tâm trạng phức tạp lại chỉ cần thời gian chưa đầy một tiếng đồng hồ trong buổi sáng mà thôi.

Cố gắng bình ổn tâm trạng, Điền Viên cầm di động tắt máy thì chuông di động lại vang, hiện số điện thoại của Lý Bạch Nhiên.

Số di động này là anh cho cậu hồi còn ở đoàn làm phim chung với nhau để tiện liên lạc.

Cậu lần chân, nhưng vẫn nghe máy.

Ngũ điệu Lý Bạc Nhiên bình thản hết như tối qua chưa từng xảy ra chuyện gì, chỉ hỏi cậu muốn tự đến lấy dây nịt về hay là anh mang sang cho.

Cậu nghĩ nghĩ, bèn đáp để cậu tự qua lấy.

Lý Bạc Nhiên giống như mặt hàng cao cấp nhất lại cố tình ém mình đi, phải là ai thông thạo, lành nghề lắm mới có thể nhìn nhận.

Mà Điền Viên thì chẳng mong bị vô số dân lành nghề trong giới giải trí biết đến vì Lý Bạc Nhiên.

Hai người họ vốn dĩ là hai đường thẳng song song, Thu Hàn Lâm đã dạy cho cậu hiểu, nếu hai con đường trời và đất ấy có giao nhau, nếu chẳng phải ảo ảnh, vậy sẽ là mưu đồ.

Lý Bạc Nhiên hẹn cậu ở quán cà phê Stone nằm nơi góc phố. Quán không lớn, vị trí cũng khuất, cho nên không gian có vẻ u tĩnh nhưng thực sự khách tương đối đông.

Trong quán đã ngồi đầy ghế rồi, Lý Bạc Nhiên cầm tách cà phê, thanh lịch ngồi đó giờ báo.

Hôm nay anh mặc áo len với hoa văn bên chéo màu camel của D&G, hai dải hoa văn thắt thành vạt trước áo, phong cách chiếc áo này không giống vẻ bụi bặm thường thường của D&G mà mang đậm phong cách Anh như thể của Burberry vậy. Chỉ có điều D&G dùng gam màu nhẹ nhàng, tươi tắn hơn Burberry, mà kiểu dáng cũng không nghiêm nghị như Burberry.

Chiếc áo pha trộn giữa vẻ phóng khoáng, chất chơi của D&G cùng nho nhã tựa trang phục học viện của Burberry, dường như nó được làm ra chỉ để dành riêng cho Lý Bạc Nhiên.

Lý Bạc Nhiên còn đeo một chiếc khăn quàng cổ hai mặt bằng nhung màu xám tro, quần là kiểu thoải mái màu kem nhạt, kết hợp với chiếc áo len càng tôn lên đôi chân dài của anh hơn bao giờ hết. Giày vẫn là Grenson nhưng đổi thành màu vàng nhạt, hình như Lý Bạc Nhiên khá thích đi loại giày da Oxford này.

Tất cả gộp lại, khiến Lý Bạc Nhiên cực kỳ nổi bật, Điền Viên chỉ cần nhìn thoáng đã trông thấy anh giữa đám đông.

Cậu lập tức đến chỗ bàn anh, chào hỏi, "Chào buổi sáng, Nikon."

Lý Bạc Nhiên nhìn chiếc áo hoodie đen và quần bò trắng cậu mặc, đoạn đặt cái túi giấy to dưới chân lên bàn.

Điền Viên cảm ơn, cầm túi giấy, chào Lý Bạc Nhiên rồi định về.

"Này, nghe nói hôm nay có buổi casting chọn người mẫu cho chụp quảng cáo của H&M... Tôi có thể hướng dẫn cậu một ít."

Lý Bạc Nhiên chột cất tiếng sau lưng, bước chân Điền Viên liền sững lại, quay sang nhìn anh.

"... Xin lỗi bằng cách này, được chứ?" Anh nghiêng đầu, mỉm cười.

Lý Bạch Nhiên vốn không thích cười. Cậu làm việc chung với anh mười lăm ngày mà số lần anh cười chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Còn nay anh lại cười rất tươi, cậu chẳng biết có phải ảo giác hay chẳng, mà anh trong tâm tưởng cậu tựa hồ không còn quá lạnh lùng, cao quý xa cách nữa.

Cảm xúc tối qua cũng không đến nỗi khó chịu như tim bị bóp nghẹt, có lẽ anh vốn là người như thế, rất ít ai có thể nổi giận với anh.

Điền Viên chần chờ một lúc, anh lại bổ sung, "Cậu mời cà phê nhé."

"Được." Bèn gật đầu, cậu thật thà ngồi xuống trước mặt anh. Có một điều chắc chắn rằng, mỗi một lời nói của bậc thầy như Lý Bạch Nhiên đều giá trị hơn cả một bữa ăn sáng đắt tiền cậu mời.

"Cậu định mặc gì đi casting?"

Điền Viên ngơ ngác. Thật sự mà nói cậu có cực ít cơ hội được đi casting, bởi lẽ công ty sản xuất quần áo chịu xem compcard của người mẫu cấp bậc như các cậu thôi đã là tốt lắm rồi, cùng lắm thì cho một hai người trong số các cậu trình diễn trong đoạn phim ngắn trên web.

(Tấm danh thiếp đặc biệt dành riêng cho người mẫu có chứa đầy đủ thông tin liên lạc, chỉ số hình thể, màu mắt, cỡ giày, quần áo... Đặc biệt, trong compcard cần thể hiện được vẻ đẹp tự nhiên của người mẫu với các tư thế chụp hình cận mặt và toàn thân đơn giản nhất. Sau mỗi cuộc casting, nhà thiết kế sẽ giữ lại compcard của người mẫu để liên hệ lại khi cần thiết)

Điền Viên nghĩ nghiêm túc mới đáp, "Đặc điểm của H&M là giá cả ổn định, phổ thông, tôi định về thay sơ mi trắng và quần đen..."

"Rồi đi thi tuyển làm trợ lý cho họ ấy hả?" Lý Bạc Nhiên dừng dừng hỏi lại.

Mặt cậu đỏ bừng, "Anh cho rằng..."

"Có biết nhà thiết kế chính của H&M mùa này là ai không?"

"Nghe nói là... Rei Kawakubo ."

(Nhà thiết kế thời trang người Nhật Bản và cũng là người sáng lập thương hiệu Comme des Garcon)

"Cậu hiểu bao nhiêu về Rei Kawakubo?"

"Thiết kế bất đối xứng, chấm bi, đen trắng, độc lạ... nhiều tầng nhân cách."

Lý Bạc Nhiên mỉm cười, "Cũng không phức tạp thế, chẳng qua do nhà thiết kế xem hơi nhiều phim kinh dị thôi."

Hiếm thấy anh chê người khác, do vậy Điền Viên cũng thả lỏng, cười nói, "Không thì... tôi nhờ Jason tìm giúp tôi một bộ của Rei Kawakubo ở công ty thử?"

Lý Bạc Nhiên không nói nữa, lại gọi thêm một tách espresso.

Uống hết cà phê, ngón tay dài của anh cuộn tờ báo lại, bảo, "Vậy đến công ty cậu xem có bộ nào hợp đi."

Cậu cúi đầu, "Thực ra tôi bị công ty hủy đi thi tuyển, đổi thành Simon rồi, nhưng Jason cố tình giả vờ như không liên lạc được với tôi..." Cậu không muốn mang vẻ thất bại trước mặt người này, vậy mà hết lần này tới lần khác, Lý Bạch Nhiên đều chứng kiến mọi tình huống đáng xấu hổ nhất của cậu.

Anh đút tay vào túi quần, cười nhẹ, "Buổi casting hôm nay, tôi cũng có quyền đề cử một vé."

Điền Viên cứ mù mà mù mờ. Cậu biết ngày hôm nay chắc chắn không chỉ có một công ty quản lý đề cử người mẫu cho H&M, nhưng mỗi công ty đều chỉ được đề cử một người mà thôi.

Tại sao Lý Bạch Nhiên có một vé? Cậu còn chưa kịp nghĩ cho tỏ, anh đã nhìn đồng hồ.

Đành phải đứng lên, Điền Viên chưa đi được bao bước đã lại thấy Lý Bạch Nhiên kinh ngạc nhìn mình, thắc mắc, "Cậu chưa trả tiền đã đi sao?"

Giọng anh không cao, nhưng giữa không gian yên tĩnh này, dường như ai nấy cũng đều sang trọng, bởi vậy anh vừa thốt lời đã kéo theo vô số ánh mắt tập trung về phía này.

Điền Viên đỏ mặt, đi nhanh vào quán, lấy ví da trả tiền cà phê cho Lý Bạch Nhiên.

Thu ngân tiện tay đưa hóa đơn, cậu nhận lấy, chỉ mới đọc qua rồi cậu lại gọi, "Cho tôi một bánh sandwich nữa, cảm ơn."

Đến khi cậu ra cửa, Lý Bạc Nhiên đã sang đường, xuống tầng hầm của trạm tàu điện ngầm phía đối diện.

Cậu mau chóng đuổi theo, đưa sandwich cho anh.

Lý Bạc Nhiên thấy cậu đưa sandwich cho mình thì có vẻ ngỡ ngàng lắm. Cậu giơ hóa đơn đang cầm lên, lúng túng giải thích, "Tôi thấy anh uống ba tách cà phê lận, bà ngoại tôi nói bất kể thế nào, sáng phải ăn no mới được."

"Bà ngoại cậu nhất định là người thông thái." Lý Bạc Nhiên nhận bánh, miếng sandwich đã nguội, nhưng nơi vừa được Điền Viên cầm lại vẫn hơi ấm, ấm áp.

Tựa hồ Điền Viên không thể ngờ Lý Bạc Nhiên mà cũng nói lời dễ nghe, cậu chờ người nhìn anh trân trối. Ánh mắt hai người chạm nhau, dường như đều trông thấy hình ảnh mình chìm trong bể đục tối hôm qua trong con người của đối phương.

Âm thanh ầm vang của chuyến tàu tiếp theo đột ngột bùng tỉnh hai người, họ không hẹn mà cùng ngượng ngùng dời mắt sang hướng khác.

Có đánh chết Jason cũng không thể nào ngờ tới Nikon sẽ đề cử Điền Viên, lại còn đích thân ghé thăm để chọn quần áo đi casting giùm cậu, đâm ra gã hỉ hả lắm.

Sau khi gọi điện báo cáo cho tầng lớp cấp cao của công ty, công ty lập tức mở rộng cánh cửa.

Họ ám chỉ là mọi chuyện cứ tùy ý Lý Bạch Nhiên.

Điền Viên biết rằng công ty có cho gà nhà thuê quần áo trong một số trường hợp khẩn cấp.

Chỉ là cậu không ngờ công ty lại sở hữu nhiều bộ hàng hiệu kinh điển đến thế. Mỗi thương hiệu đều được trưng bày theo hệ thống, màu sắc hay số đo, từ quần áo, giày dép cho đến trang sức, phụ kiện, quần áo xếp ngồn ngộn suốt năm phòng to đùng.

Hèn chi hề người mẫu nào có tiềm năng của công ty khi ra mắt đều được đánh giá cao về phong cách thời trang. Hóa ra vũ khí bí mật chính là ở đây chứ đâu, Điền Viên trước nay còn chưa từng nhìn thấy bao giờ chứ đừng nói chi đến thuê mượn.

Công ty quản lý đều rất thực dụng, họ tuyệt đối không đầu tư dư một xu nào cho một người mẫu không có tiềm năng hái ra tiền cho họ.

Vậy mà bây giờ công ty lại chịu dốc hết mọi thứ dưới đáy rương ra để hỗ trợ Điền Viên đi thi tuyển.

Sự đối đãi khác biệt thấy rõ này, Điền Viên biết, đều đến từ người đàn ông thoát nhìn thờ ơ trước mắt cậu mà thôi.

Lý Bạch Nhiên dạo quanh một vòng, cuối cùng dừng lại trước một giá sắt.

Jason tỏ vẻ khó xử, mấp máy mồm mấy lần, rốt cuộc cũng lên tiếng khi Lý Bạch Nhiên gỡ vài món đồ khỏi giá, "Nikon, đây... đây là..."

"Layefe." Lý Bạch Nhiên cầm bộ đồ, nói, "Layefe không hẳn là thương hiệu hàng đầu, nó được sáng tạo bởi họa sĩ Trần Dật Phi người Trung Quốc. Danh tiếng của họa sĩ thì hàng đầu, nhưng trên trường quốc tế, Layefe có khi còn chưa đến hạng ba. Tuy nhiên ưu điểm số một của nó mà không ai bì kịp chính là màu sắc cực kỳ đẹp, rất ít thương hiệu cao cấp nào có thể sánh cùng." Anh xoay người, mỉm cười, "Anh nên nhớ Rei Kawakubo cũng không chuyên về thiết kế mà là mỹ thuật, màu sắc là một trong các yếu tố thu hút bà ta nhất. Layefe có thứ mà bà ta muốn nhưng vĩnh viễn không đạt được."

Lý Bạch Nhiên đang cầm một chiếc áo len cải màu, khó mà chỉ rõ nó gồm những màu len nào đan trộn với nhau, nhưng đại thể thì hầu như là màu cam. Một chiếc áo len mỏng trộn giữa nhiều màu như vậy lại mang lại cảm giác tao nhã cho người nhìn, dù bao gồm rất nhiều màu sắc, vẫn khiến người ta dễ chịu.

Lý Bạch Nhiên chọn thêm một chiếc quần kiểu dáng thoải mái có chất liệu là tơ tằm dùng số lượng tơ gấp đôi vải lụa tơ tằm bình thường, thoát nhìn còn tưởng màu đen, song chỉ cần cử động, ánh sáng phản chiếu trên lụa lại ánh lên màu sapphire như thể vải nhung.

Điền Viên nhìn kỹ mới phát hiện nó thực ra là chiếc quần tơ lụa màu tím cực kỳ thắm.

Vải tơ tằm quá dễ nhăn, do đó người ta thường chỉ dùng nó làm quần áo ở nhà hoặc đồ ngủ, chứ ít ai dùng nó làm đồ diện ra ngoài.

Các thương hiệu phương Tây đều dùng chất liệu nhân tạo để làm quần áo, nhưng không một chất liệu nào trang nhã và thoải mái bằng lụa tơ tằm.

Trong cảm thụ của người phương Đông, nó tượng trưng cho sang trọng, cao quý, không thể lật đổ.

Tơ tằm nằm trên tay, hương vị của Trung Hoa thổi ùa vào mặt.

Đến khi Điền Viên thay xong bộ quần áo này, mọi lo lắng của Jason đều hóa thành thăng thất.

Layefe làm nổi bật toàn bộ khí chất của Điền Viên. Cổ áo len mong mỏng, lượn sóng vây quanh cần cổ thon dài của cậu, áo len cải màu và quần tơ tằm thoải mái khiến mỗi một cử động của Điền Viên điển trai đều toát lên một vẻ đẹp sống động.

Vẻ đẹp này là sự nhã nhặn mang sắc thái phương Đông, cảm giác ban đầu không quá choáng ngợp mà sẽ truyền đến từng chút lặng lẽ. Tơ tằm phải đi kèm với động tác tao nhã, cẩn thận mặc vào, đâu chỉ còn là mặc quần áo, mà trở thành một trình độ rồi.

"Vô đối!" Jason kích động, nhưng rồi lại khựng lại, "Có điều năm nay đang chuộng đen trắng, chủ đề của H&M cũng thế, liệu có..."

"Thời trang chỉ là một góc nhìn. Nếu góc nhìn của anh vượt trội hơn người ta, anh mới là thời trang." Ngón tay dài của Lý Bạch Nhiên tháo tấm khăn quàng cổ hai mặt bằng nhung màu xám tro đang đeo xuống, quàng nó lên cổ Điền Viên, giảm độ chói từ chiếc áo len màu cam giúp khí chất của cậu trở nên ổn định hẳn.

Cậu vô thức ghi nhớ hơi ấm từ tấm khăn được tháo xuống từ cổ Lý Bạc Nhiên, và cả ngón tay lạnh lạnh của anh khi lướt qua cổ cậu.

Lý Bạc Nhiên không dẫn Điền Viên đến chỗ casting, tuy nhiên có sự trợ giúp của anh, Jason liền quang minh chính đại đưa Điền Viên tham gia buổi casting chọn người mẫu của H&M.

Địa điểm casting đặt tại một studio ảnh, Điền Viên đến nơi mới biết số lượng người mẫu đi thi tuyển không ít tẹo nào.

Lý Bạc Nhiên vừa xuất hiện, lập tức có một vị nhiếp ảnh gia râu ria xồm xoàm hồ hởi đến bắt tay anh, "Nicon cũng đến cơ à, tưởng anh sẽ không chịu lộ diện chứ?" Quay sang thấy Điền Viên, anh ta tỏ vẻ bất ngờ, hỏi, "Người mẫu mới của Sect?"

Điền Viên nhận ra vị nhiếp ảnh gia này, chính là một trong những nhiếp ảnh gia thời trang nổi tiếng nhất thành phố - Lôi Tùng Hải. Vogue và Bazaar thường xuyên có chuyên mục các tác phẩm chụp của anh ta.

"Không, một người mẫu chụp ảnh của tôi."

Lôi Tùng Hải ngăm nhìn Điền Viên lần nữa, thế rồi giật mình, "Thiên Ma!"

Cậu mỉm cười, chia tay chào hỏi, "Xin chào, tôi là Jamie Điền."

Lôi Tùng Hải niềm nở bắt tay cậu, sau đó ám muội lặp lại, "Jamie Ngọt Ngào, thế cơ hả, Nicon?"

(Họ Điền (bính âm: Tian) của Điền Viên phát âm là giống hệt chữ "ngọt ngào " trong tiếng Trung Quốc)

Có vẻ Lý Bạc Nhiên khá thân với Lôi Tùng Hải, nghe vậy thì đập vai anh ta, cười nói, "Tôi khó lắm mới kiếm được một người mẫu không tốn tiền, anh đừng có dọa cho cậu ấy chạy mất tiêu."

Lôi Tùng Hải cười bảo, "Nicon, nếu anh muốn tìm người mẫu, kể cả không bỏ tiền cũng ối người tranh nhau đến sập cả chốn này ấy chứ."

Lý Bạc Nhiên hỏi, "Thấy ai hợp ý chưa?"

Lôi Tùng Hải nhún vai, "Hết nói luôn. Hôm nay vừa mở cửa cho người mẫu vào, tôi với trợ lý của bà Kawakubo thiếu điều tưởng mình bị hút nhầm vào Resident Evil 5 rồi chứ. Không phải đen thì là trắng, gần một nửa mặc trang phục đen trắng của bà Kawakubo, trông cả cái studio y hệt nhà tang lễ!" Lại liếc Điền Viên, anh ta cười cười, "Lúc Jamie vào, hai mắt tôi được rọi sáng."

(Các nhân vật trong Resident Evil 5 hầu như đều mặc trang phục chiến đấu màu đen)

"Cậu ấy đạt chứ?" Lý Bạc Nhiên điềm nhiên hỏi.

Lôi Tùng Hải cười nói, "Biết ngay không phải anh nổi hứng ghé chơi mà."

Họ đang tán gẫu, bỗng có một người hô lên phấn khởi vô cùng, "Hello, Nicon!"

Điền Viên vừa quay đầu đã thấy một người đàn ông mặc vest Giorgio Armani đen đi tới, tóc rất dày, miệng còn có hai hàng râu, nom có vẻ được gìn giữ cẩn thận lắm.

Xương mày của người này rất cao càng khiến hốc mắt y hõm sâu, do đó khuôn mặt y có trưng biểu cảm thế nào cũng trở nên gian ác khó tả dấu rằng y trông cực kỳ phong độ.

Jason nhanh chóng rẽ tai Điền Viên, "Sếp lớn Dương Chấn Vũ nhà CDEA."

Dương Chấn Vũ, ông chủ của một trong những công ty giải trí lớn nhất thành phố cũng như lớn nhất làng giải trí châu Á, có qua lại với xã hội đen, một nhân vật có thể đổi trắng thay đen, hô mưa gọi gió, được gọi là "Gã ác ôn của giới giải trí".

Chương 5

Dương Chấn Vũ đến gần, tầm nhìn đảo qua mọi người một lượt, thoáng dừng lại ở Điền Viên rồi dán trên người Lý Bạch Nhiên.

Điền Viên cảm giác ánh mắt y khó chịu cực kỳ, hết như những ai đứng trước mặt y đều trần truồng không che đậy.

Lý Bạch Nhiên không tỏ ra quá vui hay quá mất hứng, trong khi đó Lôi Tùng Hải lại nồng nhiệt cầm tay y, cười nói, "Không quấy rầy hai người nói chuyện, tôi có việc đi trước đây." Trước khi chính thức bỏ đi còn nói nốt,

"Jamie lát nữa qua bên kia casting nhé, Nikon nói chuyện xong thì sang chỗ tôi xem với trợ lý của bà Kawakubo!"

Anh ta đi rồi, ánh nhìn của Dương Chấn Vũ lại trở về với Điền Viên, cười hỏi, "Nikon lại dẫn người mới đến?"

Lý Bạch Nhiên lười biếng đáp, "Không phải, chẳng qua cầm một vé đề cử của Sect, không muốn lãng phí thôi."

Dương Chấn Vũ phì cười, "Tôi quên mất đấy, công ty Sect được nhiều hơn một vé so với các nhà khác mà. Chỉ e công ty cậu cũng không nghĩ cậu tự đứng lại đi đề cử ai đâu, Nikon mà đến đây, các công ty bao gồm cả Sect, bao gồm cả tôi, đều phải ngậm ngùi mà về."

"Các công ty giải trí bây giờ sút kém thế ư? Bon chen cả vào làm quản lý người mẫu?"

"Đâu mà. Đơn giản là giúp đỡ một người bạn cũ thôi." Dương Chấn Vũ vỗ vai Lý Bạch Nhiên làm như bạn bè lâu năm không gặp, "Mấy năm rồi không về thành phố, bao giờ uống một ly với nhau?"

Lý Bạch Nhiên đút tay vào túi quần, nhìn các người mẫu không ngừng đi qua đi lại dưới đèn led, đáp bình thản, "Nghe đồn anh sắp tổ chức một cuộc thi người mẫu tầm cỡ, sợ rằng đến lúc đó chẳng còn thời gian uống rượu với tôi."

Dương Chấn Vũ cười vág, "Nikon mà nói muốn uống rượu, cả Nữ hoàng Anh tôi cũng dè dặt hết chứ nói gì đến số người mẫu con con này."

"Vây xin nhận lời." Lý Bạc Nhiên không nhiệt tình cho lắm, mà cũng không tỏ ra xa cách, lạnh nhạt.

Dương Chấn Vũ chìa danh thiếp cho Điền Viên, mỉm cười, "Công ty giải trí của tôi sắp sửa tổ chức một cuộc thi người mẫu, chào mừng cậu đăng ký tham gia."

Điền Viên nhận danh thiếp, cũng chẳng ừ hử nhiều, chỉ đơn giản đáp cảm ơn.

Dương Chấn Vũ giơ hai ngón tay làm tư thế bắn về phía Lý Bạc Nhiên, cười bảo, "See you!" Đoạn dứt đặc bỏ đi.

Lý Bạc Nhiên thờ hắt, Điền Viên có thể thấy rõ anh cực kỳ ghét Dương Chấn Vũ, chẳng qua chỉ đang gồng mình nhẫn nại mà thôi. Có thể làm Lý Bạc Nhiên phải kiềm chế bản thân... Điền Viên không khỏi nhìn theo bóng người nọ.

Lôi Tùng Hải thấy Lý Bạc Nhiên đến liền cười, "Càng ngày càng giỏi, nhanh thế đã chặt được cái đuôi Dương Chấn Vũ rồi?"

Anh hừ nhẹ, "Bạn bè thuận nước đẩy thuyền nhiều quá, đương nhiên phải học được vài cách tự bảo vệ mình."

Lôi Tùng Hải cười ha ha, "Ấy là vì tôi tin tưởng vào sức hấp dẫn của Nikon mà. Đàn ông đẹp thì nhiều, đàn ông khiến người ta thêm muốn cũng rất nhiều, nhưng đàn ông khiến người ta thêm muốn mà không dám tự phá hỏng hình tượng của mình thì ít lắm, tối thiểu tôi cũng chỉ gặp mỗi Nikon như thế thôi."

Lý Bạc Nhiên lúc này đã ngồi xuống hàng ghế đầu, dừng dừng nói, "Lâu không gặp, mồm mép anh cũng khá hần."

Lôi Tùng Hải ngồi cạnh anh, máy ghi hình kế bên vẫn bật. Dưới ánh đèn led, các người mẫu tùy ý tạo dáng, được thu hình toàn bộ, trực tiếp gửi cho nhà thiết kế người Nhật Kawakubo Rei xem.

Trợ lý của Kawakubo là một tên kỳ quặc, tóc xoắn tít mù, sơ mi chấm bi đen trắng, nhìn cái là liên tưởng ngay đến chó đốm.

Lôi Tùng Hải khách sáo giới thiệu, "Đây là anh Matsushita Nishitomi, trợ lý của bà Kawakubo." Rồi lại quay đầu, "Đây là anh Lý Bạc Nhiên, cựu Tổng giám đốc sản xuất của Sect."

Matsushita chìa tay, mở miệng có phần ngạo mạn, "Nghe danh đã lâu."

Lý Bạc Nhiên mỉm cười, "Lâu rồi không gặp, gu thẩm mỹ của bà Kawakubo vẫn độc đáo như vậy."

Matsushita sừng sốt, "Anh quen sama ư?"

Lôi Tùng Hải cười bảo, "Anh chưa nghe bà ấy kể về Nikon bao giờ à? Tôi nhớ có một đợt bà ấy cứ thấy nhiếp ảnh gia là lại nhắc Nikon thế nọ, Nikon thế kia."

"Vậy ra anh chính là Nikon?" Matsushita giật mình kinh hãi.

"Tôi chính là Nikon."

Matsushita luống cuống khom lưng, "Mời Nikon-san ngồi, nếu sama biết anh đến dự buổi casting này của chúng tôi chắc chắn sẽ rất vui."

Lôi Tùng Hải tựa hồ rất khoái trá trước thái độ quay ngoắt 180 độ này của hắn, vừa rồi anh ta cố tình giới thiệu tên thật của Nikon, đại khái là muốn xem cảnh hay sau đó.

Nhưng Matsushita dường như không thấy nó có gì để mà sượng sùng, hắn vẫn thể hiện thái độ hết sức tự nhiên, hoàn toàn không khó xử dẫu ban nãy mình còn ngạo mạn thoát chốc đã đổi sang khúm núm.

Lý Bạc Nhiên thấy Lôi Tùng Hải ra vẻ hậm hực, bèn cười thầm trong bụng. Nhật Bản là quốc gia trọng kẻ mạnh, miễn là bạn đủ mạnh, họ sẵn sàng phủ phục dưới chân bạn.

Hiển nhiên Lôi Tùng Hải phải chịu đủ trò khố sở trong khi hợp tác với Matsushita Nishitomi rồi, thế nên lôi luôn Lý Bạc Nhiên vào kẹp giữa bọn họ.

Matsushita mỗi khi xem một người mẫu đều lễ độ hỏi ý kiến, "Xin hỏi Nikon-san, anh thấy model đấy thế nào?"

Lý Bạc Nhiên trả lời, "Hôm nay tôi cũng đề cử một người mẫu, tạm thời xem ra, cậu ấy xuất sắc hơn bất kỳ ai đang đứng trên sân khấu."

Matsushita tức khắc gật gù, "Tôi nghe người Trung Quốc có một câu thành ngữ, hiền giả tất sẽ đề cử hiền tài. Nikon-san thật là một làn gió hiền giả."

Lôi Tùng Hải ngồi kể làm bộ nôn ọe.

Trong lúc họ nói chuyện, lại có một người mẫu lên sân khấu.

Động tác của Matsushita rõ ràng đã dừng lại mấy giây. Người mẫu này còn rất trẻ, mặt mày xinh trai, thanh tú, mặc thiết kế mới nhất của H&M, đang tạo dáng cách điệu của người máy, phô bày mà không khuyết thiếu vẻ trang trọng, rất có khí khái của thanh niên Nhật Bản.

"Simon." Matsushita cúi xem danh sách trong tay.

"Anh Matsushita thấy người mẫu này có vấn đề gì sao?" Dương Chấn Vũ xuất hiện tại hàng ghế đầu, hỏi.

Matsushita khách khí thấy rõ đối với Dương Chấn Vũ, trả lời, "Nãy giờ có cậu Simon này là đạt nhất, tuy nhiên người mà Nikon-san đề cử, tôi vẫn chưa thấy đâu."

Dương Chấn Vũ phẩy tay, "Khỏi cần xem ai nữa, xem cậu người mẫu của Nikon là đủ."

Matsushita có vẻ lưỡng lự, Dương Chấn Vũ lại cười cười, "Anh muốn để Kawakubo-sama phải xem toàn rác rưởi hay sao?"

Sự tình thế là được sắp xếp rất nhanh chóng, người lên sân khấu tiếp theo sau Simon chính là Điền Viên.

Cậu có thể cảm nhận được cơn thịnh nộ từ Simon khi trông thấy cậu có mặt tại nơi này. Nó cười mỉa mai, hung dữ trợn mắt với cậu.

Jason chạy tới gọi, "Nhanh lên, Jamie, họ cho cậu lên trước kia!"

Điền Viên đứng dưới sân khấu mà bồn chồn. Vừa rồi Simon đã trình diễn rất tuyệt, còn thể hiện đủ đầy tinh hoa của người Nhật Bản, muốn đánh bại nó không hề dễ dàng.

Chợt vô thức tìm kiếm bóng hình Lý Bạch Nhiên, lại thấy anh khẽ nháy mắt trái dưới cặp kính với cậu, dường như anh cực kỳ tin tưởng ở cậu.

Cậu không hiểu nguyên do nào mà anh lại tin rằng cậu có thể thắng Simon nhưng thực sự cậu đã được tiếp thêm sức mạnh. Điền Viên thoáng ngẫm nghĩ một chút rồi sải bước dưới ánh đèn sân khấu.

Matsushita đang phải nhìn cả biển đen trắng mà dưới ánh đèn lại đột nhiên xuất hiện sắc màu rực rỡ, tầm mắt hấn sáng rực lên.

Vẻ mặt Điền Viên bây giờ cực kỳ tự nhiên, không giống như cậu đang tạo dáng mà càng giống một công dân trí thức đang trên đường đi làm là nhiều.

Cài cúc áo, sau đó ngẩng đầu như đang nhìn thang máy đi đến tầng nào, rồi lại giơ cổ tay xem đồng hồ, quay người, nhắc chân, mở cửa, một loạt động tác này đều được thể hiện dưới bước chân của người mẫu.

Một thanh niên trẻ trung với tương lai tươi sáng, khí chất lịch lãm, có học thức, có sự nghiệp, thuộc tầng lớp cao của xã hội, nay được diễn tả hết sức

sinh động và tự nhiên.

Điền Viên cời khăn quàng cổ, xoay lưng, làm tư thế ấn nút. Đang làm gì đây? Matsushita hơi tưởng tượng liền hiểu, việc đầu tiên khi vào văn phòng đương nhiên là bật máy tính.

Họ đang sống giữa thời đại công nghệ cao, động tác này quá là dễ hiểu.

Ai ngờ Điền Viên lại ôm khuỷu tay làm động tác suy ngẫm, thế rồi cậu ra khỏi đèn chiếu, bước đến trước mặt hội Matsushita.

Chẳng những hội Matsushita mà cả Lý Bạch Nhiên cũng bất ngờ. Điền Viên rất thoải mái tháo cặp kính râm của anh xuống, tự nhiên đến nỗi dường như Lý Bạch Nhiên chính là một cái giá treo kính.

Cậu đeo cặp kính lên mắt mình, đứng trước họ tùy ý tạo vài dáng pose, sau đó trở lại dưới ánh đèn sân khấu, tạo mấy dáng nữa, cuối cùng khoan thai xoay người, khom mình đi xuống.

Matsushita Nishitomi sửng sốt phải hơn mười giây mới thốt lên, "Excellent!!!"

Lý Bạch Nhiên khẽ cười. Điền Viên nắm rất chắc tinh hoa trên tờ quảng cáo.

Cái cần thể hiện trên tờ quảng cáo là tiêu thụ của công chúng, chứ không phải tinh túy thiết kế của nghề thời trang.

Họ cần bộ quần áo có thể đề cao thân phận, địa vị, phù hợp và có khả năng tiếp nhận với đại đa số quần chúng chứ không phải một bộ quần áo mang đầy phong cách cá nhân của nhà thiết kế.

Dương Chấn Vũ cười khen, "Cả hai đều tuyệt! Anh Matsushita thấy ai hơn nào?"

Loạt thiết kế của Kawakubo mang đậm phong cách Nhật Bản nên bà ta cũng chú trọng những người mẫu nam thể hiện được cái hồn của Nhật Bản.

Chỉ tiếc rằng H&M ưa chuộng các quốc gia châu Á khác, đặc biệt là Trung Quốc hơn, khiến cho Kawakubo Rei buộc phải để mẫu Trung Quốc tham gia vào công việc thiết kế quảng cáo, nhưng bà ta không coi trọng họ. Do đó quyền tuyển dụng người mẫu nam Trung Quốc thực chất đều nằm trong tay trợ lý của bà là Matsushita Nishitomi.

Hiện tại Matsushita đang trầm ngâm, chừng như cả hân ta cũng đang khó lòng quyết định.

So ra thì Simon giống người mẫu Nhật hơn, cũng có khả năng thể hiện tốt phong cách thiết kế Nhật của Kawakubo.

Tuy nhiên khả năng diễn của Jamie quá xuất sắc, phải khẳng định là cậu sẽ được công ty H&M ưu ái hơn nhiều, nói gì thì nói điều H&M cần là thể hiện cho thương hiệu của họ chứ không phải cho một nhà thiết kế cụ thể.

Dương Chấn Vũ mở lời, "Tôi có một đề nghị."

Matsushita vội nói, "Mời Dương-san nói đi!"

Ngón trỏ của Dương Chấn Vũ mân mê râu, y cười bảo, "Anh biết công ty chúng tôi sẽ liên kết với radio truyền hình vệ tinh Lục Cường Đỉnh Cực tổ chức cuộc thi người mẫu nam lớn nhất toàn châu Á đúng không? Anh cần tờ quảng cáo cho thu đông sang năm, chi bằng hãy để Simon và Jamie tranh tài ở cuộc thi này, xem hai cậu này rốt cuộc ai mới được công chúng yêu thích hơn rồi hẵng quyết định."

Matsushita cực kỳ kinh ngạc. Suy cho cùng hẳn cũng chỉ là nhân viên thiết kế mà thôi, sự tôn trọng hẳn dành cho Dương Chấn Vũ thuần túy là thái độ lịch sự dành cho chủ nhà.

Thế nhưng Dương Chấn Vũ chỉ là một thương nhân không hơn không kém, và lại còn là thương nhân trong giới giải trí, y coi mọi cơ hội đều là dịp để kiếm chác.

Nếu có thể để Simon và Điền Viên tái ngộ nhau trong cuộc thi lại có liên quan đến Kawakubo Rei, H&M, đoán chắc có thể tăng tỷ suất người xem lên rất cao, và nếu hút khán giả, vậy thì độ thành công của cuộc thi này có thể đoán từ bây giờ rồi.

"Chuyện này..." Matsushita tỏ ra do dự.

Dương Chấn Vũ lại tiếp, "Anh Matsushita không cần băn khoăn, tôi sẽ bàn bạc trực tiếp với công ty H&M."

Lôi Tùng Hải nhìn Lý Bạch Nhiên mà cười khố. Công ty H&M vốn dĩ chỉ xuất phát từ nhu cầu thương mại nên nhất định sẽ đồng ý, chưa cần nói đến

sự hợp tác giữa họ và công ty Giải trí số một châu Á mà bản thân cuộc thi đó thôi cũng đã đủ hoành tráng, đủ hấp dẫn khiến họ gật đầu.

"Nicon, tôi sẽ dành ghế giám khảo cho cậu." Dương Chấn Vũ khẳng định, còn Matsushita đã bị tay ác ôn này quăng sang một bên.

Mí mắt Lý Bạc Nhiên sụp xuống, không lên tiếng.

Thế là từ một buổi casting H&M lại kéo theo một cuộc giao dịch cỡ lớn, thật chẳng ai ngờ đến.

Dương Chấn Vũ gặp Điền Viên ngoài studio, khẽ cười, "Cậu diễn tốt đấy, có muốn gia nhập công ty tôi không?"

Cậu còn chưa trả lời, Lý Bạc Nhiên đã đi đến, cười bình thản, "Ông chủ Dương hôm nay rồi rã quá, một trăm ngôi sao dưới trướng anh còn chưa đủ hay sao?"

"Nicon." Dương Chấn Vũ quay người, cười hỏi, "Quên mất, việc lần trước tôi hỏi cậu, cậu đã nghĩ xong chưa?"

"Uống rượu à?" Anh đáp, "Lúc nào cũng được."

Dương Chấn Vũ tủm tỉm, "Nicon biết vòng vo Tam quốc từ hồi nào vậy? Việc tôi nhờ La Phó Dụ hỏi cậu, chắc cậu không quên nhanh thế chứ?"

Lý Bạc Nhiên cũng mỉm cười, "Việc ấy à, không phải tôi trả lời ngay tại chỗ cho anh ta rồi sao? Thế nào lại chưa chuyển lời cho ông chủ Dương

nhỉ?"

Dương Chấn Vũ trông gian manh nhưng khí chất vẫn xem như là tiêu sái. Lúc này nghe được câu trả lời từ Lý Bạch Nhiên, khuôn mặt y sa sầm, nhất thời toát vẻ hung hãn, khóe môi y nhếch lên lộ ra ý cười mơ hồ, "Nicon, Dương Chấn Vũ tôi xưa nay coi trọng thứ gì, chưa bao giờ không đạt được. Người giang hồ đều nể mặt tôi, nhưng người tôi nể mặt không nhiều lắm đâu."

Lý Bạch Nhiên mỉm cười, "'Tôi xin nhận."

Jason bị khí thế ác độc tỏa ra của Dương Chấn Vũ dọa sợ tới nỗi nín re, chỉ có Điền Viên vẫn còn giữ được bình tĩnh.

Dương Chấn Vũ lại quay đầu cười cười với cậu, "Tôi sẽ chờ cậu đến đăng ký ở công ty. Hãy nhớ cơ hội ở làng giải trí rất nhiều, nhưng người chờ cơ hội còn nhiều hơn gấp bội." Dứt lời, y cười với Lý Bạch Nhiên rồi mới đặc ý bỏ đi.

Khi xuống bãi đậu xe, Lý Bạch Nhiên có gọi, "Điền Viên, tôi có chuyện cần nói."

Jason biết anh muốn nói riêng với cậu liền nhả lại một câu "Tôi về trước" rồi bỏ đi.

Vắng Jason, hai người đều cùng im lặng.

Lý Bạch Nhiên mở lời, "Tôi đang thiếu một trợ lý, cậu muốn qua giúp tôi không?"

"Trợ lý à?" Điền Viên ngó người.

Lý Bạch Nhiên "ừ" một tiếng. Không còn đeo kính nữa, đôi mắt như mù lòa của anh mang vẻ lười biếng, khăn quàng cổ cũng đã bỏ, áo len cổ chữ V khoét sâu càng hiển lộ phần xương quai xanh tinh xảo rõ ràng hơn bao giờ hết.

Lý Bạch Nhiên như này thực sự quá đổi gợi cảm khiến bất kể gái trai nào cũng phải rung động, thế nhưng ánh mắt của Điền Viên lại rất mực trong trẻo.

Trong giới thời trang, Lý Bạch Nhiên là nhân vật cực kỳ tài năng. Hai lần anh ra tay đều giúp Điền Viên có cơ hội dẫn bước.

Cậu biết nếu có thể đến gần anh, mình sẽ bỏ qua được vô số đường vòng.

Nhưng Điền Viên cũng hiểu, giả sử Lý Bạch Nhiên cần một trợ lý thật thì như Lôi Tùng Hải đã nói, chỉ e cả cái studio còn không chứa nổi những người xung phong làm. Hiển nhiên Lý Bạch Nhiên lại đang tặng cơ hội cho cậu.

Nhưng mà, cũng lại một cơ hội dành tặng cho kẻ hèn mọn như cậu quá đổi đột nhiên, thấp cho cậu hy vọng vươn lên... thì từ lần đó, cậu đã dặn lòng không nên dễ dãi đón nhận hay khờ khạo tin vào thiện ý và cơ hội đến mà chẳng có nguyên do nữa rồi.

"Cảm ơn anh." Cậu hơi cúi đầu, "Tôi biết anh có ý tốt, nhưng tôi..."

Lý Bạc Nhiên khẽ gật, không nói thêm nửa lời, ngón tay dài liền mở cửa xe. Tay lái của anh hẳn là rất điêu luyện, anh nhanh chóng quay đầu xe lái đi, chưa chạm phải cả góc áo Điền Viên.

Đó là siêu xe Maserati của Ý, màu nâu, thiết kế tinh tế, phóng khoáng, thanh lịch... giá thành cũng cao ngất, hết như bản thân Lý Bạc Nhiên.

Điền Viên nhìn theo bóng chiếc xe lái đi xa dần, hít sâu một hơi.

Cậu biết mình đã bỏ lỡ một cơ hội, chỉ có điều cậu cũng biết, Lý Bạc Nhiên giống Thu Hàn Lâm, đều là đường thẳng song song với cậu, chẳng thể nào giao nhau lấy một lần.

Cậu đã từng nuôi mộng ảo, do đó đã phải nếm mùi đau khổ khi bước ra khỏi mộng ảo đối diện với hiện thực.

Đại Sơn hay tin cậu từ chối lời mời của Lý Bạc Nhiên liền làm vẻ sắp học máu tới nơi.

Anh chàng cũng xuất thân giống cậu nên thân với cậu hơn hẳn những người khác.

Cậu mà đạt được thành tựu nhỏ nhặt nào, anh chàng cũng luôn vui vẻ mừng rỡ.

"Chú mày... Trời ơi lúc ấy đâu chú mày nghĩ gì thế hả?"

Điền Viên đang uống tonic. Phải ra mà nói cậu ít uống rượu lắm, rượu ở bar thì đắt muốn xỉu, Điền Viên đương nhiên sẽ không tiêu hoang tiền vào uống rượu. Thỉnh thoảng Đại Sơn có thể mời cậu một ly nhưng làm sao có thể miễn phí hết được? Tuy nhiên tonic cũng đủ no rồi.

Nghĩ gì à? Điền Viên tự hỏi mình. Khoảnh khắc ấy cậu lại thốt nhiên nhớ đến tiếng rên rỉ khàn khàn của Lý Bạc Nhiên, cơ thể cậu bỗng chốc nóng rực mất tự chủ.

"Anh mới hỏi chú nghĩ gì thôi, sao chưa chi mặt đã đỏ lựng?" Đại Sơn đặt một ly rượu đầy ắp trước mặt cậu.

Rượu trong ly đang sủi bọt, Đại Sơn rắc một ít bột muối lên.

Điền Viên nâng ngay ly rượu lên nốc, khoang miệng thoát cái không khác gì núi lửa bùng nổ, cậu sặc rượu suýt nữa phun hết cả số rượu cay sè đang ngậm ra.

"Tĩnh lại chưa?"

"Em vẫn tỉnh mà."

Đại Sơn bảo, "Tĩnh rồi thì đừng bỏ lỡ cơ hội. Nikon ấy, đâu phải ai cũng được cơ hội như thế đâu, mà kể cả anh ta muốn lên giường với chú mày thì đã làm sao? Cái giới này, chú muốn bán gì, chỉ khác nhau ở chỗ bán bao nhiêu, bán cho ai. Bán cho Nikon coi như chú lãi chán rồi."

Điền Viên cầm chặt ly rượu, bỗng uống một hơi cạn sạch, "Em về trước đây."

"Ê, biết thân biết phận đi, gọi điện cho Nikon nói chú nghĩ lại rồi, muốn được làm trợ lý cho anh ta!"

Cậu ngoái đầu, nói, "Đại Sơn, anh biết tại sao tháng nào em cũng gửi tiết kiệm tiền để mua nhà không?"

Đại Sơn trả lời, "Nhà chú nghèo."

Cậu lắc đầu, "Vì em luôn chừa đường lui cho mình. Nikon là người khác hẳn chúng ta, có thể em không quá mơ mộng mình được ngồi ngang hàng nhưng chí ít, em không thể biến mình thành trò hề trước mặt anh ấy." Lại lí nhí một câu "em về đây", rồi cậu kéo cao cổ áo rời khỏi bar.

Đại Sơn nhìn theo bóng cậu, lặng thinh suốt một hồi. Quen Điền Viên đã hai năm, ít nhiều cũng biết cậu từng bị tổn thương về mặt tình cảm. Anh chàng yên lặng rất lâu sau mới cúi đầu thả hết phế liệu pha chế rượu vào thùng rác, lẩm bầm, "Cái thằng ngốc, bọn đại gia cùng lắm muốn mua cơ thể mày thôi, sao mày cứ muốn bán tình cảm của mình?"

Điền Viên đứng ngoài cửa, đón từng đợt gió thu càng về đêm càng rét, luôn lỏi vào cổ áo, cả cơ thể cũng rùng mình.

Ánh đèn neon sau lưng cậu lấp lóa không ngừng, cậu quần chặt áo jacket hơn, bước nhanh về phía thành phố đang ngày càng băng giá.

Mãi chưa thấy kết quả casting H&M, có điều Jason lại xếp cho cậu công việc quảng cáo một câu lạc bộ bi a, bên đầu tư rất tạo điều kiện, đồng thời trả lương hai trăm nghìn, cọc trước một trăm. Cái giá này phải nói là quá hậu hĩnh cho một người mẫu chưa có danh tiếng lắm đi chụp quảng cáo, huống chi bên bỏ vốn cũng không đòi hỏi thêm điều kiện nào, điều kiện duy nhất là muốn người mẫu mặc trang phục do câu lạc bộ cung cấp để chụp thôi.

Jason rất coi trọng quảng cáo này, không chỉ vì đối phương trả sộp, mà nguyên nhân lớn nhất còn bởi đây là câu lạc bộ dành cho các đại gia. Nếu quảng cáo của Điền Viên lọt vào mắt xanh của họ, tương đương như cậu đã tự quảng cáo cho mình.

Sáng hôm ấy Điền Viên dậy từ sớm, tắm rửa vệ sinh cá nhân sạch sẽ, sau đó đến địa chỉ câu lạc bộ đã được Jason gửi.

Cậu bước vào đại sảnh rực rỡ ánh đèn, lập tức có một cô gái không thua gì siêu mẫu qua dẫn đường giúp cậu.

Cô nàng lễ tân hỏi han tận tình mục đích cậu đến, tác phong hay ngữ điệu tuyệt đối khớp với bộ đồng phục đen trắng đang bó quanh dáng người S-line.

"Mời đi bên này!"

Điền Viên bước vào gian phòng khách bên trong, hai bên hành lang treo đầy tranh vẽ của các họa sĩ đương đại nổi tiếng, lát máng còn nghe được tiếng bóng cạch cách không ngừng từ sau buồng khách VIP bên cạnh.

Cô nàng lễ tân dẫn cậu vào phòng, pha trà xong xuôi mới tươi cười nhìn cậu chờ một lát.

Điền Viên ngồi chờ gần một tiếng đồng hồ vẫn chưa thấy ai.

Đúng lúc cậu định ra ngoài hỏi thăm thử thì cửa mở, một tay yuppie mặc D&G dẫn theo một đám người đi vào.

(Viết tắt của "young urban professional hippie", chỉ những người trẻ tuổi điều kiện khá giả, giàu có, có học vấn, biết hưởng thụ vật chất như ăn nhà hàng, uống rượu thượng hạng, mặc đồ hàng hiệu, đi xe cao cấp...)

Điền Viên vừa thấy hân, mặt thoát chốc trắng bệch. "Lâu không gặp, thằng nhà quê." Người nọ cười cười.

"Allen, sao bất lịch sự vậy kìa? Người ta giờ là ngôi sao đó nha." Cô gái trẻ đứng cạnh cũng chen miệng vào, vai cô ta đeo túi gậy Omin, người vận đồ thể thao màu trắng có logo ba lá.

(Tức logo của Adidas được sử dụng từ năm 1972)

Cách ăn mặc rõ ràng rất năng động, nhưng không rõ do đâu, có lẽ bởi trang điểm quá đậm hoặc lông mi chằm chút quá cầu kỳ, mà cảm giác cô ta đem lại cho người đối diện là xinh đẹp nhưng quá sắc sảo.

Điền Viên nhận ra chúng. Bọn chúng đều là bạn của Thu Hàn Lâm.

Mỗi người bọn chúng đều từng sỉ nhục cậu, chế nhạo cậu. Cậu từng là chuyện cười công khai của chúng. Cậu cũng mãi mãi không quên mỗi trận cười điên khùng khi chúng tụ tập.

Allen cười khinh khịch, "Là nó thật mới sợ, suýt nữa em không nhận ra. Nếu lần trước không phải nghe bác Tống và quản gia Giang ca ngợi thằng nhà quê này bây giờ bánh bao như nào, như nào, làm cả ngôi sao nổi tiếng, em còn tưởng chúng nó là hai người."

"Xin lỗi." Điền Viên đoán phân nửa khả năng là cậu lọt vào bầy của tay thiếu gia bất lương này rồi, bèn cầm áo khoác định bỏ đi.

Allen vươn tay cản đường cậu, khóe môi hằn nhếch cao, "Chả nhẽ mày chưa biết công ty quản lý của mày ký hợp đồng quảng cáo cho câu lạc bộ nhà tao rồi à?"

Ánh mắt Allen đây ngập ý cười ác ý. Hắn móc tờ hợp đồng giơ trước mặt cậu, "Trên này có ghi mày chụp áp phích cho câu lạc bộ nhà tao này, điều kiện là mặc quần áo do bọn tao cung cấp."

Hắn vung tay, ném một túi quần áo to đùng lên mặt bàn, tùy tay rút ra một chiếc quần soóc màu vàng trong suốt, "Chà chà, có hơi kín so với mày hồi đó, cơ mà dẫu sao chỗ này nhà tao vẫn là câu lạc bộ cao cấp, tạm chấp nhận vậy."

Các cậu ấm cô chiêu đứng sau hắn đều cười khanh khách, nhìn Điền Viên bằng ánh nhìn sốt ruột.

"Cởi nhanh, trả tiền cho mày rồi đấy!" Allen ném quần soóc xuống chân cậu.

Sắc mặt cậu tái mét. Đâu thể ngờ hai năm đã trôi qua mà cậu vẫn gặp phải đám người này, bàn tay đang siết thành nắm gần như găm chặt móng vào thịt.

"Không chịu?" Allen dùng đỉnh gối xuống ghế, cười bảo, "Vờ vịt làm gì? Có phải mày chưa cởi bao giờ đâu? Điền Viên, đọc điều khoản hợp đồng đi. Nếu mày làm trái yêu cầu của bọn tao sẽ phải bồi thường gấp năm lần giá cát sê người mẫu... Tận một triệu, hai năm nay mày cũng chả kiếm nổi ngần đấy đâu nhỉ?"

"Ký hợp đồng rồi thì làm việc đi chứ!" Cô gái kia cười rúc rích, "Chắc mày hiểu đạo đức nghề nghiệp mà ha?"

Cậu hít sâu một hơi, nhịn cơn giận xuống, bình tĩnh cất bước ra ngoài.

Tên Allen sững cồ lên, vừa mới vươn tay, đã bị Điền Viên chop lấy ném lên chiếc bàn trong phòng khách.

Hắn ta không kịp đề phòng, trước mắt nổi lên ngàn sao.

Điền Viên động thủ dẫn đến nhóm thiếu gia kia bổ nhào vào cậu, trong số chúng có vài kẻ theo học triết quyền đạo chính tông, cậu dù khỏe mấy cũng bị lãnh mấy cú đâm trúng bụng đau đến nỗi không đứng thẳng nổi.

(Môn võ kết hợp giữa võ thuật Trung Hoa và thể thao phương Tây, do Lý Tiểu Long sáng lập)

Chúng đè nghiền Điền Viên xuống đất, Allen nở nụ cười thịnh nộ, "Hay thay cho một thằng chân đất mắt toét, mày nghĩ mình là ai? Đã cởi quần áo còn bày đặt chọn người? Tao có lòng tốt cho mày tí tiền, kêu mày cởi, ấy là coi trọng mày, chứ cái mặt hàng như mày, còn vô số người xếp hàng chờ cởi nữa kìa!"

"Người ta là theo đuổi tình yêu, em đừng xem nó đơn giản là cởi hay không cởi." Cô gái trẻ kia lại thùng thình chêm lời.

Những kẻ kia lại cười ngật ngưỡng.

"Các cậu làm gì đây?" Nơi cửa đột nhiên có người quát to.

Chúng quay đầu lại, liền thấy hai người ở cửa.

Một người chính là Thu Hàn Lâm, còn người kia không biết.

Người ấy mặc bộ đồ thể thao trắng hết sức bình thường, bộ quần áo rộng rãi, thoải mái khoác tiên dáng người cao ráo làm anh có vẻ gầy hơn. Tay anh nhặt chiếc quần soóc vàng trong suốt rơi trên mặt đất, đầu lông mày nhíu lại.

Không thể nói diện mạo anh đẹp cỡ nào, thế nhưng anh đứng đó lại khiến tất cả chẳng dời được tầm mắt. Anh bước vào mà cô gái trẻ kia hối hận mình hôm nay đáng lẽ không nên mặc đồ màu trắng mới phải.

Những kẻ còn lại trông thấy Thu Hàn Lâm, mặt mày tái mét, bất thần thả lỏng tay, còn Điền Viên từ từ nhìn lên thấy rõ hai người nọ, toàn thân cậu bỗng chốc kiệt sức, quên cả đứng dậy khỏi đất.

Đó chính là Thu Hàn Lâm và Lý Bạc Nhiên.

Allen thấy Thu Hàn Lâm đến liền xấu hổ, thế rồi trở về dáng vẻ ngông nghênh, hãnh nhún vai nói, "Thu Tử, chúng tôi dạy cậu minh tinh không biết phép tắc này một bài đầu liên quan đến cậu... Trước kia, cậu cũng bày cả đồng chuyện này ra còn gì?"

Thu Hàn Lâm trấn tĩnh đáp trả, "Cậu đừng quá đà, Allen, người nhà Thu chúng tôi, cậu cũng dám chòng ghẹo?"

Allen cười đến độ gập cả người, phải đưa ngón trỏ lên quệt nước mắt, "Không phải chớ, Thu Tử? Lý do này vớ vẩn quá, trước kia do cậu chơi bời chứ đâu. Cậu quên chính cậu đòi nó cởi hết quần áo van xin cậu ban cho chút tình à? Cậu còn chơi vui lắm cơ mà!"

Mắt Thu Hàn Lâm giật giật, Allen biết là Thu Hàn Lâm đã chính thức nổi giận rồi, không khỏi rụt lùi về sau.

Lý Bạch Nhiên cúi xuống nhìn Điền Viên nằm dưới chân bàn vươn tay hỏi, "Đứng dậy được không?"

Cậu nhìn bàn tay thon dài của anh liền nắm lấy, hơi ấm phút chốc đọng đây, dường như có thể vỗ về, an ủi bàn tay run rẩy mất kiểm soát của cậu.

Thu Hàn Lâm bảo, "Chuyện hôm nay dừng ở đây đi, có gì cậu cứ việc tìm tôi." Nói đoạn, hắn đến kéo Điền Viên nhưng bị cậu chặn, không cho hắn cầm tay mình.

Thu Hàn Lâm có hơi thừ ra mới trông rõ người trước mắt, áo trắng quần đen, hình như vẫn còn cảm giác quê kệch trong ấn tượng, thế nhưng vẫn có gì đó không giống.

Cũng chẳng phải hắn chưa từng nghe quản gia Giang và bác Tống kể chuyện tình cờ gặp cậu, bản thân hắn đã xem ảnh cậu chụp quảng cáo trên Vogue, nhưng hoàn toàn không rung động như gặp tận mặt giống lúc này.

"Không được!" Allen đột nhiên nghiêng răng cắn mạnh, "Thu Tử, tôi với cậu hai mươi năm làm bạn, cậu định đoạn tuyệt quan hệ giữa chúng ta vì

một thằng quê mùa? Hôm nay nó mà ra khỏi cánh cửa này, tôi sẽ kiện nó, cho nó sau này không ngóc nổi đầu trong giới thời trang nữa"

Lý Bạc Nhiên ngoảnh mặt hỏi, "Câu lạc bộ các người cần chụp ảnh thoát y?"

Allen đoán anh có khả năng là hội viên của câu lạc bộ nhà hân, nhưng không thể kiềm nén cơn tức nên hân quát, "Đây là nhu cầu câu lạc bộ chúng tôi, không mượn anh quản!"

Lý Bạc Nhiên mỉm cười, "VẬY xem ra tôi đến nhầm chỗ rồi" Anh đút tay vào túi quần, nói, "Thì ra nhà Tổng các anh không mở câu lạc bộ mà mở 'động', tôi có thể ra ngoài kia rêu rao như vậy không?"

Mặt Allen đỏ kẹ, "Định dọa tôi chắc?"

Anh lắc đầu, "Không, tôi chỉ nhắc nhở anh, khi anh vũ nhục người khác tức là anh đang vũ nhục chính mình."

Allen cười lạnh, "Nó cời đồ cũng đâu phải để chúng tôi tiêu khiển. Chả nhẽ nó cời một lần là câu lạc bộ Tổng thị chúng tôi thành 'động' chắc, anh tưởng ai cũng ngu ngốc hay sao?"

Anh xoay xoay chiếc nhẫn đeo trên ngón, cười mỉm, "Thế này nhé, đây là câu lạc bộ bi a, chúng ta hãy đấu thi, anh lột một quả, Điền Viên cời một món. Tôi lột một quả, anh cời một món, sao nào?" Anh quay lại hỏi Điền Viên, "Đồng ý chứ?"

Cậu nhìn vào con người màu nâu ánh lên sắc xám của anh, mỗi một văn mắt đều rõ ràng đến thế, tựa như một tấm lưới bung mở.

"Được!" Cậu gật đầu.

Thu Hàn Lâm dù có vẻ đã định thần, song khi chữ kia vượt khỏi môi Điền Viên, con người hần bất giác rụt mạnh.

Được. Cũng giống năm xưa hần yêu cầu cậu cởi hết quần áo, cậu cũng chấp nhận dứt khoát và thẳng thắn như vậy, thế nhưng lúc này đây người cậu đồng thuận đã không còn là hần.

Allen cười khẽ, liếm môi, nhìn Lý Bạch Nhiên từ trên xuống dưới, đoạn nhếch mép, "Không, giờ tôi không hứng với nó nữa rồi. Đối quy tắc đi, anh lột một, tôi cởi một, tôi lột một, anh cởi một. Nếu anh thắng, tiền tôi vẫn trả nhưng không chụp ảnh nữa, ok?"

Lý Bạch Nhiên xác nhận, "Thỏa thuận!"

Cô gái trẻ kia liếc nhanh anh một cái, "Anh này, Allen hỏi học ở Anh từng là vô địch giải bi a sinh viên toàn Anh quốc đấy." Lập tức có người mang gậy riêng của Allen đến. Hần nhận gậy, nhướng mày, "Là vô địch ba năm liên tiếp!"

Ánh mắt Lý Bạch Nhiên dừng trên cô gái trẻ, cô ta đỏ đỏ mặt nhưng vẫn cố tỏ ra cao ngạo.

"Vô địch ba năm liên tiếp!" Allen thấy anh thờ ơ, không khỏi cao giọng lặp lại lần nữa.

Rốt cuộc anh cũng quay đầu lại, tỏ vẻ khó hiểu, "Thì sao?"

Rất nhiều người liên đỏ mặt, Allen là do nóng gáy, còn những người khác là do nhin cười.

Hắn hung ác trừng anh "Tôi sẽ treo quần lót của anh tại câu lạc bộ làm chiến lợi phẩm!"

Anh mỉm cười, "Anh sẽ thu cả bọn tiền đấy. Người muốn quần lót của tôi... hơi bị nhiều, còn quần lót của anh thì tôi chả biết xử lý thế nào với nó."

Lúc này cả bọn đều cười nắc nẻ. Chúng hay giao du với Allen nhưng không rõ vì sao, Lý Bạch Nhiên khiến người ta rất khó nuôi thù với anh cho được, ngược lại, còn khiến ai nấy cũng phải sinh lòng quyến luyến lạ lùng.

Allen quyết định phân cao thấp với Lý Bạch Nhiên bằng trò chơi mình sở trường chứ không phân dựa trên võ mồm mà rõ ràng hẳn hoàn toàn đuối lý nữa.

Câu lạc bộ Tổng thị có một gian đấu bi a chuyên nghiệp, không gian đạt tiêu chuẩn, còn lắp đặt thiết bị ghi hình đủ các góc. Có điều hôm nay không phải thi đấu chính thức nên họ không xem ở thính phòng mà đều vây quanh bàn bi a.

Allen tung tiền xu, vênh váo hỏi, "Chọn ngựa hay sắp?"

"Ngửa."

Hắn bung tiền xu lên cao, mở lòng bàn tay. Sắp. Allen cười lạnh, "Chuẩn bị tụt quần lót đi!"

Lướt của Allen trước. Đám người hô lên, không ít ánh mắt toát vẻ hưng phấn.

Nhân viên của Tổng thị đưa gậy cho Lý Bạch Nhiên, anh không nhận mà đi đến trước mặt cô gái trẻ, cười nhẹ, "Không biết cô đây họ gì?"

Cô gái trẻ đỏ mặt, hàng lông mày nhướng lên kiêu kỳ nay hiền hòa đi, cảm giác như cô ta xinh đẹp hẳn ra.

"Tôi... Tôi là chị của Allen, tên là Tống Nghi Quân."

"Cô Tống có thể cho tôi mượn gậy Omin của cô không?"

Tống Nghi Quân gần như chẳng cần suy nghĩ đã đáp ngay, "Được!"

Lý Bạch Nhiên nhận túi gậy, nói một tiếng "cảm ơn" mới về vị trí, lấy cây gậy trong túi ra. Đó là Hell Lips nổi tiếng của Omin, đầu cơ đỏ chót, cán cơ bằng gỗ đàn hương, thân cơ màu bạc, thôn nuốt nà, đường kính 9.5, cầm nhẹ tay nhưng không thiếu sức mạnh, chưa kể có thể thấy rằng Tống Nghi Quân rất yêu quý cây gậy này, gìn giữ nó rất tốt.

Allen đâu biết chị gái mình lại chẳng buồn đắn đo đã trao ngay gậy cho đối thủ, Lý Bạch Nhiên lại còn chỉ kiểm tra gậy sơ qua rồi ung dung châm một

điều thuốc.

Tự biết mình không nên phát hỏa tại thời điểm này, Allen hít sâu một hai, giữ tâm trạng trấn tĩnh, sau đó chọc quả đầu tiên, bóng lăn bốn phía.

Vừa mới chọc, hắc đã thềm kêu hồng rồi, cú chọc này hơi mạnh làm bi cái trật khỏi vị trí dự tính.

Bi màu không được phép chọc. Allen chau mày, liếc Lý Bạc Nhiên đang ngồi xem.

Anh mỉm cười, ánh nhìn tỏ vẻ "tiếc quá".

Allen nuốt nước bọt, cúi đầu suy nghĩ, đoạn chọc nhẹ bi trắng, đập vào một quả bi đỏ, bi đỏ lăn xuống túi lưới. Hắc thẳng lưng, nói lạnh lùng, "Ban này có nói lọt một quả, anh cởi một món, không cần phải ghi điểm cao."

Anh mới chỉ cởi áo khoác mà người ta đã phấn khích, châu đầu ghé tai xì xầm bàn tán.

Allen lại chọc bóng, thêm một bi đỏ rơi xuống túi lưới.

Lý Bạc Nhiên khom lưng cởi giày, không chỉ cởi một chiếc mà cởi cả hai chiếc giày da màu nâu, đặt sang một bên.

Allen đi quanh bàn hai vòng đến khi nhân viên nhắc hắc sắp hết giờ, hắc mới xoay người, đẩy khế mép bi cái khiến nó lăn thành đường vòng cung, lách qua mọi bi chắn, đập trúng mục tiêu khiến bi chạm rơi vào túi lưới.

"Quá đỉnh!" Lập tức có người tung hô.

Lý Bạch Nhiên khom mình cúi tiếp đôi tất đen, chân trần giẫm trên sàn gỗ khơi lên cao trào, xung quanh đều hú hét Allen cố lên.

Thế nhưng Allen tuyệt nhiên không vui. Hắn cúi đầu cân nhắc một lúc, bèn đẩy nhẹ bi cái cho nó lăn vào góc mù, sau đó chưa cần trọng tài tuyên bố, hắn đã thu cơ, ngồi xuống một bên.

Người xem đều trưng vẻ tiếc nuối. Đến lượt Lý Bạch Nhiên đứng dậy, ngón tay dài nhẹ nhàng cởi thêm hai cúc áo, cười nói với Allen đang ngồi, "Hai cúc này tôi tặng."

Anh đi chân đất đến bên bàn, quan sát kỹ chướng ngại vật Allen cố tình tạo ra cản trở anh, đoạn nghiêng người tỳ xuống bàn, chọc thẳng cơ vào đáy bi cái, va chạm quá mạnh, bi cái bật lên khỏi mọi bi chặn đập vào bi mục tiêu, bi mục tiêu lọt xuống lỗ.

Cách đánh bóng nhất thời làm tứ phía im phăng phắc. Lý Bạch Nhiên chọc cơ thêm vài lần nữa, bàn đấu nhanh chóng hiện ra bố cục trống trải có lợi.

Anh cong eo, cầu gậy, Điền Viên có thể nhìn thấy đoạn eo thấp thoáng lộ ra bên dưới tấm áo của anh, uyển chuyển thuần về phía cặp quần.

Điền Viên bỗng dừng nghĩ lạc chủ đề, mặt liền đỏ bừng bừng. Ngẩng lên chợt thấy Thu Hàn Lâm đang nhìn mình, cậu vội vàng vun vén suy nghĩ, kín đáo quay mặt đi, tránh tầm mắt của hắn.

Đã qua hai năm, mà khung cảnh ấy cứ mãi làm cậu hoảng hốt bừng tỉnh khỏi ác mộng, nổi nhục nhĩ vĩnh viễn chẳng thể nào quên đi lần giá rét trên thân thể, cậu không rõ nó lạnh là bởi cậu đang trần truồng hay là bởi tình yêu đăm đui suốt mười năm cậu trao cho hân.

Đến lúc định thần lại, nhận ra kỳ thực khá nhiều người cũng đang nửa vô tình nửa cố ý nhìn chăm chặp vào eo Lý Bạc Nhiên, cậu không khỏi mỉm cười, nhẹ nhõm hân. Lý Bạc Nhiên là vậy mà, nam nữ gì cũng bị anh hấp hồn hết. Đứng trước mặt anh, người bình thường mà có nẩy sinh cảm xúc mê mẩn âu cũng là lẽ thường tình.

Allen từ khi ngồi xuống đều không hề đứng dậy, đến khi Lý Bạc Nhiên thu cơ tựa vào bàn mỉm cười nhìn hân, hân mới cứng ngắc đứng lên.

"Tôi nghĩ quần áo của anh không nhiều bằng số bi tôi đánh lộn đâu." Anh cười bảo, "Tổng thị thỉnh thoảng bắt vài người mẫu nam lộn đồ, liệu có thỉnh thoảng cũng ăn gian không thềm giữ chữ tín hay không?"

Ai nấy có mặt đều xấu hổ. Allen quay qua cầu cứu chúng, chúng đều quay mặt đi nhìn hướng khác.

Tổng Nghi Quân lo lắng, ánh mắt cô ta liếc sang Thu Hàn Lâm lại thấy hân cũng đang tái mét, chỉ tập trung nhìn Điền Viên, có vẻ không có ý "chừa cháy" cho Allen.

"Anh này, anh xem chúng tôi có thể bồi thường bằng tiền không?" Cô ta dợm bước lên, bắt gặp ánh mắt Lý Bạc Nhiên liền vô thức đỏ mặt. Nhân viên phía sau lĩnh ngộ, chẳng mấy chốc đã trình một tấm séc và một cây bút xinh xắn đến tay Tổng Nghi Quân. "Thật ngại quá, chúng tôi mạo phạm

anh, nếu anh không chê, chúng tôi xin lấy hai triệu để kết thúc ván cược này, được chứ?" Cô ta ký nhanh, đưa tấm séc cho Lý Bạc Nhiên.

Ngón tay anh cầm tờ séc, Tống Nghi Quân thở phào nhẹ nhõm. Cô ta tin vào sức mạnh đồng tiền, hai triệu không phải con số nhỏ, so sánh thế nào cũng đỡ hơn để em trai cô ta trần như nhộng trước mặt bao người chỉ vì thua cược.

Lý Bạc Nhiên nhìn con số trên séc, đoạn nhượng mày, "Cô biết mình đang làm gì không?"

Tống Nghi Quân tự biết mình xinh đẹp nên ưỡn ngực, cười rạng rỡ, "Anh muốn làm quen?"

Lý Bạc Nhiên mỉm cười, nói bình thản, "Đầu tiên, con người tôi chỉ kết bạn vì cảm tình, không phải vì tiền bạc. Thứ hai, không phải cô đang mua tình cảm của tôi, mà đang mua danh dự của Tống thị nhà các cô... Tôi từng nghĩ danh dự giá rẻ mạt, nhưng không ngờ Tống thị sở hữu tận mấy chục câu lạc bộ cao cấp, mà danh dự cũng chỉ giá hai triệu."

Mắt Tống Nghi Quân giật giật mất tự chủ, cô ta cắn môi, "Anh này, hai triệu đã là cực hạn bồi thường mà Nghi Quân có khả năng chi trả."

Lý Bạc Nhiên cười nói, "Cô hiểu lầm ý tôi, tôi không cần tiền của cô, cái tôi cần là... anh ta thực hiện đúng giao ước."

Allen cắn răng, "Chị, không cần nói nữa!" Hắn đứng dậy, "sột soạt" cởi sạch quần áo ném xuống sàn nhà, nhìn Lý Bạc Nhiên khiêu khích.

Lý Bạch Nhiên chỉ hờ hững lia ánh mắt dọc xuống từ cặp mắt hung hăng của Allen, xem xét tỉ mỉ cái người đang trần trùng trực trước mặt.

Sau đó anh mới nâng tầm mắt, nhìn thẳng vào hắn, ngữ khí điềm nhiên nhưng lưu loát và liền mạch, "Anh tưởng anh khôn ngoan hơn người?"

"Chẳng qua anh coi mình lúc nào cũng đúng hơn người khác mà thôi."

"Anh tưởng mình nhiều tiền hơn họ?"

"Tiền trong ví anh không có lấy nửa xu là của anh."

"Anh tưởng mình hiểu tự tôn là gì?"

"Anh thậm chí không hiểu cả tự ái."

"Anh dựa vào đâu mà nghĩ mình tài giỏi?"

Lý Bạch Nhiên xé vụn tấm séc, ném vào mặt Allen, "Cơ thể con người là nghệ thuật, nhưng không phải ai cũng đủ trình để cởi quần áo trước mặt người ta." Anh ung dung liếc Allen cái nữa, lúc này mặt hắn đang xám ngoét, tóc tai dính đầy vụn giấy. "Ví dụ như anh, chưa đủ trình."

Dẫu những kẻ đứng xem đều đang chế giễu Tống thị, nhưng một cách kỳ lạ, chúng có cảm giác Lý Bạch Nhiên đang châm biếm sâu cay mỗi một người bọn chúng, thành thử biểu cảm hả hê khi xem kịch hay cũng hạn chế hơn hẳn.

Tìm Điền Viên đập thành thịch. Từng chữ, từng từ của Lý Bạch Nhiên, đều hun sôi sùng sục dòng máu trong cậu, từng lời đều là điều cậu muốn hét lên với những kẻ này. Đến lúc anh bước về phía cậu, gần như cậu đã xúc động muốn được ôm chầm lấy anh.

"Đi thôi." Anh xoay lưng xỏ tất và giày vào, gọi Điền Viên.

Cậu nhanh nhẹn cầm áo khoác theo anh ra ngoài, vừa mới ra tới hành lang, đằng sau có người đuổi kịp.

"Điền Viên, khoan đã!" Thu Hàn Lâm bắt kịp hai người các cậu. Hắn nhìn thoáng Lý Bạch Nhiên, đoạn quay sang bảo Điền Viên, "Anh có chuyện muốn nói với em."

Cậu quay sang tỏ vẻ hỏi ý, Lý Bạch Nhiên cười bảo, "Không sao."

"Anh chờ tôi nhé." Cậu nhả.

Thu Hàn Lâm chọn một buồng bi a đơn. Hai năm rồi mới mặt đối mặt, hắn dường như không tìm thấy cảm giác ngày xưa đối với Điền Viên nữa.

"Em không biết tự chăm sóc mình, hần hai năm qua vất vả lắm?"

"Tạm tạm." Cậu ngắc ngứ đáp. Đã vô số lần cậu tưởng tượng ra địa điểm, hoàn cảnh gặp lại hắn, tưởng tượng mình gặp lại hắn rồi có chăng sẽ gào thét? Hay là dốc hết sức lực tặng hắn một cú đấm vào bản mặt tuần tú?

Rồi hóa ra, chẳng có gì cả. Không phải không tức giận, chỉ cảm thấy không đáng mà thôi. Không đáng gào thét, thậm chí không đáng chửi rủa.

Thu Hàn Lâm tựa mình vào bàn. Hôm nay hắn mặc sơ mi Prada trắng, trên cổ dùng tơ tằm dệt kim che phủ thành một tầng lưới tựa tựa cà vạt, thoát nhìn rất độc đáo, đồng thời cũng tôn lên vẻ khôi ngô sáng sủa của hắn.

"Anh biết em làm người mẫu, nhưng nghề này chẳng làm được về lâu về dài, em làm hai năm, đã đủ lâu rồi." Giọng điệu hắn khẳng định chắc nịch.

"Tôi có thói quen chuyện ngày mai để ngày mai tính." Cậu nâng tay xem đồng hồ.

"Thu thị thời gian gần đây có kế hoạch tiến quân vào giới giải trí, em không ngại thì về chỗ anh, kiểu gì cũng tốt hơn nhiều so với làm nghề người mẫu. Em cũng muốn nổi tiếng mà, về công ty mình sẽ càng có nhiều cơ hội hơn." Thu Hàn Lâm đứng thẳng trở lại.

Cậu nhoẻn cười, ngẩng đầu nhìn hắn, "Tôi tin con đường của mình sau nay sẽ xán lạn. Vất vả bao nhiêu cũng không vất vả bằng cái buổi tối hai năm về trước. Cảm ơn, anh đã dạy tôi rất nhiều, vì kể từ ngày hôm đó không có ngày nào mà tôi nghĩ mình không chống chọi được."

Lý Bạc Nhiên đứng ngoài cửa, nghe đến đây mà cũng bất giác khẽ cười. Điền Viên bề ngoài trông hiền lành thật thà thế thôi, ai dè đến lúc giương vuốt cũng sắc nhọn như vậy.

Thu Hàn Lâm nghiêng đầu, có vẻ giận dữ, "Điền Viên, nếu không phải em xích mích với hội Allen thì sao chúng nó lại nhớ ra để mà gây khó dễ em?

Chuyện xảy ra cũng xảy ra rồi, quản gia Giang thực chất là do anh sai ông ta đi mời em về... Thôi được, coi như anh sai, hai năm đủ cho em giận rồi chứ? Bọn mình làm lành, được không?"

Điền Viên đứng thẳng, nhìn khuôn mặt tuần tú trước mắt. Lần đầu tiên gặp là hăn đang đứng giữa mảnh đất thôn quê bùn lầy, kinh ngạc xem căn nhà khá khẩm nhất làng dùng để làm lớp học, "Nhà này mà cũng ở được hay sao? Thế thì mùa đông lũ trẻ con chết rét hết?"

Cậu là đứa khá nhất trong số lũ trẻ sống trên núi nên được trường chọn đi tiếp khách quý.

Nghe hăn thốt lên, cậu cảm lòng không đành nhìn trộm thiếu niên đứng sau quý bà, trùng hợp làm sao thiếu niên hình như cũng nhìn cậu, mặt cậu bỗng chốc đỏ rực.

Trường thật sự rất rét, đông về là phải nhóm bếp lò phía sau, học sinh tan học về nhà mà lỗ mũi đen sì, nhưng vì có quá nhiều hộ nghèo, than không thể cung ứng kịp lúc, đôi khi cả bếp lò cũng không có.

Sau khi các vị khách quý ra về, trường học được xây sửa.

Lần đầu tiên Điền Viên ngồi trong lớp, lòng đã xao động biết mấy. Nắng mặt trời chiếu rọi qua ô cửa kính, và thiếu niên kinh ngạc ngày hôm đó như thể đang đứng ngoài cửa sổ, giống hệt thiên thần.

Về sau, cứ hai năm một Thu Hàn Lâm cùng mẹ lên núi nhà các cậu, quyên góp sửa nhà, sửa trường, sửa đường.

Mỗi lần hần đi, cậu sẽ cầm mẩu than vạch một nét lên tường, mỗi ngày một nét, cho đến lần ghé thăm tiếp theo của hần.

Giờ đây cậu đã vỡ lẽ, ân đức lớn lao trong cái nhìn của cậu lại chỉ là một loại bố thí trong lòng hần mà thôi. Tâm trạng của cậu, cảm xúc của cậu, thậm chí tình yêu của cậu, đối với hần cũng chỉ là những thứ vụn vặt.

Như buổi tối hôm ấy, cậu đã thu gom tất tệt dững khí, những mong có thể hòa nhập vào cuộc đời hần, vậy mà hần lại sửng sốt, "Cậu có bị ngu không? Cút nhanh nhanh đi."

Cậu đứng đó run rẩy, quần áo cũng không cầm chặt, còn hần thì mất kiên nhẫn quay đi chuyện trò với một thiếu niên xinh xắn khác.

Sự im lặng của Điền Viên khiến Thu Hàn Lâm sốt ruột, cảm giác này thật như đứng đồng lửa, như ngồi đồng rơm.

Cuối cùng Điền Viên cũng nói, "Anh Thu à, giờ tôi đang sống tốt lắm, anh không cần nghĩ mình phải chịu trách nhiệm với tôi vì đã đưa tôi lên thành phố. Không cần thiết đâu, tôi cũng không cần."

Thu Hàn Lâm nhìn cậu, có phần kinh hãi.

Thái độ của Điền Viên hoàn toàn nằm ngoài phạm vi dự liệu của hần. Năm xưa Điền Viên bỏ nhà Thu mà đi, hần ngỡ dăm ba bữa nữa cậu sẽ trở về vì không sống nổi bên ngoài, thế nhưng trông mọi mắt vẫn không thấy.

Hắn ngỡ cử quản gia Giang và bác Tổng đi ngọt bùi với cậu đôi câu, cậu sẽ chịu xuống nước, thế nhưng vẫn không hề.

Hắn ngỡ chỉ cần mình nhân nhượng, lựa lời khéo léo thuyết phục cậu, hẳn sẽ cắt đứt với hội Allen, cậu nhất định đồng ý về nhà... Thế nhưng, vẫn không.

Điền Viên lại xem đồng hồ, "Xin lỗi, bạn tôi đợi lâu quá rồi."

Cậu đi lướt qua Thu Hàn Lâm, hẳn trần trối. Cậu nhóc mười năm trước luôn lén lút nhìn hắn, cậu nhóc năm nào cũng chờ xe nhà hắn tại nơi cách giao lộ gần nhất rồi sẽ chạy theo đằng sau... cậu nhóc quá quê mùa khiến hắn bật cười kinh ngạc. Có lẽ từ lúc hắn phát hiện cậu yêu thầm mình, chưa bao giờ hắn nghĩ có một ngày mình sẽ đánh mất cậu.

Thu Hàn Lâm đột nhiên túm chặt cổ tay Điền Viên, "Điền Viên, em hãy nghĩ kỹ lại. Dù chúng ta không thể làm người tình cũng có thể làm bạn bè."

Điền Viên nhìn hắn nhanh chóng rồi rút tay về, cười mỉm, "Anh Thu à, tôi rất tiếc, tôi không muốn làm bạn anh. Cũng không phải là tôi chĩa mũi dùi vào anh mà do tôi bị áp lực tâm lý khi làm bạn với mọi quý công tử nhà giàu như anh vậy. Anh vẫn biết khoảng cách giữa hai ta quá xa xôi, cứ luôn phải ngược đầu để nhìn một người cần rất nhiều tình yêu mới đủ."

Lần này Thu Hàn Lâm đâu chỉ là chấn động. Hắn trợn to mắt, nhìn một người dường như hoàn toàn lạ lẫm.

Điền Viên lại đi ngang qua hắn, trong lúc hắn vẫn còn đắm chìm trong ký ức.

Hắn quay đầu nhìn cửa kính sau xe, cậu nhóc bị xe chạy bắn bùn vàng lên mặt vẫn đang hùng hục đuổi theo.

Han cảm thấy khuôn mặt ấy thật mắc cười.

Sự thực, người mắc cười phải là hắn ngồi trong xe nhìn thấy cậu từ từ xa dần mới đúng.

Điền Viên mở cửa, nhận ra Lý Bạch Nhiên đi mất rồi.

Cậu vội vàng đuổi theo, trông thấy Lý Bạch Nhiên nơi đằng xa đang đi về phía bãi đỗ.

Dốc hết lực chạy đến chỗ anh, bắt kịp anh, chẳng rõ vì chạy quá nhanh hay do bản thân căng thẳng mà cậu lắp bắp, "Ni... Nikon, tôi còn có cơ hội làm... trợ lý của anh không?"

Chương 7

Lý Bạch Nhiên đến gần xe mình, hơi cúi thấp đầu, ngón tay dài đặt trên cửa xe nâu nâu. Anh nói, "Không, tôi đổi ý rồi, cậu ngốc như vậy, tôi không muốn làm bảo mẫu cho cậu."

Điền Viên lí nhí, "Tôi sẽ cố gắng mà."

Lý Bạc Nhiên không nói gì, lên xe luôn. Tay lái của anh hẳn là rất điêu luyện, vị trí đỗ xe hẹp như thế mà anh nhanh chóng quay đầu đi được, chưa chạm phải cả vào quần áo Điền Viên.

Cậu ử dột nghĩ, Lý Bạc Nhiên cao ngạo nhường vậy, cậu từ chối trước, đòi nào anh chịu cho một đứa không biết điều cơ hội lần hai?

Xe Lý Bạc Nhiên đột nhiên vòng trở lại phanh "kít" trước mặt cậu, kính hạ xuống, hai mắt anh phóng về đằng xa, anh điềm nhiên hỏi, "Tôi thiếu một trợ lý làm việc 24/24 giờ, bao ăn bao ở nhưng lương thấp, cậu muốn qua giúp tôi không?"

Điền Viên phút chốc chẳng biết nên khóc hay nên cười mà thâm tâm lại mừng vui đến lạ. Tới giờ cậu mới biết, kỳ thực bản thân mình rất mong nhận được lời mời của anh.

"Tôi đồng ý!" Cậu cuống quýt đáp lời.

Lý Bạc Nhiên mỉm cười, hẩy đầu, "Còn không lên xe mau? Tôi bận lắm."

Điền Viên dạ dạ rồi mở cửa xe chui vào.

"Thắt đai an toàn." Anh thuận miệng nhắc.

Cậu vừa kéo đai, anh đã giẫm ga phóng vút đi.

Trong bãi đỗ xe mà chạy hơn 80 yard/giờ, Điền Viên đoán chắc ngoài anh, cậu chẳng gặp được người thứ hai nữa đâu.

Lý Bạc Nhiên thường thường tỏ vẻ ung dung nhưng làm việc thì thần tốc, mới đồng ý cho Điền Viên làm trợ lý là đã đưa thẳng cậu về căn nhà thuê giá rẻ, kêu cậu trả nhà, dọn hết đồ đạc sang nhà anh.

Nhà Lý Bạc Nhiên rộng rãi nhưng trong năm phòng đã có hai phòng chuyên cất giày dép quần áo, một phòng để tập thể hình, một phòng làm studio nhiếp ảnh, còn gian phòng trên tầng có thể trông thấy biển chính là phòng ngủ.

Sau khi Điền Viên dọn vào, Lý Bạc Nhiên dọn dẹp một gian cất quần áo làm phòng ngủ cho cậu.

Cậu thả hành lý xuống, quan sát xung quanh, chợt nhớ ra ngày xưa dọn đến nhà Thu mình cũng ngủ cạnh nhà kho, cậu đúng là có duyên với nhà kho.

"Tôi không thích cho người lạ vào nhà, nên từ hôm nay trở đi, lau dọn nhà cửa, nấu nướng các thứ đều là việc của cậu. Quần áo tôi sẽ mang ra ngoài giặt, cậu không cần giặt nhưng ngày nào cũng phải dọn tủ quần áo." Lý Bạc Nhiên vừa phân công vừa cởi áo len, bước vào phòng tắm, áo, quần, dây nịt đều bỏ hết bên ngoài.

Điền Viên ra khỏi phòng, thấy quần áo quăng lung tung ở cầu thang thì nhấp nha nhấp nhồm. Thế này liệu có hơi xa so với công việc của một trợ lý không?

Quét dọn, nấu nướng... Dẫu sao hai người đã từng gần gũi nhau đến nỗi suýt nữa bốc lửa, mà hiện tại Lý Bạc Nhiên lại tỏ ra như chưa từng có gì xảy ra.

Điền Viên chỉ do dự giây lát liền lập tức tỉnh ngộ. Quan hệ thẳng thắn nhất và phóng túng nhất vốn dĩ không phải quan hệ tình nhân, vì tình nhân lúc nào cũng muốn đưa mặt tốt đẹp nhất ra cho đối phương nhìn, do đó nếu là tình nhân thì phải thăm dò, phải bí mật, phải mập mờ mới đúng... Giống như cậu và Thu Hàn Lâm ngày xưa.

Ông chủ thường sẽ nói trợ lý của mình cứ thoải mái đi, vậy là Lý Bạc Nhiên quả tình đối xử với cậu như trợ lý rồi.

Cậu cúi đầu, nhặt quần áo anh lên.

Mở tủ lạnh, chỉ thấy chông chơ mấy miếng bơ, một hộp thịt bò sống, mấy quả trứng, một cái bắp cải, chấm hết.

Điền Viên ngẫm nghĩ. Cậu lớn lên ở miền quê, chưa đầy mười tuổi đã biết nấu cơm.

Nhưng những gì cậu biết nấu không có thịt bò, vậy nên cậu lấy mấy quả trứng rồi bắt tay vào nấu.

Lý Bạc Nhiên ra khỏi phòng tắm cũng là lúc cơm chín, cậu đang xới cơm ra bát cho nguội.

Cậu ngoái đầu thấy Lý Bạc Nhiên đang đút tay vào túi áo tắm nhìn mình, mái tóc ngắn của anh sưng nước càng trở nên đen nhánh, dây áo nơi hông thắt sơ sài, làm người ta tưởng tượng chỉ cần kéo nhẹ dây áo là lộ hết bên trong.

Điền Viên cũng không rõ mình đang nghĩ nhăng nghĩ cuội gì, bỗng Lý Bạch Nhiên đến gần cậu, tiện tay cầm quyển sách dạy nấu ăn đặt trên bệ cẩm thạch màu đen, nhét vào giữa hai chân Điền Viên.

"Kẹp chặt!"

Mặt cậu đỏ như mào gà, "Tôi... đang nấu cơm."

Anh thản nhiên bảo, "Cứ kẹp đi, không ảnh hưởng cậu nấu cơm."

Điền Viên ấp úng, "Nhưng sao tôi phải kẹp một quyển sách..."

"Cậu không biết hình thể mình có vấn đề à?" Lý Bạch Nhiên sừng sờ, "Chân cậu không thẳng, sẽ ảnh hưởng hình ảnh cậu khi trình diễn."

Điền Viên vững dạ hơn. Từ bé cậu đã phải đi gánh nước, đu đờ, lúc khép chân quả thật có hơi vòng kiềng.

"Tư thế dưới sàn diễn của cậu mỗi một lần, mỗi một giây, đều ảnh hưởng đối hình ảnh khi cậu trình diễn. Nếu muốn có động tác đẹp thì phải có hình thể đẹp trước." Anh vỗ lưng cậu, "Bây giờ lúc nào cũng phải ưỡn ngực hóp bụng, nhớ chưa? Tất cả hình ảnh đẹp nhất trên sàn diễn đều phải tích lũy từ những cái nhỏ nhất nhất trong cuộc sống đời thường."

Điền Viên lắng nghe chăm chú, anh lại đột nhiên nhắc, "Chảo nóng rồi kìa, cho dầu vào đi."

"A, đây, đây!"

Điền Viên cuống quýt đổ dầu vào, thành thạo đập thêm mấy quả trứng, vừa mới giảm vỡ trứng vào chảo đang sôi, Lý Bạc Nhiên bỗng hét lên, "Dừng!"

Điền Viên quay sang, thấy anh hốt hoảng hỏi, "Cậu chưa đánh trứng đã cho vào rồi? Ăn sao nổi?"

Cậu cũng thộn mặt theo, tự hỏi làm sao mà không ăn được?

Anh chỉ tay vào chảo, "Đổ đi!"

"Tôi ăn được." Cậu tiếc rẻ mấy quả trứng.

"Đổ!" Sắc mặt Lý Bạc Nhiên đen sầm.

Hết cách, cậu đành bỏ chảo trứng đang rán, đập trứng vào theo yêu cầu của Lý Bạc Nhiên, hít sâu một hơi, bắt đầu đánh trứng.

"Cho dầu trước!" Lý Bạc Nhiên dứt tay trong túi áo tắm, ra lệnh.

Cậu bèn đổ dầu vào chảo rồi lại quay qua đánh trứng.

"Tốc độ quá nhanh!" Anh nhíu mày.

Cậu liền chậm tay hơn, anh tiếp tục nhíu mày, "Quá chậm!"

Điều chỉnh vài bận, cuối cùng Điền Viên mới đạt tốc độ đánh trứng mà Lý Bạc Nhiên hài lòng.

Thế nhưng mười phút ị ạch trôi qua, Lý Bạch Nhiên vẫn chưa cho phép ngừng, cậu thấy chảo đã nóng đến nỗi mình toát cả mồ hôi, bấy giờ anh mới chịu đại xá, "Cho dầu."

Cậu lại vội vàng đổ thêm ít dầu, không khỏi thở hắt. Nấu cơm kiểu này kinh dị quá!

Lý Bạch Nhiên chỉ huy, "Dầu không được quá nóng, trứng chín kỹ quá sẽ thành độc hại, vừa mới sủi bọt là phải bỏ trứng vào rồi"

Sống lưng Điền Viên thẳng tắp, mắt tròn to, chảo vừa sôi lăn bọt đầu tiên, cậu đã hốt hải đổ bát trứng xuống.

"Quấy nhanh!" Lý Bạch Nhiên kêu.

Cậu luống cuống cầm thìa quấy trứng, Lý Bạch Nhiên liên tục sai rắc hành, rắc chảo, dọn sẵn bàn.

Đến khi trứng rán ngon lành bày trên đĩa cũng là lúc Điền Viên cảm thấy cuộc đời mình nấu cả bàn món Hoa cũng chẳng chảy nhiều mồ hôi bằng đĩa trứng ngày hôm nay.

Trứng vàng xuộm, hành xanh mướt trang trí chính giữa, quả thật khác hẳn món trứng rán ngày thường.

Lý Bạch Nhiên nhìn phớt rồi thản nhiên nhận xét, "Ăn cố thì cũng được, rán chưa đều."

Người ngợm cậu rã rời, "Còn cơm thì rang thế nào?"

"Rang cơm?" Lý Bạc Nhiên sững sốt, "Cậu định làm cơm rang trứng hả?"

"Vâng."

"Vậy ban này không nên rán như vậy." Anh nói điềm nhiên.

Lần này đổi thành mặt Điền Viên đen sẫm.

Anh lại tiếp, "Nhưng hôm nay không ăn cơm rang trứng, tôi có mua thịt bò Angus, làm bít tết đi."

"Tôi không biết làm." Cậu thoáng đỏ mặt.

Lý Bạc Nhiên tháo nhẫn, vặn vòi nước rửa tay rồi nói, "Hôm nay tôi làm mẫu một lần cho cậu xem, lần tới tự cậu làm."

Điền Viên thở phào nhẹ nhõm. Ngón tay dài của Lý Bạc Nhiên vỗ nhẹ lên miếng thịt cho nó mềm ra, bỏ chung pho mát, gia vị vào nồi và rót thêm một ít vang đỏ hảo hạng của Pháp khuấy sệt với nhau rồi ướp thịt bò vào đó, còn thuận tay rót cho mình và Điền Viên mỗi người một ly rượu.

Vỗ mềm thịt, rót rượu, ngón tay dài nhỏ chuyển động nhẹ nhàng, không nhanh không chậm, vô cùng thông thả.

Điền Viên chợt nghĩ, bất luận làm gì Lý Bạc Nhiên cũng đều kiên nhẫn.

"Đây là Petrus 1999, tuy chưa lừng danh bằng Lafite hào nhoáng của Tả Ngạn, nhưng Petrus Hữu Ngạn mới là ông vua của các loại rượu vang." Anh đóng đũa ly rượu, thuyết minh.

(Vùng sản xuất rượu Lafite nằm tại Medoc bên trái cửa sông Gironde, thuộc "Hữu Ngạn", vùng Pomerol sản xuất Petrus thuộc bên phải được gọi là khu vực "Tả Ngạn" sông Dordogne sẽ chảy vào Gironde)

Điền Viên tỉ mỉ nhấp một ngụm, anh lại cười hỏi, "Cậu biết rượu vang Pháp tuyệt nhất ở điểm nào không?"

Cậu lắc đầu, anh nói, "Số lượng và chất lượng rượu vang nước Pháp sản xuất hàng năm đều xác định bằng nho hái của năm đó, không có tiêu chuẩn nhất định, nói thí dụ, Lafite 1990 có giá chỉ bằng 1/10 Lafite 1991. Điểm tuyệt vời nhất của rượu vang Pháp là cậu không bao giờ biết được năm tiếp theo liệu có phải một thành phẩm hảo hạng hơn thế hay không."

Anh đặt ly rượu xuống, lấy miếng thịt bò đã ngâm tẩm ra, không cần cho dầu, chỉ lật hai mặt thịt trên miếng than đã đốt nóng hầm hập.

Hương thịt thơm lừng ngập tràn gian bếp. Anh đặt miếng thịt nướng chín trên mặt bàn sứ, rưới giấm chua lên thịt, phới thêm ít nấm.

Sau đó anh ngồi xuống đối diện Điền Viên, trải khăn ăn, làm tư thế mời.

Lý Bạch Nhiên mặc áo tắm ăn cơm, thanh lịch và tự nhiên hệt như đang dùng bữa tại khách sạn năm sao cao cấp vậy.

Dù là động tác uống rượu hay dùng cơm, bản thân Lý Bạc Nhiên cũng chính là hình mẫu chuẩn mực nhất.

Thịt bò tươi ngon, cắt ra có thể trông thấy phần thịt hồng hào nhưng hoàn toàn không có máu chảy ra nếu thịt tái sống, nước thịt đậm đà thấm vào từng chồi vị giác, lan tỏa khắp khoang miệng.

Điền Viên ngẩng đầu, thấy bàn tay đang cắt thịt của anh vẫn sạch sẽ và trắng trẻo tựa thể bữa ăn này không phải do anh đích thân xuống bếp.

Cậu bèn nghĩ, kỳ thực bản thân anh không phải cũng giống một chai Petrus hay sao? Bạn luôn luôn chờ mong rồi anh sẽ tạo ra kiệt tác nào tiếp theo... hoặc sự bất ngờ cùng cực nào tiếp theo dành cho bạn.

Sau một bữa ăn ngon lành vững bụng, anh mở lời, "Hoạt động một chút cho tiêu."

"Anh muốn đi bộ?"

Điền Viên đang mài dọn dẹp, vừa hỏi thì có tiếng nhạc văng ra, cậu ngoảnh mặt lại đã thấy Lý Bạc Nhiên vẫn mặc bộ đồ tắm đỏ ngồi trên ghế sofa, dụi tàn thuốc, "Khiêu vũ một bài."

"Khiêu vũ?" Điền Viên ngệt mặt. Hồi còn làm thực tập sinh ở công ty quản lý cũng có chương trình đào tạo nhảy nhót, khiêu vũ, cậu có thể nghe ra đây là một khúc nhạc Latin.

Đứng trước anh, cậu lúng túng, "Nhưng mà đâu có bạn nhảy nữ?"

Anh nói bình thản, "Đơn giản thôi, tôi nhảy bước nam, cậu nhảy bước nữ."

"Sao tôi phải nhảy bước nữ?" Cậu có phần bất mãn, căn bản là bước nữ trong điệu Latin phải vặn vẹo eo hông rất nhiều.

Lý Bạc Nhiên tắm xong không đeo kính, con người màu nâu của anh đôi thẳng vào cậu.

Cậu trông thấy giác mạc trong tròng mắt kia hết co lại mở, từng đường văn mắt đều rõ nét đến vậy. Anh bảo, "Chỉ cần cậu nhảy tốt hơn tôi, tôi sẽ nhảy bước nữ."

Điền Viên phải nói là gom hết dũng khí đi nhảy với Lý Bạc Nhiên. Lúc làm thực tập sinh, cậu cũng không thích nhất là học nhảy, lần nào lên nhảy cũng bị chê cười, giờ nhảy với anh mà cậu căng thẳng đến độ chẳng biết nên để tay chân ở đâu, mấy lần va phải anh.

"Biết đếm nhịp không?"

"Không biết."

"Đếm theo tôi, 1,1 2,1 2,1 2."

Điền Viên đành đếm theo anh, cuối cùng không còn va đụng lung tung nữa nhưng người cứng còng cứ như hóa thạch.

Lý Bạc Nhiên nhú mày, cậu càng sợ.

Cuối cùng anh nói, "Đứng đó nhìn đi, tôi nhảy mẫu bước nữ một lần cho cậu xem."

Nhạc lại nổi lên, Lý Bạch Nhiên chuyển qua bước nữ, hết sức tự tin và tiêu sái, chẳng hề ngại ngần các động tác xoay eo, lắc hông của nữ, lại càng khiến vẻ quyến rũ từ chúng trở nên mạnh mẽ linh hoạt và dẻo dai hơn cả. Điền Viên không ngờ rumba mà cũng có thể nhảy như vậy, toàn bộ ánh nhìn tập trung hết trên người anh, từ vạt áo hé mở đến dây áo buộc ngang người, cho đến hai chân khi xoạc rộng khi khép chặt, cậu cảm tưởng như máu khắp cơ thể mình đều sắp phọt ra tới nơi.

"Hiểu chưa?" Anh tắt nhạc, hỏi.

Cậu ngược lên nhìn vào mắt anh, ú ớ, "Anh nhảy đẹp quá!"

Lại bật nhạc, Điền Viên mất hẳn sự dè dặt mới rồi, nhảy phối hợp rất tốt, đặc biệt là những động tác đã được Lý Bạch Nhiên làm mẫu.

Anh liếc cậu, lấy làm kinh ngạc trước sự sáng dạ của Điền Viên.

Ca khúc anh chọn có nhịp điệu nhịp nhàng, không quá nhanh, Điền Viên chưa từng nghe trước đó mà chỉ thấy nó khá vui vẻ, láng máng còn nhận ra nét dịu dàng trong giai điệu, rất dễ xoa dịu hồn người.

Từ đó sau mỗi bữa tối, Lý Bạch Nhiên sẽ nhảy với cậu một lúc. Cố gắng là vậy, nhưng muốn đuổi kịp anh, cậu vẫn còn một chặng đường rất dài cần phải vượt qua.

Có một lần Điền Viên vô tình đi ngang qua cửa hàng đĩa nhạc, có nghe thấy trong cửa hàng đang phát bản nhạc mà anh chọn để nhảy với cậu.

Liền vào cửa hàng ngay, cậu mới biết khúc nhạc ấy có tên *Somewhere over the rainbow...* Trên vòm vờn cầu vồng, cậu có thể cảm nhận được lời chúc phúc anh dành cho cậu.

(Ca khúc do Harold Arlen viết nhạc và E.Y. Harburg soạn lời. Thoạt đầu, đây chỉ là một bài hát ngắn được cô gái trẻ Dorothy Gale (Judy Garland diễn), nhân vật chính trong bộ phim Phù thủy xứ Oz (1939) hát ở vài phút đầu để nói lên ước mơ của mình, giai điệu quyến rũ và lời ca bình dị của tác phẩm đã lập tức đi ngay vào lòng người, và cho đến nay vẫn giữ một vị trí xứng đáng trong chương trình biểu diễn của giới ca sĩ, từ những người chưa tầm tiếng cho đến các ngôi sao ca nhạc đã thành danh. Bản do Judy Garland trình bày khá chậm rãi, nhẹ nhàng, còn bản rumba mà Lý Bạch Nhiên và Điền Viên nhảy với nhau có tiết tấu nhanh hơn, sôi động, tươi sáng hơn)

Khoảnh khắc ấy cậu đã cảm động gần khóc. Cậu quyết định mua đĩa nhạc nọ, cất tại nơi sâu nhất trong ba lô.

Cậu biết, chỉ khi nào mình nhảy lên cao hơn cả cầu vồng, đứng trên mây, mới có thể nhìn thẳng vào anh.

Sống ở nhà Lý Bạch Nhiên hai tuần, Điền Viên đã đạt trình độ thấu hiểu đến từng lỗ chân lông anh rồi.

Lý Bạch Nhiên có thói quen chạy bộ vào sáng sớm, địa điểm tại bờ biển dưới lầu.

Bên dưới khu nhà Hải Thiên có một bãi biển tư nhân tạo bán phần, cát mềm và trắng phau, rất mực đẹp mắt.

Nhưng có một sự thật là ai sống trong khu nhà cao cấp này cũng đều bận rộn, do đó, sáng sớm cũng chỉ có một mình cậu với Lý Bạch Nhiên.

Từ lúc anh dẫn cậu theo, chạy bộ buổi sáng được đổi sang đạp xe buổi sáng. Ngày nào anh cũng đạp một chiếc xe địa hình trông rất ngẫu, đằng sau là Điền Viên chạy theo hồng học. Hơn nữa mỗi lần cậu nghỉ chân, đồng thời anh cũng sẽ chống chân dừng xe, quay đầu nhú mày nhìn cậu, hàng lông mày đen nhánh chau khẽ, mỗi lần như thế cậu lại cảm giác phải giơ tay kiểm tra xem trên cổ mình có đeo xích không.

Những thời điểm như thế thì nhiều lắm, nào là lúc cậu bưng đồ ăn, nào là lúc cậu tự phối đồ để mặc, nào là cậu lúc đi theo Lý Bạch Nhiên chơi mấy môn thể thao như cưỡi ngựa, đánh bóng, bơi lội... cậu đều có thể bắt gặp ánh nhìn xét nét từ anh, thỉnh thoảng còn tặng kèm cậu cả mấy câu nghe mà muốn học máu.

Lúc cậu bưng đồ ăn, anh nhìn chúng, hỏi, "Cậu chắc là chân mình khép nguyên tại chỗ chứ?"

Lúc cậu hào hứng mặc bộ đồ tự phối, anh lạnh nhạt quăng cho một câu, "Cậu không có ý kiến gì với quần áo không đồng nghĩa quần áo sẽ không có ý kiến gì với cậu."

Lúc cậu cưỡi ngựa, anh lại bảo, "Hửm? Nếu cậu không thể đạt tốc độ cưỡi ngựa, chí ít cũng phải giống đang cưỡi một con la chứ."

Lý Bạch Nhiên cầu tiến với tất cả mọi thứ quanh mình, Điền Viên dân miền núi, cảm tưởng như mình đang phải đi đày ải vậy. Ở chỗ anh, ngoài thể thao, thì bao giờ ăn cái gì, uống cùng rượu gì, ra ngoài ăn vận thể nào, kèm phụ kiện trang sức ra sao, bạn có thể tùy ý nhưng tuyệt đối không được phép tùy tiện.

Thành thử bài học đầu tiên ở nhà Lý Bạch Nhiên đó là cậu phải thuộc lòng cái phòng cất quần áo mà y chang phòng quần áo ở công ty cậu, thương hiệu nào gồm những loại trang phục như nào, phụ kiện như nào. May mà anh chỉ mặc quần áo bên trong do Ascot Chang may đo riêng, nếu phòng ngồn ngộn hết chồng này đến chồng khác với các trang phục mang các thương hiệu khác nhau, thật sự sẽ khiến người ta suy sụp mất thôi.

Lý Bạch Nhiên chính là cố vấn thời trang của một số thương hiệu, do vậy đều đặn hàng tháng, anh sẽ nhận được không ít thùng quần áo, phụ kiện hoặc va li to nhỏ đủ cả, trong đó hầu hết là hàng mẫu do các nhà xưởng gửi đến. Mắt thẩm mỹ của anh hình như cũng được các tạp chí thời trang đánh giá cao, và thế là cũng có khi hàng gửi đến nhà là tạp chí biểu có sử dụng ảnh chụp của anh hoặc ảnh do anh tuyển chọn, đề cử.

Điền Viên liền hiểu lý do tủ quần áo của anh thường phải đánh dấu, vì có một vài bộ mẫu mặc xong sẽ phải trả về.

Đương nhiên, trước đó bạn cứ việc diện những bộ đồ hàng hiệu cao cấp nhất, sang trọng nhất, mẫu mã mới nhất này thoải mái, miễn là đừng làm hỏng.

Ngoài ra, cuối tuần nào Lý Bạch Nhiên cũng nhận được một chai vang đỏ gửi từ nước ngoài, lần nào cũng có một tấm bưu thiếp ghi dòng chữ tiếng

Anh "*Be with you*", còn lại, không tên người gửi cũng không chữ ký.

Người gửi rượu bí ẩn là ai chưa rõ, nhưng Điền Viên biết rõ người tuần nào cũng uống số rượu ấy với anh chính là cậu.

Cho đến một hôm, trong lúc lau dọn, cậu phát hiện anh cất tất cả số bưu thiếp ấy gọn gàng tại một góc ngăn kéo.

Cậu khê khàng đóng ngăn kéo lại, không bao giờ mở nó nữa.

Thình thoảng những yêu cầu của anh không khác tra tấn là mấy, nhưng trong mắt Điền Viên, Lý Bạch Nhiên cười ngửa, Lý Bạch Nhiên cầm máy ảnh Linhof, Lý Bạch Nhiên nâng tách cà phê ngồi bên cửa sổ... dẫu là Lý Bạch Nhiên nào cũng đều làm lòng người ta vui tươi lạ lùng; hay kể cả là Lý Bạch Nhiên xoay người nhạt bóng, áo trễ xuống, lộ ra dáng eo, cũng đủ sức làm tim Điền Viên đập bình bịch đến nỗi quên mất phải tức giận với người đàn ông này.

Từng có khoảng thời gian Lý Bạch Nhiên giống hệt một ngọn núi chọc trời đè nặng mỗi giấc mơ của cậu, cho đến tận một hôm, cậu nhận ra Lý Bạch Nhiên cũng có những điều bối rối.

Lý Bạch Nhiên quen phóng nhanh, toàn giảm ga lao đi vun vút, nhìn lại thì đã cách đích đến cả đoạn dài rồi. Những lúc này anh sẽ nhắm mắt lại, ngón trỏ dài đặt trên khóe môi, để rồi khi Điền Viên lo lắng nhất, anh mới từ tốn kiểm tra bộ GPS cất trong hộc.

Giờ thì cậu đã hiểu có làm sao đồ điện tử anh dùng đều cài thiết bị định vị vệ tinh, căn bản là anh không nhớ đường. Hóa ra anh khoái phóng nhanh

vun vút ấy cũng là bởi mù đường thôi, cậu bỗng cảm thấy trái tim mình rộng mở, vui sướng tựa thể xua tan mây mù trông thấy bầu trời quang đãng.

Ngày ba bữa đều do Điền Viên nấu, đương nhiên có vài bữa phải nấu đi nấu lại, lần nào cậu cũng phải thẳng lưng, chân kẹp quyển sách dạy nấu ăn mong mông kia.

Nhưng hể cuối tuần là anh sẽ ra ngoài ăn với cậu, mỗi tuần lại khác nhau, nhà hàng khác nhau, món ăn khác nhau, văn hóa cũng khác, dù là ăn sang hay bình dân, điểm giống nhau duy nhất là mỗi nhà hàng, mỗi quán ăn đó đều có ưu điểm riêng biệt.

Trong mọi trường hợp, Lý Bạch Nhiên đều được chào đón. Anh có thể uống VVhisky hoặc uống trà, có thể kéo vĩ cầm trầm bổng cũng có thể chơi dương cầm du dương, nhưng mấy cái đó không quan trọng. Quan trọng là anh để Điền Viên biết, dấu cho anh mù tịt trước một thứ gì đó, thái độ của anh cũng rất mực điềm nhiên mà thôi.

Anh dường như đã dạy cậu cách hưởng thụ sự biết và không biết của bản thân mình.

Một tháng sau, họ gặp Dương Chấn Vũ trong một quán ăn Tây Ban Nha bán tapas.

(Món ăn không thể thiếu trong mỗi bữa ăn của người Tây Ban Nha, có thể là đồ ăn lạnh hoặc nóng, chế biến với các loại gia vị)

Dương Chấn Vũ còn đi cùng một người khác, hình như họ định vào dùng bữa, nhưng Điền Viên nhận thấy hai người kia không thuộc tuýp người sẽ

đi ăn ở quán ăn dạng này, có thể họ đến vì nguyên nhân đặc biệt.

Người đàn ông lạ mặt kia cực kỳ anh tuấn, nhưng không hiểu do đâu, khi ai đó thoáng nhìn ông ta sẽ không trông đến đường nét của ông ta đầu tiên mà là biểu cảm, cảm giác oai phong và chín chắn hòa quyện với nhau. Ông ta tựa hồ không phải đang nhìn bạn mà là thẩm duyệt bạn, người nào gặp lần đầu đều sẽ bất giác cúi mặt trước ông ta.

Bộ vest ông ta mặc cũng không phải hàng hiệu.

Nhưng Điền Viên giờ đây đã hiểu rất rõ, nhiều bộ trang phục đắt tiền nhất chưa chắc nằm ở mác hàng hiệu mà là đặt may riêng biệt, quan sát bộ vest xanh đen này đủ biết, nó chính là bộ vest cao cấp nhất được đặt riêng hoàn toàn thủ công.

"Bạc Nhiên." Bất ngờ thay, ông ta chào hỏi Lý Bạc Nhiên sớm hơn cả Dương Chấn Vũ.

Anh chỉ gật nhẹ, cậu có thể nhạy cảm nhận ra sắc mặt anh không đẹp lắm.

"Khéo làm sao, có thể gặp Nikon ở đây."

"VẬY Ờ? Xem ra nơi này không hợp với tôi nữa rồi." Anh gọi "Điền Viên, qua chỗ khác ăn thôi."

Dương Chấn Vũ bật cười, "Chủ tịch Thu, coi bộ Nikon từ chối ăn bữa cơm này cùng chúng ta rồi."

Bấy giờ cậu mới lơ mờ, sức nhớ ra danh tính người đàn ông nọ.

Thu Thừa Thiên - cha của Thu Hàn Lâm.

Thu Thừa Thiên không sống cùng nhà với Thu Hàn Lâm. Vốn dĩ chuyện Thu Thừa Thiên thích cặp với mấy cậu trai trẻ măng đã chẳng phải tin tức mới mẻ, cho nên ông ta có nhà khác.

Chính bởi thế mà Điền Viên sức hiểu, rõ ràng chính người đàn bà ấy đưa cậu lên thành phố, để cậu hầu hạ Thu Hàn Lâm, nhưng tại sao luôn nhìn cậu bằng ánh mắt nanh nọc, luôn tìm cách vũ nhục cậu?

Tất thấy đều là vì người đàn ông tỏa đầy uy quyền này.

Họ vừa đi chưa bao xa, Dương Chấn Vũ liền cười lớn sau lưng, "Đừng khó tính thế mà Nikon, cậu nên biết ngài Thu Thừa Thiên chịu gặp mặt nói chuyện nghĩa là nể mặt cậu đấy."

Lý Bạch Nhiên quay mạnh đầu, Điền Viên tưởng chừng có thể trông thấy lửa giận bốc ra từ con người che sau cặp kính râm của anh.

"Cảm ơn, mặt tôi chưa bao giờ cần ai nể."

Điền Viên trông thấy ánh nhìn sắc bén của Thu Thừa Thiên lướt qua anh, rồi ông ta lại lịch thiệp mà rằng, "Thôi bỏ đi, cậu ấy không thích thì đừng gò ép." Dương Chấn Vũ nhún vai rồi đi cùng ông ta.

"Đi thôi." Mãi khi hai người đó khuất dạng, Lý Bạc mới lên tiếng, giọng khàn khàn.

Cậu bèn đi theo anh. Một ngày cuối tuần đáng lý sẽ rất vui vẻ cuối cùng thành ra hồng bết rồi.

Tay cậu hết đút túi quần rồi lại rút ra, rồi lại đút túi, đến nỗi anh phải hỏi, "Tay cậu không có chỗ để à?"

"Ông ta... Ông ta... Ông ta..."

"Ông ta cái gì?"

"Ông Thu Thừa Thiên đó đang bắt ép anh phải cặp với ông ta ư?" Rốt cuộc cậu hỏi thẳng.

Anh liền ngoái lại nhìn cậu khắp từ trên xuống dưới, đột nhiên cốc đầu cậu một cái, "Trong đầu cậu đang nghĩ bậy bạ gì thế?"

Cậu "ui da", che đầu làm chú rùa rụt cổ.

Hai người vừa cười đùa vừa đuổi nhau trên phố, cái sự mất vui ban nãy dường như bị cuốn phăng.

Hôm sau thức dậy, niềm vui thuộc về riêng Điền Viên khi chung sống cùng Lý Bạc. Niềm vui vẫn không thay đổi.

Tuy nhiên cậu thường xuyên phải nhắc anh lúc còn trẻ thì nên tần tiện, dành tiền để dưỡng tuổi già. Cậu quả thật khá lo lắng thay anh, bởi lẽ anh thu nhập rất cao nhưng chi tiêu còn cao hơn nữa.

Bảo sao cậu chưa bao giờ nghe anh nhắc đến cụm từ "gửi tiết kiệm".

Đến lúc anh biết chuyện Điền Viên hàng tháng lặn lội tích cóp một khoản tiền để dành mua nhà, sắp đạt chỉ tiêu rồi, miệng anh cứ há hốc mãi chẳng khép lại được, mắt nhìn cậu trân trối y chang trông thấy Godzilla.

"Cái hay của thể thao là sự vận động bền bỉ lâu dài, như chạy bộ là đủ, không tốn một đồng, còn những trò khác nào cưỡi ngựa, nào đánh golf, ta có thể mua vé mùa cơ mà." Điền Viên giải thích tỉ mỉ, đủ đầy, mạch lạc.

(Loại vé cho phép bạn sử dụng cho nhiều mục đích, ví dụ như vào xem bao nhiêu trận đấu, hoặc đi bao nhiêu chuyến xe, hoặc chơi bao nhiêu trò trong khu giải trí trong khoảng thời gian nhất định, tất cả chỉ cần một tấm vé)

Sau này Điền Viên nổi hơn, hay được nhận cơ hội diễn phim điện ảnh của vài công ty giải trí.

Chỉ tiếc cậu còn chưa đi casting đã bị Lý Bạc Nhiên lạnh lùng gạt phắt.

"Chưa học đi đã đòi học chạy." Anh lạnh nhạt, "Đừng có bán mình quá dễ dàng trong khi mình mới đang thấp giá."

Nếu không phải Điền Viên lành tính, hẳn đã coi câu này anh đang chê cậu là hàng rẻ mạt rồi.

Ngoài làm việc nhà, cậu còn phải tập luyện trong phòng tập thể hình của Lý Bạc Nhiên theo yêu cầu của anh nhằm cải thiện hình thể. Anh không bắt cậu tập cái gì khó khăn hay cường độ cao, chỉ nhẹ nhàng thôi, nhưng thời gian thì lâu đằng đằng.

Và cứ thế, cơ thể Điền Viên ngày càng nở nang, đến bây giờ thì cách xa tiêu chuẩn thiếu niên mảnh khảnh của Phạm Triết Tây cả vạn dặm. Tuy cậu không hiểu ý đồ của anh lắm, nhưng tháng ngày trôi qua vẫn vô cùng an ổn.

Đôi lúc Điền Viên đã nghĩ cứ bình bình lặng lặng như vậy mãi mãi, cậu cũng sẽ mãn nguyện, chẳng đòi hỏi nhiều hơn.

Mà chính lúc này Điền Viên tự hỏi mình, phải chăng thích Lý Bạc Nhiên mất rồi?

Mỗi lần tự hỏi, tim cậu lại được dập đập như trống, tiếp theo mồ hôi túa đầm đìa.

Khi Điền Viên không ở một mình, thì là làm việc với Lý Bạc Nhiên.

Mỗi lần Lý Bạc Nhiên cầm chiếc máy ảnh Linhof của mình, Điền Viên mới thấy hồn và xác anh hòa hợp là một, chứ bình thường cậu toàn thấy một nửa linh hồn Lý Bạc Nhiên chắc phiêu du tạt đâu tạt đó.

Điền Viên vô cùng siêng năng lại ham học hỏi, Lý Bạc chẳng hề dạy kỹ cậu vấn đề nào, nhưng bất luận cậu hỏi gì, anh cũng trả lời. Cậu xem người mẫu sau ống kính của anh, cảm xúc trở nên kỳ diệu quá đỗi, tựa thể đang ngắm nhìn chính mình. Trong ống kính này, tư thế, bước đi, vị trí của người

mẫu rõ ràng hơn bao giờ hết, nhất là tại một giây Lý Bạch Nhiên quyết định ấn chụp.

Lý Bạch Nhiên thích máy độ mở nhỏ, nên ảnh anh chụp luôn sắc nét, phạm vi ảnh lại rộng.

Điền Viên từng tình cờ thấy vô số ảnh chụp các cậu lúc ở Thiên Trì trong máy tính của anh, đủ dạng đủ kiểu, cậu cũng không rõ anh chụp lúc nào.

Đoàn người tất bật lướt qua nhau, thế nhưng khoảnh khắc ánh mắt cậu dừng trên Simon, khuôn mặt hơi ngoảnh lại, bước chân còn đang lơ lửng, đôi mắt cậu đã vạch trần toàn bộ suy nghĩ trong nội tâm cậu. Cảm giác như mình đang toát mồ hôi, cuối cùng Điền Viên đã biết một nhiếp ảnh gia xuất sắc khi ấn chụp chẳng cần thiết phải nhìn vào ống kính.

Những tấm ảnh như thế rất nhiều: La Phó Dụ liếc Simon, Đại Sơn nhìn về hướng Tống Ninh Nhi...

Một giây ngắn ngủi, chớp được nội tâm mọi người đang tận lực che giấu.

Điền Viên phát hiện số ảnh chụp cậu nhiều gấp mấy lần người khác, khi cậu đứng trên núi cao nhìn xuống Thiên Trì, ánh mắt ngập tràn bình yên, thậm chí còn đang tận hưởng sự tĩnh lặng thuộc về non núi. Cũng có cảnh cậu cúi đầu đọc quyển tạp chí tại trang trại, mí mắt sụp xuống, cậu vốn tưởng tâm trạng mình khi đó là phần nộ, đến giờ nhìn vào bức ảnh này, mới hay rằng mình đang buồn đau.

Dù Lý Bạch Nhiên sở hữu đôi mắt có thể nhìn thấu nội tâm người khác, nhưng hiển nhiên là anh cực kỳ chú ý quan sát cậu.

Trong ảnh có tình, có nghĩa người chụp cũng có tình, phải vậy không?

Điền Viên cảm giác tim mình lại nổi điên không thể khống chế nữa rồi. Cậu vô phương, bất lực để mà gần mình thôi ảo tưởng. Cậu biết mình lầm lạc, nhưng cậu tin Lý Bạch Nhiên, Lý Bạch Nhiên khác con người ngạo nghễ trên cao ấy.

Cậu rình rập anh như con ma xó, đặc biệt những lúc anh thay đồ, giờ phút ấy, cậu cảm giác người mình có lửa. Giả sử có tấm gương ở đây, chắc cậu có thể thấy cả ánh nhìn chất chứa tham lam của mình. Lý Bạch Nhiên đã mở toang một cánh cửa cho cậu, để đôi mắt cậu phóng ra cao hơn, xa hơn, dục vọng cũng sâu hơn, vì cậu biết phải mở được cánh cửa cuối cùng mới có được anh. Trước mặt anh, cậu dốc hết sức lực, sắm vai cậu nhóc trong sáng, nỗ lực vươn lên và chuyên cần học tập. Nhưng anh sẽ chẳng thể nào biết rằng, từng đêm Điền Viên đều hít ngửi bộ quần áo chưa giặt của anh, chịu đựng nỗi khát khao hoang đường đang ngày càng bành trướng, gặm nhấm cõi lòng cậu tựa sâu mọt.

Chương 8

Có lúc Lý Bạch Nhiên ngồi trên tấm đệm tựa vào ban công, luyện tập từng lời thoại với Điền Viên.

Làm người mẫu phải thường xuyên xem đĩa show trình diễn thời trang tiếng nước ngoài, mà nhất là các thương hiệu lớn thì phải nói, thuyết minh tiếng Anh 100%, do đó Điền Viên rất tập trung nâng cao vốn ngoại ngữ. Kỳ thực lúc cậu ở nhà Thu, Thu Hàn Lâm từng mời vô số giáo viên

cho cậu bao gồm cả giáo viên tiếng Anh nữa. Những người ấy tuy không có khẩu âm chuẩn bằng Lý Bạch Nhiên nhưng cũng xem như là giáo viên giỏi, lại cộng thêm Điền Viên chịu khó nên trình độ cậu ngày càng tiến bộ. Chỉ tiếc rằng kiến thức cơ bản của cậu hổng hênh, do đó chẳng thể nào đối đáp lưu loát.

Cũng vì lý do trên mà cậu rất bỏ tâm sức trau dồi trình độ, thế nhưng cậu phải cố lắm mới tập lời thoại được cùng Lý Bạch Nhiên.

Anh chưa bao giờ dạy cậu tiếng Anh, chỉ tập thoại là nhiều. Vì để tập, bất luận anh nhắc đến bộ phim nào, cậu sẽ học thuộc lời thoại nguyên gốc của bộ phim đó.

Lý Bạch Nhiên thích *Chúa Trời và Dị nhân* nhất.

(Bộ phim hư cấu được Anh - Mỹ sản xuất năm 1998 có đề tài về đồng tính, đoạt giải Oscar)

Bộ phim nói về vị đạo diễn Whale đã rút khỏi giới giải trí, gặp gỡ Boone - người làm vườn mới tuyển của nhà mình - để rồi sinh ra tình cảm kỳ lạ. Thân mắc trọng bệnh, danh tiếng đạo diễn dần dần bị người đời quên lãng, ông ta âm mưu mê hoặc anh cựu lính thủy trẻ trung. Ông ta ao ước Boone - người không hề thích đàn ông, cuối cùng người làm vườn đã nổi giận, Whale chết trong tay anh ta.

Bấy nay Lý Bạch Nhiên chỉ đọc thoại Whale, nếu Điền Viên mà có chen thoại Whale vào sẽ bị anh ngắt lời lập tức, "Cậu đóng Boone!"

"Chứ sao anh không đóng Boone?" Điền Viên hỏi. Trong nhận định vụng dại của cậu là Boone cường tráng, cơ bắp thế, làm gì có chỗ nào giống Lý Bạch Nhiên? Họ chỉ chung nhau ở điểm, đều đầy sức thu hút, đều là nhân vật cảm dỗ người ta phạm tội.

"Tôi hơn cậu mười tuổi, đóng Whale hợp hơn." Anh giải thích gọn lỏn.

"Đáng tuổi chú luôn..." Mồm Điền Viên tròn vo như quả trứng gà. Cậu đâu có ngờ Lý Bạch Nhiên lớn hơn cậu nhiều tuổi thế này.

Nhác thấy sắc mặt anh sầm đi, cậu tự dừng khoái chí.

Cậu rất thích được thấy Lý Bạch Nhiên trong lúc cao ngạo bỗng lộ ra vẻ kinh hoàng. Những lúc ấy anh dường như cách cậu gần lắm, gần gũi đến nỗi chỉ cần khẽ quay đầu là sẽ ngửi thấy hương cam thảo tản mát từ anh.

Kỳ thực nhìn ngoại hình Lý Bạch Nhiên chẳng thể đoán được tuổi, nhưng đàn ông ba mươi hào hoa phong nhã, cái độ tuổi tươi đẹp nhất ấy, chắc không ai thích bị gọi là "chú" nhỉ?

"Tôi không ngại tán gẫu với một ông chú quái đản đâu." Cậu nâng thanh tạ lên cao, cười nói.

Lý Bạch Nhiên khẽ nâng tầm mắt, hừ nhẹ, *"It is kind of you to indulge your elders in their vices... just as I indulge the young in theirs."* (Thật là thiện lương khi cậu dung túng cho thói xấu của bậc trưởng bối... cũng như tôi dung túng cho những người trẻ tuổi)

(Lời thoại của nhân vật Whale)

Anh đang mặc sơ mi sọc ca rô màu đỏ và quần bò, phát âm đúng chuẩn tiếng Anh Oxford, nói chữ nào rõ chữ nấy chứ không phải cố gồng mình thể hiện.

Điền Viên nhanh nhẹn nâng tạ, "Thôi mà Nikon, anh chẳng giống lão Whale háo sắc gì cả, anh không tàn ác như ông ta. Chi bằng ta hãy đổi chủ đề khác."

"What do you want to know?" *(Muốn biết gì nào?)*

"Just start at the beginning." *(Bắt đầu từ những cái đầu tiên nhất đi.)* Cậu duỗi thẳng tay giơ tạ lên quá đầu, ngập ngừng chút đỉnh mới nói tiếp, "Phạm Triết Tây."

Lý Bạc Nhiên lặng thinh một hồi mới trả lời cậu, "In returns you will remove an article of clothing, and I think it costs your underpants!" *(Với điều kiện cậu phải cởi một món quần áo trên người và tôi nghĩ nó đáng giá bằng quần sịp của cậu!)*

Tay cậu mềm nhũn, tạ rớt ngay xuống ngực cậu, cậu ôm ngực loạn choạng đứng lên, mới nhận ra chỉ còn đệm của anh lẻ loi trên sàn nhà, còn người đã mất dạng.

Điền Viên bèn ra ngoài, thấy anh đang cúi đầu rót nước, một góc áo sơ mi giắt vào trong cặp quần bò càng phơi bày gò mông của anh nếu nhìn từ góc độ này hơn bao giờ hết.

Hít sâu một hơi, lại một hơi nữa, Điền Viên quả quyết cởi chiếc áo phong ngắn tay và quần thể thao của mình

Đến khi Lý Bạc Nhiên quay lại, cậu đã ung dung cởi cả sịp, cất tiếng hỏi, "Thế này phải không?"

Lý Bạc Nhiên tựa hồ giật mình, lồng ngực phập phồng lên xuống dồn dập cho thấy nội tâm anh hiện thời tuyệt nhiên không hề trấn định như bên ngoài tỏ vẻ. Anh chậm chậm đến gần, ngón tay dài lùa vào sau tóc cậu, hai người bắt đầu ôm hôn nhau gấp gáp, ngón tay vuốt lên từng điểm mẫn cảm giữa cơn vội vã.

Chiếc quần bò cản trở sau cuối được thay thế bằng bàn tay, đôi mắt anh ngập đầy khoái cảm và hoảng loạn. Trông thấy chúng mà Điền Viên thỏa mãn lạ lùng.

Lý Bạc Nhiên vẫn đang cầm cốc trà, lúc này lão đảo, buộc phải rụt lùi ra sau, tựa được vào quầy rượu ngoài gian bếp mới dừng, trà trong cốc thậm chí sánh cả lên mặt cậu. Điền Viên đã quỳ một chân dưới đất, chậm rãi phục vụ anh...

Hết thảy lý trí trong đáy mắt anh tựa hồ tan biến sạch sẽ bởi hành động này. Cơ thể trần trụi của Điền Viên mang vẻ rắn rỏi khỏe khoắn đan xen giữa thiếu niên và thanh niên, hết sức đẹp mắt, tư thế tràn đầy sự ngoan đạo, không hề giống như đang làm một chuyện dâm uế.

Lý Bạc Nhiên phải đặt hết sức nặng của mình lên quầy rượu mới có thể giữ mình đứng thẳng, khoái cảm từ bên dưới truyền lên tựa thể điện giật, thân thể anh văng vất bởi từng đợt tê dại dội đến tới tấp.

Động tác của Điền Viên chậm rãi, chậm rãi, lại rất mực tỉ mỉ. Giữa cậu và Thu Hàn Lâm trong những lần chung đụng hầu hết đều chỉ dừng ở mức độ này, cậu đã từng thề sẽ không bao giờ làm chuyện ô nhục này vì một ai nữa. Thế nhưng, Lý Bạc Nhiên lại khác.

Lý Bạc Nhiên chưa từng nghĩ mình sẽ giải phóng nhanh nhường vậy. Anh vô thức ngửa cổ nuốt nước bọt, nước trườn qua cần cổ mảnh khảnh của anh, chảy xuống xương quai xanh tinh xảo, lọt vào sau lớp áo sơ mi nhàu nhĩ.

Điền Viên đứng lên, anh nâng tay lau khóe môi giúp cậu, nói, "Cậu ngốc này, đừng bao giờ làm thế này nữa, cậu không cần quỳ gối làm điều này cho bất cứ ai."

Điền Viên nở nụ cười ngại ngịu, song thâm tâm yên bình xiết bao.

Tối hôm đó Lý Bạc Nhiên không hề lộ mặt ra nữa. Sáng hôm sau thức dậy, vẻ mặt anh rất bình thường, nhưng kể từ đó trở đi, giữa hai người, ba chữ "Phạm Triết Tây" chưa bao giờ xuất hiện trở lại.

Mối quan hệ của cả hai cũng trở nên lạ kỳ, đành rằng những chuyện thân mật hơn cũng không có.

Hai người vẫn giữ khoảng cách, chỉ có Điền Viên nhận ra được từ giọng anh, từ những điều anh phân phó, sự thật là hai người nay đã khác rồi.

Ít nhất, anh đã dịu dàng hơn.

Cũng không biết làm sao Dương Chấn Vũ hay tin Điền Viên đang sống ở nhà Lý Bạc Nhiên, thế là thư mời tham gia đại hội người mẫu được gửi thẳng đến nhà anh.

Anh để phong thư ấy trượt quớt trên quầy rượu, sau đó Điền Viên mở ra đọc, cũng không hỏi anh có tham gia không.

Lý Bạc Nhiên ghét Dương Chấn Vũ thậm tệ là đằng khác, Điền Viên mới quan sát hai lần gặp nhau là đủ hiểu. Tuy nhiên cậu cũng hiểu, Dương Chấn Vũ nói đúng, cơ hội ở làng giải trí rất nhiều, nhưng người chờ cơ hội còn nhiều hơn gấp bội, mà Điền Viên bây giờ đang khát khao đạt được thành công hơn cả, bản thân cậu không muốn bỏ lỡ cơ hội này. Ngặt nổi, cậu càng không muốn để hai người khó xử lẫn nhau, bèn cầm bút điền đơn nắn nót, sau đó báo, "Tôi đi gửi thư."

Lý Bạc Nhiên ở trong phòng im lặng. Cậu cúi đầu, xỏ giày ra cửa.

Lúc về nhà có nghe thấy anh đang kéo vĩ cầm, khúc nhạc không hay tên, nhưng Điền Viên biết anh kéo đàn rất tuyệt. Đến giờ ăn tối, cậu dọn bát đĩa lên bàn ăn cũng là lúc anh ngừng chơi, ngồi xuống đối diện cậu. Điền Viên thở phào nhẹ nhõm mà chẳng hiểu duyên cớ.

Anh gắp salad, nhai thông thả, "Nếu thua Simon thì đừng bao giờ thò mặt ra với tôi."

Như trút bỏ gánh nặng, cậu mừng rỡ đáp, "Vâng!"

Anh không hồi đáp nụ cười rạng rỡ của cậu mà bắt đầu dùng bữa. CƠM nước no nê, Điền Viên dọn bát đi rửa, mới phát giác ly rượu vang đặt bên

cạnh anh chưa hề được đung vào.

Hai tuần sau, cuộc thi người mẫu toàn châu Á của CDEA thành cơn sốt xình xịch, tên cuộc thi được đặt là Thiên Vương cực kỳ oách. Tiếng lành đồn xa, buổi thi tuyển còn chưa chính thức tổ chức mà báo chí đã đăng tin rầm rộ bao gồm cả những tin tức phong thanh sẽ có các tên tuổi hàng đầu tham dự, trình độ "lá cải" và "săn tin" không kém gì thi Hoa hậu châu Á.

CDEA yêu cầu các thí sinh phải nộp một tấm chụp nửa người ở trần, họ sẽ đánh số báo danh các bức ảnh và để cử dân mạng bình chọn. Thông tin về các tấm ảnh khóa thân lập tức thổi bùng lên một làn sóng lớn, dữ dội và càn quét hết như sóng thần. Vô số báo giấy, tạp chí đăng tin bài và tuyên bố cuộc thi người mẫu hoành tráng này báo hiệu thời đại của nam sắc đã đến.

Công chúng vốn đã chán ngấy các cuộc thi tuyển mỹ nữ hàng năm, cuộc thi này của CDEA trên danh nghĩa là tổ chức cho các người mẫu nam, thực chất cũng chính là cuộc thi dành cho các mỹ nam. Nhưng điều này không có nghĩa CDEA đặt tiêu chuẩn hơi hợt đối với điều kiện dự tuyển, ngược lại, còn cực kỳ khắt khe và nghiêm khắc lựa chọn thí sinh. Nhiều người đồn rằng CDEA đánh giá từng hạng mục một của người mẫu, từ hình thức, chiều cao, cho đến khi chất, gu ăn mặc, thậm chí còn có cả bài thi trí tuệ.

Dương Chấn Vũ hóm hỉnh phát biểu thế này, "Chuẩn mực của mỹ nam phải khắt khe gấp mấy lần so với mỹ nữ, bởi lẽ xưa nay mắt thẩm mỹ của phụ nữ cao hơn đàn ông."

Giới truyền thông cho biết CDEA đang quyết chí tổ chức một cuộc thi người mẫu châu Á tầm cỡ ra trò, sự tò mò của công chúng được khơi lên

mức cao nhất. Họ nóng lòng muốn biết số mỹ nam được CDEA chọn ra rốt cuộc ngọc ngà ra sao.

Ngày Điền Viên tham gia tập luyện cho cuộc thi, mới biết nơi đây đang tụ hội biết bao mỹ nam đủ phong cách, tầm tầm như Điền Viên đứng lẫn vào họ dường như cũng không quá nổi trội.

Vòng sơ tuyển, Điền Viên qua cửa trót lọt. Số người đăng ký tham gia vượt xa số lượng dự tính ban đầu của CDEA, thế là vòng sơ tuyển định diễn ra trong một tháng bị kéo dài thành hai tháng. Trong hai tháng ấy, Điền Viên càng ra sức tập luyện, mỗi Lý Bạch Nhiên là không có động thái nào đặc biệt, duy chỉ có thời gian kéo vĩ cầm hàng ngày lâu hơn mà thôi.

Vòng sơ tuyển sắp xong cũng là lúc công ty cậu rộ lên tin bom tấn.

Simon đứng núi này trông núi nọ, đầu quân vào Sect.

Jason vỗ vai Điền Viên, "Đừng lo lắng, thắng hay thua đều là cơ hội cả."

Cậu phóng mắt nhìn ra cửa sổ, mãi lâu sau mới ngoái đầu, "Không, tôi muốn thắng! Nhất định phải thắng!"

Kết thúc sơ tuyển, Điền Viên được nhận ngay thông báo kết quả chia khu vực thi, mỗi khu vực đều chỉ có một số lượng thí sinh theo quy định, Điền Viên lấy làm lạ vì thấy mình không cùng bảng với Simon.

Simon là đại diện cho khu vực Hàn Quốc, đến giờ phút này Điền Viên mới biết nó lai Trung - Hàn, coi bộ Dương Chấn Vũ cố tình tránh để cho hai cậu

đụng nhau quá sớm ngay vòng đầu loại nên đẩy Simon sang khu vực Hàn Quốc. Dương Chấn Vũ đã gửi cả thư mời Lý Bạc Nhiên làm giám khảo đến nhà anh, nhưng danh sách giám khảo cho vòng loại lại không có tên Lý Bạc Nhiên, thay vào đó là nhiếp ảnh gia Lôi Tùng Hải.

Lý Bạc Nhiên căn bản chẳng buồn đếm xỉa đến tình hình thi thố của cậu, trong khi ấy Đại Sơn lại cực kỳ nhiệt tình. Anh chàng liệt kê tất tần tạt các người mẫu chung khu vực thi với Điền Viên một nửa trong số đó đều rất quen thuộc. Xét theo một mặt khác, họ cũng rất quen thuộc Điền Viên, từ phong cách trình diễn của cậu, ưu điểm của cậu, đến nhược điểm của cậu.

Một hôm, Đại Sơn đột ngột hẹn cậu đi đánh golf. Một thời Điền Viên cũng từng làm caddie do được anh chàng giới thiệu, sau đó phát hiện ra Thu Hà Lâm cũng đến chơi sân golf này, cậu tức khắc chuyển sang làm nhân viên đón khách ở bar. Điền Viên chơi golf không giỏi lắm, nhưng Lý Bạc Nhiên thì không chê nổi điểm nào. Cậu sống với anh mấy tháng nay cũng thường hay đi theo anh nên trình độ tạm coi như đã tiến bộ vượt bậc. Sau này Đại Sơn biết cậu có thẻ VIP, rồi rồi cũng hẹn cậu đi đánh một bữa giải sầu, nhưng giục giã cậu đi như hôm nay vẫn là lần đầu tiên.

(Nhân viên phục vụ được thuê để kéo, bảo quản những bao đựng gậy đánh golf cho khách chơi golf trên sân, tư vấn cách đánh cho người chơi, lau bóng, nhìn và phát hiện đường đi của bóng, ghi điểm cho người chơi, đánh dấu bóng khi gần vào)

Sau vài lần vung gậy, Đại Sơn rủ Điền Viên qua khu nghỉ uống cà phê.

Điền Viên cởi bao cổ tay, hỏi thẳng, "Rốt cuộc ai muốn gặp em vậy?"

Đại Sơn sững sờ, còn cậu nhét bao tay vào túi quần, "Đừng nói hôm nay anh chỉ rủ em đi đánh bóng thôi."

"Là..." Đại Sơn có phần ấp úng.

"Là tôi muốn gặp cậu." Trước tấm kính thủy tinh lát dài từ trên cao xuống chạm đất nơi khu vực nghỉ của sân golf, có một người phụ nữ trẻ tuổi mặc đồ thể thao màu trắng đang ngồi.

Cô ta nhàn nhã tựa lưng vào sofa, vắt một tay lên vịn ghế.

Ít phụ nữ nào lại ngồi bằng tư thế này, thành thử dầu có đang ngồi thì khí thế cao ngạo tỏa ra từ cô ta vẫn rõ rệt. Tóc cô ta đen và ngắn, lại xoăn xoăn, thoát nhìn còn tưởng là một thiếu niên tao nhã.

"Miss Phí, Tổng giám đốc điều hành của CDEA." Đại Sơn chu đáo giới thiệu.

Điền Viên bất ngờ. Cậu không ngờ người phụ nữ trẻ trung xinh đẹp này lại chính là Phí Anh Lệ tiếng tăm lừng lẫy.

Làng giải trí không ai là chưa từng nghe tên Phí Anh Lệ, kể cả là công chúng bình thường cũng nghe riết tên cô ta từ vài ba cuốn báo tin bài, ít nhiều cũng biết.

Có khá nhiều lời đồn thổi rằng Phí Anh Lệ được xã hội đen hậu thuẫn, Dương Chấn Vũ hưởng ké từ cô ta nên mới có thể phát triển CDEA thành lớn mạnh thế này.

Quan hệ giữa Phí Anh Lệ và Dương Chấn Vũ lâu nay đã bị đặt dấu chấm hỏi nhưng bên cạnh đó cũng có sự thật đã được khẳng định, ấy là phim do CDEA sản xuất đều do Phí Anh Lệ toàn quyền quyết định, bao gồm chi phí sản xuất bao nhiêu, chọn người nào, thải người nào.

Vì vậy, ai ai cũng tặng Phí Anh Lệ một danh hiệu: Nữ hoàng của CDEA.

Nghe nói La Phó Dụ cặp với Phí Anh Lệ nên danh tiếng lên như điều gặp gió.

Phí Anh Lệ, trẻ hơn so với tưởng tượng, nhưng áp bách hết như trong tưởng tượng.

Cô ta chìa danh thiếp, đoạn quan sát Điền Viên khắp từ đầu xuống chân, nhận xét, "Trông cũng được, hiềm nỗi không hợp thị hiếu công chúng, nếu lùi lại mười, hai mươi năm, có lẽ cậu sẽ nổi tiếng."

Cậu không ngờ lời đầu tiên của Phí Anh Lệ là thế này nên không tránh khỏi sửng sốt, ánh mắt nhuộm màu hoang mang trong vài giây ngẩn ngui rồi lại thoải mái trở lại, "Cảm ơn."

Phí Anh Lệ vẫn một mực đánh giá cậu trai trẻ trước mắt. Bản thân cô ta rất tin vào mắt nhìn của mình, cô ta muốn dùng chúng để khám phá ra bí mật Lý Bạc Nhiên ưu ái Điền Viên.

Mà theo cô ta nhìn, Điền Viên trong sáng quá, áo trắng quần bò chính là nỗi khát khao thầm kín của các chị em gái những năm 70, có điều thời buổi này, mang hình tượng này bước vào giới thời trang chỉ tương đương với một từ "out".

Mà quan trọng hơn cả, tuy cậu đẹp thật song xét toàn thể vẫn thiếu nét đặc trưng, khó mà để người ta ấn tượng.

Phí Anh Lệ bỗng chốc nghi ngờ, Lý Bạch Nhiên chọn Điền Viên liệu có phải một kiểu gần như là tâm lý học nghịch đảo?

(Một khái niệm của tâm lý học, khi bạn muốn yêu cầu người khác làm gì đó thì sẽ sử dụng cách thức yêu cầu họ làm điều ngược lại)

Rồi nghe cậu đáp trả bằng hai chữ kia, cô ta dường như bất ngờ lắm, "Cậu không nhụt chí à?"

Điền Viên kinh ngạc, "Có gì mà nhụt chí?"

Bờ môi đỏ chót của Phí Anh Lệ phun ra bốn chữ, "Sinh không đúng thời!"

Cậu mỉm cười. Sống cùng Lý Bạch Nhiên gần hai, ba tháng, vậy mà ngôn ngữ cơ thể cậu đã đổi thay 360 độ rồi.

Tựa nhẹ mình vào ghế, cậu cười nói, "Thời trang chỉ là một góc nhìn. Nếu góc nhìn của chị vượt trội hơn người ta, chị mới là thời trang."

Phí Anh Lệ đưa tay về day hai đầu lông mày, thở dài, "Nicon!" Cô ta ngẩng lên, nhìn cậu bằng ánh nhìn sắc lẹm, "Cậu tự tin thế này... là nhờ Nicon?"

Cậu nghe cô ta hỏi vậy, có hơi trầm tư, rồi chỉ đáp, "Nicon có sức ảnh hưởng rất lớn đối với tôi, nhưng tôi mới có quyền chọn nhận hay không nhận."

Phí Anh Lệ tỏ vẻ tự lự, "Good, tốt nhất cậu nên thế. Mười năm trước Nikon đã khai thác được một Phạm Triết Tây ma mị, lật đổ hoàn toàn thị hiếu công chúng, không đồng nghĩa ngày nay anh ta cũng có thể lợi ngược dòng trào lưu. Bây giờ các kênh thông tin đại chúng phát triển, một thân một mình mà không có ai chống đỡ, ô dù sau lưng cho... Tin tôi đi, thời đại này không thiếu nhân tài, nhưng nếu không có ai coi trọng thì nhân tài... cũng sẽ chìm ngấm giữa làn sóng cuồn cuộn, chẳng thấy nổi bọt biển."

Môi Điền Viên mím chặt hơn, cậu cúi gằm làm thinh một chốc, lúc này Phí Anh Lệ lại cảm giác sườn mặt của cậu trai trẻ này thật rung động lòng người.

Bởi nội tâm đang mâu thuẫn, sườn mặt của Điền Viên liền phô bày đường nét uyển chuyển mà không kém phần mạnh mẽ, kết hợp với gương mặt đẹp tựa tranh vẽ khiến Phí Anh Lệ buộc phải thừa nhận, rằng Điền Viên có khí chất rất mực nao lòng.

"VẬY chị đến đây vì lý do gì, chị Phí?" Điền Viên ngược lên "Theo góc nhìn của chị, tôi không hợp thị hiếu, cũng không có ai hậu thuẫn sau lưng."

Vẻ ngạc nhiên toát lên trong mắt Phí Anh Lệ, "Không ngờ cậu Điền sắc sảo hơn xa vẻ bề ngoài. Nói thẳng, ban đầu đúng là vì Nikon." Cô ta cười, "Đương nhiên màn trình diễn của cậu ở buổi casting H&M cũng gọi cho tôi một vài ý tưởng."

Cậu lẳng lẳng lẳng nghe, Phí Anh Lệ nói tiếp, "Làm lính đóng quảng cáo cho công ty cậu tuy không khả quan đối với cậu lắm nhưng tôi cho rằng cậu rất có tiềm năng, có lẽ Nikon đã đánh giá cao điểm này. Vẽ một bức tranh trên giấy trắng so ra càng áp sát nhu cầu của bản thân hơn một bức ảnh

xanh đỏ tím vàng, đúng không? Loại nhu cầu ấy cũng chỉ như một dạng sticker thịnh hành nhất thời hay giấy dán tường sản xuất hàng loạt, chung quy vẫn chẳng thể là một bức vẽ nghệ thuật." Phí Anh Lệ tựa hồ cảm nhận được sự khoái trá khi làm tổn thương Điền Viên, những lời này nói ra càng sắc nhọn khôn tả.

Đại Sơn khá kinh hãi. Làm méch lòng Phí Anh Lệ là cầm chắc không có đất sống trong cái giới này nữa rồi, Phí Anh Lệ chưa bao giờ rộng lượng, cô ta thường phạt phân minh, mà có thù cũng tất báo.

"Giám đốc Phí, tôi đoán ý Jamie là..."

Anh chàng toan cứu bồ Điền Viên thì đã bị Phí Anh Lệ ngắt ngang. Cô ta mỉm cười, tiếp tục ngữ khí chế giễu, "Cậu Điền, tôi dám cá với cậu, trên đời này 99% các bức tranh có mục đích phục vụ nghệ thuật đều có giá rẻ bèo hơn cả giấy dán tường. Không có thị trường cho nghệ thuật. Một nghệ thuật gia không có thị trường còn có thể thoi thóp, chứ người mẫu không có thị trường, chỉ có một kết cục là bị ném vào sọt rác thôi!"

Phí Anh Lệ dùng giọng điệu thông dong để chuyện trò, sự khinh miệt, rẻ rúng trong đó không hề bị giấu giếm. Cô ta quá quen với cảnh các ngôi sao khúm núm trước mặt mình, chẳng qua cũng chỉ vì cô kè thêm bớt, những tưởng thanh cao lắm, hóa ra cũng chỉ là hạng buôn bán dễ tiện hơn bất kỳ ai.

Thời gian của Phí Anh Lệ không phải để lãng phí tại những kẻ này.

Nên Phí Anh Lệ chỉ đồng ý nâng đỡ người biết thân biết phận, biết mình biết ta.

Điền Viên đứng lên, tay vô thức siết thành nắm đấm. Cậu đút tay vào túi quần, lễ phép thưa, "Đã quấy rầy chị Phí, tôi xin phép đi trước."

Phí Anh Lệ cười khẩy, "Cậu Điền, tôi nghĩ cậu đang nhầm lẫn gì đó. Để tôi nói thay cậu vậy, chớ vọng tưởng Nikon sẽ giúp cậu! Khi mà Phạm Triết Tây còn chưa xuất hiện, trước đó có lẽ Nikon mượn cậu để giết thời gian, nhưng nếu Phạm Triết Tây xuất hiện rồi, cậu sẽ biết cả sọt rác trong nhà Nikon cũng không có chỗ chứa cậu đâu."

Điền Viên khi này đã xuống cầu thang, nghe Phí Anh Lệ mai mỉa, cậu thoáng dừng bước, quay đầu nói, "Bà ngoại tôi có dạy, con người nghĩ đến cái gì trước thì đó là thứ gần người đó nhất. Chị Phí nói chuyện với tôi chưa đầy mười phút mà cứ liên tục nhắc đến sọt rác..."

Con người Phí Anh Lệ rụt mạnh, vành môi đỏ chót hé ra, "Cậu dám chửi tôi là rác?"

"Không!" Cậu nhìn thẳng vào cô ta, "Ý tôi là chị tiếp xúc quá nhiều với rác nên mất lòng tin vào thế giới bên ngoài sọt rác rồi, xin lỗi!"

Nói đoạn, cậu nhanh chóng ra khỏi sảnh khu vực nghỉ.

Đại Sơn bị dọa đến nỗi choáng váng, chỉ biết cà lăm để tôi đi khuyên nhủ cậu ấy rồi cuống cuồng đuổi theo.

Anh chàng khuyên can cậu rất hòng, liệt kê có bao nhiêu người mẫu đã đi gặp giám khảo này giám khảo nọ hay nhân viên cấp cao nào đó của CDEA. Cuối cùng anh chàng chốt lại thế này, "Điền Viên, Phí Anh Lệ muốn gặp chú tức là cơ hội ngàn vàng, hàng tá người đập vỡ đầu cũng mơ chẳng

được. Dương Chấn Vũ có thể nói với chú là ok, nhưng Phí Anh Lệ mới là người có thể nâng đỡ chú thành ok!"

Cậu hít sâu một hơi, "Em biết anh có ý tốt, Đại Sơn. Em quả thật muốn đứng trên mây cao, nhưng mà, em muốn tự mình bước lên chứ không phải leo lên."

Đại Sơn bỗng chốc không biết nói sao cho phải.

"Điền Viên!" Có người gọi tên cậu từ phía sau.

Cậu giật nảy người, ngoái đầu lại.

Đại Sơn cũng quay sang nhìn, ngơ ngơ ngác ngác. Không phải thiếu gia Thu - Thu Hàn Lâm trắng hoa của Thu thị thường xuyên góp mặt trên tạp chí - thì còn là ai?

Thu Hàn Lâm có phần không dám tin vào mắt mình. Mặc dù hẳn hiện giờ cũng hay giở tạp chí xem ảnh Điền Viên làm người mẫu, thậm chí đã xem cả ảnh hậu trường khi quay MV Thần Ma đã đưa tên tuổi Điền Viên lên tầm cao mới, nhưng phải tận mắt gặp lại, hẳn phát giác mới chỉ một tháng thấm thoát thôi đưa mà Điền Viên càng thay đổi rõ rệt.

Cậu trai đang đứng trước mặt Thu Hàn Lâm mặc bộ đồ chơi golf kiểu dáng thoải mái, màu sắc trắng thuần hiệu Callaway, chiếc quần thể thao rộng thùng thình càng góp phần làm cậu trông cao ráo hơn cả.

Trên vai cậu cũng đang đeo túi golf Callaway đen đỏ. Vai cậu rộng và mỏng thắt, toàn thân cậu đầy vị tự do.

Chút hy vọng ít ỏi còn lại của Thu Hàn Lâm hoàn toàn tan nát. Hắn phát hiện mình đã chẳng thể thấy lại cậu bé con quê mùa áo trắng quần xanh bước đến với hắn như bước đến từ một thế giới khác trên người cậu trai trẻ trước mặt nữa rồi. Có lẽ, chỉ còn lưu lại chút bóng dáng mờ nhạt, nằm ở đôi con ngươi sáng ngời của cậu mà thôi.

Mà cậu trai hết sức thời trang và bảnh bao hiện tại cũng khiến hắn rung động, nhưng vô phương bắt giữ.

Điền Viên lên tiếng trước, khá thoải mái, "Lâu không gặp, anh Thu."

Tim hắn thoáng trật nhịp, hắn liền nói, "Phải, lâu không gặp."

Bàng hoàng làm sao khi hắn nhận ra lời mình thật chua chát.

Từ lần đầu tiên hắn để ý có một cậu nhóc quê mùa, đầu húi cua đang vụng trộm nhìn hắn, thật sự hắn chưa bao giờ ngờ đến sẽ có một ngày Điền Viên lại trò chuyện lạnh nhạt với mình như vậy.

Cậu không bày vẽ xa cách, chối từ, chỉ lễ phép, hờ hững chào hỏi hắn mà thôi.

Cậu đã từng yêu đem phương hắn mười năm, và rồi thời gian chưa đầy hai tháng đã hất văng cậu rơi khỏi đỉnh núi cao nhất.

Cậu từng nghĩ bất luận thế nào cũng không thể giữ được bình tĩnh trước mặt hắn, cho nên suốt hai năm qua cậu tìm đủ mọi cách tránh mặt Thu Hàn Lâm.

Thế nhưng tại thời khắc hai người đối diện, Điền Viên đột nhiên nhẹ lòng.

Người này, cậu đã từng yêu đắm say, sau đó là hận sâu sắc, đến nông nỗi có một quãng thời gian hề nghe thấy tên hắn, cậu sẽ run bần bật.

Thế nhưng không biết tự lúc nào, cậu nhận ra mình đã có thể ung dung đối mặt hắn, thậm chí giờ đây còn có thể mỉm cười với hắn.

"Dạo này em thế nào?" Thu Hàn Lâm nhanh chóng tự nhiên trở lại, hỏi thăm nhẹ nhàng.

"Cũng ổn." Cậu vừa đáp vừa nhìn đồng hồ.

Lý Bạch Nhiên có cả đồng đồng hồ. Chiếc này là đồng hồ thể thao số lượng có hạn của Franck Muller, lúc anh đưa cho cậu đeo chỉ phán gọn lỏn một chữ, "Tục."

Điền Viên quá hiểu cái tính xét nét của đại thiếu gia Lý rồi nên tươi cười nhận nó. Đồng hồ cũng có màu đỏ đen nên hôm nay cậu chọn đeo, hợp tông với cái túi.

"Xin lỗi, tôi còn có việc, lần khác rảnh sẽ nói chuyện với anh sau."

Cậu xoay lưng toan bỏ đi, Thu Hàn Lâm lại gọi giật "Điền Viên, anh có chuyện cần nói."

Lông mày cậu khẽ nhú lại. Đại Sơn ngẫm hiểu, "Hai người cứ nói chuyện đi, tôi xin phép."

Đến khi thấy bóng Đại Sơn hoàn toàn biến mất, Thu Hàn Lâm mới hỏi, "Điền Viên, em muốn tham gia cuộc thi Thiên Vương đúng không?"

"Đúng là chuyện như vậy."

Thu Hàn Lâm ra chiều ngẫm nghĩ mới bảo, "Em biết Lagerfeld sang năm dự định tổ chức một show diễn thời trang cá nhân lấy chủ đề về châu Á không?"

Điền Viên thực sự rùng mình. Lagerfeld - nhà thiết kế chính của Chanel, Fendi, đồng thời đã tự sáng lập thương hiệu thời trang Lagerfeld riêng cho mình với phong cách chủ đạo đen trắng. Ông ta không chỉ là nhà thiết kế thời trang mà còn là nhiếp ảnh gia nổi tiếng, bởi vậy cái tên Karl Lagerfeld được tôn xưng như là "Caesar Đại đế" hay là "Ông hoàng" giới thời trang. Hay nói cách khác, chính là nhân vật quyền lực của thời trang thế giới hiện nay.

"Liên quan gì đến Thiên Vương?"

"Ngôi quán quân của Thiên Vương sẽ trở thành tiêu chuẩn xu hướng châu Á cho Lagerfeld xem xét..."

Cậu nghĩ khá lung, rồi xốc lại túi, trả lời, "Không phải chuyện tôi có thể can thiệp, dù sao cũng xin cảm ơn đã cho tôi biết thông tin này, tôi sẽ cố gắng."

Vừa rời chân được hai bước, Thu Hàn Lâm lại gọi cậu, "Nhưng Nikon... Ý kiến của anh ta chính là tiêu chuẩn quan trọng mà Lagerfeld muốn tham khảo."

"Rốt cuộc anh muốn nói gì?"

Thu Hàn Lâm đi tới từng bước, "Nếu Nikon nâng em lên ngôi cao đồng nghĩa anh ta đã phản bội Phạm Triết Tây theo một ý nghĩa nào đó. Em đăng quang, chứng tỏ Phạm Triết Tây sẽ bị đào thải, không còn là chuẩn mực về đẹp trong lòng người dân châu Á, không còn là No.1 nữa... Anh ta sẽ không đối xử với Phạm Triết Tây như thế. Nhưng anh thì khác... Anh sẽ dốc hết sức trợ giúp em đăng quang. Điền Viên, có nhà Thu đầu tư cho em, anh tin mình có khả năng thuyết phục hầu hết các giám khảo..."

Hắn còn chưa nói dứt, Điền Viên đã thành linh ngắt lời, cười hỏi, "Thu Hàn Lâm, anh còn chuyện gì không? Nếu không tôi đi đây."

"Em không tin anh?" Hắn hỏi bức thiết.

Điền Viên có phần bồn chồn, lại xem đồng hồ, "Cảm ơn anh đã quan tâm, nhưng tôi không cần nó." Ngẩng đầu, cậu nhấn mạnh, "Tôi phải về nấu cơm. Không phải tôi không tin anh, mà chỉ vì đối với tôi... tin anh hay không đã không còn quan trọng."

Cậu dứt khoát bỏ đi, chẳng một lần ngoái đầu. Cậu biết có lẽ cũng không bao giờ cần nữa.

Thu Hàn Lâm đứng hóa đá tại chỗ. Từ sau lưng hắn, Phí Anh Lệ đi ra, nhún vai, "Thật đáng tiếc, cậu bạn cũ của anh có vẻ không muốn nhận tấm lòng của anh."

Hắn quay đầu, nặn ra một nụ cười gượng gạo, "Dù sao cũng xin cảm ơn chị Phí đã có ý tốt."

Phí Anh Lệ thờ dài sườn sượt, "Không giúp được gì anh, không dám nhận lời cảm ơn."

Cũng chẳng trò chuyện nhiều với hắn, Phí Anh Lệ liền rời khỏi đó.

Điền Viên vừa mở cửa xe, bỗng có một chiếc BMW GINA lướt sát bên cạnh cậu.

Chủ nhân lái chiếc mui trần này chính là Phí Anh Lệ, cặp kính râm Ray-Ban càng đem đến cho cô ta cảm giác điển trai trung tính. Giơ danh thiếp ra ngoài xe bằng ngón tay thon dài, cô ta có nói, "Điền Viên, tôi chờ cậu tạo cho tôi cơ hội được nhìn thấy thế giới bên ngoài sọt rác." Hết lời, chiếc xe tức tốc lao đi.

Cậu xem qua tấm danh thiếp thứ hai được nhận từ Phí Anh Lệ, lại lấy tấm đầu tiên ra so sánh, không khỏi phì cười. Giấy tấm thứ hai cá tính hơn hẳn tấm thứ nhất, còn có tấm ảnh đẹp và dòng chữ ghi chức vụ cấp cao của Nữ hoàng Phí, tuy nhiên cách thức liên lạc thì không thấy đâu ngoại trừ một dãy số di động, có thể thấy đây là số điện thoại có thể liên hệ trực tiếp cùng

Nữ hoàng Phí. Điền Viên nhét bữa danh thiếp vào túi, đoạn nâng cổ tay xem đồng hồ, vội vã lên xe.

Vừa lái xe vào khu Hải Thiên, cậu bỗng nhận thấy hôm nay khác lạ so với thường ngày.

Bảo vệ đứng đông đúc tại cửa, thậm chí bên ngoài khu nhà còn có một chiếc xe đi tuần của cảnh sát.

Cậu đỗ xe ở bãi đỗ tạm thời dưới lầu. Hôm nay là sinh nhật Lý Bạc Nhiên, quà Điền Viên chuẩn bị chính là vé xem buổi biểu diễn của dàn nhạc đến từ Berlin, Đức tối nay.

Cậu có phần mong chờ. Buổi biểu diễn có tiết mục độc tấu của nghệ sĩ vĩ cầm Tibor Varga khiến việc muốn sở hữu một chiếc vé cũng trở nên khó khăn. Trước đó một tháng, Điền Viên phải nhờ Đại Sơn mượn quan hệ để đặt mua hai tấm vé hạng nhất.

Thành thật mà nói Điền Viên có ngồi chéo cũng không sao miễn không ảnh hưởng đến nghe nhạc, nhưng vì là vé mua tặng Lý Bạc Nhiên nên cậu đã cố chặt bóp, mua hai tấm vé đắt nhất.

Đến cả Đại Sơn nghe mà cũng phải giật mình, nhưng rồi anh chàng liền vỗ vai cậu tỏ ý khâm phục, còn khen, "Bỏ tiền vì Nikon đáng mà."

Kỳ quặc thay một quá trình tiến hóa, người ta thường không hiểu ý tốt của một thiện ý mà chỉ chăm chăm hiểu vào mục đích của nó mà thôi. Điền Viên nghe vậy chỉ khẽ nhoẻn cười, cất vé cẩn thận.

Dưới bãi đỗ xe tạm thời dưới lầu còn có hai chiếc Rolls-Royce Limo đen bóng, mấy tay vệ sĩ đồ đen đứng canh, quần áo thẳng thớm, tư thế đứng chuẩn, xem ra đã được huấn luyện cực kỳ bài bản. Vệ sĩ mà còn thế này, vậy chủ nhân của hai chiếc xe còn ghê gớm mức nào cũng có thể tưởng tượng ra rồi.

Điền Viên cười ngĩ, chẳng lẽ Nữ hoàng Anh viếng thăm?

Chương 9

Cậu mới bước lên tầng nhà Lý Bạch Nhiên đã bị một người đàn ông mặc vest đen giữ lại.

"Lại gặp nhau rồi."

Cậu ngược mắt, bắt gặp một khuôn mặt gầy gò, người đóng thùng nguyên bộ vest của Hugo Boss. Sức nhớ ra cậu đã từng gặp hăn ở trang trại Thiên Trì: Trần Hương Minh - quản lý người mẫu hàng đầu châu Á, tìm cậu bỗng chốc chùng xuống.

"Tôi tên là Trần Hương Minh. Lần trước gặp chưa có dịp giới thiệu." Thái độ của hăn rất gần gũi, thân thiện. Nếu chưa biết chức vụ của hăn, người ta cũng dễ sinh lòng hảo cảm, còn nếu biết rồi, người bình thường chắc sẽ có cảm xúc ngổ ngàng vì không dám mơ.

Điền Viên hơi tỏ vẻ trù trừ. Xét một mặt nào đó, đương nhiên cậu biết hẳn là đại diện của Phạm Triết Tây, mà từ tâm khảm, cậu cảm lòng không đành liên tưởng ngay tới người mà hẳn ta có liên quan.

"Chào anh." Cậu bắt tay hẳn, tuy không biết người thành phố ưa bày tỏ thái độ một cách cường điệu hóa là bởi vì sao, nhưng được bà ngoại dạy dỗ, cậu đã quen lễ độ với người khác.

Trần Hướng Minh vỗ vai cậu, cười tươi, "Triết Tây vừa đến nên tôi ra ngoài, để họ có thời gian nói chuyện với nhau... Cậu không ngại chứ?"

Bàn tay đút trong túi quần cậu bất giác siết chặt. Cậu bảo "Tôi không ngại, nhưng đến giờ nấu cơm rồi. Nikon luôn ăn cơm đúng giờ, tôi vào hỏi ý anh ấy đã."

"Tối nay chắc Nikon sẽ ăn cơm với Phạm Triết Tây đấy."

"Nhưng anh ấy chưa báo lại cho tôi." Cậu khẳng khẳng.

Trần Hướng Minh mỉm cười làm vẻ bất đắc dĩ, tiếp tục nói khách sáo, "Cậu Điền này, không phải tôi gây khó dễ gì cậu đâu, mong cậu hiểu cho."

"Xin lỗi, tôi phải lên nấu cơm." Cậu gạt hẳn qua một bên, ấn thang máy.

Trần Hướng Minh sững sờ. Thường thường người ta đều cố nán lại bên dưới một lát hoặc tán gẫu đôi ba câu, chí ít cũng sẽ có một cái cố nghe bùi tai.

Vì hắn là ai? Hắn là Trần Hương Minh của Sect.

Ngoài cửa nhà Lý Bạc Nhiên cũng đang châu chực hai tên vệ sĩ nữa. Điền Viên hít sâu một hơi, nói, "Xin lỗi, cho tôi vào!"

Vệ sĩ đồ đen thoáng lưỡng lự, sau đó khách khí hỏi lại, "Xin hỏi cậu là ai trong nhà này?"

"Thế còn anh là ai trong nhà này?" Cậu hỏi vặc không thèm khách khí.

Tên vệ sĩ kéo Điền Viên đi định bụng hỏi chuyện nhưng cậu lại bẻ ngoặt tay, quấn chặt tay hắn.

Điền Viên vốn khỏe, nay bỗng nhiên động thủ khiến tên vệ sĩ đã được huấn luyện bài bản lại nhất thời không cách nào rút tay ra.

Hai người tạo tiếng động, cửa liền mở. Lý Bạc Nhiên trông thấy cậu, vội nói, "Điền Viên, chờ tạm ở ngoài một lúc." Không buồn nói thêm một câu thừa thãi, anh đã đóng cửa lại.

Cậu nhanh chóng nhìn phớt qua, mái tóc Lý Bạc Nhiên có phần bù xù, bàn tay cậu thoát chốc rệu rã, tên vệ sĩ không kịp dừng động tác khiến cậu bị đẩy văng đi.

"Xin lỗi!" Vệ sĩ giật thót, toan vươn tay đỡ cậu lại có người vươn tay trước rồi.

Trần Hương Minh cười tủm tỉm, "Có sao không? Không đau chứ?"

Cậu đáp, "Không cần!" Đoạn đứng bật dậy khỏi mặt đất.

"Nói chuyện với tôi nhé?" Hắc hỏi lịch sự, "Đằng nào hai ta đều có thời gian."

Thấy cậu gật đầu, hắc liền choàng vai cậu đi vào lối thoát hiểm, dẫn cậu lên sân thượng, sau đó cười nói, "Cậu biết nơi Nikon thích nhất ở khu nhà này là sân thượng không?"

Hắc cũng không cần cậu trả lời, đứng tại sân thượng vịn người.

Điền Viên đi đến rìa sân thượng, nơi đấy có một khoảng trống nhô ra. Nếu bạn đủ dũng cảm ngồi lên đó sẽ có cảm giác đang ngồi giữa không trung, thu trọn một nửa thành phố bên dưới vào tầm mắt.

Trần Hương Minh qua đó ngồi, vỗ vỗ vị trí bên cạnh.

Cậu cũng qua ngồi. Trần Hương Minh nhìn khắp thành phố, mới kể, "Năm xưa Nikon giới thiệu tôi vào Sect, nói chuyện với tôi tại chính nơi này, vị trí cũng y chang thế này" Hắc ngoảnh mặt, cười cười, "Tôi còn nhớ nguyên xi từng câu nói, từng động tác của anh ta khi ấy, vậy mới biết anh ta cho tôi ấn tượng sâu đậm cỡ nào. Thế mà cuối cùng tôi lại là người của Triết Tây." Hít sâu một hơi, hắc nói tiếp, "Cậu hình dung tôi thế này cũng được, tôi chính là kẻ đã phản bội lại người trao tặng cơ hội cho tôi tại thời điểm tôi khốn khó nhất." Ngẩng đầu nhìn cậu, hắc hỏi, "Biết vì sao không?"

Cậu suy nghĩ, trả lời, "Vì Nikon không cần anh."

"Cậu thông minh hơn tôi tưởng." Hãn thở dài, "Sect là do Nikon thành lập, mục đích anh ta lập Sect là vì Phạm Triết Tây. Nếu cậu muốn thành công trong giới người mẫu, cái giá cần trả không chỉ là sự nỗ lực... Khi cậu đi diễn, người ta ngồi dưới có khi không phải đang ngắm nghía bộ trang phục các cậu đang trình diễn mà là đang ngắm nghía con mồi, tức là cậu thì đúng hơn. Nói cách khác, Sect là tấm lòng Nikon muốn bảo vệ Phạm Triết Tây."

Lý Bạch Nhiên thật sự yêu Phạm Triết Tây. Điền Viên cúi gằm.

Trần Hường Minh cười khê, "Thành công của Phạm Triết Tây là cá nhân, nhưng nếu Sect muốn thành công, bắt buộc phải linh động. Một công ty riêng lẻ nằm ngoài quy tắc sẽ vô phương bén rễ, càng không thể tỏa tán rộng." Lại phóng mắt nhìn xuống đô thị phù hoa dưới chân mình, hãn nói, "Nên tôi và Triết Tây kết nạp Dương Chấn Vũ làm cổ đông của Sect. Khi chúng tôi đưa ra quyết định này, đâu có ngờ sẽ đánh mất Nikon, ít nhất Phạm Triết Tây không hề lường đến."

Điền Viên cảm thấy bức dọc khó hiểu, "Tôi không cho rằng anh hối hận."

Trần Hường Minh lắc đầu, "Không có Dương Chấn Vũ, sẽ không có con quái vật Sect ngày hôm nay. Cậu phải biết một điều là trên danh nghĩa, Sect sở hữu hai mươi bảy công ty người mẫu cao cấp phân bố rộng khắp châu Á. Còn bên Tây, Sect gần như đại diện cho toàn bộ người mẫu châu Á. Tôi không nghĩ nó có gì sai khi công ty đã đạt tổng tài sản trị giá vài tỷ đô la. Nikon ấy, tuy anh ta chỉ nắm giữ 35% cổ phần sau hai đợt phát hành cổ phiếu của Sect, nhưng giá trị của 35% đó còn gấp mấy chục lần 100% năm xưa."

"Vậy những gì anh nói hoàn toàn vô nghĩa rồi."

"Không, tôi không hối hận không có nghĩa Triết Tây cũng thế." Hắc cười, "Một ngày nào đó khi đứng trên đỉnh vinh quang, cậu sẽ hoài niệm ước mơ và sự hồn nhiên ngày xưa cậu đã vứt bỏ, bất kỳ ai nổi tiếng đều không tránh được điều này." Vỗ vai cậu, hắc khuyển, "Nếu cậu có thấy Nikon và Triết Tây đứng cạnh nhau, chắc chắn cậu sẽ tin rằng họ sinh ra là để đứng cạnh nhau, khó mà tìm thấy ai xứng đôi hơn họ. Hãy cho họ một cơ hội nữa."

Đến đây, hắc xoay lưng bỏ đi, được vài bước đột nhiên nghe Điền Viên lên tiếng sau lưng hắc, "Nhắc cho Phạm Triết Tây, tôi không đời nào nhường Nikon cho anh ta đâu!"

Trần Hướng Minh nhún vai, rời đi. Cậu tuyên bố đồng dục với cánh cửa đóng kín, "Không đời nào!"

Ngồi tại chỗ rất lâu sau đó, Điền Viên mới nhớ ra là Trần Hướng Minh đi rồi. Tim cậu bỗng chốc nặng trĩu tựa thể đeo đá nghìn cân, đắng cay choán đầy cõi lòng, nặng đến độ cậu phải gập mình lại. Điền Viên đành đứng lên, đứng thẳng tắp, tưởng tượng đây là sàn diễn của cậu, là sân khấu của cậu, là Vương quốc của cậu, trên đầu là ánh dương chói chang, dưới gan bàn chân là đô thị loang loáng. Rất nhiều lần, Điền Viên đã định về núi, nhưng cậu biết mình không thể về, cậu không thể trốn chạy.

Thế nhưng, điều cậu muốn giờ đây không còn là không trốn chạy nữa rồi.

Không, không phải! Điều cậu giờ đây muốn là được đứng trên mây cao.

Chưa khi nào cậu khát khao được đứng tại đỉnh cao nhất, nhìn xuống thành phố này nhường vậy.

Chẳng rõ đã qua bao lâu, mãi tận lúc trời tối sập, cửa sân thượng đột nhiên bị ai đó mở bật ra.

Điền Viên quay lại, thấy đó là Lý Bạc Nhiên.

Anh thở hồng hộc, hỏi, "Làm trò gì đó? Tôi dặn cậu chờ ở ngoài một lúc, cậu dám bắt tôi tìm suốt hai tiếng đồng hồ?"

Cậu lấy làm kinh ngạc. Mặt anh tím tái, "Xuống đây!"

Cậu chống tay nhảy xuống, hoang mang hỏi, "Anh... Anh Phạm kia đi rồi ư?"

"Không đi chả lẽ còn ở nhà tôi?" Anh hỏi lại lạnh lùng.

Điền Viên vẫn chưa tỉnh, chột hỏi theo phản xạ, "Lẽ nào... tối nay anh ta không ở đây?"

"Sao cậu ta phải ở đây? Tôi chỉ trống một gian chứa đồ mà thôi." Anh cau kỉnh.

Hóa ra nhầm cả rồi sao? Điền Viên cúi mặt, sau đó ngẩng lên, "Có người hôm nay bảo với tôi, chỉ cần Phạm Triết Tây xuất hiện, đến cả sọt rác nhà anh cũng không có chỗ chứa tôi... Tôi tưởng là..."

Chỉ định nói một câu đùa cho qua, vậy mà bỗng thấy anh lạnh lùng nhìn cậu, đôi mắt kia hoàn toàn không có ý cười, cậu mới giật mình chẳng biết mình đã sai ở đâu.

Con người anh giật một cái, nét mặt trở nên hiền hòa, anh nói điềm đạm, "Cậu ngốc, mấy lời kiểu này, sau này nhớ phải nghe chính đương sự nói, rõ chưa?"

Lý Bạc Nhiên ở gần quá, mùi hương của anh dường như vây bủa lấy cậu, hun nóng khao khát.

Cậu nghe anh hừ nhẹ một tiếng mới biết anh đã phát hiện sự biến đổi từ cậu, liền chẳng cần hồ thẹn, cậu đột ngột nhào đến ngấu nghiến môi anh.

Lý Bạc Nhiên chưa kịp phòng vệ vì quá đổi bất ngờ, liên tục bị cậu đẩy lùi về sau, sau đó mới chầm chậm dừng lại được.

Nụ hôn của Điền Viên thô bạo và mang chút kích động lỗ mãng, dần dần hơi thở Lý Bạc Nhiên cũng nặng hơn.

Anh xoay chuyển mình, lùa tay vào tóc cậu, cùng trao đổi nụ hôn đắm đuối.

Chẳng mấy chốc họ đều phát hiện ra, nụ hôn cuồng nhiệt đã đẩy cả hai đến mấp mé bờ nhục dục. Tay chân quân quýt lấy nhau cách qua lớp quần áo, khoái cảm tựa dòng lũ bị đê chắn, cấp bách tìm lối tuôn trào.

Hai người kéo nhau trở về phòng, chẳng thể kiềm nén ngay tại huyền quan.

Lý Bạc Nhiên đẩy Điền Viên xuống sàn nhà, cậu có thể cảm thụ được anh đang xâm chiếm mình khẩn thiết, toàn thân cậu liền co giật mất tự chủ, thần trí nhiễu loạn, òn ã. Quý trên đất, thấy rõ lớp bụi mỏng tại sàn huyền quan

làm cậu cảm tưởng như đang nằm bên anh ngay giữa đường lớn, thứ cảm xúc này thực kỳ dị, vừa xấu hổ, vừa kích thích khó tả thành lời.

Nhưng rồi rất nhanh sau đó, cảm giác đốn đau vì bị chẻ đôi khiến mọi xúc cảm của cậu xù xuống. Cậu phải siết tay gắt gao mới không la hét vì cơn đau dội đến theo từng đợt va chạm. Mất hết cả ý thức về bản thân, đầu cậu nằm rạp xuống sàn nhà, thấy rõ hạ thể mình gắn liền với anh theo cặp đùi trần trụi, cảm giác quá mức đủ đầy dẫu rằng song song với nó là thống khổ.

Cả hai trở về giường nơi phòng ngủ tầng hai, và rồi đều kiệt sức, Lý Bạch Nhiên là vì rã rời sau cơn hưng phấn còn Điền Viên là nhức đầu, phía sau hết như bị nung đốt. Trước kia hể Thu Hàn Lâm định thử làm đến bước này đều bị cậu kháng cự mãnh liệt, bởi lẽ khổ không tả nổi, thế nên hôm nay cậu đã phải trút hết sức lực bản thân để tiếp nhận nó.

Lý Bạch Nhiên ngả mình xuống cạnh cậu, Điền Viên lại bị hương thơm kia nhấn chìm, khát vọng lại sục sôi, ập tới mạnh mẽ.

Cậu liền nằm đè lên anh theo bản năng. Dưới ánh đèn, khuôn mặt anh có phần ngượng và hơi hốt hoảng.

"Giúp tôi!" Lời thốt ra dường như van xin khẩn khoản.

Hai chân Lý Bạch Nhiên cứng đờ kẹp chặt nơi ấy của cậu, thời gian trôi qua bao lâu không rõ, khoái cảm phủ trước tầm mắt cậu một màn trắng xóa. Một lá nằm gục xuống người anh, rệu rã và thỏa mãn dâng tràn chất ngất trong cậu.

Và hình như anh đã nâng tay, vuốt tóc cậu dịu dàng đến khôn cùng.

Điền Viên và Lý Bạc Nhiên ngủ chung một giường, thực sự là trải nghiệm mới mẻ dành cho Điền Viên. Ngày trước cậu với Thu Hàn Lâm về cơ bản rất hiếm lên giường, càng không có cảnh ngủ chung. Bây giờ, đầu hai người đang kề sát nhau, làm cậu chợt sinh ý nghĩ về những con người yêu nhau.

Đến lúc tỉnh dậy, Lý Bạc Nhiên đang tắm, cậu ôm chặt chiếc gối tơ tằm vương mùi anh, tham lam hít ngửi rồi mới đứng dậy vặn mình. Chỗ này cũng giống phòng Thu Hàn Lâm, ngay cạnh biển, nơi phương Đông có mặt trời mọc, mặt biển xanh ngấn ngắt, cát mềm... Cánh cửa sau lưng mở ra, cậu ngoái lại, là Lý Bạc Nhiên đang khoác áo tắm, mái tóc đen nhánh sũng nước.

Giây phút ấy, cậu cảm thấy ấm lòng xiết bao, thật sự rất ấm.

Tin người mẫu hàng đầu châu Á Phạm Triết Tây về nước càn quét các trang đầu báo suốt mấy ngày liền, Điền Viên còn đọc được một bài nói Phạm Triết Tây là con riêng của một gia đình khá giả, nhưng nguyên nhân anh ta không được công nhận không bởi vì thế mà là vì anh ta come out, tuyên bố thích một người đàn ông. Cạnh trang bài này là ảnh anh ta chụp cùng Lý Bạc Nhiên, trong đó, Lý Bạc Nhiên gần như đưa lưng về phía ống kính còn Phạm Triết Tây lộ rõ sườn mặt.

Mặc dù mới chỉ là một tấm ảnh chụp lén, nhưng Điền Viên buộc phải thừa nhận, khi hai người ấy đứng chung quả thực xứng đôi vừa lứa. Trừ bản thân họ ra, chẳng ai có thể đứng trước khí chất kia của họ mà vẫn có thể ung dung, hòa hợp tuyệt đối đến thế.

Bài báo còn nói, Phạm Triết Tây và người bạn trai scandal nọ từng bí mật tổ chức đính hôn, thế nhưng Phạm Triết Tây nay đã đạp trên đỉnh cao danh vọng, có lẽ người bạn trai có thể khiến anh ta từ bỏ cả thân phận công tử nhà quyền quý ấy đã chỉ là chuyện quá khứ. Điền Viên đọc kỹ tờ báo này, đoạn trả tiền, sau đó nhẹ nhàng đặt tờ báo lại chỗ cũ rồi rời đi.

Phạm Triết Tây chỉ nhận mấy cuộc phỏng vấn ngắn rồi lại gấp rút về Mỹ nhanh như gió, các báo cũng dần nguội, trở về với cơn sốt mang tên cuộc thi Thiên Vương, cố gắng khai thác đủ loại thông tin về các thí sinh tham dự. Cuộc thi còn chưa phát sóng, vô số tin tức chẳng rõ ngọn nguồn ở đâu đã bay mù trời.

Nhờ CDEA cập nhật liên tục trên trang web quảng bá mà cuộc thi Thiên Vương đã sốt hoi hổi ngay trước khi bước vào giai đoạn cuối cùng. Ngay trang chủ đang từ từ đăng lên ảnh chân dung bán thân các thí sinh, mỗi một tấm ảnh được tung ra đều thu hút sự chú ý từ đông đảo dư luận.

Trong đó tạo hình kiểu lady của Simon rất được ưa thích. Nó chụp nghiêng nửa mặt, đội mũ kiểu nữ cài hoa phong cách vintage, dưới chiếc mũ nhả nhận là nửa thân trên trần trụi của thiếu niên, gây ấn tượng cực mạnh về mặt thị giác.

Thời đại nam sắc lẫn sự hồi sinh của chủ nghĩa nữ quyền đều tiềm ẩn tại bức ảnh này, nhiều người coi đây chính là ứng cử viên ngôi vị quán quân, khen là vừa ý nghĩa, vừa sexy, độc đáo, thời thượng.

Ngay cả Điền Viên cũng phải trầm trồ, Simon trong bức ảnh này quả thật thể hiện rất tốt. Đầu hơi ngửa, môi hồng nhạt nửa khép nửa hé tựa hồ đang rên rỉ, dù chỉ là một bức ảnh mà ngỡ như người thật đang sờ sờ trước mắt.

Đại Sơn đập bàn, "Bọn ềo uột giờ lộng hành quá!"

Điền Viên cười lớn, Đại Sơn lại xáp đến rỉ tai, "Simon bây giờ đi đâu cũng bộ tịch kiểu ngôi sao, lên máy bay mà cũng tận ba, bốn trăm đứa đi tiễn. Chú đừng chịu thua kém!"

"Em?" Cậu cười cười, "Em nào có nhiều fan bằng."

Đại Sơn thắng thốt, "Chú tưởng Simon được lắm fan hâm mộ thế á? Toàn thuê bằng tiền đấy. Trung bình một đứa là một nghìn đồng, giờ banner là năm trăm, không giờ thì ba trăm, diễn nữa sẽ thành sáu trăm."

"Lại còn thế nữa?" Miệng Điền Viên há ra không khép nổi.

"Lại chả thế!" Đại Sơn khinh thường, "Bọn nó chuyên nghiệp lắm, cần thì sẽ giả vờ khóc lóc hoặc gào thét em yêu anh, đại loại thế, mà nếu giả vờ ngắt xỉu thì càng được trả nhiều hơn."

Điền Viên vội uống hết số nước tonic, nói trót quớt, "Em không có nhiều tiền thế đâu, đi trước nhé!"

"Ê ề... Xã hội bây giờ, muốn nổi tiếng thì phải media play!"

Điền Viên bước tới một góc bar, thấy Lý Bạch Nhiên đang lẳng lặng dụi thuốc lá vào gạt tàn. Anh thoáng ngược lên nhìn cậu, Điền Viên khi này mặc cả cây đen của Dunhill, ống tay áo xắn thấp, cổ áo dựng cao che khuất cần cổ thôn thả của cậu, điển trai vô cùng.

So với hai, ba tháng trước, gu thời trang của Điền Viên đã tiến bộ rõ rệt. Có lẽ không chỉ thời trang mà còn nhiều phương diện khác, cậu tiếp thu bằng tốc độ kinh hoàng. Lý Bạc Nhiên biết chẳng bao lâu nữa, cậu sẽ được người ta phát hiện ra thôi. Ưu điểm nổi trội nhất của Điền Viên ấy là cậu hết một viên ngọc, không có gì điểm xuyết, có lẽ nhiều người sẽ lầm tưởng cậu là cục đá, nhưng chỉ cần tô điểm một chút thôi, cậu sẽ mang giá gấp trăm lần.

Ngón tay dài của anh rút một que diêm theo bản năng.

Hai người về nhà, trong lúc Lý Bạc Nhiên tắm rửa thì Điền Viên chuẩn bị sẵn nước và thuốc vitamin dùng cho ngày hôm ấy như thường lệ. Ngoại trừ lên giường, mọi việc lớn bé khác trong nhà vẫn như xưa, Điền Viên phụ trách tất cả công việc tề gia nội trợ, từ quét dọn cho đến bếp núc. Lý Bạc Nhiên tuy nấu ăn ngon nhưng thảnh thơi mới chịu vào bếp, nếu Điền Viên không nấu, gần nửa là anh sẽ gọi thức ăn ngoài hoặc uống cà phê.

Anh hay uống espresso, phải đắng, không bỏ đường.

Điền Viên phải hạn chế không cho anh uống món này trước khi đi ngủ. Lần đầu tiên Lý Bạc Nhiên nghe cậu ca cẩm, anh sửng sốt bao nhiêu lâu không biết nói gì. Máy giờ ăn gì, máy giờ đi ngủ, luôn luôn có một thời gian biểu thường trực trong đầu cậu.

Hôm thứ Hai, Jason gọi điện cho cậu báo công ty đã sắp xếp nhiếp ảnh gia rồi, bởi lẽ sắp sửa đến lượt ảnh Điền Viên đăng lên web.

"Việc chụp bán thân của cậu quyết định xong rồi hả?" Lý Bạc Nhiên vừa uống cà phê vừa hỏi băng quơ.

"Ừm... Jason hẹn lịch rồi." Cậu ngập ngừng.

"Được, hôm nay không cần qua studio với tôi." Anh uống hết cốc cà phê, đoạn cầm chìa khóa xe rời nhà.

Kỳ thực không dưới một lần Jason đã ám chỉ Điền Viên nhờ Lý Bạch Nhiên chụp, có điều, Điền Viên biết anh vốn dĩ không muốn cậu đi thi Thiên Vương, vì cả Dương Chấn Vũ lẫn sự trông chờ anh sẽ tự phá vỡ truyền kỳ do chính tay anh lập nên đến từ ngoại giới. Có lẽ anh sẽ đề nghị chụp cho cậu, nhưng cậu vẫn chọn chối từ, chỉ đến phút chót anh vẫn không hề dả động, cậu mới nghe lòng mình thoáng hụt hẫng, giống như một người hằng đợi chờ cơ hội để tỏ tình suốt bấy lâu, cuối cùng lại nhận ra người kia vốn dĩ chẳng hề có ý định lắng nghe lời thương mến.

Lý Bạch Nhiên lái xe đi làm, Điền Viên đáp chuyến tàu điện ngầm đến công ty trên Trung Hoàn. Tới lúc thở hốt hễn mở cửa công ty, cậu phát hiện Jason đang cười tươi rồi trò chuyện với một người đàn ông.

Người này cũng xem như một trong số các nhiếp ảnh gia thời trang nổi tiếng của châu Á, tên Âu Nhược Dương, dáng lều nghều như kiểu bị photoshop kéo dài người ra.

Mặt mũi y không hẳn là xấu nhưng Điền Viên nhìn y cứ thấy mất thoải mái. Ánh mắt của Âu Nhược Dương mang lại cảm giác như keo dính, miệng y ngậm thuốc lá, trông rõ là ngạo mạn, càng khiến Điền Viên thêm ác cảm với y.

"Qua đây, Jamie, giới thiệu với cậu, đây là nhiếp ảnh gia Âu Nhược Dương lừng lẫy. Bức ảnh kinh điển kia của Simon chính là do anh ta chụp." Jason

còn đặc biệt để thêm câu cuối.

Âu Nhược Dương thấy Điền Viên đi vào từ cửa, sắc mặt cũng không khá lên là bao, y ngấm nghĩa cậu một lượt từ đầu xuống chân mới hỏi, "Cậu là cái cậu người mẫu được Nikon thích đấy à?"

Điền Viên đáp lời lễ phép, "Tôi chỉ làm trợ lý vài ngày cho Nikon thôi."

Vành môi mỏng của Âu Nhược Dương nhếch lên, "Thế sao công ty cậu phải mời tôi chụp mà không mời Nikon..."

Jason biết thừa người cùng nghề đều là oan gia của nhau bèn vội vàng chữa cháy, "Nikon mười năm trước đúng là nhiếp ảnh gia tầm cỡ, nhưng nhiếp ảnh gia danh tiếng nhất toàn châu Á ngày nay là ai nào? Còn phải hỏi sao?"

Âu Nhược Dương bật cười, coi bộ rất ưng ý với ý kiến của Jason.

Môi Điền Viên vừa giật giật, Jason đã ném ngay cho cậu một cái lườm rách mắt. Nhưng Âu Nhược Dương đã kịp trông thấy, lạnh lùng bảo, "Có vẻ cậu người mẫu này nhà anh lại không nghĩ vậy"

Jason cười to, vỗ vai y mà rằng, "Anh Âu đừng chấp mấy thằng nhóc người mẫu nhỏ nhất chẳng mấy khi được chứng kiến cuộc đời, anh là nhân vật được cả cái giới này săn đón mà, lại đây đi, xong sớm nghỉ sớm."

Âu Nhược Dương ngậm thuốc lá, nghịch chiếc bật lửa bằng bạc trên tay mình, "Jason, tôi thấy anh cũng là người có tài, nói thẳng ra người tầm thường thì tôi đã chẳng giới thiệu cho vào Sect làm gì, nghĩ kỹ đi..." Lại

liếc Điền Viên, y nói, "Bức tôi chụp cho Simon có giá là mười nghìn đô, chụp cho cậu này cũng lấy giá đó... Bận bè lâu năm, tôi vẫn phải nhắc trước một câu, đầu tư thì nên đầu tư đúng chỗ, anh mới sinh tồn trong cái giới này được." Cứ thế oang oang nói với Jason, khiến cho không chỉ những ai đang có mặt mà cả Jason cũng phải biến sắc.

Gã cười gượng, "Anh cũng biết tôi chỉ là nhân vật tôm tép thôi, không so sánh được với thiên tài như anh... Đừng dông dài nữa, thời gian của mọi người đều quý báu, bắt tay vào chụp thôi!"

Gã gần như kéo xềnh xệch Điền Viên, nhỏ giọng căn vặn, "Thằng này thối mồm, nhưng tay nghề khỏi chê." Đến đây, gã cười khố, "Tôi dốc hết cả vốn liếng ra đầu tư cho cậu, chớ phụ lòng tôi đấy!"

Cơ thể Điền Viên mềm oặt, lên xe theo lời Jason, cậu lí nhí, "Cảm ơn."

Gã vỗ vai cậu, không nói nữa.

Jason là kẻ rất mâu thuẫn, hiện thực và ước vọng cứ luân phiên xuất hiện ở trường hợp của gã.

Gã vừa mong được thành công, lại vừa không muốn từ bỏ ước vọng hão huyền trong lòng, vì thế, khi mà rất nhiều ông bầu coi người mẫu nhà mình như vật để giao dịch, đổi chác, thì gã luôn có thể bảo vệ giới hạn bản thân.

Chỉ tiếc rằng, lăn lộn tại cái giới này đã mười năm, mà thành công vẫn còn cách gã xa quá.

Âu Nhược Dương vào studio, liên tục chỉ huy trợ lý, nào đèn, nào tấm hấp sáng... tất cả vị trí đều sắp xếp lại theo yêu cầu của y, lúc này y mới lôi đồ nghề: Hai máy Nikon D3x.

Điền Viên cởi hết đồ nửa thân trên rồi đi ra, bao nhiêu người đều dán mắt nhìn cậu. Chính ngay tích tắc ấy, con người Âu Nhược Dương đột nhiên rút mạnh. Vóc dáng Điền Viên không thuộc kiểu cơ bắp, cường tráng nhưng cân đối, rắn rỏi, từng đường cong cơ thể đều rõ nét và tự nhiên, thứ đường cong này gần như đã tuyệt chủng trong giới người mẫu chỉ đặt nặng vẻ đẹp trung tính rồi.

Sau cùng, Âu Nhược Dương nhả ra hai chữ, "Cởi sạch!"

Chương 10

Y vừa thốt lời này, xung quanh liền im phăng phắc.

Mặt Điền Viên lập tức đổi sắc, còn Jason cười méo xệch, "Chỉ cần ảnh khóa thân nửa người thôi mà, CDEA không bắt phải trùng trục cả người"

Lông mày của Âu Nhược Dương nhăn tít, "Jason, đâu phải lần đầu anh làm khoản này đâu. Người mẫu mà không dám cởi quần áo thì làm người mẫu làm quái gì nữa, kêu cậu ta về quê chăn vịt đi." Y vỗ tay vào cậu, "Lợi điểm của cậu ta là có dáng người rất đẹp, yên tâm, che mấy chỗ nhạy cảm là được."

Jason thoáng ra dấu. Gã đến chỗ Điền Viên khuyên bảo, "Điền Viên, coi như đang chụp quảng cáo nội y, nhé?"

"Không được!" Cậu tỏ ra giận dữ, "Rõ ràng chỉ cần chụp bán thân thôi, tại sao anh ta đòi chụp cả người không mặc quần áo?"

Mặt Jason nhăn như quả táo tàu, "Điền Viên, tôi trả nửa tiền mười nghìn đô kia rồi đó, cậu không muốn tiền mồ hôi xương máu của tôi công cốc chứ hả?"

Thấy Điền Viên cuối cùng cũng chịu gật đầu, Âu Nhược Dương mới đứng đĩnh nói, "Vào vị trí."

Jason vỗ vai cậu ý nhắc ráng nhịn đi.

Điền Viên gần như phải thu hết dũng khí mới từ từ tụt quần bò xuống, để lộ boxer briefs cotton bên trong. Gần như cảm nhận rõ ràng tầm nhìn của Âu Nhược Dương đang dán rịt vào giữa hai đùi mình, Điền Viên nổi gai ốc.

"Cởi ra!" Y ra lệnh bằng giọng khô khốc.

Cậu hít sâu một hơi, cởi cả chiếc quần boxer briefs của mình. Âu Nhược Dương chăm chú nhìn giữa hai chân cậu thật lâu mới nói, "Xoay ngược lại!"

Điền Viên y lệnh xoay người ra sau, qua một hồi, nghe thấy Âu Nhược Dương cảm thán, "Lâu lắm rồi chưa thấy cái mông nào đẹp thế này."

Cậu lập tức rùng mình, vì không ngờ Âu Nhược Dương đang dí sát vào lưng cậu.

"Bôi thêm ít dầu đi, sẽ hỗ trợ hình ảnh hơn." Tay y đột nhiên sờ lên mông cậu.

Cậu tức tốc quay lại, giật lọ dầu trong tay y, lùi nhanh ra sau, "Tôi tự bôi."

Sau khi thoa hết dầu lên người, bấy giờ cậu nói, "Giờ chụp được chưa, anh Âu?"

Âu Nhược Dương bước tới giá máy ảnh, nói, "Đầu ngẩng lên, tay phải che giữa hai chân, tạo dáng như đang rất tận hưởng ấy... Hai chân dẹt ra, quay lưng về phía tôi, quay mặt lại đây, good."

Y lấy làm kinh ngạc khi nhìn Điền Viên dưới ánh đèn. Cậu lúc này không còn là cậu trai chất phác kia nữa mà biến thành một người mẫu cực kỳ biết cách thể hiện, tự tin tỏa sức quyến rũ cá nhân, mỗi một bước, mỗi một động tác của cậu đều phát sáng trong ống kính. Âu Nhược Dương liên tục đòi cậu bày vài tư thế xấu hổ, cậu vẫn thực hiện được hết sức tự nhiên, hơn nữa còn khéo léo chỉnh sửa chút đỉnh giúp phô bày toàn bộ vẻ căng tràn tuyệt đẹp của thân hình.

Bây giờ Điền Viên đang quay lưng về phía Âu Nhược Dương, tấm lưng hiển lộ đường cong mượt mà và láng mịn, thuôn dần đến vòng eo thắt cho đến gò mông vênh, bên dưới là đôi chân dài miên man. Từng bộ phận cơ thể cậu đều gọn ghẽ, không cuồn cuộn cơ bắp mà vẫn ẩn chứa sức mạnh vô hạn, đường cong uốn ra lượn vào đều hoàn mỹ cùng tận, không nét nào là thừa thãi, khiến người khác sinh lòng rung động muốn vái lạy.

"Khom lưng!" Giọng Âu Nhược Dương run khe khẽ.

Điền Viên thoáng lòng chừng song vẫn khom mình xuống.

Âu Nhược Dương đến gần, xoa tay lên mông cậu, giọng nói âm ừ, "Không ngờ cậu đẹp hơn cả Simon... thảo nào Nikon lại thích. Cậu làm người ta có dục vọng được chiếm hữu hơn đứt thằng Simon đó." Vuốt ve mông cậu, tay y chậm chậm dời đến giữa hai đùi, "Theo tôi đi, tôi sẽ cho cậu nhiều hơn cả Nikon..."

Còn chưa chạm đến mục tiêu, Âu Nhược Dương đã bị Điền Viên bất thành linh quay phắt người lại, đập trúng háng. Y gào lên thảm thiết, quỳ gục xuống đất.

Điền Viên phẫn nộ, "Mới chụp được mấy tấm gợi dục mà đã tưởng mình đại tài? Tôi báo cho anh biết, so sánh với Nikon, anh chỉ là hạng cười ngửa xem hoa phù phiếm. Anh mà biết chụp ảnh hả? Anh chỉ biết mấy trò đòi bại thì có!"

"Tao sẽ bắt mày trả giá đắt!" Âu Nhược Dương đau đến nổi thở phì phò, không sao đứng dậy nổi.

Điền Viên mau chóng vận quần áo vào, rút thẻ nhớ trong máy ảnh Âu Nhược Dương ra rồi quăng lại cho hấn ánh nhìn khinh miệt, cậu thở dài một hơi bước ra ngoài studio.

"Xin lỗi, Jason, năm nghìn đô kia tôi sẽ tìm cách trả dần cho anh." Cậu vỗ vai gã Jason đang mặt mày xám ngoét.

Đây là lần đầu tiên kể từ khi sinh ra, cậu chụp ảnh chân dung đòi hỏi kiểu cách cao thế này, ấy vậy mà chỉ qua quýt một lát mà đã kết thúc rồi.

Điền Viên về Hải Thiên, nhà cửa yên ắng. Cậu bài hoải gieo mình xuống sofa, vừa động tay, chẳng may gạt một quyển tạp chí rơi xuống đất. Cậu cúi xuống nhặt nó, tình cờ trông thấy một tấm bưu thiếp rơi bên ngoài, vừa mở ra lại là "Be with you". Vốn tưởng Lý Bạch Nhiên đều cất hết chúng ở ngăn kéo, xem ra không phải vậy, anh còn kẹp nó vào tạp chí, và thế là anh có thể giả vờ như đang đọc tạp chí, thực chất là ngắm nhìn tỉ mỉ tấm bưu thiếp này. Cậu hiểu, anh không nhất thiết phải làm vậy, chẳng qua vì trong nhà còn có cậu hiện diện mà thôi.

Bất giác lại nhớ đến lời Trần Hường Minh: "Sect là tấm lòng Nikon muốn bảo vệ Phạm Triết Tây."

Vì bảo vệ Phạm Triết Tây, anh sẵn sàng gác bản tính lười biếng sang một bên để gây dựng một công ty quản lý. Điền Viên cố dè suy nghĩ lung tung trong não mình lại. Không, không ai phải gánh nghĩa vụ bảo vệ một ai khác. Dù cậu có nghĩ chụp một bức ảnh chỉ là chuyện vặt vãnh, song đối với Lý Bạch Nhiên, lại không hề là vậy.

Cậu kẹp bưu thiếp trở về chỗ cũ rồi cất gọn quyển tạp chí. Khi Lý Bạch Nhiên mở cửa về nhà, cậu đang thái thức ăn, nhà cửa yên lặng nhưng cậu không nghe thấy tiếng anh vào nhà.

"Anh về rồi?" Phải khi anh đứng sát bên cạnh, cậu mới giật nảy.

Sơ sễnh đoảng tay làm dao cửa phải ngón tay mình.

"Làm sao thế này?" Lý Bạc Nhiên vội kéo cậu tránh khỏi bếp, tìm hộp thuốc trong tủ để bát đĩa, lấy băng cá nhân dán cẩn thận cho cậu mới hỏi, "Hôm nay không thuận lợi à?"

"Gì cơ?"

"Chụp ảnh ấy."

Cậu cười hì hì, "Thuận lợi mà."

Anh hơi rũ mắt, "Thế thì tốt." Lại nói, "Tay cậu bị thương rồi, để tôi nấu cho."

Điền Viên hay nấu nướng nhưng hình như cậu mãi mãi không thể đạt trình độ như Lý Bạc Nhiên.

Dao, thức ăn, hài hòa nhuần nhuyễn trong tay anh. Một công việc bình dị mà anh làm rất đổi thuần thục, tự nhiên, thông dong hệt như khi anh cười ngửa hay kéo vĩ cầm.

Điền Viên rõ, điểm khác biệt giữa anh và cậu chẳng phải chỉ mỗi việc thái thức ăn.

Bữa tối no nê, Lý Bạc Nhiên đọc sách một lúc rồi lên phòng ngủ.

Điền Viên thì đã lên giường từ sớm. Cậu nghe thấy Lý Bạc Nhiên chậm rãi ngã mình nằm xuống bên cạnh, hương cam thảo dịu dịu từ người anh truyền đến, có chút ảo huyền... mà cũng lại biết mấy chân thực.

Chỉ lát sau hơi thở anh đã đều đều, còn Điền Viên lại cứ thao thức mãi.

Nếu không nộp ảnh, chưa cần nói chi đến việc CDEA sẽ không bằng lòng mà xét đến mặt nổi tiếng với công chúng thôi, cậu chưa chiến đã bại Simon. Sáng ngủ dậy, Điền Viên rút hết tiền gửi ngân hàng, vay thêm một khoản thông qua thẻ tín dụng, gom đủ năm nghìn đô đi gặp Jason.

Jason thấy số tiền cậu đưa qua lập tức sợ điếng hồn, sau đấy cười bảo, "Khỏi cần, khỏi cần, Âu Nhược Dương trả hết tiền cọc cho tôi rồi."

Điền Viên bất ngờ lắm. Cậu không nghĩ Âu Nhược Dương chịu từ bỏ ý định dễ dàng như thế, bèn thở phào nhẹ nhõm.

Lúc ấy cậu đánh liều, chứ thực ra mấy bữa sau cứ sợ nơm nớp. Tên tuổi của Âu Nhược Dương thừa sức gây khó dễ cho cậu tại cái giới này, cậu e mình sẽ gặp rắc rối không nhỏ.

"Giờ cũng biết sợ rồi hả?" Jason nạt, "Lần sau nhớ nghĩ hăng làm, rõ chưa?" Vỗ vai cậu, gã lại cười khinh khịch, "Cơ mà cú đá ấy đã ghê, chỉ sợ trong một thời gian dài chắc Âu Nhược Dương không bò đi đâu được."

"Tìm hộ tôi một nhiếp ảnh gia khác đi." Cậu nói, "Bình thường chút là đủ rồi."

Jason cười, "Yên tâm, anh ta đang chờ cậu."

Điền Viên thực sự ngạc nhiên trước khả năng làm việc tháo vát của Jason. Theo gã vào studio, cậu bắt gặp một người mặc áo trắng quần da đen cực

kỳ bình thường, nhưng trên cổ anh còn đeo một chiếc khăn quàng cổ xen kẽ hai màu đen trắng của KRISVANASSCHE càng tôn lên vẻ đẹp trai của anh mà không hề mất đi vẻ trí thức.

Nhất thời Điền Viên khó thở, ủa ủa ủa gọi người đàn ông ngẩng lên nhìn cậu.

"Nicon..."

Jason vỗ vai cậu. Gã đi rồi, Lý Bạch Nhiên mới thờ ơ lên tiếng, "Người ta cời đồ để kiếm tiền, cậu cời đồ còn trả lại tiền, liệu cậu có..."

Lời còn chưa hoàn chỉnh, Điền Viên bỗng ôm chầm lấy anh hôn hồi hả, hai người tặng nhau nụ hôn dài trong studio.

Điền Viên hôn đến khi hết hơi mới buông anh ra, trong hơi thở hỗn hển còn có cả run rẩy, "Cảm ơn anh, Bạch Nhiên."

Lý Bạch Nhiên đứng thẳng lên, chỉnh lại áo quần bị Điền Viên túm xộc xệch, nói khề, "Cậu ngốc."

Tiếp theo là thời gian làm việc, Lý Bạch Nhiên không chấp nhận người ta lơ đãng, điều này Điền Viên hiểu rõ.

Anh chụp thử cho cậu vài tấm rồi cầm Linhof của anh, nói với cậu, "Cậu có định... làm sạm da bằng tia tử ngoại không?"

Điền Viên đang tạo dáng, nghe vậy kinh ngạc hỏi, "Sạm da á?"

Cậu kinh ngạc cũng đứng thôi. Người mẫu châu Á hiện nay sợ nhất da mình chưa đủ trắng, cậu khá là may mắn khi sở hữu một làn da trắng, ấy thế mà Lý Bạc Nhiên lại đề nghị cậu từ bỏ ưu điểm lớn nhất của mình.

"Ừ, dùng tia tử ngoại để làm sạm da thành màu mật." Lý Bạc Nhiên ra chiều suy tư, "Tôi cảm thấy nó hợp với cậu hơn."

"Được, anh thấy hợp là được!" Điền Viên quả quyết đồng ý.

Jason thì lại phản đối dữ lắm. Gã cứ can ngăn, "Jamie, không đùa được đâu, sắp thi đến nơi rồi, cậu lại làm sạm da thì... thì... thì đánh mất cơ may đấy."

Nhưng Điền Viên vẫn giữ nguyên ý kiến, còn kiên định hơn cả Lý Bạc Nhiên. Jason rất lấy làm khó hiểu, tựa hồ Điền Viên đang dùng sự kiên quyết của mình để bộc lộ lòng tin nhiệm như thế đã trở thành một loại súng kính dành cho Lý Bạc Nhiên rồi vậy.

Lý Bạc Nhiên nhanh chóng liên lạc với nhân viên nhuộm da chuyên nghiệp. Giường phơi nắng thì nhiều, nhưng để làn da đều màu khắp toàn thân thì không phải công cụ bình thường đã là đủ. Nhân viên chuyên nghiệp đến từ Mỹ bằng tốc độ chóng vánh, Điền Viên liền hiểu một câu anh nói tưởng chừng băng quơ thế thôi, chứ thực sự anh đã chuẩn bị rất nhiều từ trước rồi.

Kết quả cuối cùng khiến người ta cắn trúng lưỡi. Điền Viên gần như thay da đổi thịt, làn da màu mật càng góp phần giúp đường nét tuần tú của cậu trở nên góc cạnh tựa điêu khắc, khuôn mặt nhạt nhòa ban đầu nay ấn tượng khó phai. Jason trông thấy, cà lăm nửa ngày vẫn khó thốt thành lời.

Lý Bạc Nhiên không để da cậu phơi quá đen, không phải màu quế nâu vàng mà là màu mật đều đặn. Anh để cậu trần trụi toàn thân, chỉ đeo thêm ở cổ cậu một chiếc vòng da nhô đỉnh tua tủa, chụp dáng pose ngẩng đầu chuẩn bị xuất phát chạy. Họ bận rộn gần một tuần mà Lý Bạc Nhiên chỉ ấn chụp đúng một lần. Hôm sau, ảnh của thí sinh số báo danh 34 Jamie vừa đăng tải, lập tức tạo nên cơn sốt ầm ỹ.

Không chỉ vì nó là tấm ảnh đầu tiên chụp khóa thân cả người - dù thực ra chỉ là chụp từ góc nghiêng thôi - được đăng tải trong số các thí sinh của Thiên Vương, mà là vì tấm ảnh của Điền Viên đã phá vỡ tất cả quy tắc mà mọi thí sinh khác theo đuổi, fashion của nhân loại dường như trở về vẻ nguyên thủy. Nước da màu mật khác biệt hoàn toàn với xu hướng hiện hành, lông mày đen thẫm, đường nét góc cạnh như đẻo gọt, ánh mắt mê hoặc, đường cong cơ thể uyển chuyển, cất giấu sức mạnh đang chờ thời bộc phát, hết thảy các yếu tố cộng lại đều tạo thành hình ảnh con báo mạnh mẽ mà tao nhã. Nó đầy ắp sức mạnh mà không hề thô kệch, dẫu cho đang giết chóc, cũng gợi cảm khôn cùng.

Thế là tuần này biến thành tuần lễ của Điền Viên. Đông đảo các cô gái đều hăm hở thảo luận về tấm ảnh khóa thân của cậu, dù chỉ chụp từ góc nghiêng, nhưng làn da mê hồn, dáng lưng uốn lượn tuyệt đẹp cho đến cả cặp chân dài miên man đều được đưa ra bàn luận không ngừng nghỉ.

Sự đặc biệt do Điền Viên đem đến đã tạo ra chủ đề mới cho mọi người, danh tiếng cậu lan truyền hơn hẳn tuy hầu hết vẫn mới chỉ là tạo cơn sốt trên mạng mà thôi. Có một lần ngồi bar uống rượu, một nhân viên pha chế còn cười bảo cậu đang được các đại gia săn đón, có ông còn ra giá một triệu nguyên đêm, hỏi cậu có hứng không.

Cậu còn chưa đáp, Đại Sơn đã cướp lời, "Kêu cha đó dùng một triệu tự đi mà sờ ấy!"

Anh nhân viên pha chế sượng sùng bỏ đi, Đại Sơn quay qua hỏi, "Cha nào thế?"

Cậu cười cười, "Người ta trêu thôi."

Đại Sơn vỗ vai cậu, "Điền Viên, chú có Nikon tức là chú may mắn, cơ hội như vậy không nhiều đâu, chú nhất định phải tranh thủ giúp anh em nhé."

Bây giờ chừng như chỉ cần nhắc tên Nikon là hơi ấm lan tỏa tận cùng trong cậu, nhắc tên Lý Bạc Nhiên là như thể mùa xuân đã đến, cậu sẽ vô thức mà nhoẻn cười.

"Em sẽ." Cậu khẳng định, "Em sẽ."

Mùa đông đã về trên thành phố, hơi rét dần dần len lỏi qua từng góc nẻo, Điền Viên đứng trước cửa khu nhà, thấy Lý Bạc Nhiên đỗ xe rồi xuống xe.

Anh khoác chiếc áo dáng dài xanh lá đậm với hai hàng cúc màu kem hiệu Burberry, cổ quần hờ hững một chiếc khăn quàng đen, dưới là quần kiểu dáng thoải mái cũng màu đen càng làm đôi chân anh dài hơn cả. Phong cách thiết kế thủ cựu của Burberry mà mặc trên người Lý Bạc Nhiên lại trở nên phóng khoáng ngằn ấy, cũng giống như khi anh mặc D&G cũng có thể biến nó thành phong cách cổ điển như Burberry vậy.

Lý Bạch Nhiên ôm một túi giấy to bước về phía cậu, nhưng cậu không đi đỡ mà rón rén chui vào thang máy, vào nhà trước. Bữa tối đã sẵn sàng, khoảnh khắc Lý Bạch Nhiên mở cửa cũng là lúc cậu giả vờ múc canh ra, sau đó ngẩng lên chào, "Vào ăn cơm đi, khéo thế, vừa mới dọn lên bàn." Sau đó cậu sẽ tựa người vào bàn ngắm vẻ mặt kinh ngạc của anh trước sự trùng hợp này, mỗi một lần anh về nhà, mở cửa, đều vừa vặn Điền Viên nấu cơm xong, cảm tưởng nó như là duyên phận.

Lý Bạch Nhiên thả cái bịch to trong tay xuống, cười nói, "Hình như lần nào tôi về cũng thế này nhỉ?"

Trong lúc anh đi thay quần áo, Điền Viên bỗng thấy thư mời công ty CDEA gửi anh lộ ra trong túi giấy. Cậu nhìn không xem, nhưng rút cuộc vẫn rút phong thư đã bóc nọ.

CDEA mời Lý Bạch Nhiên làm giám khảo cho vòng đấu cuối cùng. Cậu đọc hết lá thư mời, cất về chỗ cũ. Lý Bạch Nhiên thay quần áo xong xuống nhà, hai người lại vừa ăn cơm vừa nói chuyện phiếm như bình thường, chỉ có điều, không ai đề cập đến lá thư mời kia.

Một tuần sau, đã đến ngày vòng cuối cùng của cuộc thi người mẫu Thiên Vương được tổ chức, địa điểm thi đấu là một sàn diễn chuyên nghiệp được mệnh danh "Cây cầu giữa tình không", nội dung thi là trình diễn áo tắm - kỹ năng cơ bản của người mẫu. Từ lúc tung ảnh chân dung thí sinh, CDEA đã để khán giả đói khát chờ đợi ròng rã hai tháng rồi, và nay, cuộc thi chính thức phát sóng.

Điền Viên đến đài truyền hình CDEA có tình cờ gặp Phí Anh Lệ, dù trước đó giữa hai người có chút không vui nhưng cậu vẫn lễ phép chào hỏi người phụ nữ quyền lực này.

Phí Anh Lệ diện cây đen phong cách trung tính của Chanel, chỉ nhìn phớt cậu rồi lạnh nhạt mà rằng, "Đừng tưởng ảnh chân dung đẹp đã đủ bê cậu lên ghế quán quân. Trên ảnh, người thắng luôn là Nikon, nhưng ở đây mới là chiến trường của cậu. Tôi ở dưới sân khấu chờ màn biểu diễn của cậu. Nếu cậu đạt, tôi sẽ dùng phiếu của tôi nâng cậu lên cao, nhưng nếu cậu chỉ là đồ bỏ đi, tôi sẽ dùng phiếu mình đá cậu xuống sân khấu."

"Cảm ơn chị." Dù nghe cách ăn nói của cô ta rất chua ngoa nhưng cậu không lấy làm khó chịu vì thế. Cậu hiểu, điều Phí Anh Lệ nói là sự thật.

Phí Anh Lệ nhìn cậu thật sâu rồi mở cửa ra ngoài.

CDEA không chỉ tổ chức thi đấu ngay trong thời kỳ hoàng kim mạnh mẽ nhất của công ty mà còn mua các suất quảng cáo dày đặc ngay giờ vàng. Và thế là, gần như đếm ngược từng giây từng phút, Thiên Vương vén màn với toàn bộ khán giả.

Phòng cảnh trình diễn rực rỡ hoành tráng, sân khấu cao nhất thế giới được bao quanh ba mặt với số đầu tư nghe nói lên đến mười triệu rớt cuộc phô bày vẻ tráng lệ trước mặt khán giả. Quả không bỏ công công chúng chờ mong, ngoài màn hình phát sóng trực tiếp cỡ siêu đại cực kỳ tối tân, phía trên sân khấu là cảnh bầu trời được điều khiển bởi máy tính, cảnh phía dưới

lại thay đổi phong cách liên tục tạo nên một sân khấu với hiệu quả thị giác ba chiều cực kỳ công phu.

Khi từng ngọn đèn dần dần bật sáng, hình ảnh một cây cầu ảo cũng song song đó hiện ra, choáng ngợp sân khấu, phong cảnh hoa hóa thành biển mây ngút ngàn, thật sự bám sát tên gọi "Cây cầu giữa thỉnh không". Khán giả xem mà chỉ biết lú lờ, trầm trồ khen CDEA thật chịu chi làm sao, mới chỉ sân khấu vậy thôi mà đã không tiếc bỏ ra khoản tiền đầu tư khổng lồ.

Rồi đến khi hai MC bước lên sân khấu, gần như các khán giả đều giật mình vì không ai nghĩ CDEA lại mời họ làm MC.

Xuất hiện đầu tiên là một ông già ục ịch, nhất thời toàn thể khán giả phá ra cười, kế tiếp là một cô gái MC đi sau ông ta, dáng người cao ráo mặc bộ váy dạ hội lộng lẫy càng làm ông già kia y hệt một quả bí đao lùn tè hình bầu dục.

Ông MC bí đao mở lời, "Mọi người biết vì sao Thu Hương xinh đẹp không? Vì bên cạnh các cô ấy đều có một gã đàn ông như tôi này." Đoạn, ông ta quay qua nhìn nữ MC, "Hôm nay cô thua rồi biết không?"

Nữ MC mở to mắt, "Cháu còn chưa nói gì, sao chú đã nói cháu thua?"

"Đáng nhẽ cô không nên lên sân khấu với bộ váy dạ hội lộng lẫy thế này, sẽ làm cho người ta thấy cô không đẹp bằng váy."

Khán giả cười lớn, nữ MC vội vàng nói, "Chú nên tập trung ngắm nhìn các người mẫu của chúng ta thì hơn."

Bí đao đáp, "Tôi nhìn rồi, nên hôm nay họ chính là tạo hình này đây."

Vừa dứt lời, đèn đóm thoát chốc sáng bùng, các người mẫu đã đứng sẵn tại các góc tối từ trước, lúc này đều được chiếu sáng, đủ các vẻ mỹ nam ngọc ngà đã qua tuyển chọn gắt gao, ai nấy đều đang trình diễn áo tắm, tiên người họ chỉ mặc độc chiếc quần bơi boxer briefs, đến chân cũng để trần.

Toàn trường quay bị bao phủ bởi tiếng la hét chói lói, nữ MC che mặt cảm thán, "Họ đều chói mắt quá đi mất, cháu không mở nổi mắt ra rồi."

"Cho cô một cơ hội vinh dự được không?" Bí đao nói, "Cô chọn người đẹp nhất và đi một vòng xem nào."

Nữ MC dạo một vòng trước các người mẫu nam, ánh mắt dừng tại Điền Viên.

Dáng Điền Viên vô cùng tuyệt vời, nước da màu mật, thân hình cân đối lại không quá thiên về cơ bắp, MC nữ cảm lòng không đậu nhìn cậu một thoáng, cuối cùng lại vươn tay về phía Simon.

Dáng Simon thiên về mảnh khảnh nhiều hơn, da dẻ trắng tái, tuy chưa đến mức gầy trơ xương nhưng xét đến đường cong cơ thể vẫn thua xa Điền Viên.

Bí đao tặc lưỡi, "Ồ, Simon nổi tiếng đây mà." Ông ta giơ micro cho Simon, "Tôi xem ảnh cậu rồi, cậu đội mũ hoa, rất quyến rũ, rất đẹp, chỉ có điều tôi có một câu hỏi." Ông ta cẩn trọng lựa từ, "Lúc ấy cậu đang đại diện cho nam, hay cho nữ hay ái nam ái nữ?"

Khán giả rộ lên.

Dương Chấn Vũ chỉ tay vào bí đao trên màn hình, nói với người bên cạnh, "Nói với quả bí đao chết tiệt này, tôi thuê lão ta dẫn chương trình, lão mà còn dám ăn nói linh tinh, cẩn thận tôi đập chết lão."

Đạo diễn luống cuống khuyên can, "Ngài Dương đừng nóng giận, tôi sẽ nhắc lại với ông ấy."

Tại trường quay, Simon bình tĩnh trả lời, "Tôi không đồng ý việc phân chia nam nữ dựa theo vẻ bề ngoài, giống như ngài MC dù trông không hề đàn ông, nhưng tôi nhận thấy câu hỏi của ngài rất đàn ông."

Cú phản kích của Simon lập tức nhận được tràng pháo tay rầm rộ, Dương Chấn Vũ đứng trong studio truyền hình gật đầu ưng ý.

Y đang cần hiệu quả này.

Bí đao ra hiệu mời Simon đứng sang bên tay trái ông ta, nói, "Giờ thì tôi sẽ đi chọn một người mà tôi thích." Rồi lại dạo một vòng giống cô MC, nhắc thấy Điền Viên, ông ta đột nhiên lùi lại, đưa tay cho cậu, thốt lên với vẻ mặt tán dương chảy nước bọt, "Tôi thích nhất cậu này, đàn ông đàn ông là phải giống loài báo!"

Đèn trần sân khấu lập tức rọi xuống, các khán giả lại ồ lên xôn xao.

Tạo hình loài báo đi săn của Điền Viên gây ấn tượng cực mạnh với nhiều người, dầu là tư thế co mình chờ thời bùng nổ hay làn da màu mật căng tràn

của cậu, đều toát lên vẻ gọi cảm hoang dã muôn phần khó quên.

Điền Viên bình tĩnh đặt tay vào lòng bàn tay ông ta, nhưng xuống đến sân khấu cậu liền lật cổ tay, chuyển thành cậu đang dìu ông ta.

Ông ta cũng để mặc kệ cậu bày dáng vẻ như đang đỡ một quý cô, dẫn ông ta đi một vòng. Khán giả cười vang, bí đao nói với nữ MC, "Tuy tôi không có mẫu tính nhưng tôi có nhân tính."

Nữ MC gượng gạo nở nụ cười, "Được rồi, chúng ta hãy trả sân khấu lại cho các diễn viên chính nào."

Bí đao tạo dáng lễ nghi kiểu Tây, tay giơ cao, giọng hạ thấp, "Ladies and Gentlements! This is a fashion show!"

Các người mẫu lúc này đã lui về cánh gà, nhạc nổi lên, họ lần lượt bước ra sân khấu biểu diễn theo thứ tự. Phong thái là thứ cực kỳ quan trọng đối với người mẫu, bởi lẽ họ không chỉ cần biểu diễn bộ cánh trên người mà song song đó, còn phải gìn giữ cả phong cách cá nhân họ.

Trang phục áo tắm quả thực đã phô bày ngôn ngữ cơ thể của họ lên nấc cao nhất, vậy mới biết CDEA đã hao tâm tổn trí vì cuộc thi này cỡ nào.

Các người mẫu được yêu mến nhất chọn ra từ hai mươi khu vực sở hữu đủ loại phong cách khác nhau, ai cũng là mỹ nam ngời ngời, mỗi người một vẻ, cùng nhau lên sân khấu.

Cuộc thi của CDEA được trình chiếu công khai giúp khán giả cũng có thể công khai bình luận về vẻ đẹp người mẫu, từ khuôn mặt, dáng vẻ, cho đến cả kích cỡ "bộ phận đàn ông" cũng không chừa.

Sau thời gian trình diễn tập thể chính là tiết mục trình diễn áo tắm một mình, ban giám khảo chấm điểm.

Lên diễn đầu tiên là người mẫu Jan đến từ xứ Chùa Vàng, thuộc top 20 người mẫu đã có tiếng tăm từ lâu. Xét mọi phương diện điệu bộ trình diễn hay nét mặt đều có thể thấy cậu ta vô cùng chuyên nghiệp và giàu kinh nghiệm, tràn đầy bản sắc Đông Nam Á. Ngoài Điền Viên, cậu ta cũng là người mẫu theo xu hướng da tối màu, nhưng nước da cậu ta thiên về ngăm đen nhiều hơn, mặt dài, trán cao, đẹp trai và rất ưng mắt, có phong cách nước ngoài độc lạ.

Nhiều giám khảo chấm cậu ta chín điểm, duy nhất Phí Anh Lệ là chấm sáu điểm. Cô xòe tay, hỏi, "Tôi công nhận Jan là một đĩa cà ri ngon, nhưng ngày nào cũng ăn cà ri, sớm muộn gì tôi cũng ngán. Về Jan, ngoài làm cà ri, tôi thực sự không biết cậu ấy có thể làm gì nữa? Tôi quan niệm rằng một người mẫu giỏi, sẽ không chỉ biết làm một món cà ri."

Điền Viên đứng xem mà cảm lòng không đặng, phải liếc "Bà đầm thép" này một cái, trộm nghĩ miệng lưỡi Nicon xem ra còn hiền hòa chán so với cô rồi.

Các người mẫu còn lại đang chờ lên sân khấu đều bị Phí Anh Lệ dọa toát mồ hôi, lo nơm nớp nếu đến lượt mình lên diễn liệu sẽ bị Nữ hoàng CDEA chê bai gì.

Quả nhiên, người nào diễn xong cũng bị Phí Anh Lệ bới ra khuyết điểm, biết bao mỹ nam đủ phong cách đến từ vô số quốc gia bị Phí Anh Lệ miêu tả hết cà ri rồi lại koala, tay chân thiếu cân đối, vân vân vũ vũ... làm người ta thấy cô thật độc miệng, nhưng cũng không thể phủ nhận ánh mắt cô thật sắc sảo, nhìn ra cả những khuyết điểm cởn cợn nhất và phóng to chúng trước mặt mọi người, đến khi khán giả ngẫm lại mới giật mình công nhận đúng là thế, ai ai cũng phải bội phục cô miêu tả quá chuẩn.

Màn trình diễn của Simon đã khuấy lên cao trào đầu tiên trên sân khấu, mọi giám khảo đều chấm nó điểm cao bao gồm cả Lôi Tùng Hải. Động tác của nó đẹp mắt, ăn nhịp, khí thế gây ấn tượng gợi nhớ tới màn trình diễn năm xưa rúng động Milan của Phạm Triết Tây.

Tuy nhiên Phí Anh Lệ chỉ chấm nó sáu điểm, hơn nữa, còn không giải thích cho bí đao.

Điều này chẳng những làm các giám khảo khác bất mãn mà khán giả có mặt tại trường quay cũng phải nhận định Phí Anh Lệ quá khó tính rồi.

Thậm chí một nhóm đông cư dân mạng còn để lại bình luận trên trang chủ rằng Phí Anh Lệ đang cố tình "dìm" các thí sinh ưu tú hòng câu người xem.

Cư dân mạng hiền lành thì bình luận như thế, còn cư dân mạng độc mồm độc miệng lại phán rằng, bà cô già của CDEA yêu quá hóa hận các mỹ nam.

Chỉ trong vòng nửa tiếng ngắn ngủi, số lượng bình luận đã vượt hơn ba, bốn trăm trang, máy chủ của CDEA bị quá tải, trong khi đó cuộc thi tại trường quay vẫn được tiến hành đúng trình tự.

Thêm một người mẫu nữa xong phần trình diễn, Điền Viên nghe tim mình đập từa trống dồn, môi miệng khô khốc. Dáng cậu rất đẹp, thân hình thon dài rắn rỏi cân đối nhưng không quá nặng về bắp thịt sỡ sàng, đường cong thì uyển chuyển, áo tắm gần như là trang phục cậu tự tin có thể đạt điểm cao nhất, thế nhưng vô số người mẫu đã gục ngã liên tiếp trước đó làm cậu căng thẳng vô cùng.

Cậu mãi mê giậm nhịp theo nhạc, cho đến khi trợ lý đạo diễn nhắc đến lượt cậu lên diễn.

Điền Viên lập tức đứng lên, âm nhạc thay đổi, cậu bước ra cánh gà. Khi mắt cậu chìm vào góc tối, cậu dùng tốc độ nhanh chóng nhìn Lý Bạch Nhiên đứng trong một góc. Dẫu cho chỉ có thể trông đến ống kính Linhof, nhưng Điền Viên biết, đằng sau ống kính kia là con người khiến người ta chệnh choáng của Lý Bạch Nhiên, đôi người ấy có thể dẫn lối cậu về với tin tưởng. Đèn sân khấu sáng bừng, cậu dời tầm mắt, tập trung nhìn thẳng về phía trước, đồng nghĩa cậu đang nhìn thẳng Phí Anh Lệ đang ngồi nơi trung tâm đối diện.

Phí Anh Lệ cầm một cây bút chì chống má, ánh mắt cô tựa hai cái đục, đục tới tấp vào cơ thể cậu. Khi khán giả xem Điền Viên diễn, khắp trường quay dường như rơi vào khoảng lặng yên tĩnh nhất từ đầu cuộc thi tới giờ. Không rõ do đâu, cả đoạn trình diễn của Điền Viên không hề có thêm một động tác đặc biệt nào cả, nhưng bước nào bước nấy của cậu đều giàu nhịp điệu như thể đang tuân theo phách nhịp nào đó, khán giả xem mà thoải mái trong lòng.

Sau khi Điền Viên hoàn thành bài thi, các giám khảo cân nhắc một hồi rồi bắt đầu chấm điểm, số điểm cậu đạt được cũng coi như đồng đều, cuối cùng ống kính máy quay lia đến Phí Anh Lệ, ai cũng bắn khoả không biết

lần này cô sẽ chấm bao điểm và rồi sẽ lại chê bai cái gì nữa đây. Cỡ hơn mười giây sau, bí đao phải giục mấy bận... Nữ hoàng Phí Anh Lệ của CDEA mới giơ bảng điểm.

"9.5... Là 9.5!" Giọng báo điểm cũng không nén được ý kinh ngạc.

Điểm 9.5 của Phí Anh Lệ là mức điểm cao nhất chưa từng có, không chỉ phá kỷ lục điểm chấm của cô mà còn phá kỷ lục số điểm cao nhất mà tất cả các giám khảo khác chấm.

Phí Anh Lệ cầm micro hỏi, "Tôi sẽ không giải thích vì sao tôi chấm cậu số điểm cao này, nhưng cậu có thể trả lời tôi, cậu biết nhạc nền của mình là nhịp gì không?"

Điền Viên không hề ngạc nhiên trước số điểm chót vót mà Phí Anh Lệ chấm, mà trái lại, cậu ngạc nhiên vì câu hỏi này của cô. Một cách bình tĩnh, cậu trả lời, "Nhịp 2/4."

Phí Anh Lệ mỉm cười ngả lưng vào ghế. Khán giả đều sững sờ khoảng ba, bốn giây mới bắt thần ngộ ra. Ngẫm lại, từ lúc Điền Viên ra sân khấu đến xoay người, bước đi, tạo dáng, mỗi một động tác đều khớp theo nhịp. Có làm sao mà tư thế của cậu mang đến sự thoải mái khó diễn tả thành lời dành cho khán giả, thì ấy là vì mỗi bước đi của cậu đều khớp trùng nhịp trong đầu họ.

Vòng thi trình diễn áo tắm kết thúc, tổng điểm trung bình của Điền Viên chỉ kém Simon 0.1 đành đứng ở vị trí á quân. Cách biệt điểm số quá nhỏ nhoi, khiến Điền Viên thực sự nghi ngờ phải chăng ở thời khắc chấm điểm cuối cùng ấy, là Phí Anh Lệ dùng bút chì tính trước mới chấm cậu vừa vặn 9.5.

Tuy vẫn còn cách ghế quán quân một bước nho nhỏ cũng đủ làm Điền Viên được nếm mùi vị chiến thắng ban đầu đầy phấn khởi rồi. Cậu vội vã rời khỏi hậu trường CDEA, bỗng gặp một chiếc Rolls-Royce đỗ lại bên cạnh, cửa kính xe màu nâu trầm hạ xuống, lộ ra bản mặt tươi cười của Trần Hường Minh, "Jamie lên xe được chứ? Có người muốn gặp cậu."

Điền Viên sực nhớ làm sao chiếc xe này quen mắt đến vậy chính là bởi nó là xe của Phạm Triết Tây, người muốn gặp cậu chắc cũng là Phạm Triết Tây rồi. Hàng nghìn ý nghĩ xoay chuyển trong đầu cậu, lại nhìn bản mặt tươi cười của Trần Hường Minh, cậu chùng như có thể thấy từ trong đó cả một lời tuyên bố ngầm ngầm. Phải rồi, sớm muộn gì cậu cũng phải chiến đấu một trận với Phạm Triết Tây. Điền Viên gật đầu.

Sự thẳng thắn của cậu có hơi làm Trần Hường Minh bất ngờ, bởi thoạt nhìn Điền Viên không có năng khiếu trời sinh bằng Phạm Triết Tây, nhưng cậu luôn mang lại điều bất ngờ và giật mình cho người khác ở những thời điểm không ngờ nhất.

Trần Hường Minh xuống xe, mở cửa một bên, ghế bên trong là hai hàng đối nhau tựa một gian phòng họp bé nhỏ, Điền Viên cuối cùng đã được gặp Thiên Vương châu Á Phạm Triết Tây trong lời đồn. Anh ta mặc một chiếc áo dáng dài màu đen giống đồ cưỡi ngựa, không có nhãn mác. Nhưng với đẳng cấp hiện có, Phạm Triết Tây không còn cần thương hiệu nào tô điểm thêm nữa. Chiếc áo dáng dài màu đen giống đồ cưỡi ngựa kia vừa khít thân mình, cúc áo được đính giấu đi, phụ kiện độc nhất là dây nịt màu đen buộc quanh hông càng tôn lên vẻ trẻ trung và thanh lịch từ anh ta.

"Mời ngồi." Giọng Phạm Triết Tây trầm tự nhiên, rất mực gợi cảm.

Điền Viên vô thức nuốt nước bọt. Người đàn ông này là người yêu đã làm Lý Bạch Nhiên suốt mười năm qua cứ mãi quyến luyến. Cậu cố giữ mình trấn định, tự dặn lòng tuyệt đối không được tỏ vẻ lép vế, bằng không chưa cần bắt đầu, cậu đã đánh mất Lý Bạch Nhiên ngay.

"Muốn uống rượu không?" Phạm Triết Tây cười đôi găng da đang đeo, khách sáo hỏi ý cậu; miệng thì hỏi, mà tay đã mở tủ lạnh kế bên, bày ra một hàng rượu vang.

"Sao cũng được." Điền Viên nói.

Phạm Triết Tây tự chọn một chai trong số đó, đoạn tùm tùm, "Cậu sống cùng Nikon lâu rồi chắc cũng thích Petrus chứ?" Anh ta đưa ly cho cậu rồi rót chút rượu vào ly, cười nói, "Thực ra anh ấy không thích Petrus, hay phải nói là không hề thích rượu vang. Anh ấy thích rượu mạnh hơn, chẳng hạn như Whisky này, Brandy này, còn người thích rượu vang... là tôi mới đúng. Vì vậy dù cho đang ở đâu, tôi đều gửi một chai rượu vang về cho anh ấy, có thể anh ấy mới không quên tôi quá nhanh." Nói xong câu này, anh ta dừng rót rượu, bàn tay trắng nhợt đến chói mắt nhưng Điền Viên không thể phủ nhận, bàn tay ấy nâng ly rượu thủy tinh đóng đưa, quả thực hòa hợp vô cùng, đẹp đến nỗi thăng thốt.

"Theo tôi thấy thì Nikon thích rất nhiều thứ, anh ấy có thể vừa thích rượu vang vừa thích Whisky."

Phạm Triết Tây cười mỉm, "Tôi nói thế này không phải khoe mẽ gì với cậu, đừng hiểu nhầm, tôi không có ý đó. Tôi chỉ muốn cho cậu biết, những gì cậu hiểu về Nikon hiện nay là sau khi được tôi thay đổi rồi. Có rất nhiều

điều ở anh ấy đã thay đổi, nhưng cậu nói có ý đúng, anh ấy là người bác ái, lúc yêu thì sẽ yêu cùng cực, mà lúc quên thì sẽ quên dễ dàng."

"Anh ấy không phải người như thế." Điền Viên khẳng định.

Phạm Triết Tây chỉ cười khẽ, uống một hớp rượu, "Chắc cậu biết Nikon rất đào hoa, nhưng cậu không biết ngày xưa tôi quen Nikon ở New York, đời tư của anh ấy bê bối đến mức nào cậu không tưởng tượng ra đâu. Người khác đều nghĩ anh ấy đã hoàn thiện tôi, nhưng không ai biết tôi cũng đã hoàn thiện anh ấy. Tôi làm anh ấy biết sống có mục đích, biết đau, biết cười, biết tồn tại chân thật."

Điền Viên nhất thời chỉ u u mê mê, nhưng cái khoảnh khắc chớp nhoáng ấy, dường như có gì đó túm lấy cậu. Cậu đáp, "Cảm ơn anh đã kể cho tôi nghe, như vậy tôi sẽ càng hiểu con người anh ấy bây giờ hơn."

Phạm Triết Tây đứng đưa ly rượu, nói thủng thẳng, "Bỏ cuộc đi, cậu không thể hiểu con người thực sự của anh ấy thế nào. Hai người các cậu thuộc về hai thế giới hoàn toàn khác biệt, hiện tại hai thế giới này có vẻ còn đang trong trạng thái cân bằng, nhưng tất cả chỉ là tạm thời thôi, chỉ cần có một sự can thiệp nhỏ cũng đủ phá vỡ thế cân bằng này... Thế giới của cậu sẽ sụp đổ, mà Nikon vẫn là Nikon."

"Nếu hôm nay anh gặp tôi chỉ để nói vậy, tôi có thể hỏi đáp anh đây."

Phạm Triết Tây ngừng tay, quay qua nhìn thẳng vào cậu. Mắt anh ta một mí, dài và hẹp, sắc tựa lưỡi dao, khi chúng xoáy thẳng vào cậu một cách chăm chú, cậu cảm tưởng như Phạm Triết Tây đang khoét từng miếng da, miếng thịt cậu, riết róng soi vào nội tâm cậu.

"Tôi xin hồi đáp anh, tôi tuyệt đối không từ bỏ Nikon, mãi mãi không bao giờ! Nếu đây không phải đáp án anh muốn, tôi rất xin lỗi!" Thế rồi cậu mở cửa xe, vừa đặt chân xuống đường, cậu bỗng như thể nhớ ra điều gì đó, lại nghiêng người đặt ly rượu chưa uống lấy nửa ngụm vào tay Phạm Triết Tây, đây bình thân, "Ngại quá, Nikon đã dạy, rượu mới khai chưa gạn quá hai mươi phút thì chưa được uống. Tôi nghĩ anh nhầm rồi, ít nhất Nikon bây giờ cũng thích rượu vang, nếu không thích anh ấy sẽ không hiểu về nó. Tôi tin anh thích Nikon, nhưng nếu anh cảm thấy Nikon bây giờ không còn hiểu anh nữa, thì xin anh cũng hãy tin, anh ấy không còn thích anh nữa."

(Tức công việc tách cặn rượu trước khi uống, vì rượu lâu năm có cặn sẽ làm thay đổi hương vị rượu. Không phải chai rượu nào cũng có cặn, nhưng có một số loại để lâu năm thì thường bị lắng cặn dưới đáy)

Cậu dứt khoát xuống xe, sải bước, bỏ lại sau lưng chiếc xe đắt tiền trị giá mấy triệu đồng. Vào nhà thấy Lý Bạc Nhiên đang nấu cơm, hình như anh cũng định chúc mừng cậu vì số lần anh xuống bếp chỉ đếm được trên đầu ngón tay, cậu thấy chìa khóa, mặc kệ anh đang cúi đầu nấu ăn, cậu ôm ghì lấy anh, chẳng nói chẳng rằng đưa tay rút dây nịt, tụt quần bỏ anh xuống rồi nhắc anh lên bàn cơm. Chỉ tiếc còn chưa tiến thêm được bước nữa, tay Lý Bạc Nhiên nháng lên, một con dao mảnh mai đã áp trên cổ cậu, đè ngược cậu lại xuống bàn. Từ tấm kính phản chiếu, con người anh lóe lên vẻ châm chọc, ngón tay lắc lắc ra chiều mỉa mai, "Xin lỗi, tôi chỉ làm top. Huống hồ muốn cười trên người tôi, cậu còn chưa đủ tư cách."

Điền Viên nằm bên dưới nhìn anh, cổ áo tấm áo phông rộng rãi khi anh cúi xuống để hở phần da thịt bên trong, từ xương quai xanh đến điểm nhô lên trước ngực, rồi nhìn lên cao dần, là cعن cổ mảnh khảnh cùng bờ môi khe khẽ. Tựa hồ có một con thú hoang xa lạ đang gào thét trong tim cậu, nó đang thề, chắc chắn một ngày nào đó phải có được người này.

Sau màn thi Thiên Vương, tuy kém Simon 0.1 điểm nhưng Điền Viên được chú ý hơn cả. Nhiều người nhận định rằng Điền Viên chiếm được cảm tình của Phí Anh Lệ nên dù có thua cũng là "vị vua không ngai". Lòng người thường dễ tâm đến kẻ mạnh núp tạm dưới bóng kẻ yếu, đồng thời trông chờ người đó sẽ mang đến đột phá bất ngờ và bước lên đỉnh cao, Điền Viên chính là đối tượng đáp ứng mong muốn này của họ. Họ đang chờ, liệu Điền Viên có thể đánh bại Simon, trở thành quán quân cuối cùng hay không.

Cuộc thi tuyển người mẫu cho H&M lại được đào xới ra đúng thời điểm này, nhiều người lao đi tìm hiểu thông tin, kiến thức về Rei Kawakubo.

Công chúng dần tách ra thành từng phe, hoặc là ủng hộ Điền Viên đánh bại Simon, hoặc là ủng hộ Simon chiến thắng tới cùng.

Cuộc thi đã trở thành cuộc quyết đấu giữa Simon và Điền Viên, war trên mạng diễn ra từng bừng khói lửa. Các chương trình truyền hình liên quan đến giải trí cũng đều phỏng đoán hoặc bình luận, rốt cuộc Simon sẽ liên tục ca khúc khải hoàn hay là Điền Viên mới giành được ngôi vị quán quân?

Một quý bà còn nói quá lên thế này, "Trận đấu giữa Simon và Jamie đối với phụ nữ chúng tôi cũng hết như chúng tôi đang phải lựa chọn con mình quan trọng hơn hay chồng mình quan trọng hơn vậy. Tôi thấy thật sự khó chọn ghê lắm."

Đành rằng thi người mẫu chẳng phải sự kiện quốc gia quá trọng đại gì, nhưng đâu phải lúc nào cũng có dịp một công ty như CDEA tổ chức cuộc thi giải trí hoành tráng đến thế. Mỹ nam và mỹ nam quyết đấu nhau, bí đao làm MC khi thì cười ra nước mắt, khi thì sâu cay khó gỡ, khi lại ẩn tượng sâu sắc, cộng với nhận xét khắt khe của Nữ hoàng Phí Anh Lệ độc miệng,

hết thấy yếu tố đều khiến Thiên Vương trở thành trung tâm của mọi chủ đề trò chuyện.

Mà chủ đề chính là điều kiện tiên quyết cho nổi danh, vô vàn chủ đề sau cuối đều chốt lại thành một cuộc thi Thiên Vương cực độ nóng hổi. Tỷ suất người xem của Thiên Vương vượt quá 8%, thế nhưng sau đó, bất kỳ tiết mục nào có liên quan đến CDEA hay các cuộc phỏng vấn, trình chiếu trước khi phát sóng cuộc thi đều thu được tỷ suất người xem cao hơn 9%, thậm chí chương trình phỏng vấn Simon và Điền Viên còn có lần bứt lên 12%, xem ra nhà đài còn được ăn ké độ nóng dài dài.

Nhờ đội ngũ dịch đuổi, Thiên Vương cũng đạt được độ nóng tương tự tại Nhật Bản, Hàn Quốc. Cuộc thi dần dần làm khán giả ngộ ra, nếu giành được phần thắng vô địch, rất có khả năng bạn sẽ trực tiếp trở thành Thiên Vương thế hệ mới của châu Á. Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, cuộc thi Thiên Vương đã gây bão chưa từng có, các thí sinh tham gia thu nạp được cực nhiều tan trung thành. Họ tự lập web cho các thí sinh, phát tờ rơi, dán poster tuyên truyền, gây chiến với fan đối thủ, thức đêm đăng bài trên diễn đàn, chừng như miễn là thần tượng được lên đỉnh vinh quang thì phận làm fan bọn họ sẵn sàng nhảy vào dầu sôi lửa bỏng.

Tại thời điểm này, mỗi thí sinh đều như thể sao hạng A sáng chói, đặc biệt là hai thí sinh hàng đầu Simon và Điền Viên.

Bình luận ngày càng nhiều, Điền Viên cũng ngày càng chú trọng hình thức. Tranh thủ lúc ở nhà, cậu lôi hết bản quay diễn nước ngoài của Lý Bạch Nhiên ra xem đi xem lại sau đó bắt chước. Đã quen với phục trang gọn nhẹ, quần là áo lượt trên sàn diễn hiện nay càng làm Điền Viên lo lắng rất nhiều. So với quá khứ, Điền Viên bây giờ bận tối tăm mặt mũi, ngày nào cũng nhận được đủ loại giấy mời tham gia nào là show truyền hình thực tế nào là

show phỏng vấn, nào là thu radio. CDEA tận dụng danh tiếng của họ ở mọi góc độ lớn nhất, thu hút nhiều người biết đến cuộc thi Thiên Vương hết sức có thể trong thời gian ngắn nhất.

Nhằm tăng lượng người xem mà show truyền hình hay đặt ra vài câu hỏi hóc búa thậm chí là làm cậu khó xử, còn không cấm cản fan của Simon đến trường quay gây khó dễ với cậu, lần nào lần nấy đều làm Điền Viên sứt đầu mẻ trán.

Kỳ thực Điền Viên không quá hợp với loại show này. Cậu phản ứng nhanh, ngật nổi cử chỉ quá rụt rè hay phải nói là khù khờ, ngại ngịu. Ngược lại, Simon tỏ ra sắc sảo hơn nhiều. Điền Viên càng muốn làm tốt lại càng bị mắc lỗi, truyền thông càng tô vẽ lỗi lầm của cậu, bóp méo vài lời chả quan trọng lắm thành trò cười hoặc cường điệu hóa hẳn lên. Thành thử, anti-fan cứ chê cậu trông như khúc gỗ, lấy đâu ra tư cách ngồi lên ghế Thiên Vương? Áp lực quá đỗi khổng lồ đôi khi làm Điền Viên ngạt thở. Cậu thấy mình như bị đặt dưới kính hiển vi cho cả đám đông nhưng nhúc nhích cứ tử tử, phán xét.

Trong một show thực tế của CDEA, nữ MC cười hỏi, "Tại sao Jamie tự tin đi tham gia Thiên Vương?"

Điền Viên ngẫm nghĩ rồi trả lời, "Tôi cảm thấy cuộc thi Thiên Vương là một cơ hội hiếm có nên tôi tham gia."

Nữ MC chớp lấy ngay, "Cậu muốn nhảy qua trào lưu hiện tại để đạt được cơ hội thành danh ư?"

Điền Viên đáp theo phản xạ, "Tôi muốn thành danh, nhưng tôi không cho rằng mình nhảy qua trào lưu. Cá nhân tôi nhận thấy bản chất của vẻ đẹp nên là hình tượng khỏe khoắn đa dạng hóa, nó không nên bị đóng đinh tại một hình thức cố định nào đó."

Nữ MC cười tươi, "Tôi có thể hiểu cậu đang nhận xét hình tượng của Phạm Triết Tây không khỏe khoắn không?"

Điền Viên lúng túng, "Ý tôi không phải vậy, tôi muốn nói là, vẻ đẹp là đa nguyên hóa."

"Phạm Triết Tây không thể biểu trưng cho thời đại này, ý là vậy đúng không?" Nữ MC chớp mắt, "Nghĩa là thế đúng không?"

Khán giả ngồi xem lập tức xôn xao, mặt Điền Viên đỏ như mào gà, "Không phải... Ý tôi là..."

Nữ MC ngắt lời cậu, đồng dục nói, "Sau đây là thời gian quảng cáo. Sau quảng cáo, chúng ta hãy tiếp tục nghe Jamie khiêu chiến Thiên Vương châu Á Phạm Triết Tây!"

Hôm sau, nhiều bài báo cùng giật tít nghe rất gớm, ví dụ "*Jamie Điền bày tỏ Phạm Triết Tây đã hết thời!*", "*Jamie Điền tuyên bố sẽ chấm dứt thời đại của Phạm Triết Tây!*" v.v... Quả nhiên công chúng rất bất mãn. Nói gì thì nói, Phạm Triết Tây là Thiên Vương đầu tiên đã vượt tầm cả phạm vi châu Á, được coi trọng nhiều năm lắm rồi. Anh ta sở hữu lượng fan trung thành khổng lồ, người châu Á đều quý và tự hào về anh ta, câu nói của Điền Viên khiến họ ghét bỏ.

Khắp các diễn đàn la liệt bình luận ném đá Điền Viên, có người nói Phạm Triết Tây không chỉ tượng trưng cho một trào lưu mà còn là hình ảnh dân tộc, lịch sử có viết thế nào thì sự thực là anh ta đã trở thành sự kiện quan trọng khó lòng vượt qua. Lại có người nữa nói, nếu ai đó coi Phạm Triết Tây không tượng trưng cho một thời đại, thì không thể chứng minh người đó không biết sợ mà chỉ có thể chứng minh người đó không có não. Tựa hồ chỉ trong một thời gian ngắn, từ được tán thưởng ngợi khen, Điền Viên ngập chìm giữa cả biển chửi rủa.

Lý Bạc Nhiên tỏ thái độ hết sức thờ ơ trước việc này thậm chí còn chẳng buồn an ủi đôi ba câu cho Điền Viên bớt suy sụp.

Trong lúc lau dọn nhà cửa, Điền Viên tình cờ phát hiện ngăn kéo Lý Bạc Nhiên cất một chồng đĩa đi diễn xưa giờ của Phạm Triết Tây. Cậu bèn chồn bật đĩa lên xem, sau đó chẳng thể dứt ra được nữa. Khí thế trên sàn diễn của Phạm Triết Tây quả thực rung động và lấy lòng, từng động tác nhỏ nhất nhất mà cũng nhuần nhuyễn, mềm mại khiến anh ta đẹp đến kiêu diễm. Đó mới chỉ là lời tổng kết hạn hẹp mà thôi. Thực gần như anh ta đã thông qua nó để biểu đạt một ý nghĩa gì đó khắc cốt ghi tâm dành cho khán giả. Điền Viên ngồi thu lu đến tận khi xem hết số đĩa còn chẳng thể đứng dậy, cảm giác thất bại lớn lao ập lên đầu cậu. Từ sâu trong tâm khảm, cậu vẫn khát khao đánh bại anh ta, nhất là sau khi gặp mặt, ước muốn này càng rùng rục hơn bao giờ hết, vậy mà cậu phát hiện mình thậm chí còn chẳng đủ tư cách để mà bắt chước. Ngày ngày chờ Lý Bạc Nhiên vắng nhà, cậu đều xem đi xem lại đĩa diễn của Phạm Triết Tây, càng xem càng tự ti, càng xem càng mịt mờ. Cậu tắt di động, rút dây điện thoại nhà Lý Bạc Nhiên, nhốt mình trong nhà.

Cứ thế trầm cảm vài ngày, cậu lại không nhịn được, mở đĩa ra xem, bỗng phát hiện một tờ giấy kẹp lẫn trong số đĩa, trên giấy chỉ ghi: "Một Thiên Vương chân chính có lẽ sẽ sợ thất bại nhưng không bao giờ sợ chính bản thân mình.", bên dưới ký tên Nikon Bạc Nhiên.

Chỉ cảm thấy có gì đó sôi lên trong não cậu, toàn thân như được cổ vũ, mở ra một cánh cửa mới sáng tươi, cậu bật dậy khỏi sàn nhà. Nhắm tới nhắm lui dòng chữ này vài lần, rồi cậu lao đến cặp mình, mở di động, một đồng

tin nhắn báo gọi nhờ rung bàn bật máy cậu. Điền Viên gọi điện thoại cho Jason.

"Ôi trời ơi, Jamie, cậu mà không bật máy khéo tôi phải đi tìm cậu mất!"

"Jason, có chương trình gì mời tôi tham gia không?"

"Yên chí, tôi chối hết rồi, tôi sẽ chọn vài MC có quan hệ tốt với công ty để cho cậu tham gia show họ dẫn."

"Không, tôi muốn tham gia mấy show kia!" Điền Viên cười bảo, "Không sao đâu, tôi sẽ không ăn nói thiếu suy nghĩ."

Jason lặng thinh một hồi, mới nói, "Nếu cậu khẳng định vậy thì tốt quá, không lên ti vi là danh tiếng sụt giảm ngay. Cậu mất tích một tuần, Simon tham gia tận bảy, tám chương trình rồi."

Cúp điện thoại, Điền Viên nâng mảnh giấy trong tay, ngẩng đầu lên đọc. Nhìn từ cửa sổ rọi qua, chiếu lên từng con chữ xinh đẹp của Nikon tựa như dát lên chúng một quầng sáng, còn trong trái tim Điền Viên, chúng vốn đã lấp lánh tỏa sáng. Cần thận gấp lại, cậu cất nó trong ví mình.

Hầu hết các show thực tế đều ưa xếp kịch bản với các nghệ sĩ đang có tranh cãi tại thời điểm bấy giờ, bởi lẽ có chủ đề thì tất có người xem.

Điền Viên vừa xuất hiện chưa lâu, MC đã khéo léo chuyển đề tài sang Phạm Triết Tây, "Trước kia tôi đã đọc khá nhiều bài báo nói cậu cho rằng

Phạm Triết Tây đã hết thời, có lẽ chủ ý của cậu không phải thế, đúng không?"

Điền Viên mỉm cười, "Vâng, tôi chưa bao giờ bác bỏ Phạm Triết Tây, tôi khi ấy chẳng qua chỉ muốn biểu đạt cái đẹp là đa dạng hóa, thời trang cũng là đa dạng hóa." MC cười cười, hiển nhiên đã được Jason "bôi trơn" trước, nhưng chưa chờ MC nói tiếp, Điền Viên đã hùng hồn mà rằng, "Nhưng, đúng là tôi có suy nghĩ này, tôi mong mình có thể tạo ra một làn sóng người mẫu mới khác với Phạm Triết Tây. Nó sẽ không chỉ biểu trưng cho thời trang mà nhiều hơn là biểu trưng cho một quan điểm, biểu trưng chúng ta vẫn đang theo đuổi sự cải biên và tiến bộ. Chúng ta hoài niệm những gì kinh điển nhưng luôn cố gắng để tạo ra những thành quả kinh điển tiếp nối, đây mới là điều đáng giá nhất trong đời người."

Cuộc phỏng vấn lần này của Điền Viên vừa đỉnh chính lại phát ngôn lúc trước, vừa xoa dịu phần nộ đến từ fan của Phạm Triết Tây, đồng thời cũng làm nhiều người đứng ở phe trung lập phải công nhận đã đến lúc thay đổi gu thẩm mỹ đã tồn tại suốt mười năm nay rồi. Hơn nữa khi trả lời, Điền Viên tỏ ra vô cùng điềm đạm, lễ độ chừng mực. Danh tiếng cậu từ đó lại tăng cao như cũ, hình tượng hiện nay của cậu trong lòng người vừa tươi sáng, vừa thông minh lại sáng tạo, càng được ủng hộ hết mực.

Điền Viên trở về nhà từ buổi ghi hình, lại thấy Lý Bạc Nhiên đang nấu cơm, chẳng hề ngẩng lên, chỉ nói một câu ngắn gọn "Về rồi à?"

Cậu không đáp, ôm chầm lấy anh từ sau lưng, úp mặt nơi cổ anh, thầm thì khe khẽ, "Cảm ơn anh."

Tay Lý Bạc Nhiên hơi ngừng rồi lại tiếp tục trộn salad, chỉ có khóe môi anh thấp thoáng ý cười.

Cuộc sống hai người lần nữa quay về tiết tấu cũ, điểm duy nhất khác biệt là Điền Viên ngày càng giống một ngôi sao giải trí hạng A. Không biết vì sao, cậu cực kỳ thích mặc quần áo Lý Bạc Nhiên kể cả là quần áo anh thay để giặt, cậu cũng mặc rồi lượn lờ bên ngoài chán chê, tối mới chịu về giặt.

Hồi đầu Lý Bạc Nhiên còn ngạc nhiên, hỏi tú còn nhiều quần áo thế, mặc không hết, cậu cứ nằng nặc đòi mặc đồ của tôi làm gì, sau đó phát hiện làm nhảm vô ích nên mặc kệ cậu luôn. Có lần ngủ dậy, Điền Viên tiện tay cầm quần áo Lý Bạc Nhiên thay ra, mặc lên người, gồm sơ mi đỏ sọc ca rô, quần bò denim màu chàm, rồi ra phố mua loại cà phê yêu thích cho Lý Bạc Nhiên nhân lúc anh còn ngủ.

Ra huyện quan, Điền Viên chọn cho mình chiếc nhẫn Cartier hình con báo. Lý do chọn nó cũng chỉ vì nó hợp với hình tượng Lý Bạc Nhiên xây dựng cho cậu. Thân nhẫn là hình con báo chuẩn bị nhảy chồm lên, toàn thể chiếc nhẫn chỉ có hai màu đen trắng, kiểu dáng đơn giản mà hết sức độc đáo, sang trọng. Chọn tiếp đôi giày giống hệt đôi của Lý Bạc Nhiên mà mình tự mua, Điền Viên ra phố.

Mỗi một chuyển động, bước đi trong bộ quần áo hiện tại, đều tựa hồ người thấy hương cam thảo của Lý Bạc Nhiên, hương thơm giúp cậu thấy ổn an khôn xiết. Lý Bạc Nhiên chỉ thấp hơn cậu 1cm nên mặc những món đồ này, Điền Viên không thấy có gì khó chịu, ngược lại, còn thoải mái, còn đầy ắp bình yên vô phương diễn tả bằng lời.

Đến quán cà phê, trong khi tạm đỗ xe ở bãi đỗ trước cửa quán, cậu bị fan đi qua vô tình chụp được. Chẳng mấy chốc tấm ảnh đã được đăng tải lên mạng, lập tức dấy lên vô số ủng hộ. Họ đều khen không ngờ Điền Viên là người có gu thẩm mỹ tuyệt vời như thế trong cuộc sống thường ngày. Thế rồi từ kiểu dáng áo cho đến màu sắc quần bò, không loại trừ cả chiếc nhẫn đeo trên bàn tay cầm cà phê của cậu là hiệu gì, cũng được các fan lôi ra nhiệt tình mổ xẻ.

Một số người bĩ bai kiểu ăn mặc này quá ư tầm thường chỉ có fan cuồng nào phăng mới rồi hơi đi tung hô thế thôi. Lập tức có người cười khẩy chỉ rõ, một chiếc nhẫn mã não hình báo Cartier mà Điền Viên đeo cũng đã có giá hai mươi nghìn đô rồi, chưa kể áo sơ mi sọc ca lô kia chính là hàng cao cấp đặt may riêng biệt ở phố Savile Row nước Anh, bởi chỉ ở đó mới may ra các ô vuông đồng đều nhau tuyệt đối trên tay áo và thân áo như thế. Bộ đồ này của Điền Viên là cách ăn mặc xa hoa "ngầm", cách ăn mặc chỉ có ở người có tiền và đẳng cấp.

(Con phố nằm ở trung tâm London với các hiệu may chuyên may mặc cho nhà giàu và tầng lớp quý tộc; được mệnh danh là con phố huyền thoại, biểu tượng cho nghề may mặc truyền thống của London)

Giải trình này tức khắc làm làn sóng bình luận trên mạng càng được thể đặt ra vô số giả thiết. Từ quần áo, nhẫn, cho tới xe Điền Viên, đều được họ tưởng tượng đến trường hợp Điền Viên xuất thân nhà giàu, thậm chí có người tung tin Điền Viên quả thật là công tử nhà giàu, làm người mẫu chẳng qua do hứng khiến các fan nữ càng cuồng nhiệt hơn. Một số lượng lớn người theo phe trung lập hoặc các fan không kiên định của Simon cũng quay sang ủng hộ Điền Viên. Rõ ràng việc này càng làm Điền Viên nổi tiếng hơn bao giờ hết, bật lên làm thí sinh hot nhất, nổi trội nhất, không một thí sinh nào có thể sánh bằng bao gồm cả Simon.

Thỉnh thoảng Điền Viên đọc lời đồn trên mạng cũng thấy khó hiểu, chẳng rõ làm sao mà một đồn mười, mười đồn một trăm thành truyền kỳ. Có lúc cậu đã nghĩ, nếu cậu quả thực giống như trong lời đồn, xuất thân từ gia đình quý tộc cao quý chứ không phải thằng bé quê mùa, phải chăng cậu sẽ đến gần Lý Bạc Nhiên hơn một chút?

Cuộc thi Thiên Vương có cung cấp chỗ ở tại địa điểm tập luyện cho các thí sinh, nhưng cuối tuần nào cậu cũng về nhà Lý Bạc Nhiên ngủ.

Jason sau khi biết chuyện, chỉ nói sâu xa, "Trong giới giải trí, cơ may đến tương đương như đang ngồi trong nòng pháo, có người được một phát bay lên mây, có người thì hóa thành tro bụi." Điền Viên hiểu ý gã, là lúc này cậu phải cực kỳ, cực kỳ cẩn trọng.

Lần nào về nhà cũng trùng lúc Lý Bạc Nhiên đang ngủ, cậu đều rón rén lên giường rồi gí mũi vào cổ anh, hít thật sâu, hương cam thảo dịu nhẹ đọng đầy cả buồng phổi, cậu sẽ cảm thấy thật mãn nguyện, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Cảm giác mãn nguyện này chính là liều thuốc hữu hiệu nhất giúp cậu thả lỏng tại thời điểm đột nhiên bị cả xã hội chú ý từng li từng tí.

Lợi ích của nổi tiếng là ngày càng nhiều người gọi điện cho cậu. Vài ông bầu có đề đạt nguyện vọng làm quản lý cho cậu sau này, cậu đều lịch sự khước từ. Khi xưa ở tháng năm nhọc nhằn nhất, là Jason đã giúp đỡ cậu rất nhiều, cậu chưa từng nghĩ một ngày nào đó mình nổi tiếng rồi sẽ gạt bỏ gã.

Jason tranh thủ nước nổi bèo nổi, bỏ thêm một số 0 sau giá làm đại diện quảng cáo, vậy mà vẫn có tới tấp các doanh nhân tỏ vẻ hứng thú xin được trao đổi thêm, một vài nhà làm phim cũng tìm đến ngỏ ý xếp vai thứ chính cho cậu. Jason từng khuyên cậu nhận mấy bộ phim để làm chiếc cầu

chuyển bờ về sau, bởi thời kỳ hào quang của người mẫu nam rất ngắn ngủi, trường hợp nổi tiếng suốt mười năm của Phạm Triết Tây là hiếm hoi đặc biệt, song, Điền Viên luôn nhớ lời Lý Bạch Nhiên dạy, trước khi học đi, đừng vội học chạy, đừng bán mình quá rẻ mạt, do đó cậu luôn lắc đầu từ chối trước cơ hội tiến vào nghề diễn viên.

Hai tuần sau buổi phát sóng, Thiên Vương rốt cuộc mở vòng bán kết, được chiếu trong khung giờ vàng.

Đang bận chuẩn bị cho vòng bán kết, Điền Viên bất ngờ nhận được điện thoại từ Phí Anh Lệ.

Ngữ khí cô ta trong điện thoại khá thản nhiên, chỉ nói hẹn cậu một bữa. Đối với Điền Viên, cậu hiểu độ nổi tiếng hiện nay của mình có công lớn là nhờ Phí Anh Lệ đã đánh giá cao cậu. Còn đối với cô, Điền Viên rất có tình nghĩa, vả lại bản thân cậu cũng không phải người quá đa nghi. Thế là Điền Viên đã đồng ý hẹn gặp.

Chi có điều, khi cậu gặp Phí Anh Lệ tại quán cà phê nằm trên tầng cao nhất của tòa nhà CDEA, mới phát hiện không chỉ có Phí Anh Lệ mà cả Dương Chấn Vũ cũng góp mặt.

"Ngồi đi!" Dương Chấn Vũ cười nửa miệng, chỉ vào ghế đối diện. Điền Viên thoáng lừng chừng rồi vẫn ngồi xuống. Khác với Phí Anh Lệ, cậu biết giữa Lý Bạch Nhiên và Dương Chấn Vũ vốn dĩ không có quan hệ tốt đẹp với nhau cho lắm, vì vậy, hiển nhiên y cũng bị ném vào phe địch trong suy nghĩ của cậu.

Gậy gậy tàn thuốc giữa kẽ ngón tay, Dương Chấn Vũ mở lời, "Hôm nay chúng tôi gặp cậu là muốn bàn về hợp đồng với CDEA."

"Hợp đồng?" Điền Viên đưa mắt nhìn sang Phí Anh Lệ.

Phí Anh Lệ giải thích, "CDEA chúng tôi rất đề cao tiềm năng phát triển của cậu, cậu có thể cân nhắc xem có hứng thú gia nhập công ty chúng tôi hay không. Còn về đóng phim hay đi diễn, đều có thể từ từ thương lượng."

Điền Viên ngẫm nghĩ giây lát, đáp, "Chị Phí, lần trước tôi từng nói chuyện này với chị rồi, giờ tôi cũng không định đổi ý. Trước mắt tôi chưa có dự định ký hợp đồng lâu dài với nhà nào vì tôi muốn dốc sức ở lĩnh vực thời trang đã."

Phí Anh Lệ hơi trầm tư như thể lựa lời phù hợp, đoạn nói, "Cậu biết đấy, CDEA đã rót không ít tiền vào cuộc thi Thiên Vương, mặc dù quảng cáo bây giờ đang rất hot nhưng chưa đủ bù vào vốn bỏ ra của chúng tôi. Xét trên phương diện công ty, người chiến thắng cuối cùng đều sẽ được kết nạp về công ty mình để đào tạo."

Điền Viên nghe xong, bình tĩnh hỏi lại, "Có phải nếu tôi không đồng ý ký hợp đồng, tôi sẽ không thể chiến thắng ở cuộc thi không?"

Phí Anh Lệ im lặng rồi đáp, "Cũng có khả năng này, nên cậu hãy nghĩ kỹ, ký hợp đồng năm năm với CDEA cũng không có điểm nào bất lợi cho cậu."

"Tôi muốn có xếp hạng tốt tại Thiên Vương nhưng tôi sẽ không bán mình cho giải thưởng, vì như thế giải thưởng sẽ... là vô nghĩa rồi." Nghe thấy Dương Chấn Vũ cười mỉa, cậu vẫn trấn tĩnh, "Tôi có mục tiêu để theo đuổi."

Tôi biết ông chủ Dương và chị Phí có ý tốt, nhưng tôi cũng chỉ đành xin lỗi thôi."

Phí Anh Lệ đặt tách cà phê xuống, khoanh tay hỏi, "Tôi có thể cho cậu hay, người vào đến vòng bán kết này ít nhất 80% đã ký hợp đồng với CDEA. Mục tiêu theo đuổi của cậu là không muốn làm giấy dán tường sản xuất hàng loạt phải không? Nếu là điều này, chúng tôi sẽ đặt ra một kế hoạch phát triển dành riêng cho cậu, đảm bảo cậu hài lòng."

"Không phải..." Điền Viên nhìn Phí Anh Lệ tỏ vẻ cảm kích. Cậu biết cô đã giành quyền lợi lớn nhất có thể trong phạm vi cho phép dành cho cậu rồi. "Mục tiêu theo đuổi của tôi là có thể đứng, đi, đập trên đỉnh cao." Đoạn, cậu khẽ cúi đầu về phía Phí Anh Lệ và Dương Chấn Vũ coi như tạm biệt.

Dương Chấn Vũ nhìn theo bóng cậu, cười lạnh, "Không biết trời cao đất dày là gì. Biết bao nhiêu kẻ còn phải khóc lóc, cầu xin tôi cho họ cơ hội leo cao, nó còn muốn tự thẳng lưng, đứng bước lên."

"Có lẽ vậy mới là bình thường." Phí Anh Lệ có phần mệt mỏi, "Chấn Vũ, nếu chúng ta đã tổ chức cuộc thi này, dùng nó để PR tên tuổi cho CDE A, thì tối thiểu cũng nên có chút công bằng. Người bò lên trên nhiều lắm rồi, họa hoằn mới có một người chịu thẳng lưng bước lên, nghĩa là cuộc đời chúng ta vẫn còn chút niềm vui phải không?"

Dương Chấn Vũ tựa lưng vào ghế, không trả lời, chỉ hút xì gà, khói thuốc bảng lảng chìm lấp cả khuôn mặt y.

Trận bán kết tổ chức vào thứ Sáu, được gọi là "Chiếc hộp Pandora", yêu cầu các người mẫu phải trình diễn ngay tại trường quay.

Trong thông tin cuộc thi cho biết các người mẫu sẽ phải bốc thăm ngẫu nhiên, nghĩ cách trình diễn thương hiệu thời trang mình bốc được ngay tại chỗ. Nhà tổ chức cho hay, họ không cam đoan các người mẫu sẽ bốc được thương hiệu cao cấp, thậm chí còn không cam đoan là sẽ bốc ra thương hiệu phù hợp. Nó không chỉ đòi hỏi thí sinh phải thể hiện khả năng trình diễn mà còn kiểm tra khả năng ứng biến.

Lý Bạch Nhiên vẫn không nhận lời làm giám khảo cho trận này, thậm chí cũng không xuất hiện. Ngạc nhiên thì có Thu Hàn Lâm ngồi tại hàng ghế VIP mà thôi, tuy nhiên hẳn không lộ biểu cảm gì khác lạ, tựa như chỉ là một khán giả đến xem diễn.

Điền Viên lại lên sân khấu, quan sát thí sinh đứng quanh mình, hít sâu một hơi. Cậu mãi miết phóng mắt xuống sân khấu mà vẫn mãi không tìm thấy Lý Bạch Nhiên, khó tránh khỏi thất vọng. Thu Hàn Lâm dù đã lấy lại tinh thần, nhưng trông thấy ánh mắt tàng lơ của Điền Viên, hẳn vẫn bất giác siết chặt nắm đấm.

Simon vẫn chả thay đổi, quảng cho cậu cái nhìn khinh thường, cậu vờ như không thấy.

Các thí sinh dàn hàng ngang, đèn sân khấu lần lượt chiếu sáng từng người, ngay sau đó sân khấu tối sầm đi. Tiếp theo, đèn chiếu lộn xộn, nơi chính giữa sân khấu từ từ nhô lên một cái bàn tròn, trên bàn đặt một quả cầu thủy tinh hình bầu dục hở miệng, từ ngoài nhìn vào có thể thấy rất nhiều quả bóng tròn với các màu sắc khác nhau.

Nữ MC giơ một loạt con số đang cầm lên, thuyết minh thể lệ, "Mọi người thấy đấy, đây là những quả bóng màu chúng tôi đã chuẩn bị để bốc thăm,

trong mỗi quả bóng chứa một con số. Sau đó mọi người có thể đối chiếu con số ấy với các số tôi cầm trong tay đây, nó sẽ ra thương hiệu thời trang mà các thí sinh của chúng ta cần phải trình diễn."

Bí đao tiếp tục, "Bắt đầu đếm ngược, xin mời mười lăm vị người mẫu lên sân khấu bốc bóng của mình."

Vị trí của Điền Viên là bên tay phải nữ MC, lúc bước ra, cậu tình cờ trông thấy Simon cũng đang bước về đằng trước. Tâm mắt nó lạnh lùng lướt qua cậu, lông mày nhướn cao lộ vẻ khiêu khích. Điền Viên hơi khựng lại, rồi lại bước lên. Simon nhắc chân, vừa vịn giành bước trước cậu. Hai người họ hơi nấn ná thành thử chỉ còn hai người là chưa chọn bóng, vậy mà trong quả cầu thủy tinh còn tận ba quả bóng.

Simon đi ra chọn một quả, Điền Viên cũng chọn một quả.

"Mời các bạn mở quả bóng mình đã chọn ra!"

Các người mẫu đối từ đủ các quốc gia châu Á đều mở quả bóng của mình, bí đao đến trước mặt người mẫu Thái Lan Jan số báo danh 1, hô lớn, "Chúc mừng Jan, thương hiệu trình diễn của cậu ấy là Yves Saint Laurent!" Trên màn hình lớn lập tức hiện ra logo tinh xảo của YSL cùng lịch sử hình thành, phát triển của nó.

Của Simon là Hugo Boss - thương hiệu hướng đến nhóm khách hàng là các quý ông quyền lực, trang phục của họ nổi tiếng nhờ kiểu cách lịch lãm, đài hoàng. Trình diễn thương hiệu này gần như mang nghĩa phá vỡ hình tượng kiêu diễm ban đầu của Simon.

Đến lượt mở tên thương hiệu của Điền Viên, bí đao nhìn cậu bằng ánh mắt quái đản, "Vậy còn á quân vòng trước của chúng ta sẽ diễn thương hiệu gì đây, hãy để chúng tôi cùng xem nào!"

Nữ MC cố tình làm động tác thật chậm chạp, mở trang giấy theo con số tương ứng đang cầm ra.

Thương hiệu cần trình diễn của Điền Viên không ngờ là GIRDEAR của Đài Loan chuyên về thời trang phái nữ, toàn trường quay cùng ồ lên.

Vẻ bề ngoài lẫn ảnh chân dung đã đăng của Điền Viên đều cho thấy cậu theo phong cách mạnh mẽ, đẹp trai, không ngờ lại phải trình diễn một thương hiệu dành cho nữ giới, độ khó quả thực khỏi phải bàn.

Nhiều người nhìn Điền Viên tỏ ý chia buồn cậu quá xui xẻo.

Giới thiệu trọn một vòng, bí đao mới ra vẻ bí mật, "Được rồi, chắc mọi người đều lấy làm lạ vì sao trong quả cầu thủy tinh vẫn còn một quả bóng... Đó là vì chúng ta có một vị khách mời đặc biệt cùng đến trình diễn với mười lăm vị người mẫu triển vọng của chúng ta!" Ông ta cao giọng, vẻ mặt kích động, "Xin mời Thiên Vương giới thời trang châu Á của chúng ta - người mẫu hàng đầu Phạm Triết Tây - xuất hiện!!!"

Khán giả nháo nhác hết cả lên, bầu không khí từ trong ra ngoài tựa hồ đều nóng sốt. Cả trường quay được tả như một ấm nước đun sôi sùng sục quả thực cũng không ngoa.

Phạm Triết Tây bước ra sân khấu với bộ quần áo đặt may cao cấp, từ trên xuống dưới đều là một cây đen, hoàn toàn không cần phụ kiện thêm thắt.

Anh ta tạo vài dáng trình diễn, làn da nhợt nhạt mang vẻ đẹp đầy bệnh trạng, cơ thể thon gầy nhưng khí thế bức người. Không cần nói nửa chữ, song mọi thần thái, mi mày anh ta đều đang tuyên bố: *Ta là đấng vương giả*.

Tất cả người mẫu đứng trên sân khấu trong đó có Điền Viên đều cảm nhận được áp lực khổng lồ dội đến. Phạm Triết Tây hệt như một vật thể phát sáng quá chói lòa, che mờ bất kể ai khác.

Ngón tay mảnh khảnh tái nhợt của anh ta cầm quả bóng cuối cùng, mở ra, rồi chẳng buồn nhìn, anh ta trao luôn nó cho bí đao. Hành động không lời này chứng tỏ Phạm Triết Tây cực tự tin mình có thể trình diễn thành công mọi trang phục.

"Trang phục dạ hội Chanel... Chanel luôn bị nhái, nhưng chưa bao giờ bị vượt qua!"

Khán giả lại lao nhao, không ngờ Phạm Triết Tây sẽ diễn trang phục dạ hội. Nghĩ cảnh một người đàn ông mỹ lệ sẽ diễn bộ đồ dạ hội xa hoa, phần đông các khán giả đang có mặt đều yêu quý Phạm Triết Tây chẳng hẹn mà cùng cảm thấy nghẹt thở.

Lượt truy cập trung bình trên trang chủ lại quá năm triệu lượt một ngày, thậm chí có lúc sập cả máy chủ của CDEA. Một cư dân mạng đặt câu hỏi, chẳng phải cuộc thi biến thành trận đấu giữa Phạm Triết Tây và Điền Viên rồi hay sao?

Dễ dàng nhận thấy, Simon chỉ là một bản sao xuất sắc của Phạm Triết Tây, hơn nữa chỉ có Phạm Triết Tây và Điền Viên phải trình diễn trang phục nữ.

Bình luận này nhanh chóng bị các fan cuồng đẩy trôi tít tận trang nào trang nào, nhưng nó cũng là suy nghĩ của vô số người xem. Thu Hàn Lâm nhìn Phạm Triết Tây vừa lên sân khấu đã trở thành tiêu điểm chú ý, liền nhíu mày. Sự hiện diện của Phạm Triết Tây, có lẽ sẽ càng góp phần biến Điền Viên ngày hôm nay thành một trò hề mới.

"Thằng nhà quê ếch ngồi đáy giếng." Thu Hàn Lâm không rõ cảm xúc trong lòng mình là giận Điền Viên, hay là khinh bỉ, hay là thương hại, hay là bất kỳ điều gì khác nữa. Hắn đã biết trước Phạm Triết Tây sẽ ra mặt làm gì đó, chỉ là hắn không nghĩ anh ta lại đích thân xuất hiện để giật phần thắng.

Simon nhìn Điền Viên bằng ánh mắt muôn vàn phức tạp. Nó đã được CDEA chỉ định làm quán quân lần này, nên giờ có cảm giác mình bị Dương Chấn Vũ chơi xỏ. Hàng nhái, dầu có xuất sắc đến mấy cũng chẳng đáng nổi một xu trước mặt hàng xịn, vì thế tâm trạng Simon hiện giờ rối như mớ bông bong, đầu đó trong thâm tâm nó hy vọng Điền Viên đừng bị Phạm Triết Tây dìm quá mức.

Thực chất, có thể xem như Phạm Triết Tây đã chiến thắng phân nửa. Trang phục nữ, Chanel, chúng dường như đều sinh ra để vừa khít với anh ta, còn GIRDEAR Đài Loan mà Điền Viên chọn phải thì... Simon không tin vào xác suất lựa chọn ngẫu nhiên, mọi đạo cụ sân khấu đều có thể giở trò, vô số cảnh quay tuyệt luân của các ngôi sao phần nhiều cũng đã diễn tập từ trước, giả dối đến không thể giả dối hơn.

Bản thân nó cũng không biết mình phải diễn Hugo Boss, nhưng đề thi này dẫu trái ngược với hình tượng nó xây dựng thì vẫn chưa hẳn bế tắc hoàn toàn. Nói cách khác, đây còn là lựa chọn để bản thân nó khuấy động cao

trào nhất, Simon đoán CDEA đã tuyển lựa căn kẽ rồi mới quyết như vậy. Trái lại, đề GIRDEAR của Điền Viên kỳ thực mới thuộc độ khó cao.

Điền Viên hít sâu một hơi. Từ lúc gặp mặt nói chuyện với Phí Anh Lệ và Dương Chấn Vũ, cậu đã lường trước tình cảnh này. CDEA luôn chỉ nâng đỡ cho những ai có thể mang lại lợi ích cho họ mà thôi, cậu tin số liệu họ đưa ra hoàn toàn chính xác: 80% thí sinh vào đến vòng này đều đã ký hợp đồng với họ. Còn cậu, có lẽ sẽ bị đào thải. Không phải cậu không biết trân trọng cơ hội, chỉ do cậu cảm thấy vững lòng. Mỗi khi xuyên qua ánh đèn rực rỡ, xuyên qua đám đông náo nhiệt, bắt gặp ánh mắt của Lý Bạch Nhiên, cậu cho rằng thật đáng giá.

Nhạc nền nổi lên, trên sân diễn là Phạm Triết Tây mặc bộ trang phục dạ hội màu đen giản dị của Chanel với phong cách cổ điển độc đáo, mà gần như chỉ bằng vẻ đẹp bản thân, anh ta đã có thể truyền bá cho tất cả mọi người nguyên nhân Chanel lớn mạnh đến thế. Bởi lẽ về mặt cá tính, sự thành công của Chanel nằm ở áp dụng thiết kế giản dị của đồ nam lên đồ nữ, thoát khỏi khuôn mẫu rườm rà, gò bó bấy lâu và tôn vinh khái niệm vẻ đẹp trung tính của nữ giới.

Phạm Triết Tây đề lại không khí huyền ảo của trường quay bằng màn trình diễn trầm lặng, thanh nhã của mình, mở màn cho cuộc thi.

Đa số thí sinh đều phải chịu áp lực nặng nề. Họ tham gia Thiên Vương cốt là muốn vượt qua Phạm Triết Tây, mà nay họ vỡ vạc, có lẽ, cả đời họ cũng khó lòng vượt qua vị Thiên Vương châu Á này.

Thường thường thì màn ngoạn mục nhất sẽ được để dành đến cuối chương trình, nhưng đạo diễn của Thiên Vương đã dùng trình tự trái ngược.

Đấng vương giả Phạm Triết Tây hiện thân, khiến khán giả bần thần, phấp phỏng.

Quán quân vòng loại Simon được đặt biệt danh là Tiểu Triết Tây, liệu có thể diễn tốt đề Hugo Boss không?

Jamie Điền cũng phải trình diễn trang phục dành cho nữ, cậu sẽ thể hiện đề mình ra sao?

Toàn bộ khán giả đều thấp thỏm chờ mong màn biểu diễn của hai thí sinh này, nhưng hai đề của họ là hai đề gần cuối, trong đó thứ tự của Điền Viên là cuối cùng trong số các thí sinh, vậy đã đủ điều kiện giữ chân khán giả ở lại xem trọn chương trình.

Lại nói, vào được đến vòng bán kết cũng đều là thí sinh ưu tú cả, ai cũng hoàn thành phần thi của mình một cách xuất sắc, đến cả Phí Anh Lệ hôm nay cũng không ngớt lời ngợi khen.

Dấy lên cao trào đầu tiên trên sân khấu chính là Simon. Nó mặc vest hai lớp, cổ dựng đặc trưng của Hugo Boss, lịch thiệp và đường hoàng, gương mặt trang điểm kiểu khói, tay cầm một chiếc ô đen, chuôi gỗ, bước ra từ sương khói, hết như một quý ngài ma quỷ dạo bước trên đường phố London, biểu cảm lạnh lùng, tầm mắt chuyển động như đang tìm kiếm con mồi tiếp theo.

Bí đao đứng bên cảm thán, "Lần đầu tiên trong đời tôi thấy một người mặc Hugo Boss lại mang hơi hướng Prada."

Màn trình diễn chưa đầy năm phút đồng hồ mà Simon nhận được tận ba lần vỗ tay, cho đến khi lui vào trong cánh gà, đèn sân khấu vẫn còn nấn ná trên người nó độ mười giây nữa.

Đến lượt thí sinh tiếp theo lên diễn, khán giả có mặt vẫn cảm thấy quyến rũ chưa nổi thôi xem.

Họ đợi chờ đợt cao trào tiếp theo, tức phần thi của Điền Viên. Diễn đồ nữ của GIRDEAR, kể cả thất bại, thì cũng đáng giá để xem.

Sau quãng thời gian đợi chờ lâu dài, rốt cuộc MC cũng giới thiệu, "Sau đây là thí sinh cuối cùng, á quân vòng loại của chúng ta: Jamie! Phần thi của cậu ấy là trang phục nữ giới của thương hiệu GIRDEAR Đài Loan."

Chương 13

Trong ánh đèn không ngừng lay động trên sân khấu, khán giả đều lâm vào trạng thái hồi hộp tột đỉnh, nhất thời toàn trường quay trở nên lặng phắc như tờ.

Vừa đặt bước chân đầu tiên ra sân khấu, ánh đèn liền chiếu xuống Điền Viên, sáng bừng bộ quần áo cậu mặc.

Bí đao nổi tiếng với khả năng pha trò của mình mà cũng nhất thời á khẩu.

Điền Viên đã dỡ lê từng món đồ của trang phục GIRDEAR ra. Thân trên là áo viền đăng ten cao cổ màu đen, cậu xé toạc tay áo làm nơi đó rủ tua rua lên nước da màu mật và đường cong cánh tay đẹp mắt, khỏe khoắn.

Thân dưới là áo viền đăng ten màu kem dáng dài, cậu cũng xé tay áo đi, buộc quanh người mình theo chiều ngược lại khiến nó trở thành một bộ váy dài xẻ tà.

Đồng thời Điền Viên cũng xé rất nhiều dải viền đăng ten to to nhỏ nhỏ trên đồ GIRDEAR rồi đeo lên cổ mình làm vòng. Cách thể hiện này gần như thay đổi hình ảnh của GIRDEAR song thấm nhuần chất bohemian, còn tái hiện được sự ưa chuộng đến mức cố chấp của người châu Á dành cho đăng ten. Mái tóc ngắn của cậu hơi rối bù, từng động tác đều dẻo dai giống hết một chú báo dè chừng trong thành phố, vừa có vẻ khinh miệt cũng vừa uể oải, vậy mà vẫn toát vẻ oai phong mạnh mẽ.

Simon sốc trước màn trình diễn của cậu. Giờ thì nó mới hiểu làm sao bản thân lại đi chú ý đến một Điền Viên rất đổi nhạt nhòa thường ngày, chính là vì khi đứng dưới ánh đèn, cậu sẽ lột xác thành một vị vua nắm giữ toàn cục diện trong lòng bàn tay khiến tất cả mọi người đều phải ngạt thở. Dáng vẻ bình thường của cậu còn làm họ cảm thấy đó chẳng qua là tầm mặt nạ che giấu bộ mặt thật, hết thấy cũng chỉ vì để cậu biến hóa chớp nhoáng trên sân khấu, mang đến sự kinh ngạc khó tin.

Dưới ánh đèn là Vương quốc của cậu, tại nơi đây, cậu bảo vệ Vương vị của mình chặt chẽ.

Từng cử chỉ, nét mặt cậu đều không có điểm nào dị lạ nhưng cuốn hút mọi tầm mắt, không ai có thể dời mắt khỏi cậu, chỉ biết đuổi theo nhất cử nhất

động của cậu trong vô thức.

Điền Viên bước lên, cầm micro điện đeo bên tai, hỏi, "Tôi có thể xin hai phút nhạc không?"

Bí đao nhìn về phía đạo diễn, đạo diễn trường quay lập tức kích động ra hiệu đồng ý với ông ta.

"Hai phút nhạc?"

"Somewhere over the rainbow."

"Vậy cậu sẽ dùng hai phút nhạc này làm gì?" Nữ MC cười ta, "Cậu muốn nhảy điệu Latin một mình chẳng?"

"Không, nên tôi muốn mời một bạn nhảy nữa."

Nữ MC hơi nhướn mày, cười cười không nói.

Điền Viên nói xin lỗi khe khẽ, đoạn bước đến trước ban giám khảo, đưa tay cho Phí Anh Lệ, "Có thể mời chị nhảy một điệu không?"

Khán giả ồ lên ngạc nhiên, ai cũng tưởng cậu sẽ mời nữ MC làm bạn nhảy.

Phí Anh Lệ vẫn ngoáy cây bút chì trong tay, ánh mắt sắc sảo, thâm sâu xoáy thẳng vào cậu, không đồng ý cũng không khước từ.

Điền Viên khiêm nhường nói, "Tôi có thể nhảy bước nữ."

Cậu nói hết sức rõ ràng làm các khán giả hứng thú hẳn lên, ngay cả Phí Anh Lệ cũng không giấu nổi vẻ hứng khởi trong đáy mắt.

Cô ta quyết định đứng dậy, lên sân khấu.

Toàn trường quay ồn ào, ầm ĩ hơn cả lúc Phạm Triết Tây xuất hiện.

Phí Anh Lệ vẫn diện bộ suit đen đặt may cao cấp phong cách trung tính, còn Điền Viên là bộ đồ GIRDEAR đã qua chỉnh sửa rất mực đặc sắc. Khán giả lúc này đã nhận ra bộ đồ sửa của cậu quả thực giống váy dạ hội xẻ tà của dân Latin, thậm chí qua những động tác chuyển động của cậu, họ có thể thấy cả quần lót màu đen của cậu nữa.

Nhạc nền nổi lên, Phí Anh Lệ quả nhiên không phụ lòng công chúng, bước nam điệu Latin mà cô nhảy cực kỳ tiêu sái, cùng bước nữ vô cùng thành thạo của Điền Viên, hai người phối hợp ăn ý với nhau như thể là cặp bạn nhảy lâu năm rồi vậy.

Dường như tới tận giờ phút này, rất nhiều khán giả mới biết Nữ hoàng độc miệng, chua cay này cũng là một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp. Cô phóng khoáng mà quyến rũ, thể hiện vẻ đẹp đờ nam của nữ giới đạt mức độ hoàn mỹ. Bên cạnh đó, bước nữ của Điền Viên vẫn mang dáng dấp mạnh mẽ của phái mạnh, tiết tấu thiên nhiên trong điệu nhảy người Latin làm cậu chẳng hề eò lả chút nào đâu cho cậu có đang nhảy bước nữ đi chẳng nữa.

Thời gian hai phút trôi qua thật nhanh, nhưng đã đủ phô bày màn ngoạn mục nhất của họ.

Bí đao bùi ngùi xúc động, "Dù kết quả có thế nào, nhưng đây có lẽ là một trong số những màn biểu diễn đáng nhớ nhất trong nghề của tôi." Ông ta cao giọng, "Một bước lùi ngược dòng hoàn hảo, Jamie Điền đã dùng cách thức trùu tượng đẹp nhất, sáng tạo nhất để thể hiện trang phục của GIRDEAR!"

Dưới khán đài vang lên tiếng vỗ tay rộn rã tựa sấm nổ, ai cũng công nhận đây chính là màn biểu diễn tuyệt vời nhất của cuộc thi. Thu Hàn Lâm ngồi khoanh tay, nay bất giác buông lỏng. Điền Viên trên sân khấu kia rực rỡ quá, chói mắt quá, hẳn không sao đồng nhất cậu bây giờ với hình ảnh quê mùa trước kia làm một được nữa. Bài trình diễn kiệt xuất của cậu tựa thanh kiếm xuyên thẳng qua tim hẳn. E rằng Thu Hàn Lâm hãy còn vướng mắc mãi với chuyện Điền Viên không còn thích mình. Hẳn coi đấy là cậu dốt, cậu không biết thân biết phận, nhưng cậu của ngày hôm nay sáng chói biết mấy, phải đến khoảnh khắc này hẳn mới hiểu mình đã đánh mất điều gì. Một cái nháy mắt ngăn ngủi vậy thôi, hẳn không còn rõ mình đang ghen tuông hay đang ân hận.

Song song lúc này, trong phòng phát sóng, Phạm Triết Tây xem trọn vẹn chương trình chẳng một lần chớp mắt. Dương Chấn Vũ đứng sau thở dài một hơi, "Khá khen thay Nikon, quả là một bậc thầy thời trang, không chỉ sở hữu con mắt tinh tường mà còn biết cách áp dụng ý tưởng riêng lên một thẳng nhóc bỏ đi do mình tìm được, để rồi giúp nó tỏa sáng."

Phạm Triết Tây đứng lên, lạnh lùng gọi trợ lý của mình "Đi thôi."

Chờ anh ta đi ra ngoài, Trần Hương Minh mới cau chặt mày, "Dương, chúng ta bắt tay để đôi bên có lợi, anh việc gì phải kích động Triết Tây? Nguồn cấp vốn mà đổ bể sẽ ảnh hưởng đến vận mệnh của Sect, mà át chủ

bài của Sect chính là Triết Tây, chắc anh cũng không mong tài sản của mình đổ sông đổ bể chứ?"

Dương Chấn Vũ mân mê hàng râu của mình, "Thì chính bởi vậy, tôi mới phải dặn cậu ta nên nỗ lực."

Trần Hưởng Minh lạnh lùng nói, "Yên tâm, tôi tin Triết Tây sẽ thuyết phục được Nikon."

Sau khi thống kê kết quả, ngôi vị quán quân được trao cho khách mời Phạm Triết Tây mang tính chất xã giao, Simon kém điểm chút đỉnh, làm á quân, còn quý quân giải ba thì vẫn dành là Điền Viên sau Simon thôi.

Simon ma mị, Điền Viên ngẫu hứng, và Phạm Triết Tây tao nhã... Mọi khán giả tại trường quay cảm thấy lần này đến xem quả thật không uổng.

Sau khi phát sóng cuộc thi, chủ đề Thiên Vương càng được đưa ra thảo luận râm ran, nhiệt liệt, nhất là phần thi cuối cùng của Điền Viên làm người xem hào hứng cực độ.

Phí Anh Lệ đọc hết số tạp chí trong tay, đoạn dừng mắt tại ảnh chụp Điền Viên trên trang bìa. Từ sau khi làm sạm da, Phí Anh Lệ phải khen Điền Viên như thế biến thành người khác, màu da mật ong khắc họa đường nét khuôn mặt cậu thêm rõ ràng như được chạm trổ, nhất là đôi mắt, mơ màng khó lòng tả xiết, vừa uể oải, vừa gợi cảm.

Cô đang cầm kế hoạch đề xuất. Mọi thứ tự đã được quyết định. Trận cuối cùng sẽ mang tên là "Đêm việt quất".

(Tên một bộ phim của đạo diễn Vương Gia Vệ sản xuất năm 2007, từng dự thi tại Liên hoan phim Cannes, kể về cuộc hành trình khám phá tâm hồn của một cô gái trẻ khi đi dọc theo nước Mỹ để tìm kiếm câu trả lời cho những câu hỏi về tình yêu đích thực của mình)

Lấy cảm hứng từ câu thoại kinh điển trong phim: *Băng qua con đường không khó, chủ yếu là có ai đang chờ bạn nơi đầu đường hay không*. Người giành giải quán quân để đứng nơi đầu đường sẽ nhận được sự chú ý từ công chúng. Người ấy sẽ là mục tiêu cho người người, nhà nhà nhìn đến, là Thiên Vương thế hệ mới được sinh ra của châu Á. Chờ đợi, chọn lựa, lãng mạn nửa mê ly nửa buồn bã, chính là tất cả những gì "*Đêm việt quất*" muốn biểu đạt.

Thế nhưng sự chờ đợi đấy đã được chốt hạ từ trước khi cuộc thi diễn ra rồi, Simon sẽ là giải nhất, giải nhì là thí sinh Jan đến từ Thái Lan luôn luôn quy củ, và giải ba cuối cùng sẽ thuộc về một thí sinh người Nhật Bản. Còn Điền Viên, cậu sẽ bại trận trong đêm của những trái việt quất. Cảnh tượng bị đào thải bất ngờ của cậu sẽ là cao trào mãnh liệt nhất cho bữa tiệc, sau khi bị rút kiệt giá trị lợi dụng, cậu sẽ bị loại bỏ không tiếc thương.

CDEA đã chuẩn bị sẵn sàng cho sự "bất ngờ" này, mọi phương tiện truyền thông liên quan bắt đầu đăng tin tiêu cực về cậu. Một số bình luận viên thời trang cho rằng phần trình diễn của cậu chỉ là hào nhoáng phù phiếm. Một số chuyên mục báo thì lộ tin Điền Viên mắc bệnh "sao", thường xuyên từ chối trả lời câu hỏi của MC, coi thường fan v.v...

Phí Anh Lệ biết đây mới chỉ là bắt đầu, sớm muộn gì CDEA cũng sẽ tung quả bom nguyên tử giấu trong tay mình ra, nổ tan nát toàn bộ thanh danh của cậu ngay trước đêm chung kết, sau đó đường đường chính chính đá cậu ra rìa. Cô đọc kỹ lại bản kế hoạch lần nữa. Bình sinh cô đã ký không ít

những bản kế hoạch tương tự, chỉ có lúc này là lần đầu tiên thấy khó mà hạ bút nhường vậy. Cô cũng không biết tại sao, bởi lẽ cô đâu phải là người nhân từ? Nhưng mà, Điền Viên đã làm cô xúc động rất nhiều, có thể là vì thế giới bên ngoài sọt rác kia của cậu, có thể là vì một khúc *Somewhere over the rainbow...* Cô buộc phải thừa nhận, Điền Viên đã rung động được trái tim đã bị bao phủ bởi lớp chai sạn rất dày của cô.

Suy xét gần nửa buổi, rốt cuộc cô cũng ký tên mình lên bản kế hoạch. Chẳng qua ký xong, phảng phất như cô lại nghe thấy tiếng cậu: "Không, ý tôi là chị tiếp xúc quá nhiều với rác nên mất lòng tin vào thế giới bên ngoài sọt rác rồi". Hít sâu một hơi, cô gạch gạch ba con chữ kia đi rồi nhét nó xuống dưới các giấy tờ khác. Thế giới bên ngoài sọt rác... Cô cười khổ. Chỉ sợ mình đã rơi vào sọt rác mất rồi, làm sao còn khả năng nhìn thấy thế giới bên ngoài nữa đây?

Cô bỗng thấy muộn phiền hết sức, bèn rút bản kế hoạch kia cầm đi cùng chìa khóa của mình, sau đó lái xe rời khỏi CDEA, tình cờ trông thấy xe Dương Chấn Vũ lái nhanh qua xe mình. Dầu chỉ là thoáng qua, nhưng cũng đủ để cô nhìn thấy cả ngôi sao mới nổi đang ngồi trong xe đó. Cô minh tinh này gần đây rất được CDEA nâng đỡ, CDEA còn đặt sản xuất cả một bộ phim truyền hình đang quay dành riêng cho cô nàng. Phí Anh Lệ cảm thấy cô nàng cũng tiềm năng bình thường thôi, vẫn mãi thắc mắc làm sao đạo diễn nhà mình coi trọng cô nàng đến thế, giờ thì tìm được nguyên nhân rồi.

Nhìn cảnh người đàn ông năm xưa hùng hồn tuyên bố sẽ thu phục giang sơn vì mình nay thay hết cô gái này đến người phụ nữ khác, hỏi có đau lòng không ư? Phí Anh Lệ nghĩ tim mình đã sớm chết lặng, chết từ khi y nói với cô rằng, hà có gì phải tay không nắm giữ giang sơn, y có thể thay phụ nữ, y cũng không bận tâm cô thay đàn ông, mọi người đều đã trưởng thành, hứng lên thì vui vẻ một dịp cũng là một loại nhu cầu. Kể từ đó, Phí

Anh Lệ cũng thay đàn ông như thay áo, mà toàn là các sao nam. Thay càng nhiều, cô càng khó ưa đàn ông trong giới giải trí để rồi càng cay nghiệt hơn, thành thử vô số người gọi cô là "Bà hoàng độc miệng". Nhưng kể cả như vậy thì, họ vẫn là những con sóng, sóng sau vẫn đè sóng trước, xô về phía cô, vì cô đâu chỉ là "Bà hoàng độc miệng", cô còn là Nữ hoàng của CDEA.

Phí Anh Lệ hít sâu một hơi, thầm nghĩ cũng tốt đấy chứ. Cô là Nữ hoàng của CDEA, không gì quan trọng với cô hơn CDEA kể cả là thanh xuân, kể cả là lý tưởng cô đã trút ra để đánh đổi. Cô quyết định sau khi trở về sẽ ký bản kế hoạch nọ. Xe cô lái đến quán bar quen, ở đây có gian phòng cô đã thuê dài hạn thường dùng để thết đãi bạn bè, đối tác, thỉnh thoảng cũng sẽ đến uống rượu một mình, tận hưởng sự yên ắng giữa chốn náo nhiệt.

Đại Sơn mang loại rượu ưa thích vào cho cô, Phí Anh Lệ hào phóng đặt tờ tiền giá trị lớn vào khay anh chàng.

"Chị còn cần gì không?" Đại Sơn hỏi đầy ẩn ý.

Phí Anh Lệ hiểu anh chàng đang hỏi cô cần gọi nữ tiếp viên vào không. Khoảng hai năm trở lại đây, có lúc nhàm chán thì Phí Anh Lệ cũng sẽ chơi đùa với phụ nữ, chỉ có điều chuyện này hơi sốc. Phí Anh Lệ kiêu kỳ cũng không dám để ai biết, do đó cô không dám chơi đùa với sao nữ của CDEA mà chỉ gọi mấy khuôn mặt mới mới ở chỗ Đại Sơn mà thôi.

Thực chất, Đại Sơn là một tú ông trong giới này. Không ít diễn viên hoặc người mẫu ít tiếng tăm nếu kẹt quá đều nhờ anh chàng làm mối, giới thiệu cho đại gia nào đó, bán mấy buổi tối. Nếu giá tốt, Đại Sơn cũng không ngại bán cả mình.

Đó là lý do lúc mới gặp, Phí Anh Lệ khinh thường Điền Viên hết sức. Hiềm nỗi sau khi biết Điền Viên thậm chí không hay biết gì việc Đại Sơn làm tú ông, cô lại nao nao khó tả. Cô vẫn luôn thắc mắc, rốt cuộc vì nguyên cớ nào mới khiến Đại Sơn luôn cố gìn giữ hình tượng trong sạch trước mặt cậu ta?

Giờ đây tựa hồ cô đã hiểu lảng máng. Con người, đôi khi luôn muốn gìn giữ lại một hình ảnh trong sạch về mình, đặc biệt là trước mặt người luôn tin rằng bạn rất trong sạch.

Uống cạn ly rượu, Phí Anh Lệ châm cho mình một điếu More, đoạn ngửa đầu lên ghế.

"Anh không thể làm vậy, Triết Tây."

"Nicon, nếu anh không làm vậy, em sẽ tiêu, Sect cũng thế là hết. Lẽ nào anh đưa em lên cao là để đến một ngày đẩy em xuống vực, tan xương nát thịt hay sao?"

"Triết Tây, Điền Viên không phải của mình anh. Cậu ấy có cuộc đời của mình, cậu ấy có tiền đồ của mình!"

"Em sẽ đền bù mà, Nicon, dù anh không làm vậy, cậu ta cũng không thắng được đâu. Anh hiểu rõ hơn em, cậu ta sẽ thua càng thảm hại hơn mà thôi!"

Phí Anh Lệ phát hiện Đại Sơn đi ra đã quên đóng cửa.

Cô đứng dậy, mở cửa, bên ngoài là hai người áo quần xốc xếch. Phạm Triết Tây quỳ dưới đất ôm chân Lý Bạc Nhiên, vùi vào chân anh tựa một đứa trẻ.

Lý Bạc Nhiên thấy cô, hình như khá hoảng hốt.

Cô tựa vào cửa, hút một hơi thuốc, "Nicon, cậu ấy nói thật đấy. Anh tìm dịp nào khuyên Điền Viên tự rút lui đi, nếu không cậu ta chỉ có nước thua càng thảm."

Lý Bạc Nhiên yên lặng một lát, "Trước kia anh rời Sect, bởi vì Sect là tấm lòng anh muốn bảo vệ em, không để em bị tổn thương. Xưa kia anh không muốn em bị tổn thương, thì bây giờ anh cũng không muốn Điền Viên bị tổn thương, anh rất tiếc vì chuyện này... anh không giúp gì được." Nói rồi, anh gạt tay Phạm Triết Tây, bỏ đi nhanh chóng. Phí Anh Lệ nhìn thấy tay áo khoác màu đen của anh phất gió rất cao, đủ tưởng tượng ra bước chân của anh vội vã đến mức nào.

Phạm Triết Tây vẫn đang quỳ dưới đất. Tầng ba quán hầu như đều là buồng dành cho khách VIP, nhưng cũng không đảm bảo sẽ không có ai thấy cảnh anh ta quỳ.

Rất nhiều người tưởng CDEA là của Dương Chấn Vũ, sự thật người giữ nhiều cổ phần công ty nhất chính là Phí Anh Lệ năm xưa bỏ hết vốn liếng để thành lập nên nó. Nhưng Phí Anh Lệ biết đã từ rất lâu rồi, Dương Chấn Vũ sớm có dự định thoát khỏi tầm mắt cô để tự dựng nghiệp, dốc hết tài sản cho Sect, cũng tương đương là dốc hết cho Phạm Triết Tây.

Im lìm một chốc, cô mới bước lên kéo Phạm Triết Tây dậy, "Đứng lên nào, kéo bị ai thấy, không hợp với địa vị Thiên Vương của cậu chút nào."

Phạm Triết Tây đứng lên, đi theo cô vào buồng, sau đó xốc nhẹ vạt áo khoác, đành đương ngồi xuống đối diện cô, chẳng thể nhìn ra ban nãy anh ta còn kích động không đứng nổi, phải quỳ gối van xin một người. Anh ta ngồi trên ghế thoải mái là thế, Phí Anh Lệ công nhận, bản thân Phạm Triết Tây đã là một món đồ xa xỉ chỉ dùng để ngắm nghía, thưởng thức, anh ta đẹp tuyệt vời mà không khuyết thiếu phong cách, không cần tạo dáng cầu kỳ mà chụp từ mọi góc độ vẫn đẹp. Đây không chỉ là kết quả tập luyện nhiều năm, Phí Anh Lệ hiểu rõ, nó còn là ngôn ngữ cơ thể trời sinh cực hoàn hảo.

Cô hút thuốc, Phạm Triết Tây nhú mào làm như rất ghét bỏ mùi thuốc.

Phí Anh Lệ nhún vai, "Tôi không đi cai thuốc vì cậu như Nikon đâu. Nếu tối nay muốn tâm sự, thì chịu khó chịu đựng mùi thuốc của tôi đi."

Hàng lông mày dài mảnh của Phạm Triết Tây khẽ nhướng lên, anh ta cười nói, "Tôi đây mà sợ không tìm được ai khác tâm sự hay sao?"

"Không tìm được."

Anh ta ngả lưng vào ghế đệm, thản nhiên nhìn cô hồi lâu mới bảo, "Cũng không thành vấn đề. Chẳng lẽ chị cũng không có người tâm sự, đúng không?"

"Cậu biết mình giống gì không?" Móng tay sơn màu đỏ của cô chỉ thẳng vào anh ta, "Cậu giống một đứa trẻ bị nuông chiều thành hư, quá ích kỷ, tư lợi, chuyên quyền, độc chiếm, không chịu nhường đường sống cho ai."

Vành môi nhạt màu, mong mỏng của anh ta nhếch nhẹ, chế giễu, "Tôi nghe Dương Chấn Vũ nói chị rất có cảm tình với cậu Điền Viên kia, hôm nay xem ra đúng là vậy."

Cô nhúu mày. Phạm Triết Tây vỗ tay, nói, "Thôi bỏ đi, chị Phí, chúng ta là người quen lâu năm không gặp, tình người trong cái giới này đều nhạt như nước ốc, quen nhau suốt hơn mười năm như chúng ta liệu được mấy ai?"

Phí Anh Lệ dường như cũng ngậm ngùi theo anh ta, "Phạm Triết Tây, cậu đã đứng tại vị trí này mười năm rồi. Sect đã lớn mạnh thế rồi, cần gì cậu phải..."

"Chị lo tôi không thể thuyết phục Nikon ư?" Phạm Triết Tây ầm chuông gọi thêm ba chai Kim Lực, lại cười, "Chị Phí, tôi cược với chị, Nikon cuối cùng vẫn chọn đứng về phía tôi thôi, vì đó không phải lựa chọn của anh ấy, mà là bản năng của anh ấy."

Phí Anh Lệ mấp máy môi toan nói gì đó thì Đại Sơn đã mang rượu vào, cô đành ngậm miệng.

Phạm Triết Tây khui rượu, nói chậm rãi, "Biết vì sao tôi muốn để Nikon tự mình giải quyết thằng nhóc ấy không? Nó vốn chẳng đáng cho tôi nhắc đến, chẳng qua tôi muốn Nikon hiểu, không một ai có thể khóa lấp khoảng trống trong trái tim anh ấy sau khi tôi đã rời đi."

Phí Anh Lệ đáp trả anh ta bằng vẻ mặt lạnh nhạt, "Cậu nghĩ mình đã nắm chắc thắng lợi hay sao? Tôi báo cho cậu biết, nếu có thể thuyết phục Điền Viên gia nhập CDEA, tôi sẽ dốc hết sức lực để trợ giúp cậu ta lên đỉnh

cao!" Cô uống cạn ly rượu, đoạn đặt mạnh nó xuống mặt bàn, ngạo nghễ bỏ đi.

Dọc đường ra khỏi hành lang khách VIP, gió bên ngoài se se lạnh, bỗng nhiên cô thấy chệnh choáng. Gắng lắc đầu, cô thấy hình ảnh trước mắt mình nhập nhòa hẳn đi, lòng cô rung động. Lăn lộn trong lòng giải trí quá nhiều năm, quá rành tình cảnh này, cô lập tức hiểu ra mình đã mắc mưu ai đó, liền vội vã trở lại hành lang khách VIP, sau đó đi đường khác rẽ sang một mé sảnh quán bar, ra hiệu gọi Đại Sơn.

Anh chàng tất tả chạy tới, "Chị Phí sao vậy?"

"Hình như có ai đó giờ trò." Tầm mắt cô bấy giờ đã hoàn toàn mờ hồ, đến nói chuyện cũng phải gồng mình.

"Phạm Triết Tây?" Đại Sơn hoảng hốt đỡ cô lui sang một góc, ngoái đầu bắt gặp vài gã đàn ông đô con hết nhìn Đông lại ngó Tây ở cửa quán bèn nói vội, "Chị Phí, có vẻ không ổn lắm, tôi đưa chị đi bằng cửa sau."

Phí Anh Lệ đã rời, chỉ có thể để Đại Sơn nửa ôm nửa dìu thoát đi bằng cửa sau, kế tiếp là Đại Sơn phải bế cô chạy khỏi con hẻm yên ắng, lái xe cô đưa về nhà. Cũng may anh chàng từng có tình một đêm với Phí Anh Lệ nên biết nhà cô ở đâu.

Phí Anh Lệ khi này đã mềm nhũn như bún, Đại Sơn đành phải vác cô lên vai, gọi cửa. Người giúp việc nhà Phí Anh Lệ luống cuống mở cửa. Anh liền vác cô vào nhà, ai dè cô bị xốc ngược liền nôn thốc tháo lên người anh chàng luôn. Đại Sơn không còn cách nào khác, phải vào phòng tắm theo chỉ dẫn của cô giúp việc, thay đồ, tiện thể tắm rửa. Nhà Phí Anh Lệ không

thiếu quần áo, người giúp việc chu đáo dặn nam giúp việc chọn một chiếc áo phong cỡ rộng, Đại Sơn thay đồ xong liền cáo từ.

Sáng hôm sau Đại Sơn nhận được chi phiếu Phí Anh Lệ gửi cho, anh chàng cười ngoác mang tai, xuýt xoa Nữ hoàng CDEA thật là sòng phẳng, chuyện kia chẳng mấy chốc bị vứt ra sau đầu. Thế nhưng anh chàng chẳng thể biết rằng, sắp có một trận phong ba hải hùng còn đang chờ phía trước.

Vén vén một ngày sau, Đại Sơn vừa ra khỏi cửa nhà, còn chưa đến bãi đỗ xe đã thấy hai viên cảnh sát mặc thường phục tiến đến, chìa giấy chứng nhận rồi áp giải anh chàng đi. Khoảng một ngày sau nữa, đủ loại báo chí đăng tin, ngôi sao mới nổi đang được yêu mến của công ty CDEA - Tống Ninh Nhi - đi tố cáo Đại Sơn với cảnh sát tội lợi dụng cô làm người yêu hòng uy hiếp, dụ dỗ cô đi bán dâm cho các đại gia. Cô ta còn trình ra vài đoạn ghi âm cuộc nói chuyện giữa mình cùng Đại Sơn và tin nhắn SMS Đại Sơn gửi cho mình.

Thông tin từ phía cảnh sát cho biết, khả năng lớn là Đại Sơn là tú ông của đường dây bán dâm lớn nhất làng giải trí. Cuộc điều tra truy ra được vô số nhân vật nổi tiếng liên đới, chỉ trong thời gian ngắn ngủi mà báo chí đều xôn xao dự đoán sẽ có những ngôi sao nào được xác nhận có tham gia đường dây mại dâm này. Rồi sau đó lại có tin, đã xác nhận được ít nhất một người mẫu nam mới nổi bị tình nghi có liên quan.

Rõ ràng là trắng trợn ám chỉ các người mẫu của cuộc thi Thiên Vương, mà khi công chúng còn tò mò rốt cuộc là ai, *Tuần san người nổi tiếng* - tờ tạp chí thông tin sự kiện nổi tiếng nhất - đã đăng ảnh nhắc đến mối quan hệ thân thiết giữa Đại Sơn với Điền Viên, từ cảnh họ ôm vai bá cổ cho đến các tình tiết ngày thường khác. Nhất thời trên mạng bùng nổ, fan Điền Viên lập tức phủ nhận tin đồn, fan người khác thì tranh thủ giậu đổ bìm leo, ào ào

ném đá. Sau đó *Tuần san người nổi tiếng* lại tung quân bài chí mạng, đăng một loạt ảnh chụp thẻ dán trên giấy đăng ký tạm trú của cậu, tóc húi cua, kính gọng đen, lồi thối, lệch thếch và quē kệch không lời diễn tả, khó ai có thể hình dung cậu và Điền Viên tiêu sái nhảy điệu Latin trong đêm "Chiếc hộp Pandora" làm một.

Trên mạng lại ngập tràn tin đồn từ vài người tự xưng là người thân quen cạnh cậu, cho biết Điền Viên là tình nhân được một số đại gia bao nuôi, chứ không làm sao một người mẫu rẻ tiền từ quē lên như cậu lại mặc đồ hàng hiệu, mặc cả áo sơmi sọc carô may riêng cao cấp? Người tung tin thoắt ẩn thoắt hiện hết sức bí hiểm, chỉ bỏ lại một câu "Tin hay không tùy các bác" trên diễn đàn nhưng cũng đã thừa sức đẩy lên một con sóng lớn, cuốn phăng ý kiến khôn ngoan của số đông. Nhiều người, đặc biệt là nam, đều phản đối: Chúng ta sẽ để một thằng trai bao làm Thiên Vương châu Á hay sao?

Các fan của cậu mà cũng phải lập topic, hỏi có tin được Điền Viên thật không? Vì sao cậu, một người mẫu nhà quē lên tỉnh, một người mẫu chìm chìm chẳng nhận được bao đồng cát sê, lại diện toàn đồ hàng hiệu, lái siêu xe đắt đỏ?

Điền Viên gần như không dám lên mạng, càng không dám mở di động hay ra khỏi nhà. Chỉ cần cậu thoáng lộ ra, tức khắc những lời chất vấn sẽ đổ ập xuống đầu cậu như thể đất trời điên đảo, làm cậu cảm tưởng mình như một con chuột cắn cúi chạy, xung quanh là đám đông hò nhau đập cậu.

Bởi dạo trước quá bận rộn nên lâu lắm rồi Điền Viên không đi làm cùng Lý Bạch Nhiên, mà nay cậu chỉ thiết tha được nghe Lý Bạch Nhiên nói với cậu, "Sáng mai đi làm với tôi". Thế nhưng, từ đầu chí cuối, anh vẫn chẳng hề thốt lên câu này.

Ngoài dọn dẹp nhà cửa, Điền Viên ủi đi ủi lại quần áo cho anh. Cậu xếp lại tủ quần áo đến nỗi chúng không có nổi nửa nếp nhăn, cậu treo mũ gọngàng. Bữa tối hàng ngày là thời gian vui vẻ nhất của cậu, vì cứ sau một tiếng rưỡi, Lý Bạch Nhiên sẽ về nhà đúng giờ. Tuy nhiên hôm nay có chút bất ngờ, anh về nhà khá sớm, cậu đang lúi húi nấu cơm, không biết anh về, phải khi anh ôm lấy cậu từ đằng sau thì cậu mới nhận ra.

Điền Viên giật mình, đánh rơi đồ ăn xuống bồn. Mùi hương của anh làm người cậu mỗi lúc một rạo rực, liền xoay lại đột nhiên, đè anh xuống bàn cơm. Hai người hôn nhau nồng nhiệt, cậu siết lấy anh rất chặt, chặt đến mức anh bất thần thấy đau.

"Điền Viên... Từ bỏ cuộc thi đi, nhé?"

Điền Viên thoát chốc cứng đờ, buông anh ra.

Xúc cảm rùng rục mới rồi tựa hồ bị dội cả chậu nước lạnh, thế nên bầu không khí càng trở nên xấu hổ.

"Ý tôi chỉ là..."

Lý Bạch Nhiên hơi cúi đầu, nhưng Điền Viên đã cướp lời anh ngay trước khi anh kịp nói hết, "Trận đấu này, tôi tuyệt đối không từ bỏ."

"Nói thật, có rất nhiều con đường đi đến thành công, không tất yếu cứ phải cuộc thi này mới được."

"Đối với tôi... kể cả từ bỏ không làm người mẫu nữa, tôi vẫn quyết theo cuộc thi này đến cùng!"

Điền Viên quả quyết trả lời thậm chí có phần nóng nảy thực sự làm Lý Bạch Nhiên kinh ngạc. Mặt cậu đỏ lên tuy bề ngoài vẫn tỏ ra bình tĩnh, nhưng rõ ràng, đôi mắt cậu chùng chất những bất bình và phẫn nộ.

"Ừ, tôi biết rồi." Lý Bạch Nhiên cúi đầu, vỗ nhẹ lên eo Điền "Đừng nghĩ nhiều nữa, nếu cậu đã quyết... vậy cứ làm đi." Anh xem đồng hồ đeo trên cổ tay, "Hôm nay tôi về sớm để báo với cậu, tôi có việc đi bàn bạc với người ta nên không ăn cơm nhà, cậu cứ nấu rồi tự mình ăn đi. Nhớ đi ngủ sớm."

Anh nói xong một lúc, Điền Viên mới sực nhớ mình đang chặn đường anh liền cuống quýt tránh ra, anh mới đứng thẳng lên, với lấy chiếc áo khoác đặt cạnh, nói tôi đi đây.

Cậu nghe tiếng đóng cửa, bản năng cảm giác có vài điều gì đó đang từ từ vượt trôi khỏi cậu mà không cách chi níu giữ. Thức ăn đều đủ đầy, cậu vẫn tỉ mỉ nấu bữa tối thơm tất. Điền Viên bây giờ không chỉ biết làm bít tết bò rất ngon, mà còn nhiều món nhẹ khác kiểu Trung Hoa, kiểu Nhật, kiểu Tây Ban Nha cũng làm được. Suốt nửa năm nay, cậu tiến bộ cực nhanh ở khoản nấu nướng.

Vừa mới rót một ly rượu thì nghe chuông cửa vang, Điền Viên gần như mừng quýnh, hối hả lao đi mở cửa, quên bẵng cả chuyện nếu là Lý Bạch Nhiên thì tự anh đã có chìa khóa nhà.

Cửa mở, người đứng ngoài không ngờ là Thu Hàn Lâm đã lâu chưa gặp.

"Anh?"

Điền Viên không giấu được nỗi thất vọng khiến Thu Hàn Lâm rút tay vào túi quần. Hắn nói, "Anh có vài việc cần nói với em."

"Chúng ta không có gì để nói cả." Cậu toan đóng cửa lại.

Thu Hàn Lâm chèn tay giữ cửa, "Vậy còn Lý Bạch Nhiên? Liên quan đến Lý Bạch Nhiên, em muốn nói chuyện không?"

"Anh muốn nói gì về Nikon?" Cậu buột miệng hỏi.

Thái độ cảnh giác và ghét bỏ của cậu làm lòng Thu Hàn Lâm ngổn ngang trăm mối.

Hắn trầm mặc hồi lâu, mới bảo, "Chẳng lẽ em không biết Lý Bạch Nhiên là chú anh sao?"

Thông tin này, tả là đáng kinh ngạc, chi bằng tả là đáng kinh hãi còn đúng hơn. Trong nhận thức của bản thân cậu, nhà Thu đã được coi như không can hệ gì đến cậu mà cũng chẳng được chào đón, chỉ là có đánh chết cậu vẫn không tưởng tượng nổi Lý Bạch Nhiên mà lại là một thành viên của nhà họ.

"Anh chớ có đặt điều!"

Thu Hàn Lâm thấy điều khó nói nhất cũng đã nói rồi thì những gì sau đó chẳng còn gì để mà không nói ra được, "Sau khi bà nội anh qua đời, ông nội có một đợt sống khá lâu ở Anh, mẹ Lý Bạc Nhiên là y tá chăm sóc đặc biệt của ông nội. Anh không biết bà ấy dùng thủ đoạn nào để mang thai con ông nội, rồi ông nội anh cũng cưới bà ấy sau khi Lý Bạc Nhiên chào đời."

Điền Viên tạm thời vô phương tiếp nhận thông tin này. Cậu lắp bắp, "Không thể nào đâu, Nikon chưa bao giờ đề cập với tôi về việc anh ấy còn một người mẹ ở Anh."

"Không còn thật. Bà ấy dung mạo tầm thường nhưng dã tâm lớn, muốn chen chân vào xã hội thượng lưu, làm một diễn viên, ngất nổi tài năng thiếu hụt nên không kiếm nổi cơ hội nào, đành đi làm y tá. Đó cũng là lý do bà ấy chung chạ với một ông già hơn mình tận bốn mươi tuổi. Nhưng ông nội anh là người lý trí, làm bà ấy mang thai đã là sự cố to lớn lắm rồi, việc cưới hỏi chỉ căn bản là ông nội không muốn con mình mang danh phận nhập nhằng, thấp kém chứ không phải tạo điều kiện cho bà ấy càn quấy. Do đó, năm chú anh mười tuổi, bà ấy tự sát. Họ Lý chẳng qua phát âm giống Nikon tên chú ấy thôi, tên đúng của chú ấy phải là Thu Bạc Nhiên."

Điền Viên chỉ biết im lặng, "Tôi sẽ tự mình hỏi Nikon về chuyện này."

Thu Hàn Lâm nở nụ cười thịnh nộ, "Em thà chọn tin Nikon, tin con người không hề nói thật danh tính mình cho em biết chứ nhất quyết không chịu tin anh, vì anh quá trẻ, quá bông bột với tình cảm nên trót đánh mất em?"

Điền Viên trả lời, "Không, vì Nikon chưa từng gây tổn thương cho tôi. Anh ấy chưa từng lừa dối tôi, chưa từng chà đạp lên tình cảm của tôi. Thu Hàn Lâm, anh không đánh mất tình yêu của mình, mà tự tay anh đã bóp chết nó. Xin anh đừng bao giờ đến. đây gây hấn với tôi và Nikon nữa! Anh ấy không nói, tôi tin anh ấy có lý do để không nói!" Giọng cậu rất to, đến chữ cuối cùng, chừng như đã hóa thành gào thét.

Thu Hàn Lâm bất thành lình kéo tay cậu ra khỏi nhà, lôi cậu xềnh xệch trên hành lang, vào thang máy.

"Anh muốn gì?"

"Nếu em thích làm con rùa rụt cổ, anh sẽ dẫn em đi nhìn chân tướng!"

Cậu đập tay vào nút thang máy, "Tôi không cần anh dẫn đi nhìn chân tướng!"

Thu Hàn Lâm hét lên, "Điền Viên, không dám đối mặt với sự thật, tức là em không hề tin Lý Bạc Nhiên đấy ư?"

Nắm tay của cậu lửng lơ giữa không trung.

Cửa thang máy mở ra, Thu Hàn Lâm kéo cậu ra ngoài, sau đó lái xe đến tòa nhà CDEA. Bảo vệ ở cổng nhắc thấy hấn liền lễ độ nói, "Giám đốc Dương đang chờ anh."

Thu Hàn Lâm lạnh lùng lái xe vào bãi, kéo Điền Viên vào thang máy, đi lên.

Điền Viên càng lúc càng bất an, dường như phải gồng hết sức lực, cậu mới ép được mình đừng bỏ chạy.

Thang máy lên thẳng tầng cao nhất, các nhân viên làm giờ hành chính của công ty đã ra về, nhân viên an ninh đi tuần trên lầu rõ ràng đã được Dương Chấn Vũ dặn trước, không ngăn cản các cậu.

Thu Hàn Lâm dừng trước cửa phòng họp, nhìn lướt cậu, đoạn mở cửa đi vào. Hẳn cố tình không khép kín cửa, nhất thời âm thanh trong phòng truyền ra hết sức rõ ràng.

"Nicon, vậy mai nhờ anh."

Điền Viên có thể nhận ra giọng nói trầm khàn gợi cảm tự nhiên này là của Phạm Triết Tây.

"Đúng thế, Nicon, mai hãy loại bỏ thằng nhãi quê mùa kia hợp tình hợp lý vào. Dựa cả vào nhận xét của anh." Giọng trầm, nam tính còn mang đôi phần cục cằn, đích thị là Dương Chấn Vũ, "Đến khi đó anh mà thương hoa tiếc ngọc, Triết Tây sẽ tiêu đời."

"Yên tâm. Nicon phong lưu thì có phong lưu thật, nhưng cái gì đúng, anh ta chắc chắn không cầu thả." Cả châu Á, người có thể cất giấu sự khôn ngoan trong ngữ điệu mình cũng chỉ có duy nhất quản lý hàng đầu châu Á Trần Hưởng Minh.

Tại một bên phòng họp, Nicon ngẩng đầu lên, "Các anh yên tâm, cậu ấy rất tín nhiệm tôi, ngày mai tôi sẽ loại cậu ấy sao cho hợp lý nhất, nhưng các

anh phải đồng ý với tôi một việc, không được gây tổn thương..." Tiếng anh đến đây sững lại, bởi lẽ cửa mở, đứng nơi đó là Điền Viên.

"Điền Viên..." Anh bối rối không biết làm sao cho phải, dường như không bao giờ ngờ đến cậu sẽ lại hiện diện ở đây.

Đường nhìn của anh lướt nhanh qua những người trong phòng, phát hiện họ đều bình tĩnh, duy chỉ có Thu Thừa Thiên hơi xấu hổ, "Bạc Nhiên..."

Điền Viên xoay lưng bỏ chạy, anh lập tức đuổi theo, gọi to, "Điền Viên..."

Phạm Triết Tây đột ngột ôm chặt anh, "Nicon, nó không thuộc cùng một thế giới với anh, để nó chứng kiến sự thật không tốt hay sao?" Anh ta nhấn mạnh từng chữ, giọng cất cao.

Lý Bạc Nhiên quay đầu nhìn anh ta, con người màu nâu của anh thoát rụt thoát giãn, giọng nói lạnh như băng biểu thị cơn phẫn nộ, "Bỏ tay ra."

Phạm Triết Tây bất giác thả lỏng tay, nhưng chỉ một chốc ấy, Điền Viên cũng đã chạy xa lắm rồi.

Cậu chạy quá nhanh, cả Thu Hàn Lâm lẫn Lý Bạc Nhiên đều không thể đuổi kịp.

Điền Viên chẳng buồn đoái hoài người phía sau, xe trên đường đang lao với tốc độ chóng mặt, chốc chốc lại nghe có người phanh kít lại, tài xế ló ra chửi đổng. Mọi thứ đều ổn ã, nhưng dường như cách biệt một thế giới với cậu. Phải rồi, đây nào phải thế giới của cậu? Câu nói cuối cùng kia của

Phạm Triết Tây mới đúng dẫn làm sao. Vì rằng cứ mãi vùng vẫy, cứ bỏ công bỏ sức để sinh tồn tại đây, và rồi khát khao từ nơi này vươn lên thế giới của Lý Bạch Nhiên, nhưng mà... nhưng mà, đều chỉ là tổn công vô ích, hệt như khi Phạm Triết Tây bảo với cậu, chỉ cần có một sự can thiệp, rất rất nhỏ, thế cân bằng mà cậu dốc hết sức lực ra gồng gánh kia sẽ sụp đổ trong tích tắc. Vì nó, luôn luôn là giả dối, nó chưa bao giờ thực sự tồn tại.

Cậu quay mạnh người về, leo lên một chiếc xe buýt, ngồi tại chỗ mà trông thấy Lý Bạch Nhiên chạy ngang qua mình. Cứ thế lướt ngang qua mình, giống như biết bao lần cậu tưởng tượng sẽ có người mang theo hơi ấm chạy về phía cậu, vậy mà đến phút chót bỗng phát hiện chỉ có một cơn gió se sắt mà thôi. Dáng vẻ lo lắng của Lý Bạch Nhiên làm cậu chột thấy, nếu có thể, cậu thực lòng còn muốn tưởng tượng anh yêu mình chân thành, đáng tiếc thay con tim cậu đã hóa thành hoang phế, cậu chẳng thể nào xây dựng một tòa thành phồn hoa trên đồng đổ nát.

Lý Bạch Nhiên tìm cậu, tìm cậu mãi, cho đến khi bình minh dâng lên báo hiệu một ngày mới, anh mới mệt mỏi trở về nhà. Bữa tối Điền Viên dốc tình cảm ra để nấu vẫn còn nguyên, một miếng cũng chưa được chạm, rượu vang chỉ mới mở nút, rót đầy một trong hai chiếc ly, cậu còn chưa kịp rót đầy chiếc trống không còn lại.

Anh bịt mắt mình. Trần đời anh chưa giây phút nào khổ hơn hôm nay, dù là năm xưa phát hiện Phạm Triết Tây phản bội, anh vẫn có thể bỏ đi thật bình thản. Chỉ có từ thời khắc ấy, chỉ bắt đầu từ khi anh gặp cậu bé Điền Viên thấp kém, nhân sinh mới rối loạn. Anh đóng vai Thượng Đế của cậu, mà dần dần đã chẳng còn phân rõ là anh thay đổi cậu hay là cậu giúp đỡ anh tìm về giấc mộng ban sơ; là cậu tôn sùng, thành kính anh, hay là anh ỷ lại vào sự ỷ lại của cậu.

Sau buổi tối hôm ấy, Điền Viên không về nhà. Cậu thậm chí còn không dọn đồ của mình đi như lần trước, đồ đạc của cậu vẫn còn tại nhà anh. Đồ ngủ của cậu ,áo khoác của cậu, vỏ gối vừa buồn cười vừa ấm áp cậu mua - tuy thẩm mỹ của nó từng khiến anh phát ngượng khi sử dụng... Thế nhưng những thứ này là Điền Viên hoàn chỉnh, mới chứng minh có một con người đã từng sống tại nơi đây, sưởi ấm căn nhà này.

Lý Bạch Nhiên đã thử vô số cách nhưng Điền Viên không cho anh cơ hội gặp lại, hơn nữa, kể từ ngày hôm đó, di động của cậu mãi mãi trong trạng thái tắt máy. Gối vẫn còn vương vấn mùi cậu, để từng đêm dài anh vật lộn với nỗi thao thức. Hễ nghĩ đến cậu con trai thường thường như con mèo, mà thỉnh thoảng lại để lộ bộ dạng tựa con báo, giờ phút này chắc đang rúc mình tại góc nào đó tự liếm vết thương, anh sẽ sốt ruột bước chân trần qua qua lại lại, sau đó ra ngoài, lái xe trọn một đêm thâu, bản thân anh cũng không rõ mình muốn đi đâu, chỉ là quần quanh một cách mù quáng khắp thành phố.

Về phần Điền Viên, lúc này đang đối diện với chiếc gạt tàn đựng đầy tàn thuốc. Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi mà cậu đã đổi thay 180 độ, râu ria lấn cấn, người ngòm gầy rộc. Jason mang cơm đến cho cậu mà giật mình khiếp hãi, thật vô phương liên tưởng đến cậu thiếu niên có đôi mắt hiền lành trước kia nữa rồi.

Điền Viên dụi tro thuốc vào gạt tàn, ngược lên nhìn Jason, đoạn mỉm cười, giọng khản đặc, "Sao anh làm như thấy ma vậy Jason?" Tóc cậu cũng bù xù, cằm lia chìa râu đen, trông thảm hại không chịu được, ấy vậy mà nụ cười kia lại gợi cảm muôn phần.

Jason thả tay, túi ni lông đựng đầy đồ rơi lộp bộp xuống mặt bàn tròn tròn trong gian phòng trọ.

Sự thay đổi của Điền Viên không thể chặn bước phát triển của sự tình, càng không thể hoán đổi vận mệnh của ai khác.

Truyền thông đồng loạt và tới tấp công kích ăn khớp nhau đến thế, ắt nhiên không thể là trùng hợp. Phí Anh Lệ biết tất thảy là do ai thao túng, thật sự quá phẫn nộ. Cô hoàn toàn không ngờ CDEA lại bỏ qua cô để tiến hành "đi" Điền Viên luôn. Phải, có lẽ ngay từ đầu Điền Viên đã nằm trong cái bẫy chực chờ hạ cậ đo ván. Đầu tiên CDEA sẽ để cậ thật nổi, rồi dùng đủ mánh lới để tô vẽ cậ thành một Hoàng tử sau đó sẽ vạch trần cậ, vừa đạt thành cùng lúc cả hai mục tiêu: Tỷ suất người xem, và bảo đảm gà nhà mình sẽ đăng quang. Còn về tương lai của con người tên Điền Viên, căn bản chẳng cần CDEA lo nghĩ đến nữa, họ có một Simon là đủ, Dương Chấn Vũ sẽ có thể kéo dài huyền thoại của Phạm Triết Tây đồng thời đào tạo được thêm một người thừa kế anh ta trong tay mình. Ngay từ đầu, họ đã chẳng có ý định tìm kiếm tài năng mới, phá vỡ truyền thống, sản sinh truyền kỳ mới, tất cả chỉ là dối trá mà thôi.

Phí Anh Lệ vào nghề đã hơn mười năm, chứng kiến nhiều chuyện đê tiện, bỉ ổi trong cái giới này lắm rồi, chỉ có điều cô không ngờ sẽ có ngày mình nổi giận vì nó, thậm chí, còn là giận không thể kìm nén.

"Sâu mọt!" Chỉ tay vào nhân viên của mình, cô quát tháo "Các người nhớ đây, không giữ được giới hạn đầu tiên cho mình, các người cũng không còn cách diệt vong xa lắm đâu!" Đáp mạnh cây bút chì trong tay xuống mặt bàn, cô đứng dậy bỏ đi.

Dương Chấn Vũ nhún vai, vỗ vai người đứng bên ra chiều an ủi, "Xem ra vị Tổng giám đốc điều hành của chúng ta đã hành xử quá cảm tính rồi."

Phí Anh Lệ rời khỏi công ty, lập tức liên lạc với vài kênh truyền thông có quan hệ tốt với mình, bàn việc làm thế nào để minh oan cho Điền Viên. Tầm trưa trở lại CDEA, cô đột nhiên thấy trợ lý của mình tái mặt cầm theo quyển tạp chí, đập mạnh cửa xe cô.

"Xảy ra chuyện gì?" Phí Anh Lệ hạ cửa xe xuống.

"Tổng giám đốc Phí, chị... chị phải đọc ngay bài này đi!" Cô trợ lý ấp úng, "Tuần san số mới ra."

Nghi hoặc nhận tờ tạp chí được đưa qua, chỉ chớm lướt qua trang bìa, cô đã cảm giác mình bị đẩy vào ngăn lạnh. Trên bìa tuần san dành cả khoảng to đăng ảnh Đại Sơn bế cô về nhà, tại một góc nhỏ hơn là ảnh Đại Sơn cời trần đứng trong phòng tắm nhà cô.

Ảnh chụp cực nét, hơn nữa hệ thống an ninh bảo mật nhà Phí Anh Lệ cũng không hề đơn giản, số ảnh này tuyệt đối không thể do người bình thường chụp.

Cô nhìn chăm chăm vào bìa tạp chí, dòng tiêu đề trên đó ghi: "Vụ án đường dây mại dâm lớn nhất làng giải trí có tiến triển mới, Nữ hoàng CDEA trở thành đối tượng tình nghi".

Mọi mắt xích phức tạp ráp vào nhau, Phí Anh Lệ tức thời hiểu ra mục tiêu của họ vốn dĩ không phải là Điền Viên mà là cô mới đúng!

Cháy nhà lòì mặt chuột!

Trợ lý bắt gặp nét mặt hung ác của cô, có vẻ sợ hãi, "Tổng giám đốc, chúng ta nên làm gì đây?"

"Giúp tôi gọi điện cho tất cả cổ đông của CDEA, báo tôi cần gặp họ." Cô phân việc, "Còn nữa, hẹn..."

Sắc mặt cô trợ lý đã tái lăm rồi, đến giờ thì mặt cắt không còn hột máu, thậm chí chưa chờ cô nói hết đã xen ngang, "Tổng giám đốc không biết mười giờ sáng nay, CDEA đã mở đại hội cổ đông hay sao?"

Mười ngón tay Phí Anh Lệ bấu chặt cửa xe, thỉnh thoảng mở phăng cửa, cô bước nhanh chóng về phía thang máy. Vì đi quá nhanh, cô bị trật guốc. Đơn giản là đá luôn guốc đi, cô giẫm chân trần vào thang máy.

Tới khi đến phòng họp, Dương Chấn Vũ tiên phong mở cửa ra ngoài, nhìn cô bằng vẻ nghiêm chỉnh, "Alice, tôi có chuyện cần nói với cô."

Thấy các cổ đông ra ngoài mà chẳng dám nhìn mình, Phí Anh Lệ cười khẩy, "Có gì anh hãy nói luôn tại đây!"

Hàng lông mày rậm của Dương Chấn Vũ nhíu lại, "Alice, tôi nghĩ tốt hơn hết chúng ta hãy nói chuyện riêng tư chút."

"Riêng tư?" Cô cười mỉa mai, "Dương Chấn Vũ, anh tưởng chúng ta cần thiết phải nói chuyện riêng tư? Anh tưởng mối quan hệ của chúng ta còn đủ để nói chuyện riêng tư?"

Dương Chấn Vũ thở dài thườn thượt, "Cô lúc nào cũng thế nhỉ? Đâm đầu vào làm chẳng thèm để ý hậu quả. Trước kia mọi người dễ dãi bỏ qua cho cô nên cô mới gây nên scandal như ngày hôm nay. Hội đồng quản trị chúng tôi đã nhất trí khai trừ mọi chức vụ có liên quan đến CDEA của cô, từ hôm nay trở đi, mọi lời nói và hành động của cô chỉ đại diện cho cá nhân cô chứ không đại diện cho công ty CDEA nữa."

"Anh nói gì cơ? Anh nói lại xem?" Phí Anh Lệ bước lên, mắt thiếu điều bốc lửa. Các cổ đông trước mặt cô đều sợ tới độ phải rút lui về sau không tự chủ, chỉ một mình Dương Chấn Vũ vẫn còn đứng yên tại chỗ.

"Cô đã bị Hội đồng quản trị tước bỏ mọi chức vụ ở CDEA, từ giờ trở đi cô chỉ là một cổ đông bình thường của công ty, không thể phát ngôn thay mặt CDEA bất kỳ vấn đề gì nữa, lời nói và hành động của cô chỉ có thể đại diện..." Dương Chấn Vũ lặp lại những chữ vừa rồi, còn nhấn mạnh.

"Anh muốn đuổi tôi đi???" Phí Anh Lệ ngắt lời y.

Dù đã chuẩn bị đầu vào đấy, nhưng trông thấy ánh mắt kia của Phí Anh Lệ, cả y mà cũng có phần kiêng dè.

"Mỗi một ngọn cỏ, một gốc cây ở đây đều do Phí Anh Lệ tôi dốc hết tâm huyết tạo dựng nên, các người muốn đuổi tôi, đừng mơ dễ thế! Mời họp cổ đông tổ chức bỏ phiếu đi!"

Bỏ lại một câu này, Phí Anh Lệ dứt khoát rời khỏi phòng họp. Khắp tòa nhà CDEA vẫn bận rộn với guồng quay công việc như biết bao ngày khác, không biết ai sơ sẩy đánh rơi chiếc đinh ghim dưới đất, Phí Anh Lệ giẫm phải, đau đến tận tim, nhưng cô không cúi xuống nhổ chiếc đinh đi.

Mỗi một tắc đất nơi đây đều từng chảy mồ hôi xương máu của Phí Anh Lệ. Cô coi CDEA là con mình, cô chưa bao giờ nghĩ sẽ bị con mình đuổi ra khỏi nhà. Cho đến khi lên ô tô, đóng kín các ô cửa, cô mới thấy mình rét run cầm cập, cửa xe kín mít vẫn chẳng thể nguôi ngoai cơn run nơi cô.

Phí Anh Lệ về nhà. Ngày nào cũng có mấy phóng viên mò đến, mong chờ kiếm được tin gì sốc hơn tại nhà cô. Cô rất hiểu chúng, tất cả bọn chúng đều chỉ cần một mùi máu thoang thoảng là sẽ lập tức xồ lên xé xác người thành từng mảnh. Sau đấy, những cái mồm nhoe nhoét máu tươi ấy sẽ há to, nói đây là chân tướng, mà trong số chúng lại có rất nhiều kẻ có quan hệ mật thiết với CDEA.

Nhưng mà ngoại trừ chúng, Phí Anh Lệ không còn nhận được một cuộc thăm viếng, một cú điện thoại nào khác.

Mại dâm, hai chữ này đủ để tất thấy những ai có danh có tiếng trong xã hội phải kiêng kỵ.

Cô trùm chăn ngồi trên giường. Từ khoảnh khắc về nhà, cô cứ thấy rét lập cập, người giúp việc bật điều hòa sưởi ấm cũng không thể giúp cô ngừng run. Phí Anh Lệ hiểu rõ đây chính là đòn giáng chí mạng nhất cả cuộc đời này của mình. Nhưng chẳng rõ do đâu, cô không dậy nổi ý chí chiến đấu, có lẽ từ giây phút người đàn ông kia đuổi cô khỏi CDEA, ý chí trong cô đã hoàn toàn lụn bại. Có vậy Phí Anh Lệ mới biết, thì ra từ sâu trong tâm khảm cô vẫn cất giấu hy vọng, còn người đàn ông, lại chưa từng vì cô mà giữ lại dù chỉ là hồi ức.

Di động đã reo rất lâu, cô mới ngủ ngờ nhận ra chiếc di động im tiếng gần hai ngày cuối cùng đã vang.

Lúc này ai sẽ chịu qua lại với cô đây? Đến cả bản thân Phí Anh Lệ cũng cảm thấy kỳ lạ.

Khẽ đả hăng, cô nhận nghe máy, đáp một tiếng "a lô" bình thản.

"Tôi đây... Điền Viên đây."

"Điền Viên?!" Phí Anh Lệ tuyệt đối không ngờ, người đầu tiên gọi điện đến khi cô đang ở dưới đáy cùng cuộc đời lại chính là Điền Viên, "Chuyện gì thế?"

"Không có gì đâu, chỉ định hỏi chị, không biết chị có đi làm giám khảo cho "Đêm việt quất" hay không?"

Cô sững sốt hồi lâu mới cười khổ, "Nếu muốn nhờ tôi chăm cao cho cậu trong "Đêm việt quất", chỉ sợ làm cậu thất vọng rồi, khả năng rất lớn là tôi không thể đến trận chung kết của các cậu."

Điền Viên cười nhè nhẹ, "VẬY à, nếu chị không làm giám khảo, tôi có thể tặng chị vé không? Tôi không có ý gì khác, chỉ muốn chị xem trận đấu của tôi thôi. Tôi tin vào mắt nhìn của chị, mong chị có thể cho tôi lời khuyên... và đừng khí."

Điền Viên không nhận được lời hồi đáp của Phí Anh Lệ, lại nhận được tiếng khóc của cô. Tiếng khóc nức nở, chát chúa cõi lòng.

Ba hôm sau, buổi tối trước ngày diễn ra "Đêm việt quất", Phí Anh Lệ ký tên vào bản hiệp nghị rời khỏi công ty CDEA, cô được giữ lại một trong ba studio chụp ảnh.

Ngày cuộc thi diễn ra, Điền Viên đến trường quay sớm một tiếng đồng hồ, nhưng cậu mất khoảng năm mươi chín phút để gom dũng khí bước vào đó. Sự xuất hiện của cậu khiến tất cả nhân viên công tác đều phải nhìn qua. Cậu vẫn tươi cười chào hỏi họ như bình thường trong khi họ lạnh lùng đi lướt qua cậu hoặc giả vờ không thấy.

Ở hậu trường hiện nay đang có rất đông nhân viên, các trợ lý xếp cho từng thí sinh đều tất bật với công việc của mình.

Điền Viên đứng chờ một lát liền hiểu không trông chờ gì được vào trợ lý của mình rồi, bèn bỏ cặp xuống, tự chuẩn bị trang phục.

Simon đi đến trong bộ đồ tơ tằm đen óng của D&G, cần cổ thuôn thả của nó càng thêm nổi bật, gợi cảm đến mức say lòng người.

"Nhà quê, vẫn vác mặt đến cơ à?"

Điền Viên nhanh chóng tự phối đồ cho mình Simon cười khẽ, "Vất vả làm gì? Còn chả biết đạo diễn có cho phép mày lên sân khấu không. Mày có thấy trợ lý mình mất tâm mất tích không?"

Tay cậu chỉ dừng lại một thoáng, rồi vẫn tiếp tục sửa đồ.

Simon vặn lưng, nói, "Đừng trưng cái mặt nhăn nhó ấy ra. Để tao nói cho mày hay, thế giới vốn dĩ không có công bằng. Như tao đây, cái giải nhất có thể có hoặc có thể không nhưng họ vẫn cứ trao nó cho tao. Như mày đây, mơ ước ngôi vị quán quân vậy mà nó không bao giờ là của mày, từ khi bắt đầu đã không phải rồi. Con người đôi khi nên biết cam chịu số mệnh, đúng không? Đáng lý mày không nên tham gia cuộc thi này mới đúng."

Điền Viên xoay người lại, hỏi dừng dừng, "Simon, có biết vì sao cậu cứ nhắm vào tôi không?"

Simon nhìn thẳng mới phát hiện bề ngoài của Điền Viên đã thay đổi rất nhiều. Cậu gầy hảnh đi, đường nét từ rõ ràng nay trở nên cứng cỏi, những gì thuộc về thiếu niên tựa hồ phai nhạt gần hết, dưới xương lồng mày cao cao là đôi con ngươi sâu thẳm, khảm vào da thịt màu mặt càng trở nên sáng ngời, như thể chỉ cần một cái liếc mắt thờ ơ cũng đã thừa sức xuyên thấu bất kể ai đứng trước mặt. Bởi lẽ quá xuyên thấu, cho nên chẳng có chút cảm thông, mà như đang châm biếm chua cay trong một trò đùa ác ý. Đó là vẻ quyến rũ nghiêng về trưởng thành, kêu gọi đầy sắc nhọn. Nếu như trước kia Điền Viên chỉ là một cái kén hiền lành, thì Điền Viên bây giờ đích xác đã phá kén, thay da đổi thịt đến nỗi Simon quên mất ban nãy cậu đã nói chuyện với nó bằng giọng điệu khiển trách. Nó cà lăm, "Tao... Tao thấy mày đáng thương!"

"Người đáng thương phải là cậu. Vì cậu không biết mình theo đuổi điều gì. Cậu cứ nhắm vào tôi, vì cậu đố kỵ. Cậu đố kỵ tôi giỏi hơn cậu, tôi hiểu về diễn xuất hơn cậu. Quan trọng nhất, tôi là chính bản thân tôi, còn cậu là ai?"

Sắc mặt Simon thay đổi hốt nhiên, giọng như bị kích thích, có phần ngoa ngoắt, "Mày nghĩ mày là ai? Tao đố kỵ với mày á? Tự mày biết mày là ai

thì có, chẳng phải mày giả mạo là con nhà giàu đấy ư?!" Đoạn sau nó còn chưa gào nổi, Điền Viên đã xoay người sang hướng khác, có một vài người đang chạy về phía này. "Mày tự biết thân biết phận đi!" Hừ nhẹ một tiếng cuối cùng, Simon cũng bỏ đi.

"Cậu Điền!"

Điền Viên đương nhiên nhận ra ông ta là Trang Hòa Bình, đạo diễn cuộc thi này, đồng thời cũng là một trong số các đạo diễn tổ chức sự kiện dạ hội nổi tiếng nhất.

Trang Hòa Bình thừa chuyện với cậu bằng giọng tiếc nuối, "Cậu Điền, là thế này. Mấy hôm trước chúng tôi có gọi điện thoại, mãi vẫn không liên lạc được với cậu, đến địa chỉ nhà cậu đăng ký thì bạn cùng phòng nói cậu đi mấy ngày liền chưa về nhà."

Cậu bình tĩnh hỏi, "Vâng, xin hỏi đạo diễn có việc gì?"

Lại một lần nữa đạo diễn Trang tỏ vẻ sượng sùng, "Cậu Điền có tiện vào văn phòng nói chuyện với tôi không?"

"Cuộc thi sắp bắt đầu, tôi còn phải chuẩn bị và trang điểm, đạo diễn không ngại thì xin nói luôn ở đây đi."

Đạo diễn Trang càng sượng sùng hơn nữa. Ông ta liếc trợn mắt của mình một cái. Trợn mắt chính là đạo diễn trường quay, mà người này thực chất quý cậu thí sinh này hơn cả đạo diễn Trang, nay nhận được cái nhìn nhắc khéo ông ta bắn đến, vị trợ lý đành kiên nhẫn giải thích, "Cậu Điền, vì rắc rối liên quan đến hình sự hiện nay của cậu nên chúng tôi mong cậu hãy chủ động

rút khỏi cuộc thi Thiên Vương, cũng là vì danh dự của cuộc thi nữa. Tất nhiên... chúng tôi sẽ bồi thường cho cậu."

Bàn tay cầm trang phục của cậu mất tự chủ mà siết chặt thành đấm, hết buông ra, lại nắm chặt. Cậu im lìm một hồi làm cả đạo diễn Trang lẫn trợ lý đạo diễn cũng phải quay qua nhìn nhau lúng túng.

"Không ai được phép cướp quyền dự thi của tôi." Điền Viên gằn mạnh từng chữ, "Không một ai được phép cướp quyền dự thi của tôi!"

Mặt đạo diễn Trang mất vui thấy rõ, "Cậu Điền, mọi chuyện quá đột ngột. Chúng tôi cũng cần suy nghĩ cho các thí sinh tham gia khác, không thể vì một mình cậu mà gây ảnh hưởng làm các thí sinh phải xấu hổ theo."

"Ông sai rồi!" Cậu đồng dục, "Tôi rút lui mới là làm Thiên Vương xấu hổ, vì nó có nghĩa tôi ngầm thừa nhận tội danh của tôi trước tất cả mọi người. Nhưng tôi trong sạch, tôi trong sạch! Không một ai, bao gồm cả các ông, được phép cướp đoạt quyền dự thi hợp pháp của tôi!"

Đại khái đạo diễn Trang không lường tới Điền Viên lại cứng đầu như này, trợ lý của ông ta buột miệng, "Cần chi phải vất vả? Có lên cũng không giành được giải, còn dễ bị xâm xí linh tinh, thà nhận chút bồi thường có phải hơn không?"

Cậu khẽ mấp máy, "Chỉ có thể nói rằng, suy nghĩ về theo đuổi mục tiêu của tôi khác các ông."

Bỗng vang lên tiếng vỗ tay, ba người cùng quay lại, trông thấy Phí Anh Lệ mặc bộ váy dạ hội vàng đen trứ danh của Gucci đứng đó.

Cô cười mỉm, "Điền Viên, nói hay lắm, cậu quả thật đã để tôi nhìn thấy thế giới bên ngoài sọt rác rồi."

Dù Phí Anh Lệ đã rời khỏi CDEA nhưng tiếng tăm của cô vẫn còn nguyên vẹn, đạo diễn Trang nhất thời không biết nên làm sao cho phải.

"Điền Viên, chưa diễn tập lần nào, có lên dự chung kết được không đấy?" Phí Anh Lệ hỏi.

Cậu ôm trang phục của mình, đáp, "Thử mới biết."

Phí Anh Lệ cười nói, "Đừng phụ công tôi hôm nay diện váy đến xem cậu thi thố."

Thái độ của cô hoàn toàn không coi đạo diễn ra gì, sắc mặt đạo diễn Trang đen sầm. Ông ta lên tiếng, "Cô Phí, đây là kế hoạch cho sự kiện của công ty CDEA, xin cô để chúng tôi tự giải quyết được không? Ngoài ra, người ngoài không phận sự miễn vào khu vực hậu trường."

Phí Anh Lệ cười lạnh, chẳng cần nói, đã có người ra mặt thay cô, "Đạo diễn Trang, có người gọi điện cho ông trong văn phòng. Vấn đề này kết thúc ở đây được chứ?"

"Đây là anh Lý Bạch Nhiên. Hẳn ông biết CDEA có nắm giữ cổ phần cao của Sect, nhưng chắc ông không biết anh ta là một trong những ông chủ lớn của Sect phải không?"

Trang Hòa Bình thất sắc, nói, "Tôi vào văn phòng nghe điện thoại."

Khoảnh khắc đi ngang qua Lý Bạch Nhiên, ông ta không kìm được, liếc anh một cái, trong khi anh chỉ dừng dừng mà rằng "Làm phiền rồi." Đến khi ngoái đầu lại, đã thấy Điền Viên cầm trang phục bỏ đi.

Anh chỉ có thể đứng yên ở đó. Phải tốn rất nhiều công sức, anh mới xin được Dương Chấn Vũ cho cậu cơ hội lên sân khấu, vậy mà chẳng thể giúp mình có một cơ hội gửi lời đến cậu.

Anh cúi đầu. Phí Anh Lệ đi qua anh, hỏi, "Nicon anh thích cậu nhóc quê mùa ấy sao? Ý tôi là, khi anh chọn cậu ấy để từ chối Phạm Triết Tây, có phải vì thực sự anh thích cậu ấy rồi không?"

Anh ngược lên, toan đáp trả, lại bị Phí Anh Lệ giành lời "Không, tôi chẳng hứng thú gì với câu trả lời của anh hết, tôi để anh tự hỏi chính bản thân mình thôi." Dứt câu, gót guốc mười phân của cô gõ cồm cộp ngang qua anh.

Lần đầu tiên Lý Bạch Nhiên ngồi trên ghế giám khảo, cả anh cũng không biết tại sao mình vẫn quyết định nhận vị trí bỏ trống của Phí Anh Lệ, dấu cho Phạm Triết Tây đã chẳng cần một phiếu của anh nữa.

Hình như anh quả thật đã có một giây lo nghĩ, nếu không còn Phí Anh Lệ bình phẩm ở cương vị giám khảo liệu có phải sẽ rất bất công đối với Điền

Viên hay không? Phải khi ấy anh mới vỡ lẽ, từ sâu tận đáy lòng anh luôn khao khát bảo vệ cậu, nó ắt hẳn là nguyên nhân chính đáng để anh chấp nhận lời mời của cuộc thi này. Nhưng cái nguyên nhân chính đáng nọ, anh lại không thể bày tỏ với Điền Viên.

Cuộc thi chính thức bắt đầu, yêu cầu các thí sinh tham gia chọn trang phục tự do. "Đêm việt quất" ra đề này nhằm mục đích đánh giá quan điểm của các thí sinh đối với ý nghĩa "Thiên Vương", nó đòi hỏi người mẫu phải diễn đạt quan điểm của mình thông qua màn trình diễn. Cuộc thi dừng ngay hậu trường thay đồ trên sân khấu, làm khán giả được chứng kiến cảnh các người mẫu thay đồ thoăn thoắt dưới ánh đèn sáng tỏ, trưng bày mọi quá trình của họ ra trước mắt công chúng. Khán giả thích thú ngắm nhìn cơ thể gần như trần trụi của các người mẫu một, thì lại phải tặc lưỡi tiếc nuối bởi tốc độ mặc quần áo nhanh thần sầu của họ mười.

Một số người mẫu lên thi đầu tiên, Lý Bạch Nhiên chừng như chẳng cần nghĩ ngợi nhiều nhận, vì sẽ có đạo diễn tuân giấy đến. Hầu hết điểm số của các thí sinh đều đã được tính toán, quyết định từ trước, anh chỉ cần chấm đúng số điểm đã định một cách máy móc mà thôi.

Sau mỗi bài trình diễn, MC bí đao đều cho họ thời gian trình bày về mối liên hệ giữa bài thi của họ cùng ý nghĩa Thiên Vương.

Anh chỉ lẳng lặng đợi chờ.

Simon xuất hiện trong bộ vest Dior cổ bẻ đặt may tuyền một màu trắng. Nó mỉm cười, đáp lời MC hết sức bình tĩnh, "Thiên Vương là một giấc mơ, cao quý và gần như trắng tuyền. Cho nên, nó tồn tại trong tâm trí của bất kỳ một ai, chờ đợi chủ nhân mình sẽ điểm tô cho mình màu sắc đặc biệt."

Câu trả lời của nó ấm áp mà cảm động, nhận được tràng pháo tay nhiệt liệt, các giám khảo đều ngẫm hiểu Simon đang tán dương mục đích tổ chức cuộc thi Thiên Vương của CDEA.

Bởi vì đã phần nào biết trước, cho nên chẳng còn thú vị.

Phần lớn họ cũng như Lý Bạch Nhiên, đều lẳng lặng đợi chờ.

Đợi chờ thời khắc Điền Viên xuất hiện.

Đến khi Điền Viên bước chân ra sân khấu, dưới khán đài rộ lên xôn xao.

Lý Bạch Nhiên nhìn hình ảnh cậu đứng thẳng tắp chính giữa trung tâm, bên dưới là khán giả bốn cột, anh không khỏi cúi đầu liếm môi, sau đó ngẩng lên, nhìn cậu, lặng lẽ cổ vũ, "Cố lên, Điền Viên."

Điền Viên cúi mình chào khán giả, thế rồi vừa đi vừa cởi quần áo trên người mình bằng tốc độ ánh sáng, để cho các trợ lý hỗ trợ cậu mặc đồ. Trang phục tự chọn của cậu là tác phẩm của nhà thiết kế người Anh Vivienne Westwood, chủ đề bộ trang phục là trở về với đồng ruộng thiên nhiên, màu sắc chủ đạo là xanh quân đội đang thịnh hành.

(Nhà thiết kế người Anh lừng danh với phong cách thiết kế nổi loạn, lập dị. Bà nổi tiếng khắp thế giới với vai trò tiên phong sáng tạo nên xu hướng thời trang punk)

Gần như chỉ sau hai, ba giây, Điền Viên đã mặc đồ chỉnh tề trên sân khấu, bắt đầu trình diễn. Phong cách punk trong thiết kế của Vivienne Westwood

"đậm", táo bạo, phóng túng và cuồng nhiệt. Điền Viên tạo vài dáng, sau đó trở về.

Khán giả càng kêu gào ầm ĩ hơn, đạo diễn buộc phải ra hiệu nhắc đạo diễn trường quay kiểm soát tâm tình khán giả.

Không ai rõ rốt cuộc Điền Viên muốn làm gì. Sau khi cậu về vị trí, một vị trợ lý bê hai cái bát lên sân khấu, cậu qua đó, nhúng ngón tay vào bát rất đỗi tự nhiên rồi bôi lên mặt, lên người mình, đến khi quay lại, trên mặt cậu là những vệt màu vàng đất.

Động tác cậu không còn nhịp nhàng như cũ, mà cậu bỗng xoạc chân, khom lưng, tay phải phanh áo thành một đường vòng cung rộng lớn, tiếp theo, cậu khom lưng, thẳng người, rồi lại khom lưng, xoay một vòng, cởi tấm áo cũng được bôi vệt màu vàng đất ra buộc quanh hông. Uốn người từ đằng sau, cậu lại khom lưng, lần này là cởi giày, xắn ống quần.

Cứ thế với tay trần và quần xắn, cậu bình thản bước về phía khán giả, mỗi một bước là theo một nhịp nhạc tựa như đang nhảy múa, đậm đà bản sắc dân núi nguyên thủy, điệu nhảy gấp gáp vui tươi không phải tao nhã nhất nhưng là tự nhiên nhất. Toàn trường quay nhất thời im phăng phắc.

Nhạc hết, bí đao thoáng lạng yên rồi đặt câu hỏi, "Tại sao cậu cho rằng diễn một nông dân miền núi có thể diễn đạt ý nghĩa Thiên Vương?"

Điền Viên nhìn thẳng khán giả ngồi dưới, "Mọi người đều biết kỳ thực tôi xuất thân từ nhà nông, về điểm này, tôi chưa bao giờ coi nó là hổ thẹn. Chỉ khi mọi người phỏng đoán tôi có phải con nhà giàu hay không, tôi mới biết mình thực ra cũng vui vẻ lắm. Có người từng nói với tôi, một Thiên Vương

chân chính có lẽ sẽ sợ thất bại nhưng không bao giờ sợ chính bản thân mình..."

Bàn tay Lý Bạch Nhiên vô thức run rẩy. Đạo diễn lại tuồn giấy lên, anh chẳng buồn liếc mắt nữa cái đã vò nó thành một cục nhăn nhúm, vứt sang một bên.

Điền Viên trên sân khấu tiếp tục trình bày, MC bí đao lại giả bộ không thấy đạo diễn ra hiệu cho ông ta ngắt lời cậu.

"Tôi nghĩ hôm nay mình đã hiểu ý nghĩa của Thiên Vương rồi." Cậu ngẩng đầu, đèn sân khấu rọi vào mắt cậu làm con người kia lấp lánh ánh sáng. Bình tĩnh, cậu nói, "Cũng vì lẽ đó, mà tôi cho rằng những gì mình đã thể hiện suốt cuộc thi không hợp để làm một Thiên Vương, nên tôi xin rút lui ở đây. Hôm nay tôi đến đây là muốn chia sẻ điều mình đã lĩnh ngộ cùng mọi người. Băng qua con đường không khó, chủ yếu là có ai đang chờ bạn nơi đầu đường hay không. Tôi biết có nhiều khán giả đang chờ tôi nơi đầu đường, xin cảm ơn các bạn, cũng mong mọi người hãy cầu chúc cho tôi trở thành Thiên Vương đời tiếp theo!"

Cậu cúi rạp người về phía khán đài, sau đó nói cảm ơn MC bí đao, đoạn lui vào cánh gà.

Tay Lý Bạch Nhiên còn đặt trên nút chấm điểm, nhưng chẳng có cơ hội chấm cho cậu một điểm số thật cao.

Cuộc thi tối hôm ấy có tỷ suất người xem đạt kỷ lục, nhất là ở đoạn Điền Viên xin tự rút lui, cao lên đến hai mươi mấy phần trăm khiến tất cả mọi người cùng trân trọng.

Video cut được re-up liên tục trên các trang mạng. Công chúng đều công nhận bài thuyết minh của Điền Viên quá tuyệt vời. Người lớn cho rằng Điền Viên đã đánh trả CDEA một đòn, vì dù cậu có nỗ lực theo đến cùng, thì quá hiển nhiên là ngôi quán quân vẫn chẳng thuộc về cậu. Người trẻ hơn thì trầm trồ bài thuyết minh cuối cùng của cậu quá cool, quá cá tính. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, Điền Viên tựa thể lại thăng lên từ đáy cùng. Lại có người nhận xét Điền Viên gần như đã biến cuộc thi Thiên Vương thành chương trình biểu diễn cá nhân, giải nhất, nhì hay ba cũng mờ nhạt trước cậu. Giải thưởng có rơi vào tay ai chẳng nữa, thì người đó cũng chỉ có thể làm nền cho "vị vua không ngai" này.

Nhưng nổi tiếng đến mấy suy cho cùng vẫn chẳng thể vực Điền Viên lên. Dân trong nghề bất mí, công ty CDEA đã tiến hành đì Điền Viên toàn diện, phong tỏa và ngăn trở mọi dự án, kế hoạch đến với cậu. Hết quảng cáo, truyền hình hay phim ảnh liên quan đến Điền Viên đều bị các đài truyền hình dính đến CDEA không cho phép phát sóng.

Ở trên mạng Điền Viên rõ ràng rất nổi, nhưng ở đời thực, cậu khó mà nhận được một công việc tốt nào. Vốn dĩ có một số dự án muốn mời cậu làm gương mặt đại diện hoặc mời đóng phim, cuối cùng đều không có kết quả, kể cả có dự án đã ký xong hợp đồng, sau đó cũng lấy lý do là người mẫu tự phá hỏng hình tượng, không tôn trọng các điều khoản ký kết để mà đơn phương hủy hợp đồng.

Phía công ty quản lý nhắc Jason đừng quá phô trương, bởi trong tình huống này, ít ai có thể đương đầu sóng gió. Điền Viên chưa chính thức debut đã

đụng phải con quái vật CDEA, có nổi trên mạng đến mấy thì cũng rất khó khăn để chuyển cái nổi tiếng ấy thành ích lợi thực tế.

Một nhân viên cấp cao còn nói với Jason thế này, "Rất khó để mà duy trì mức độ nổi tiếng của các cuộc thi tuyển, anh biết tại sao không? Vì thí sinh không có tác phẩm đúng nghĩa nào có thể làm công chúng nặng tình với họ, thế là công chúng sẽ dần dần nguội lạnh. Điền Viên đang mắc vào trường hợp này. Trong vòng hai năm tới nếu cậu ta không có cơ hội nào tạo tên tuổi thì sẽ trở thành một ngôi sao xẹt, một ngôi sao chưa có nổi tác phẩm để đời gì đã xẹt."

Điền Viên đang lâm vào tình cảnh khốn khó, CDEA đòi cậu gặt gao, cậu không thể tìm được một công việc người mẫu nào. Jason đành phải nhận cả hợp đồng đứng quảng cáo cho sản phẩm bán hàng từ nội địa, nhưng người mẫu nghiệp dư tại nội địa quá nhiều, cho nên ngay cả những hợp đồng với số cát sê ít ỏi ấy cũng chẳng nhận được bao nhiêu.

Tiền kiếm được chả bỏ với tiền mất, đôi khi Jason thật không hiểu làm sao Điền Viên vẫn kiên trì. Có lần tình cờ gã nghe thấy Điền Viên gọi người nhà mình bán căn nhà trước đó cậu tự mua bằng số tiền dành dụm suốt nhiều năm rồi gửi tiền lên cho cậu, gã chỉ biết bất đắc dĩ vỗ vai cậu mà thôi.

Một người, mà vướng phải scandal trong cái giới thị phi này, sau này muốn vực lại tên tuổi gần như khó bằng lên cung trăng, đừng nói đến chuyện bị CDEA đòi mọi góc ngách ngõ nẻo. Dẫu có một vài công ty chủ động mời cậu quay quảng cáo hay đóng vài bộ phim nho nhỏ, rốt cuộc cũng đều sợ làm méch lòng con quái vật CDEA. Hai năm trôi qua, tên tuổi Điền Viên mỗi lúc một mờ nhạt, có thể tưởng tượng thêm hai năm nữa, chỉ e người ta có nhắc đến cậu cũng phải nghĩ một hồi mới nhớ ra rồi.

Thu Hàn Lâm từng nhiều lần gặp cậu, ngỏ lời đưa cậu tham gia dự án chương trình do Thu thị đầu tư nhưng bị cậu từ chối tuốt lượt. Thu Hàn Lâm có thể nhận ra Điền Viên đã thay đổi, không còn là đứa bé khom lưng uốn gối, chờ mong được bố thí chút tình yêu nữa. Cậu bây giờ giống hệt như sau thời gian làm sậm da, càng ngày càng rõ nét, càng ngày càng ấn tượng.

Giới thời trang trong hai năm nay vẫn là thiên hạ của Phạm Triết Tây. Anh ta dẫn theo một nhóm người mẫu tham dự buổi diễn thời trang cá nhân của Ông hoàng Karl Lagerfeld và càng trở thành một thần thoại châu Á không thể bị vượt qua. Thế nhưng kể từ đó, Phạm Triết Tây không còn gọi vào số di động của Lý Bạc Nhiên nữa.

Tên tuổi Nikon Bạc Nhiên cũng thoát chốc vang xa ngàn dặm. Bản thân cái danh "nhiếp ảnh gia từng đưa Phạm Triết Tây lên đỉnh cao" đã thừa sức để anh được chú ý, chưa kể rất nhiều nhà thiết kế lừng danh từng không tiếc lời ngợi khen anh. Rei Kawakubo còn trả lời trong một cuộc phỏng vấn thời trang rằng, theo như bà nhìn nhận, toàn châu Á không một nhiếp ảnh gia nào có thể sánh ngang với Nikon Bạc Nhiên, vì hầu hết các nhiếp ảnh gia chỉ có thể nhìn đến hình ảnh trong ống kính, còn Nikon Bạc Nhiên thì nhìn được cả hình ảnh ngoài ống kính.

Cái tên Nikon Bạc Nhiên từ lâu đã là trứ danh đối với dân trong nghề, nhưng chỉ thoát chốc anh đã trở thành một nhân vật của công chúng mà người người hay tên, nhà nhà hay tên. Anh bắt đầu đăng ảnh chân dung do mình chụp trên các tạp chí thời trang nhiều kỳ cao cấp nhất. Bất luận là người mẫu hay là ngôi sao làng giải trí, giả như được Nikon Bạc Nhiên chụp cho một tấm cũng đã coi đó là vinh hạnh rồi.

Những tấm ảnh xuất sắc ấy thường xuyên khơi dậy vô số lời luận bàn từ văn phòng các công ty quản lý người mẫu, bởi lẽ mỗi một ngôi sao được lên tạp chí đều là một lần tuyên truyền không nhỏ.

Có lẽ Jason là ông bầu duy nhất không chịu khen Nikon Bạc Nhiên. lần nào gã cũng mỉa mai là, "Nhiếp ảnh gia giỏi hơn anh ta hả? Có đấy. Chẳng qua không ai vờ vịt giỏi bằng anh ta thôi!"

Các ông bầu khác cười bảo, "Nikon Bạc Nhiên được khen nhiều thế đâu chỉ đơn giản là vờ vịt?"

Jason đen mặt, không thêm cãi cộ cùng họ.

Những người mẫu dưới tay gã có Simon ăn cây táo rào cây sung, có Đại Sơn và Điền Viên bị cuốn vào vụ án đường dây mại dâm, rồi Điền Viên tự mình rút lui khỏi cuộc thi... tất cả đã kích gã nhiều lắm rồi. Công ty lấy cớ là gã quản lý người mẫu không hiệu quả nên cũng không cho gã dẫn dắt thêm ai mới. Thậm chí một số người mẫu có tiền đồ chút do gã dẫn dắt đều nung nấu ý định hủy hợp đồng.

Tiếng nói của Jason tại công ty quản lý ngày một đuối dần, đến khi nghe người xung quanh bàn tán về ảnh Nikon Bạc Nhiên chụp cho Vogue rồi Bazaar, riết gã cũng chẳng buồn xen vào.

Cho tới một hôm, đồng nghiệp của Jason kinh ngạc hỏi "Nikon Bạc Nhiên chụp ảnh cho Jamie hồi nào thế?"

Jason vội vã quay qua xem, đúng là ảnh chân dung của Điền Viên. Một tấm ảnh đen trắng, Điền Viên hoàn toàn trần trụi, nửa quỳ dưới đất, khuôn mặt

hơi nghiêng đi, còn cặp mắt sáng tỏ lại đang tập trung cực kỳ, con người trên ảnh giấy mà lại sống động tựa thể nhìn thẳng vào người đang xem. Ngón tay cậu cầm một bông sứ ngọc lan, bông hoa trắng nuột nà như sáng bừng cả bức ảnh đen trắng, ngón tay cầm bông hoa thuần dài và mạnh mẽ. Tập ảnh này gần như phá vỡ hình tượng hoang dã tựa loài báo trước kia của Điền Viên, ngược lại còn thể hiện trong đó một chút lạnh lùng, một chút lười nhác, một chút gợi cảm. Tên tấm ảnh là *Take me*.

Jason im lìm xem mà không nói lời nào. Sau vụ đó, tên tuổi ngỡ như đã không thể vớt vát của Điền Viên dường như thăng trở lại phần nào. Vài topic trên mạng lại xuất hiện, bàn luận về Điền Viên, cũng có người nghe ngóng Điền Viên giờ vẫn đang cố gắng tìm việc, còn lại là CDEA đi cậu. Tuy thông tin này vừa mới lộ lên đã bị chặn miệng, nhưng Jason vẫn thấy có vài fan đáng tin chú ý đến tin tức của gã. Gã tắt web, thở phào một hơi, tự cảm thấy ngạc nhiên vì việc làm của mình. Đã bao nhiêu năm rồi, gã chưa có lại cảm giác vào sinh ra tử cùng người cậy nhờ của mình thế này, gần như gã đã quên mất nó.

Xã hội ngày nay luôn tìm kiếm con đường để thành công nhanh nhất, hàng ngày đâu đâu cũng có người vứt bỏ và người bị vứt bỏ, người ta đứng tại một chỗ, quan sát một người khác liệu có giá trị lợi dụng hay không. Jason thốt nhiên cảm thấy người mình bưng bưng sức sống, liền chụp lấy di động dò hỏi cơ hội đi diễn mẫu quảng cáo sản phẩm mới giúp Điền Viên.

Còn lúc này, Điền Viên tuy không có việc nhưng thường xuyên xuất hiện trên các tuần san thời trang phổ biến nhất. Ngoài ảnh chụp của Nikon Bạc Nhiên, còn có ảnh Lôi Tùng Hải chụp, số ảnh ấy giúp Điền Viên được bình chọn là một trong mười gương mặt người mẫu nổi tiếng nhất châu Á dù cho cậu chẳng có nổi một công việc.

Sau mỗi lần ảnh được đăng sẽ có một khoản tiền gửi vào tài khoản Điền Viên, nhưng chưa được mấy ngày, chúng lại bị gửi trả nguyên vẹn. Hai năm nay, Lý Bạch Nhiên đã thành thói quen tối nào cũng thử gọi vào số di động của cậu, nhưng số máy ấy mãi mãi luôn trong trạng thái tắt.

Thu Hàn Lâm vẫn hay đi gặp Điền Viên, chỉ tiếc rằng thái độ đối xử lạnh nhạt của cậu vượt xa hần tưởng tượng. Hần hiểu rõ là cậu ngày càng khác biệt so với quá khứ dù da cậu vẫn giữ màu mật như hồi đi thi Thiên Vương. Độ rày Điền Viên gầy đi trông thấy, nét non nớt trên mặt đã biến mất hoàn toàn, đường nét trở nên rõ ràng như được khắc gọt mà nên. Dầu bây giờ cậu chỉ mặc một bộ trang phục bình thường với áo đen, quần chàm và giày vải, chỉ thế mà thôi, cũng đủ làm cậu gợi cảm khó tả thành lời.

Cậu cư xử với hần giống như một người quen, không quá nhiệt thành cũng không quá xa lạ, lại làm Thu Hàn Lâm thấy lạnh thấu xương cốt.

"Xin lỗi, đến giờ rồi, lần sau nói chuyện tiếp đi." Cậu bỏ tách cà phê xuống, đi vào studio. Hôm nay là cơ hội Phí Anh Lệ giới thiệu cho cậu, nghe nói là một vai diễn cực phụ.

Phí Anh Lệ thực sự cũng truen chuyên không kém cậu là mấy. Tuy cô còn có một studio nhưng bị CDEA đòi quá ráo riết, studio của cô mãi trong trạng thái ngừng hoạt động.

Nhân viên gần như đã có mặt hòm hòm. Lúc đi vào, Điền Viên thấy cô đang khiêng đồ đạc bèn hốt hải qua phụ. Bây giờ cậu không có việc, nên đa số thời gian cậu đều đến chỗ của Phí Anh Lệ giúp đỡ.

"Sao rồi, La Phó Dụ chưa đến ư?" Điền Viên nhìn quanh rồi hỏi. Cậu biết chuyện Phí Anh Lệ có ơn lớn với hẳn, vì chính tay cô đã trợ giúp hẳn có được tên tuổi ngày hôm nay.

Cô thở dài sườn sượt, "Chắc không đến đâu..." Tới đây, cô cười khổ, "Mắc công anh ta cứ phải gượng gạo lấy lệ với tôi đến tận ngày hôm nay, thôi thì coi như còn niệm tình cũ."

"Hôm nay... không phải thi tuyển diễn viên ư?" Điền Viên giật mình.

Trong lúc hai người đang nói chuyện, một chiếc Ford kiểu cổ lái vào, Điền Viên thấy Phí Anh Lệ dạn dĩ là thế mà lúc này cũng khá căng thẳng.

Chỉ chớp nhoáng mà cậu sinh ra muôn vàn cảm xúc dành cho người phụ nữ mạnh mẽ này. Nữ hoàng CDEA, bấy lâu luôn luôn là cô ban cơ hội cho kẻ khác, mà bây giờ lại căng thẳng vì một đạo diễn đến chọn diễn viên.

Cửa xe mở ra, một người đàn ông trung niên đeo kính râm và viên trợ lý bước xuống.

"Dean Kiều!" Phí Anh Lệ tươi cười ra đón, "Đến đúng giờ lắm."

Dean Kiều bỏ kính xuống, Điền Viên mới thấy rõ mặt ông ta. Nếu so với tiếng tăm nổi đình nổi đám, gương mặt ông ta lại chỉ hiện diện một nụ cười hết sức khiêm nhường.

"Chuẩn bị xong chưa?" Dean Kiều nói, "Vậy bắt đầu!"

Điền Viên cứ mang máng thấy sao mà vị đạo diễn này quen thế, phải lát sau cậu mới nhớ ra thì cũng là lúc cậu nghe thấy các thí sinh tham gia dự tuyển cùng ồ lên kinh ngạc.

Dean Kiều - đạo diễn nổi tiếng nhất châu Á kiêm đạo diễn lòng danh quốc tế. Rất nhiều phim của ông đã tạo được tiếng vang tại thị trường Âu Mỹ.

Các thí sinh bỗng chốc hưng phấn tới ngạt thở. Dean Kiều chỉ lịch sự phẩy tay với họ.

Mọi người đều biết có một vị đạo diễn từng nợ ơn Phí Anh Lệ, nghe nói năm ông ta mới vào nghề đã được đặt biệt hiệu là "Thuốc độc phòng vé". Cũng chính trong quãng thời gian ông ta cùng đường túng quẫn nhất, Phí Anh Lệ đã trao cơ hội, để ông đạo diễn một bộ phim võ hiệp và từ đó làm đà bứt phá, trở thành đạo diễn lẫy lừng trên trường quốc tế hiện nay.

Nhưng không một ai ngờ vị đạo diễn mang ơn ấy chính là Dean Kiều. Phải nói đây là cơ hội rất tốt để Phí Anh Lệ vực dậy.

Do đó cô mới nhờ La Phó Dụ đến giúp mình lần này. Đẳng nào hần vẫn thuộc nhà CDEA, công ty sẽ chẳng dễ dãi hần cũng như chẳng nỡ bỏ, huống hồ hợp đồng trước kia đều do một tay cô thầu hết, cô biết La Phó Dụ có thể nhận vai diễn này, chưa kể đối với hần, đây cũng là cơ hội hiếm có.

Tiếc thay, cô không ngờ La Phó Dụ phút cuối không có đến, thậm chí không liên lạc được với cả trợ lý hần.

Hần La Phó Dụ cũng không biết người Phí Anh Lệ mời là Dean Kiều. Đối với đạo diễn cỡ ông ta thì thời gian là vàng là bạc, hôm nay mà không chọn

được diễn viên ưng ý, việc đồng ý đạo diễn phim cho Phí Anh Lệ e rằng sẽ đổ sông đổ bể, thảo nào Phí Anh Lệ cũng có phần căng thẳng.

Cô nhìn theo bóng Dean Kiều đi nhanh vào studio, đột nhiên mở lời, "Điền Viên, muốn làm diễn viên bộ phim này không?"

Cậu giật nảy, nhìn cô lắp bắp, "Alice, tôi chỉ là người mẫu, với cả chị cũng nói kịch bản này vốn dĩ viết riêng cho La Phó Dụ cơ mà."

Phí Anh Lệ lặng thinh, vỗ tay, các thí sinh dự tuyển đứng chờ bên ngoài đều lục tục vào studio, hầu như họ chẳng có tiếng tăm mấy, có thể thấy Phí Anh Lệ đều đặt hết kỳ vọng lên La Phó Dụ - người đã nợ ân tình cô rất lớn.

Dean Kiều ngồi xuống ghế, trợ lý ông ta dường như hiểu ý Dean Kiều muốn thí sinh làm gì liền thông báo to, "Ghép đôi một nam một nữ, xếp hàng, đi hết từ đầu đến cuối studio, mỗi lượt đi một đôi."

Mọi thí sinh đều ngơ ngơ ngác ngác. Nhiều người trong số họ trước khi đến đây đã tập trước vài đoạn nổi tiếng, ấy vậy mà ngài đạo diễn nổi tiếng lại chỉ yêu cầu họ đi mà thôi.

Phí Anh Lệ đăng hăng, "Xin mọi người nghe theo yêu cầu, bắt đầu đi!"

Các thí sinh đều cùng chờ ngoài cửa một lúc nên nhanh chóng ghép thành cặp. Cũng vì La Phó Dụ cho leo cây nên có một cô gái hơi kém sắc chút đỉnh bị lẻ.

"Lên đi!" Dean Kiều chỉ Điền Viên đang đứng cạnh, ý nhắc cậu nhanh lên.

"Nhanh qua đó đi, Điền Viên!" Phí Anh Lệ điềm đạm giục cậu.

Điền Viên thoáng trầm ngâm rồi qua đó, đứng với cô gái hơi kém sắc nhưng được cái dáng người bốc lửa kia, sau đó đi hết studio một cách chậm chậm và cứng ngắc. Các thí sinh quay lại nhìn Dean Kiều mong chờ, thấp thỏm muốn biết Dean Kiều chấm được ai trong số họ.

Dean Kiều chẳng nói nhiều, phất tay, nói đúng một từ, "Again"

Một từ "again" này, liền again suốt hai giờ.

Chân các thí sinh đều mỏi nhừ mà vẫn không hiểu ý đồ Dean Kiều ra sao, nhưng thấy ông ta chẳng hề chán chường mà còn rất nghiêm túc quan sát, thế nên họ đành lê chân cố đi tiếp.

Cô gái đi với Điền Viên cũng mệt lả mà vẫn cố thể hiện sao cho không phạm sai lầm, cánh tay khoác cậu mỗi lúc một nặng. Còn Điền Viên, đi bộ vốn là việc hết sức bình thường, chưa bàn đến khi xưa ngày ngày băng rừng lội suối, sau này đi diễn, có đi suốt hai giờ đồng hồ cũng chẳng nhắm nhò với cậu. Người ta càng đi càng tái mặt, cậu thì chỉ mãi nghĩ rốt cuộc Dean Kiều muốn nhìn ra điều gì trong việc các cậu đi đi lại lại không ngừng nghỉ này.

Cuối cùng Dean Kiều cũng hô dừng sau bốn giờ đồng hồ đi bộ của các thí sinh.

Ông ta vừa ban lệnh đại xá là họ lập tức khụy xuống đất. Đến giờ phút này họ mới hiểu tại sao ngài đạo diễn nom hiền lành kia lại bị người ta gọi sau lưng là "Đạo diễn ác quỷ".

"Thế nào?" Phí Anh Lệ sốt sắng hỏi ý kiến ông ta.

Dean Kiều tỏ vẻ ôn hòa, "Tôi chưa dám khẳng định với cô, để tôi về nghiên cứu lại."

Phí Anh Lệ không giấu nổi thất vọng nhưng vẫn mỉm cười, "Tôi chờ tin anh."

Vẫn là nụ cười ôn hòa như thế, Dean Kiều cùng trợ lý lên xe đi về.

Các thí sinh tên tò nhìn nhau nhưng ai ai cũng phấn khởi. Tuổi nghề của họ mà được đạo diễn đẳng cấp quốc tế hành hạ chút đỉnh, thôi thì xem cũng đáng.

Gần như ngay khoảnh khắc xe Dean Kiều rời khỏi đó, di động trợ lý ông ta liên vang. Viên trợ lý nghe máy mấy giây rồi nói khe khẽ, "Dương Chấn Vũ nhà CDEA hẹn gặp ngài."

Dean Kiều hơi tư lự, đoạn ngẩng đầu nói, "Gặp thì gặp."

Trợ lý ông ta nhận được chấp thuận liền bảo tài xế quành xe, thẳng tiến tòa nhà CDEA.

Dương Chấn Vũ dường như ưu ái chờ sẵn Dean Kiều ở cửa. Vừa nhác thấy ông ta đến, y đã vồn vã, "Dean Kiều, hai năm nay anh không về nước, tôi nhớ anh ghê!"

Dean Kiều nói điềm đạm, "Có vài trường hợp thà rằng quên nhau còn hơn gặp lại, như hai ta chẳng hạn."

Dương Chấn Vũ bật cười, "Nhiều năm không gặp mà miệng lưỡi anh vẫn cay độc."

Hai người cùng bước về căn phòng làm việc siêu rộng của Dương Chấn Vũ. Dean Kiều quen thuộc ngồi xuống chiếc ghế da xịn đặt hàng từ Bắc Âu trong phòng, trong khi Dương Chấn Vũ rót hai ly rượu vang mời ông ta, "Công ty anh quyết định hợp tác một bộ phim với CDEA chúng tôi, mà sao anh còn đến tuyển diễn viên chỗ Phí Anh Lệ?"

Dean Kiều nhận một ly, nói, "Tin tức của anh nhạy bén nhỉ?"

Dương Chấn Vũ đang đưa ly rượu, ngồi xuống ghế bên, "Dean Kiều, chuyện ai thì tôi không rõ, nhưng chuyện về anh, tôi không bỏ qua lấy một tin, vả lại tôi còn biết Phí Anh Lệ muốn cùng anh hợp tác."

Dean Kiều bảo, "Đúng là cô ấy có ý như vậy."

"Đúng, nhưng chúng ta đang có hợp đồng với nhau." Dương Chấn Vũ chỉ tay vào Dean Kiều, "Anh hợp tác với tôi, tôi không chỉ đầu tư cho bộ phim của anh mà còn dốc hết diễn viên của CDEA cho anh chọn thoải mái, chỉ tính cát sê nửa tiền. CDEA sẽ bao tiêu mọi phòng vé của anh ở châu Á, sao nào? Đủ thành ý chưa?"

Dean Kiều nâng ly, "Đủ!"

Dương Chấn Vũ cười cười, "Tôi lúc nào mà chả rộng tay với Dean Kiều, ai kêu chúng ta là bạn lâu năm thế chứ?"

"Tôi chưa nói hết. Thành ý của anh đủ rồi, nhưng chuyện gì cũng có chữ 'ngờ', tôi không dám chắc là mình sẽ hợp tác với anh."

Dương Chấn Vũ tặc lưỡi, "Hai ta bắt tay nhau, còn ngờ mới vực gì?"

Dean Kiều ôn hòa nói, "Không hẳn, chẳng ai biết trước chữ 'ngờ', như tôi nhiều năm trước luôn nghĩ anh và Alice sẽ không chia tay, còn bây giờ thì sao?"

Sắc mặt Dương Chấn Vũ hơi đổi nhưng chỉ trong thoáng qua, rồi y lại tươi cười, "Cũng đâu phải anh không biết tính cô nàng, chúng tôi không hợp, chia tay là tốt nhất."

Dean Kiều lắc đầu, "No, no, đừng hiểu nhầm, chuyện giữa anh và Alice là chuyện riêng của hai người. Tôi chỉ lấy làm ví dụ cho anh thấy cái gì cũng có chuyện phát sinh ngoài ý muốn thôi."

Dương Chấn Vũ nhìn ông ta, đoạn bỏ rượu xuống, hỏi, "Dean Kiều, nói như anh tức là việc lần này đã phát sinh chuyện ngoài ý muốn chứ gì? Tôi muốn biết chuyện gì mới làm anh bỏ CDEA để đi tuyển diễn viên trong một studio bé tí sắp đóng cửa đấy."

Dean Kiều giơ một ngón tay, nói, "Một người mẫu. Nếu anh có thể kiếm được một người mẫu tương tự, tôi sẽ đồng ý hợp tác cùng CDEA." Dứt lời, ông ta đặt một chiếc máy quay cỡ bé lên mặt bàn sạch bong của Dương Chấn Vũ, "Tôi tin anh có thể nhận ra tôi nhắc đến ai trong đây."

Ông ta lịch sự nói tạm biệt, mở cửa bỏ đi, liên tục từ chối lời đề nghị xin tiền khách sáo của Dương Chấn Vũ.

Dean Kiều đi rồi, Dương Chấn Vũ lập tức mở máy ra xem, thấy trong đó có một đoạn phim mới quay.

Địa điểm hiển nhiên là cái studio cũ kỹ nhất của CDEA mà y đã bỏ lại cho Phí Anh Lệ. Nhấn nạy xem hết đoạn phim, y chỉ thấy một đám người đi đi lại lại trong đó, liên giậm dứ triệu tập tất cả đạo diễn của CDEA đang không có lịch trình tập trung tại phòng chiếu phim.

Đạo diễn thuộc nhà CDE A không dưới mười người, Dương Chấn Vũ cho gọi, họ đều cố gắng có mặt.

Đến phòng chiếu phim lại chỉ thấy trên màn hình là một đám người đi qua đi lại, họ thì thảo hởi, "Gì đây?"

"Phim quay buổi tuyển diễn viên của Dean Kiều." Dương Chấn Vũ đáp lạnh nhạt, "Ông ta nói đã chấm một người mẫu trong đây nên từ chối hợp tác với CDEA."

Tiếng tằm lừng lẫy của Dean Kiều đều làm các đạo diễn giật mình, thế là vội tập trung tinh thần xem đoạn phim đang chiếu.

Thực là một đoạn phim cực kỳ vô vị, tới lui cũng chỉ có bảy, tám cặp một nam một nữ ghép với nhau đi lại rồi lại đi qua, cứ thế suốt mấy tiếng.

Dean Kiều lại chẳng để lại gợi ý nào nên họ không dám xem nhanh, suốt hai tiếng đồng hồ trôi qua, các đạo diễn đã ngán ngẩm hết sức, đa số tỏ ra hết sức chịu đựng rồi, dù sao cũng là một hình đi đi lại lại không có nội dung suốt mấy tiếng, là đạo diễn cũng phải phát chán.

Một số đạo diễn chuyên tổ chức sự kiện hoặc show ti vi vừa định kiểm bài chuồn, đúng lúc này đột nhiên có người "hả", Dương Chấn Vũ chớp ngay, "Anh phát hiện thấy gì?"

Kia là một đạo diễn còn rất non trẻ, mới vào nghề do thăng lên từ chức trợ lý. Nghe Dương Chấn Vũ hỏi mình, anh ta lúng búng, "Ban này tôi phát hiện một thí sinh không giống các thí sinh còn lại cho lắm."

"Ai?" Dương Chấn Vũ hô, "Đưa bút laser cho anh ta!"

Vị đạo diễn trẻ tuổi kia vẽ một vòng tròn laser lên mặt Điền Viên, "Cậu này!"

Dương Chấn Vũ nhíu mày, "Có điểm gì khác lạ?"

Vị đạo diễn trẻ tuổi đáp, "Cậu thí sinh này, mỗi một lượt đều đổi một biểu cảm."

Vừa nghe anh ta nói thế, tất cả đạo diễn đều tỉnh táo trở lại, tiếp tục xem nốt đoạn phim.

Điền Viên lại xuất hiện trên màn hình. Cô gái đi cùng đang định kéo cậu đi nhanh hơn cho xong lượt đi này còn tranh thủ qua bên kia nghỉ, trong khi Điền Viên tỏ ra thụ động, phóng mắt về nơi khác, thoạt nhìn hết như một cặp tình nhân không xứng đôi. Cậu để mặc cô gái kéo tay trong khi tinh thần lơ đãng, ánh mắt mơ hồ tựa thể đang tìm kiếm con mồi mới, vẻ ngả ngớn và vị kỷ toát ra sống động từ đôi mắt cậu.

Lại một lát sau, Điền Viên xuất hiện lần nữa. Cô gái vẫn bước mãi miết còn cậu gần như bị cô nàng kéo đi. Cậu vẫn tỏ ra thụ động nhưng biểu cảm đã chuyển sang ngại ngịu như đang bị cô bạn gái dạn dĩ ép phải làm việc gì đó. Tay cậu nhiều lần rút túi quần rồi lại bỏ ra, thể hiện đầy đủ tâm trạng bất an, hết như một anh chàng nghèo đang bị ép đi gặp bố vợ.

Lần tới Điền Viên xuất hiện, cô gái đi cùng đã đau chân lắm rồi, gần như tựa hẳn vào người cậu. Ánh mắt Điền Viên bấy giờ lộ vẻ lo lắng nhàn nhạt, cứ được một bước lại nhìn qua người đi cùng tựa như đang lo cho cô. Cậu vẫn không đổi tư thế, thỉnh thoảng mới nhẹ nhàng vòng tay quanh eo cô gái để dìu cô. Một chàng trai chu đáo đang lo âu và chăm sóc cho bạn gái mình được diễn xuất đầy sinh động.

Đến đây Dương Chấn Vũ giục tua nhanh. Sau đó tất cả đạo diễn đều bàng hoàng nhận ra, trong hai tiếng đồng hồ còn lại Điền Viên xuất hiện thêm khoảng hơn mười lần, tương đương với cậu đối biểu cảm hơn mười lần, lần nào cũng là một nhân cách khác và phối hợp tuyệt đối với cô gái chẳng biết gì đi bên cạnh, cho đến khi Dean Kiều hô dừng mới thôi.

Những ai đang có mặt trong phòng chiếu phim nhất thời không biết nói sao nữa, chẳng một lời nào có thể thốt ra lúc này.

Buổi thi tuyển này không chỉ là sát hạch thí sinh mà còn là sát hạch đạo diễn.

Trong bốn tiếng đồng hồ hoàn toàn không có gì đáng để mong đợi mà Dean Kiều khai phá ra một thí sinh rất có triển vọng. Nhất là tại thời điểm phát hiện cậu, ông ta vẫn lặng yên và trấn tĩnh sát hạch cậu suốt bốn tiếng đồng hồ. Chưa bàn đến nghệ thuật chỉ bàn riêng đến tính kiên nhẫn dành cho nghệ thuật rõ ràng đám đạo diễn bọn họ có thúc ngựa cũng chẳng theo kịp, sự chênh lệch trình độ khiến tất cả bọn họ chỉ biết lặng im.

Dương Chấn Vũ trừng trợn nhìn thẳng nhóc bị mình quăng đi không thương tiếc lại có khả năng giành mất một đối tác tầm cỡ của mình. Chỉ y mới biết phim lần này của Dean Kiều là bộ phim võ hiệp tốn kém mấy triệu đô để sản xuất. Với danh tiếng của ông ta cộng với nguồn đầu tư khổng lồ 15, gần như đã có thể dự đoán được vô số, vô số phòng vé bạc triệu đang đợi chờ y, mà hết thảy chúng nó đều bị thổi bay chỉ vì Điền Viên.

Y đứng bật dậy, sải bước nhanh chóng ra khỏi phòng chiếu phim, bấy giờ các đạo diễn mới dám thở hắt. Có vị đùa với Trang Hòa Bình, "Đạo diễn Trang, vụ này ông nhầm rồi đúng không? Ai mà ngờ Jamie lại lọt vào mắt xanh của Dean Kiều."

Trang Hòa Bình sầm mặt, "Người nhầm không phải tôi đâu." Vừa nói xong, lại nhận ra chưa đúng lắm, ông ta liền sửa, "Giới giải trí luôn luôn biến đổi khó lường, ai biết trước đây là đâu!"

Ông ta đứng dậy khỏi ghế, lúc đi ngang qua màn hình, vẫn cầm lòng không đành liếc nhìn Điền Viên một cái, lẳng lặng hít một hơi thật sâu. Bá Lạc bỏ lờ ngựa Thiên Lý, đâu chỉ ngựa Thiên Lý mới buồn; nhưng ai đã làm cho thời đại này trở thành thương nhân mới nắm quyền nhìn nhận, tôn vinh, chứ không phải Bá Lạc?

(Năm 770 - 500 TCN, thời Xuân Thu Chiến Quốc, ở Trung Hoa có một người họ Tôn tên Dương là bậc thầy am hiểu về ngựa, qua vóc dáng, ngoại hình có thể tìm kiếm và biết được đâu là Thiên Lý - loài ngựa có sức khỏe dẻo dai, chạy xa vạn dặm nhưng nhẹ như lông hồng, chân không in dấu, nên người đời nể phục gọi là Bá Lạc. Thiên Lý vốn là tên gọi của loại ngựa tốt và quý nhất trong các giống ngựa, nhưng rất ít người biết được nó, nhờ có Bá Lạc mà ngựa Thiên Lý được phát hiện và trở nên nổi tiếng, quý hiếm trong dân chúng. Ngày nay người ta thường ví Bá Lạc tìm ngựa Thiên Lý là để nói muốn tìm nhân tài thì cũng phải có những nhân tài tìm kiếm như Bá Lạc vậy)

Bất động sản đứng tên Phí Anh Lệ có khá nhiều. Từ khi Điền Viên rời nhà Lý Bạch Nhiên, cậu luôn ở tại một trong số các nhà của cô. Ban đầu Phí Anh Lệ kiên quyết không chịu nhận tiền thuê cậu trả nhưng cậu cứ khẳng khẳng đòi trả mới được. Thấy cô cứng quá, cậu đành nói, "Sau này lỡ muốn chứng minh không phải chị bao nuôi tôi, thì còn hóa đơn nộp thuế chị thu tiền nhà trưng ra làm bằng chứng."

Bấy giờ cô mới thở dài, bất đắc dĩ phải nhận.

Điền Viên cũng không có nhiều tiền nên chỉ dám thuê gian phòng ít tiền nhất.

Nơi đây vốn dĩ là địa ốc bất động sản ngày xưa CDEA tham gia đấu thầu, ý tưởng vạch ra vô cùng đồ sộ, nhưng bắt tay vào thi công mới biết đất của nó từng là nhà máy sản xuất đồ dùng hóa chất, chưa kể nó ở gần nội địa, càng về sau này bất động sản nội địa càng phát triển như cỏ mọc sau mưa, người đến đây mua không ít. Thế nên CDE A đổi kế hoạch, xây nó thành chung cư giá rẻ cho dân ngoại tỉnh thuê.

Một chung cư thường có nhiều phòng, chủ nhà chỉ cho thuê một phòng đơn một người cho tiện quản lý, thành thử phòng ở lúc nào cũng tối lù mù, người ra người vào cũng nhiều vấn đề phức tạp.

Chung cư Phí Anh Lệ hiển nhiên tốt nhất ở chốn này. Điền Viên tuân thủ đúng quy định, chỉ thuê một phòng trong số đó. Cậu trở về từ siêu thị, mua một thùng mỳ ăn liền và trứng gà, về cơ bản chúng là thực đơn chính trong sinh hoạt hiện tại của cậu. Hồi mới dọn ra riêng, cậu còn chịu khó mua rau củ thịt cá về tự nấu nướng. Thế nhưng sau đó cậu nhận ra mỗi một bữa ăn được nấu xong, cậu đều vô thức sắp hai đôi đũa, xới hai bát cơm, tựa như thói quen này đã bén rễ quá sâu vào sinh hoạt; rồi khi đặt bát xuống, cậu sẽ ngẩng đầu nói "Mời anh ăn cơm", niềm hạnh phúc chứa chan trong lồng ngực ấy dường như còn vương vấn nhiều. Bởi vậy, cậu không nấu cơm nữa.

Đêm đêm, cậu sẽ mở chiếc di động cũ, tin nhắn thông báo từ tổng đài cho biết Lý Bạc Nhiên đã gọi nhớ mấy cuộc.

Sau khi đọc xong, cậu chưa nhẫn lại lấy một lần. Thói quen luôn rất khó sửa đổi, chúng ta phải mất thời gian thật lâu để hình thành nó, và phải mất thời gian rất dài để quên nó đi.

Vừa bước vào cửa chung cư, Điền Viên nhận được điện thoại từ Jason, "Sao? La Phó Dụ vắc mặt đến không?"

"Không đến." Cậu đáp bình thản.

Jason như trút được gánh nặng, cười vang, "Chẳng bỏ công tôi thả tin này cho đàn chó của CDEA."

"Jason... Anh thấy tôi như thế, liệu có hơi..." Cậu cúi đầu.

"Đây là giới giải trí, mọi cơ hội đều phải vồ vập mới đoạt được. Huống hồ cậu đọc xong kịch bản còn nói mình hợp vai này hơn mà. Đã thế, cách duy nhất để không phụ lòng Phí Anh Lệ là cậu phải dốc hết sức ra diễn cho tốt, để cho bộ phim càng xuất sắc hơn nữa!"

Điền Viên gật đầu rồi cúp máy, lục chìa khóa mở cửa vào nhà, mới thò chân vào đã bị kẻ lạ động mạnh lên tường bằng tốc độ sét đánh, sức cậu không nhỏ nhưng bị người đằng sau chặn đứng không tài nào động đậy.

"To gan, phòng của ông chủ Dương mà cũng dám đột nhập!"

"Các người là ai? Đây là phòng tôi thuê, chủ nhà là chị Phí, không có ông chủ Dương nào ở đây hết!" Cậu cãi lại.

"Ấy, thô lỗ thế làm gì, đừng dọa nó!"

Điền Viên cảm giác sức mạnh sau lưng lỏng đi. Cậu quay lại, bắt gặp Dương Chấn Vũ đang ngồi trên chiếc ghế đệm rẻ tiền nhà mình, đủng đỉnh

hút xì gà.

"Dương Chấn Vũ... Sao anh ở đây?"

Dương Chấn Vũ chỉ ngón tay đang cầm xì gà về phía cậu, "Cho cậu một cơ hội."

"Cơ hội?" Cậu xoa xoa vai mình.

Y nhún vai, cười bảo, "Lần trước tôi mời cậu gia nhập CDEA cậu nói không muốn làm giấy dán tường sản xuất hàng loạt của công ty chúng tôi. Ok, tôi cho cậu cơ hội nữa. Nếu cậu đồng ý gia nhập, tôi sẽ chi tiền đầu tư cho cậu không dưới một triệu đô cộng với cơ hội đóng vai chính trong ít nhất một bộ phim được đầu tư hơn trăm triệu. Sao hả, có đúng là cơ hội không?"

Lông mày cậu nhăn lại, "Sao tự dưng anh chạy đến đây cho tôi cơ hội này?"

Dương Chấn Vũ cười ngất, "Cậu tưởng tôi ưng Simon thật? Thực ra tôi đã ưng cậu từ lâu, có điều sắt không mài sao có ngày nên kim? Cậu cần được rèn giũa, nửa năm qua tôi thấy cậu cũng được trau dồi nhiều rồi nên giờ quyết định tạo cơ hội cho cậu."

Y phất tay, lập tức mỹ nữ đứng cạnh y liền lôi ra một xấp hợp đồng, nói với cậu, "Mời cậu Điền xem thử, đây là hợp đồng của CDEA chúng tôi, điều kiện đãi ngộ thuộc hàng tốt nhất chẳng mấy khi có kể từ khi CDEA được thành lập tới giờ, thậm chí sao hạng A của chúng tôi cũng chưa được hưởng đãi ngộ này. Đây là thành ý của ông chủ chúng tôi."

Cậu cầm hợp đồng, bình tĩnh hỏi, "Cho tôi nghĩ hai ngày được chứ?"

"Nghĩ?" Mặt Dương Chấn Vũ sạm đi, "Cậu có biết điều kiện như vậy dù có là sao lớn cũng phải đồng ý hợp tác với chúng tôi ngay chứ miễn nói gì đến người mới vào nghề, cậu còn đòi nghĩ?!"

Cậu xoa xoa tay, "Tôi xin lỗi, điều kiện CDEA đưa ra rất tốt, nhưng uy tín của ông chủ Dương không được tốt cho lắm nên tôi buộc phải cân nhắc cẩn thận."

Mắt Dương Chấn Vũ tức thời giật giật, vừa liếc sang ra hiệu, Điền Viên đã tiên hạ thủ vi cường, nện ngay một đấm lên bản mặt y rồi xoay người bỏ chạy. Vừa mở tung cửa, cánh cửa đã bị đá mạnh đến nỗi bung ra, Điền Viên bị đá bay, đập người xuống đất, Dương Chấn Vũ giẫm mạnh chân lên ngực cậu, gấn đây hung tợn, "Trong giới giải trí, trước giờ chưa ai dám mặc cả với tao, mày nghĩ mày là ai? Dương Chấn Vũ tao đây cho mày tí thể diện, mày không biết điều còn cả gan chửi tao?" Y rút mạnh mấy hơi thuốc, sau đó nhìn đầu xì gà đỏ rực, "Do mày tự chuốc lấy!"

Cậu nhìn đầu xì gà tản khói kia mà giãy mạnh, lại bị vệ sĩ của y đè cứng dưới đất.

Dương Chấn Vũ cầm đầu lọc, nói, "Nửa năm mà mày còn chưa biết thân biết phận nhỉ? Xem ra tao phải giúp mày thôi."

Cậu chỉ có thể trơ mắt nhìn đầu thuốc cháy lốm đốm kia gí vào mặt mình mỗi lúc một gần, mỗi lúc một gần sát, mà vô phương nhúc nhích lấy nửa phân dưới những cánh tay gọng kìm của đám vệ sĩ chuyên nghiệp.

Điền Viên nhắm chặt mắt, hơi nóng khét lẹt ngày càng tiến đến gần hơn, cuối cùng mùi da phồng xộc vào mũi, cậu nghe có người cất tiếng lạnh lùng, "Cho tôi nợ lần này, Dương Chấn Vũ, được không?"

Cậu mở choàng mắt, nhận ra Lý Bạch Nhiên đang cầm lấy đầu xì gà nóng rực kia.

Hàng lông mày đen rậm của Dương Chấn Vũ giật giật mấy hồi, mới đáp, "Được, Nikon, cậu nợ tôi lần này. Nhưng nhớ kỹ đây, Dương Chấn Vũ tôi chỉ nể mặt người khác một lần. Và tôi hy vọng cậu biết nợ thì phải hoàn trả thế nào."

Lý Bạch Nhiên điềm nhiên đáp, "Tôi biết rồi, để sau nói đi, giờ chúng tôi đi được chứ?"

Dương Chấn Vũ trừng mắt với Điền Viên lần nữa, vung tay.

Lý Bạch Nhiên đỡ cậu dậy, nói khẽ, "Đi thôi."

Cậu đứng yên, nhìn thẳng vào Dương Chấn Vũ, "Năm năm, năm năm nữa tôi sẽ để anh phải nằm bò dưới chân tôi như ngày hôm nay!"

Y cười sảng sặc, "Cứ việc, tao thích kẻ có chí. Nikon có phải nợ tao thêm vài lần nữa, tao càng khoái."

Điền Viên hùng hổ đi ra khỏi phòng. Phí Anh Lệ đã đến, chưa bao giờ cậu thấy cô trong bộ dạng hung dữ đến thế. Cô mặc nguyên bộ đồ da đen bóng.

Nghe tiếng cô nện chân xuất hiện, ngay cả Dương Chấn Vũ cũng phải đứng dậy khỏi ghế.

"Điền Viên không việc gì chứ?" Câu đầu tiên cô nói là hỏi thăm Điền Viên.

"Không sao."

Dương Chấn Vũ cười khẩy, "Không ngờ cô cũng quan tâm thằng bồ mình phết, tôi đến chưa được mười phút, cô đã dẫn người đến ngay."

Phí Anh Lệ không thèm ngoái đầu, rút vôi khăn mùi soa ra chùi máu bên khóe môi giúp cậu, sau đó mới tuyên bố, "Dương Chấn Vũ, vênh tai lên mà nghe kỹ đây, đừng tưởng tôi không làm gì được anh. Nếu để tôi phát hiện anh giở trò với Điền Viên một lần nữa, cứ xác định anh ôm vệ sĩ đi ngủ ngày ngày đi!"

Miệng Dương Chấn Vũ vẫn ngậm xì gà, nhưng sắc mặt tối sầm đã thể hiện cơn thịnh nộ của y.

Họ đã từng gán bó thân mật biết mấy, vậy mà giờ đây cô lại nhìn y bằng ánh mắt đang nhìn một đồng rác rưởi.

Phí Anh Lệ rời khỏi chung cư mới thở phào, "Nicon, giúp tôi cảm ơn Triết Tây đã báo tin."

Hai đầu lông mày Điền Viên nhú nhẹ nhưng vẫn không để lộ cảm xúc gì.

Lý Bạc Nhiên bỗng đề nghị, "Điền Viên, hai ta nói chuyện một lát được không?"

Cậu không trả lời, Phí Anh Lệ nhún vai bảo, "Điền Viên, đôi khi cho người khác cơ hội cũng là cho bản thân mình cơ hội."

"Được rồi." Cậu nói, "Nhưng tôi mong anh hãy hiểu, đây không phải cơ hội nào hết. Chi đơn giản là tôi nghĩ, có một số chuyện giữa chúng ta nên nói cho tỏ tường."

Giọng Lý Bạc Nhiên khản đặc, "Ừ."

Hai người đi vào một quán trà ngay gần đó, tuy cà phê chỗ này không ngon nhưng món cá viên khá vừa miệng, lại được cho nhiều, đủ no bụng.

(Kiểu nhà hàng bán đồ ăn nhanh đặc trưng của Hồng Kông với thực đơn phong phú, giá cả phải chăng, phát triển rộng rãi ở cả đại lục hay các phố người Hoa ở nước ngoài)

(Loại cá viên này là món ăn truyền thống nổi tiếng ở các vùng Phúc Châu, Mân Nam, Quảng Đông, Đài Loan, không phải làm từ bột cá nặn thành viên tròn như người Việt Nam hay ăn mà là nặn vỏ ngoài bằng bột cá với bột khoai lang thành hình tròn, bên trong nhồi thịt hoặc tôm rồi thả vào nước sôi đến chín)

Bởi vậy quán làm ăn rất khấm khá, khách khứa đều thuộc tầng lớp bình dân, cạnh bàn ăn còn xếp đầy những băng ghế.

Điền Viên gọi một bát cà ri, cúi đầu ăn xì xụp.

Lý Bạch Nhiên chỉ gọi một cốc trà xanh.

"Điền Viên, thực sự hai năm nay cậu đi, hàng ngày tôi đều sợ về nhà. Giống như mỗi lần về nhà sẽ nghe thấy tiếng bước chân cậu, tiếng cậu gọi ăn cơm, tiếng cậu tập luyện trong phòng tập..." Anh khẽ cúi đầu, đôi đũa gắp cá viên của Điền Viên cũng khựng lại. "Thật ra thì, tôi cũng có nghĩ, rất cuộc..." Anh ngập ngừng. Điền Viên nhìn thoáng ông chú phốp pháp đang ngồi cạnh, bộ đồ lao động màu lam của ông ta nhem nhuốc dầu mỡ và mồ hôi, hình như là công nhân làm trong công xưởng sửa chữa gần đây, ông ta cũng ăn cà ri cá viên, giống hệt bát Điền Viên gọi.

Lý Bạch Nhiên ngập ngừng giây lát mới nói tiếp, "Tôi luôn tự hỏi rất cuộc mình có thích cậu không."

Ông chú ngồi cạnh anh giật nảy như thể bị hóc, luống cuống nắc cụt một tiếng rồi đánh mắt qua liếc anh, sau đó bê bát chạy vội sang bàn khác.

Lý Bạch Nhiên bỗng nói liền một mạch, "Tôi vẫn không tìm thấy đáp án, nhưng mà tôi tự hỏi mình một câu khác. Tôi hỏi mình, những tháng năm sau này muốn được sống cùng ai, muốn được ở bên ai, lần nào đáp án cũng là Điền Viên."

Tay Điền Viên bất động cỡ một phút, sau đó cậu ăn hết số cá viên trong bát.

Cậu đứng dậy, anh cầm cổ tay cậu, nói khẽ, "Cho tôi một cơ hội nữa, Điền Viên."

Nhìn nhau lâu thật lâu, rồi cậu nói, "Nếu cá viên hỏi cà phê, tại sao nó không thể vào nhà hàng như vi cá, cà phê sẽ trả lời, vì cá viên không xứng." Tay cậu trượt khỏi tay anh, cậu mở cửa bỏ đi.

Còn nhớ một buổi tối của rất nhiều năm về trước, khi cậu mới chân ướt chân ráo lên thành phố này, cõi lòng cậu dạt dào nỗi khát khao, tưởng chừng hạnh phúc đang ở nơi đây chờ cậu, cho đến khi cậu bàng hoàng khăn gói rời khỏi cánh cổng nhà Thu. Và rồi ba năm sau lại lần nữa bàng hoàng chạy trốn, cậu chợt hiểu, hạnh phúc là đóa hoa câm lặng, có hé nụ nhưng không nở từng bừng, chỉ rơi trên tay ai có khả năng nắm giữ nó.

Xe Phí Anh Lệ đỗ ven vỉa hè chờ cậu. Điền Viên chui vào xe, cô hỏi, "Nghĩ xong muốn làm gì chưa?"

Cậu tỳ tay trên cửa kính, nhìn dòng xe cộ qua lại nườm nượp, "Trước đây tôi luôn nghĩ thành phố này sẽ có một ngày là của tôi."

"Còn bây giờ?"

Cậu ngẫm nghĩ, đoạn cười mỉm, "Nó sẽ là của tôi."

Không lâu sau Dean Kiều trả lời Phí Anh Lệ, "Tôi có một tin tốt, một tin xấu, cô muốn nghe tin nào?"

Phí Anh Lệ bảo, "Dạo này tin xấu của tôi nhiều lắm, nhưng vị ngọt vẫn nằm nơi cuối cùng. Anh cứ nói tin xấu trước đi."

Dean Kiều cho hay, "Bộ phim võ hiệp do Hoàn Ngu đầu tư kia, vì bên đầu tư cho rằng Điền Viên chưa đủ tiếng tăm đáp ứng nên không đồng ý cho cậu ta làm diễn viên chính."

Phí Anh Lệ im lìm hồi lâu mới hỏi, "Vậy tin tốt mà anh nói là gì?"

"Là thế này, tôi bỏ ngang làm đạo diễn phim này giữa chừng nên giờ trống lịch, tôi sẽ có thời gian làm đạo diễn cho bộ phim văn nghệ chế tác nho nhỏ kia của cô."

Thoắt chốc, Phí Anh Lệ gần như mừng phát khóc, "Dean Kiều, tôi yêu anh!!!"

Dean Kiều cười cười, "Không khác lắm so với hồi đó tôi yêu cô."

Bộ phim được nhắc đến có tên *Cây cầu bắc ngang*, kể về một anh tổng biên tập một tạp chí thời trang. Ngoại hình anh ta cực kỳ thời thượng song nội tâm bảo thủ. Anh ta được người trong giới ngợi khen là quý ông phong lưu, tuy nhiên thực chất không một cô gái nào có thể làm anh ta thỏa mãn.

Anh ta sống tại chung cư cao cấp nhất, hưởng hệ thống an ninh bậc nhất. Trong phòng anh ta còn có một ống kính viễn vọng hồng ngoại sắc nét dùng để nhìn trộm anh hàng xóm khóa thân trong nhà. Tận một ngày nọ khó lòng kìm nén cảm xúc nữa, anh ta xông vào căn nhà kia định cưỡng bức hàng xóm của mình, mới phát hiện những gì mình nhìn lên bấy lâu chỉ là băng ghi hình từ máy quay lên mà người hàng xóm lắp trộm trong nhà của chính anh ta mà thôi. Còn người hàng xóm ấy là một quý ông áo quần phẳng phiu đang nhìn anh ta, ngập tràn dục vọng.

Hình tượng nhân vật trong bộ phim này phải chững chạc, phong độ, đồng thời ẩn nhẫn, mưu thuẫn, tràn trề dục vọng vô phương kìm nén đang gào thét đòi trào tuôn... gần như phá vỡ hình tượng cũ của Điền Viên. Thoạt đầu Phí Anh Lệ còn lo cậu khó mà bắt được cái hồn của vai này, nhưng đến khi Điền Viên quay người lại từ cánh cửa kính kia trong bộ vest D&G màu bạc, khí thế của cậu khiến cô kinh hãi.

Cậu ngồi trên ghế xoay, lẳng lặng nhìn các cô tựa hồ đang trắng trợn nói cho các cô biết, ở trước mặt cậu, các cô chỉ được phép đứng, một mình cậu, mới có thể ngồi.

Vì Dean Kiều đạo diễn cho phim này nên nó rất được chú ý. Nhiều người phỏng đoán sau bao nhiêu năm làm phim thương mại, giờ trở về làm phim này, liệu nó có thành Waterloo cho phòng bán vé của ông ta hay không.

(Chỉ trận chiến Waterloo đã đặt dấu chấm hết cho ngôi vị Hoàng đế Pháp của Napoleon và Vương triều của ông, ở đây mang nghĩa biệt danh "Thuốc độc phòng vé" liên tiếp của Dean Kiều liệu có bị chấm dứt sau khi ông ta đạo diễn cho Cây cầu bắc ngang như năm xưa Napoleon đã bại trận hay không)

Điền Viên lại bị lôi tên ra công chúng, họ tỏ vẻ hoài nghi trước việc cậu đủ khả năng nhận vai diễn này.

Kể từ khi tin chính thức công bố vai chính do Điền Viên đảm nhiệm, cậu lại được chú ý. Đã hot thì đương nhiên tạp chí truyền thông cũng thôi không dè CDEA, các chương trình phỏng vấn đặt lịch tới tấp, thậm chí nhiều tạp chí còn cố tình hỏi cậu một cách kín đáo, cậu đã làm gì sau khi bị CDEA đi.

Điền Viên chỉ cười mỉm, "Tôi chưa từng nghĩ CDEA đì mình, tại tôi thể hiện chưa tốt mà thôi." So với Điền Viên then thùng và dễ mất bình tĩnh của hai năm trước, Điền Viên hiện giờ đã trở nên chín chắn và sâu sắc hơn rất nhiều.

Tất nhiên càng không tránh khỏi bị vài phóng viên hỏi về vụ án mai dâm năm xưa, cậu cũng chỉ điềm đạm đáp, "Tôi cho rằng, cuộc đời ai cũng có một hai người bạn, họ không xấu nhưng lỡ may lầm lạc. Có thể anh ấy quả thực có tội nhưng tôi vẫn hết lòng cảm kích, vì anh ấy đã thể hiện phần tốt đẹp nhất của mình ra với tôi, tôi sẽ ghi nhớ mãi mãi." Điền Viên khẳng khái thừa nhận Đại Sơn là bạn làm vô số người kinh ngạc đồng thời không kém phần nể phục. So ra, lời này của cậu càng dễ chiếm cảm tình hơn là cố nịnh bợ nhằm chiều ý số đông.

Bất luận là do sức thu hút đến từ cái tên Dean Kiều hay là việc công chúng thừa nhận Điền Viên đã tiến bộ hiện nay, phần lớn các chương trình đều ngợi khen cậu không ngớt, đặc biệt càng tán dương hơn khi cậu dám đương đầu với một công ty lớn cỡ CDEA. Nhiều phương tiện truyền thông nước ngoài cũng trích dẫn kết quả bình chọn mười gương mặt người mẫu nổi tiếng nhất châu Á kia lên để giới thiệu diễn viên mới của Dean Kiều. Các bài giới thiệu bản tiếng Anh của Vogue và Bazaar càng giúp Điền Viên trở thành người mẫu rất được yêu mến tại châu Á trong ấn tượng của giới thời trang Âu Mỹ.

Thậm chí, *Tuần san người nổi tiếng* của Mỹ còn dành hẳn bài viết độc quyền giới thiệu về sự nghiệp thăng trầm của cậu người mẫu này. Truyền kỳ của Điền Viên càng lấp lánh gấp bội khi thông tin cậu bị CDEA - một trong các công ty sản xuất phim ảnh lớn nhất châu Á - chặn mọi đường phát triển sự nghiệp, dẫn đến tên tuổi của cậu càng được chú ý nhiều hơn bao giờ hết.

Dean Kiều quả thực là một nhà nghệ thuật có mắt nhìn kiệt xuất và còn là một nhà nghệ thuật thành công, do đó ông ta vô cùng rành rẽ các quy trình thương mại. Qua tay ông ta, *Cây cầu bắc ngang* chưa công chiếu đã sốt rần rần.

Thế nhưng sáu tháng sau, *Cây cầu bắc ngang* chính thức ra rạp, kể có là Dean Kiều cũng không ngờ tới bộ phim sẽ thành công vang dội.

Diễn viên trong phim liên tục thay các trang phục, phụ kiện nổi tiếng của đủ thương hiệu lấy lòng. Một cư dân mạng còn thống kê, trong phim, bộ quần áo lâu nhất mà Diễn Viên mặc còn chưa vượt quá năm phút. Dean Kiều hoàn toàn phá vỡ khái niệm time-scheme, cho nên khi Diễn Viên mở cửa văn phòng vẫn còn mặc đồ Prada, mà khi ra ngoài đã biến thành Hugo Boss. Trong phim xuất hiện không ít các đồ sưu tầm kinh điển. Dân thuộc giới thời trang đều khen quần áo Diễn Viên cực kỳ có tính thẩm mỹ cao, thậm chí có người còn đánh tiếng, phim được nhiều thương hiệu lớn tài trợ như vậy hẳn nhân viên phục trang của phim phải có lai lịch không vừa.

(Một khái niệm của phim ảnh, tiểu thuyết, truyện tranh hay video game... mà trong đó, các đặc điểm con người, cốt truyện, đối tượng, hoàn cảnh, địa điểm đều nhất quán và diễn ra thẳng tuột trong một khoảng thời gian nhất định)

Tiếp theo là kịch bản được dư luận mang ra mổ xẻ, có người nhận xét đây chính là bộ phim có ít lời thoại nhất nếu không tính các bộ phim câm. Suốt hai tiếng phim, tổng cộng chỉ có vồn vẹn mười sáu câu thoại, mà tám câu trong số đó đều là diễn viên chính hô "*Take off*" khi nhắc các người mẫu đang chụp áp phích quảng cáo hãy cởi đồ.

Sau khi một vài thông tin được đăng tải, nhiều một phim ngõ ngàng nhận ra, dường như mình hiểu sâu thêm được chút nữa về ý nghĩa của *Cây cầu bắc ngang*.

Một cư dân mạng cho biết, "Xem diễn viên chính mặc Hugo Boss hay là D&G liền rõ ngay. Khi Jamie mặc Hugo Boss nghĩa là cậu ta đang ẩn nhẫn, khi mặc D&G có nghĩa cậu ta đang phô bày hứng thú nhục dục, còn khi mặc Prada có nghĩa cậu ta đang tâm thần phân liệt."

Trong bộ phim này, Điền Viên phát huy tối đa ưu thế ngôn ngữ cơ thể của cậu. Cậu hóa thân hoàn toàn vào một vai diễn câm, thể hiện hoàn hảo được nội tâm treó ngoe với ngoại hình nhân vật cũng như quá trình đấu tranh tư tưởng đầy mâu thuẫn của anh ta, nhận được đánh giá cao từ đông đảo các nhà phê bình điện ảnh.

Chính bởi bộ phim này có liên quan sâu sắc đến thời trang nên vô số tạp chí thời trang thi nhau đăng ảnh trong phim của cậu. Trong đó có một tấm là hình ảnh tấm lưng cậu lộ ra trần trụi khi cậu nhoài về phía cửa sổ nhìn trộm hàng xóm. Làn da màu mật đáng lưng uyển chuyển, gò mông căng dẻo kết hợp thành một hình ảnh gây ấn tượng mạnh về mặt thị giác; kết quả là khung cảnh ấy được tạp chí Âu Mỹ bình chọn là một trong những cảnh phim gợi cảm nhất năm, và mông cậu cũng lọt vào top 10 bờ mông khêu gợi.

Còn ở các cảnh phim khác, Điền Viên đã thay đổi hình tượng quá khứ, thay vào đó là đáng vẻ lười nhác. Lông mày rậm và đen, xương lông mày cao, con người bên dưới tựa hồ rơi vào một khoảng không lơ đãng, vừa như chẳng gì có thể động lại trong đôi mắt ấy, lại vừa như thu trọn bộ mặt nhân gian. Có người coi đó là gợi cảm, có người coi đó là lạnh lùng, cũng có

người nói từ ảnh có thể nhìn ra Điền Viên đã thay đổi, trước kia là cậu cố gắng chụp theo ý người xem, còn nay là cậu đang tỏ bày ý nghĩ của mình.

"Số dzách!" Đây là lời nhận xét chung sau khi các khán giả rời rạp, được các phóng viên thu thập tin tức ghi lại.

Họ nhiệt liệt tỏ phản ứng tích cực dành cho bộ phim đầu cho những gì họ ca ngợi chưa hẳn là điều đạo diễn muốn biểu đạt. Lắm người còn cho rằng bộ phim đã bổ túc cho khán giả rất nhiều về thời trang, nhưng những ai mà hiểu được tường tận ý nghĩa nội dung mà đạo diễn muốn truyền đạt thông qua đó, đều rõ một điều rằng: *Chỉ có để người ta hiểu, mới có thể truyền đạt được tinh hoa.*

Nhiều người tặc lưỡi trước tốc độ nổi tiếng chóng vánh của Điền Viên, lại được thể nhờ địa vị của Dean Kiều trên trường quốc tế mà cậu cũng bắt đầu có danh tiếng không nhỏ tại khu vực Âu Mỹ. Các nước phương Tây bấy nay chỉ tiếp nhận phim võ hiệp Trung Quốc; cho đến bây giờ mới hiểu thấu về tư duy của người phương Đông từ phòng bán vé.

Nửa năm sau ngày công chiếu, trong Liên hoan phim Cannes, Điền Viên chỉ thua một diễn viên Mỹ đúng một phiếu bình chọn. Phóng viên hỏi cậu có cảm thấy tiếc không, cậu chỉ khẽ cười, "Nhiều người hay quy thẳng thua của mình dựa vào sự chấp nhận của người khác, còn tôi thì đã đủ hài lòng với bản thân ở tân này rồi."

Các phóng viên đều ngỡ ngàng trước câu trả lời thẳng tuột của cậu. Theo như họ quan niệm, người phương Đông thường hay tỏ vẻ khiêm tốn trước những lời tán dương mới đúng, thế nên họ dịch câu trên thành: *I'm not live on the judgements of someone-else. In my heart, I'm already been the King*

of the world." (Tôi không sống dưới sự phán xét của người khác. Trong lòng tôi, tôi chính là Chúa tể.)

Một bộ phim với chi phí sản xuất chưa đến ba mươi triệu nhân dân tệ, lại thu được một tỷ ba trăm đô la khắp toàn cầu.

Phí Anh Lệ đã dốc hết vốn liếng tiền mặt để bỏ vào bộ phim này nên Điền Viên và Dean Kiều đều quyết định nhận lương dựa trên chia phần trăm tổng vé bán ra. Có lẽ không ai trong số họ nghĩ *Cây cầu bắc ngang* sẽ lập kỷ lục mới cho phòng bán vé.

Phí Anh Lệ rạng rỡ đặt chi phiếu ba trăm triệu đô vào tay Điền Viên, "Kiếm được nhiều tiền thế này đã nghĩ sẽ làm gì với nó chưa?"

Cậu nhìn tấm chi phiếu, thật nhiều những con số 0 làm sao, bỗng cậu hỏi, "Alice, nếu một gã đàn ông từng chặn mọi đường sống của chị trước kia, chị có muốn đòi lại những gì thuộc về mình không?"

Cô ngược mắt nhìn lại, cậu cười tủm tỉm, "Alice, tôi và chị cùng quản lý CDEA nhé, chị có hứng không?"

Điền Viên trước mắt cô quá đỗi ung dung khí khái, sau lưng cậu là bờ biển xanh thẳm, gió cuốn mái tóc cậu bay xao xác, con người cậu hơi co rút, thấp thoáng vẻ sắc nhọn. Gương mặt giờ đây của Điền Viên đã chẳng thể nào tìm thấy nét trẻ con của năm xưa.

Phí Anh Lệ đáp, "Không, tôi sẽ giúp cậu đoạt CDEA, nhưng cả đời tôi sẽ chẳng bao giờ tính chuyện kinh doanh cùng với một người đàn ông không yêu tôi nữa đâu."

Điền Viên cười tươi, để hở hàm răng trắng sáng. Phí Anh Lệ đập tay với cậu.

"Chị sẽ đi Mỹ gặp Dean Kiều à?" Cậu hỏi.

"Ừm."

Cậu nhìn cô, nói, "Vậy chị nhớ cẩn thận."

Cô cười bảo, "Điền Viên, nhiều người thích giấu tình cảm vào lòng, giấu đến thành quen, thành tật, để rồi không tin vào hạnh phúc nữa. Nhưng người có được hạnh phúc đều là người biết tin vào hạnh phúc."

Cậu ngoảnh mặt đi, phóng mắt ra biển khơi, "Tôi tin vào hạnh phúc, nhưng trước hết, tôi phải đảm bảo không ai có khả năng cướp nó khỏi tay tôi đã."

Sau khi về nước, việc đầu tiên Điền Viên làm là đặt lịch thăm Đại Sơn trong tù.

Đại Sơn tháo vát và mạnh khỏe là vậy, mà nay không biết cụ thể anh chàng đã phải trải qua những gì nhưng rõ ràng là bị dày đoạ rất khổ, mặt chi chút sọc, gầy rộc và hốc hác.

"Anh muốn trả thù không?" Đây chính là câu đầu tiên Điền Viên hỏi Đại Sơn.

Chẳng rõ Đại Sơn trả lời thế nào, nhưng độ một tháng sau, trên mạng tràn lan ảnh nóng của gần hết các ngôi sao hạng A nhà CDEA, đặc biệt ảnh của

Tổng Ninh Nhi là nhiều nhất. Số ảnh này dù đã được làm mờ những chỗ nhạy cảm song hoàn toàn có thể nhận ra các ngôi sao đang trụ lạc trên giường, bên cạnh còn kèm bản hợp đồng ký kết tuyệt mật của nội bộ CDEA. Nội dung hợp đồng ngoài đòi hỏi thời hạn ký kết lâu dài, còn bắt họ không được phép yêu đương, cưới hỏi, mang thai mà chưa được công ty cho phép, ngoài ra còn phải đi tiếp các vị khách đặc biệt theo yêu cầu của công ty.

"Giấy bán mình!" Các cư dân mạng đều đồng loạt đánh giá như vậy.

Số ảnh đó đã rước lấy phần nộ từ công chúng, vụ scandal này bùng nổ toàn châu Á như một quả bom nguyên tử. Các phương tiện truyền thông nước ngoài cũng liên tục cập nhật tin tức về scandal cấp bậc sủng thần này của làng giải trí cách mình cả một đại dương.

Công ty CDEA nhất thời rơi vào tình cảnh quan hệ công chúng nguy nan nhất từ trước tới nay. Cổ phiếu công ty ngay trong hôm ấy bắt đầu rớt giá liên tục từ lúc bắt đầu cho đến lúc kết thúc phiên giao dịch cuối ngày.

Công ty vừa vội vàng cho người đi dẹp bỏ các tin đồn trên mạng, tung hỏa mù, vừa tìm cách xóa bỏ số ảnh, còn phải tổ chức mấy cuộc họp báo cho mời các phóng viên, thậm chí cử một người đại diện ra tuyên bố, chứng minh sự thật không phải như tin đồn đang lan truyền trên mạng.

Các ngôi sao tên tuổi đều vướng vào vụ bê bối này, hầu như không một nghệ sĩ nổi tiếng nào dám đề cập quá hai câu. Quán quân cuộc thi Thiên Vương Simon lập tức đòi hủy bỏ hợp đồng với CDEA, không tiếc bỏ ra một khoản tiền lớn đền bù, đầu quân vào công ty giải trí mới thành lập của Thu thị. Lúc phỏng vấn, Simon có nói rất cảm kích CDEA đã tạo dựng cơ hội cho nó, cũng bởi may mắn mà nó không gặp phải các vấn đề tương tự như trường hợp của các diễn viên khác. Tuy nhiên nó cho rằng scandal lần này của CDEA đã không chỉ là chuyện cá nhân của một vài diễn viên hay tai tiếng của một công ty giải trí nữa, mà còn ảnh hưởng nghiêm trọng đến đạo đức người nghệ sĩ, nó có trách nhiệm, và cũng có nghĩa vụ phải thể hiện lập trường của mình.

Bộ trang phục nó mặc hôm phỏng vấn là sơ mi trắng kiểu đơn giản cùng quần bò trắng nhàn nhạt, thoát nhìn trong sáng tựa một thiếu niên hàng xóm, đáng tiếc trên cổ tay nó lại buộc một sợi vòng da Cartier khá độc, theo động tác chốc chốc giơ tay cầm micro của nó mà khiến người ta chỉ chăm chăm để ý đến sợi vòng. Fan nó gần như quên tuốt nội dung chính, chỉ mãi đi bàn luận về chiếc vòng da khá mới kia thôi.

Jason nói, "Nó thừa sức làm một người mẫu đẳng cấp, chỉ tiếc nó gặp phải Điền Viên ở thời đại này."

Cổ phiếu của CDEA sụt giảm nghiêm trọng. Di động Phí Anh Lệ thiếu điều nổ tung tới nơi bởi cuộc gọi tới tập từ các cổ đông. Cô mặc kệ, thanh thoi tận hưởng kỳ nghỉ tuyệt vời tại Caribbean cùng Dean Kiều rồi mới thông dong về nước.

Vừa về đến nơi đã đụng người do Dương Chấn Vũ cử tới mưu toan bắt cóc, cô cười khẩy, để vệ sĩ của mình trối chúng đến tận cửa CDE A, còn gửi lời

nhấn, "Rút gì thì rút, cũng đừng có làm con chó rút giậu, chó quên trò ấy anh cũng học từ tôi mà ra."

Cô về nhà, ngạc nhiên vì thấy La Phó Dụ đang chờ mình.

"Alice, tôi chờ cô lâu quá." Hăn đỡ túi xách giúp cô, nói dịu dàng, "Sao mà đi lâu vậy, tôi nhớ cô sắp chết rồi."

Phí Anh Lệ tháo kính râm xuống, để hăn ân cần mang hết đồ vào nhà giùm mình, nhưng tới khi hăn toan mát xa cho cô, cô giờ kính ra cản lại.

"Anh La này, hình như chúng ta không có quan hệ đến mức này."

La Phó Dụ sững sùng, khúm na khúm núm, "Alice, đừng vậy mà, cô biết rõ không phải tôi không muốn giúp cô, nếu không hồi trước tôi đã chẳng đồng ý. Ngặt nỗi tôi vẫn thuộc CDEA, làm sao dám giỡn mặt Dương Chấn Vũ? Tôi thật sự lực bất tòng tâm."

Phí Anh Lệ nhướng mắt, "Anh đang nói chuyện gì thế nhỉ?"

La Phó Dụ nhanh nhẩu, "Ngoài chuyện đó, có gì mà tôi không nghe cô đâu, Alice!"

"Nếu là chuyện kia, nói thật tôi không thù hăn anh, đâu chỉ vậy, tôi còn cảm ơn anh. Nếu anh có đến làm diễn viên cho tôi lúc đó, khéo bây giờ tôi đã khuynh gia bại sản."

La Phó Dụ dù có nhún nhường đến mấy, giọng điệu khinh thường thấy rõ của cô cũng đủ làm mặt hăn đỏ như mào gà.

Hăn trầy trật trong CDEA mà mãi vẫn chỉ ở bậc tầm tầm, là Phí Anh Lệ đã ban cơ hội cho hăn, một tay nâng đỡ hăn lên đỉnh cao.

Nếu là Phí Anh lệ của ngày trước, sẽ cho rằng việc một người có tiềm năng nổi tiếng hay không vốn dĩ quá nhỏ nhặt, miễn là CDEA chịu nâng đỡ, tất kẻ đó sẽ nổi.

Nhưng Phí Anh Lệ của hiện tại đã biết, một kẻ không có năng khiếu có lẽ sẽ nổi, một người chăm chỉ có lẽ sẽ nổi lâu hơn chút đỉnh, nhưng không một ai trong số họ có thể trở thành một thời đại, một Thiên Vương.

"Alice, cô không niệm chút tình cũ nào giữa chúng ta hay sao?"

"Chà..." Cô chỉ vào hăn bằng ngón tay vẽ móng cầu kỳ, "Để tôi nói cho anh hiểu, La Phó Dụ, mong rằng đây sẽ là lần cuối anh nhắc đến tình cũ giữa hai ta, chứ lần sau tôi không dám chắc anh còn có thể đi làm diễn viên nữa đâu."

La Phó Dụ đã từng thấy dáng vẻ hung tàn của Phí Anh Lệ nhưng chưa bao giờ nghĩ khi cô hung tàn lại làm hăn rét run đến thế, đành phải luống cuống đứng lên tạm biệt. Hăn chưa đi được bao xa, Phí Anh Lệ sau lưng cất tiếng lạnh lùng, "Về mà nói cho ông chủ anh, đừng tưởng lần trước lợi dụng được tôi là có thể mật ngọt dối trá trước mặt tôi nữa. Tôi giờ chỉ coi y như con chó, tuyệt đối không phạm phải sai lầm quá khứ lần hai."

Lần này La Phó Dụ còn chẳng dám ngoái đầu lấy một lần, lao thẳng ra cửa, chui vội lên xe và dần khuất trong tầm mắt Phí Anh Lệ. Mái tóc tạo kiểu giống Takuya Kimura gợi cô nhớ đến chút dịu dàng nhỏ nhoi ngày nào của hắn, thế là tiện miệng thử hắn một lần lại thử ra bộ mặt thật. Cô thở dài sườn sượt, trách mình làm sao lại từng chọn một kẻ như thế để giết thời gian? Thật sự đã nhìn nhầm người rồi.

Phí Anh Lệ tắm rửa sạch sẽ rồi ra ngoài. Lái xe một vòng, cô tấp vào một quán cà phê, chỉ đảo mắt đã thấy ngay người mình cần tìm, bởi lẽ quần áo của anh dầu hết sức giản dị nhưng lại như cục nam châm hút lấy mắt người. Anh không đẹp nổi bật mà khí chất lạ thường, trên ngón tay thuôn nhỏ đang cầm một điếu Camel, hoàng hôn hắt sáng nơi khuôn mặt anh ánh lên sắc vàng mỏng mảnh, khói thuốc bông bành càng khiến vẻ mặt anh mông lung.

"Nicon." Phí Anh Lệ ngồi xuống ghế đối diện người nọ.

"Alice." Anh dụi thuốc vào gạt tàn, chào cô.

Cô thở dài, "Gặp anh xong, tôi sẽ đi gặp Điền Viên đấy."

Anh gật đầu, đẩy bao hồ sơ đặt cạnh tay cho cô. Cô vừa mở ra coi thử đã thảng thốt, "Nicon, anh lấy đâu ra nhiều tiền thế này?"

"Không sao, cha tôi để lại cho tôi một tòa lâu đài cổ bên Anh, tôi bán được với giá hời." Anh lại quen tay sờ điếu thuốc mới, "Cô giúp tôi đưa khoản tiền này cho Điền Viên."

Cô cười khố, "Anh điên à? Ông già nhà anh chỉ để cho anh có thể. Anh đang mang hết tài sản ra đánh bạc với cậu nhóc ấy có biết không? Chắc gì

cậu ấy đã biết ơn anh?"

Lý Bạc Nhiên liếm môi nói, "Không sao, tiền cũng chỉ là tiền."

Đặt tay trên bao hồ sơ, Phí Anh Lệ sầu muộn, "Anh làm quá nhiều vì cậu ấy rồi. Chỉ vì muốn duy trì danh tiếng cho cậu ấy, anh không ngại ra mặt dùng tên tuổi của mình. Từ khi quen anh... Nikon, anh là tuýp người sống tự do, thích gì làm nấy. Anh thay đổi quá nhiều vì cậu ấy rồi, thế là đủ rồi, còn khoản tiền này..."

"Hãy đưa cho cậu ấy! Nhờ cả vào cô, tôi về trước đây." Anh đứng dậy bỏ đi. Phí Anh Lệ suy nghĩ mãi, cuối cùng cầm điều thuốc còn chưa châm lửa trên bàn, kẹp vào bao hồ sơ.

Khi cô gặp Điền Viên, cậu đang đàm luận cùng hai giao dịch viên tuyển được. Thấy cô vào, cậu mỉm cười hỏi, "Tiền chuẩn bị được bao nhiêu?"

Cô thoáng tư lự, đoạn nói, "Chỗ này là sáu trăm triệu đô." Khẽ cười, cô lại bổ sung, "Có cả tiền của Dean Kiều nữa đấy, anh ấy nói rất quý cậu... Giá cổ phiếu bây giờ của CDEA như nào rồi? Tôi nhớ nếu là bình thường, ít tiền này không làm được gì mấy đâu."

Cậu đáp, "Khổ nỗi giờ cổ phiếu của nó rất giá thê thảm, ít tiền này sẽ làm nên chuyện. Chí ít chị hãy cố gây trở ngại thêm cho CDEA trong khoảng thời gian này để đề cổ phiếu của nó vẫn ở giá thấp đi."

Cô đưa bao hồ sơ cho cậu, cười méo xệch, "Không ngờ có ngày tôi lại tự tay chèn ép CDEA."

Điền Viên nhận lấy bao hồ sơ mà trầm tư một lúc, mới cảm kích đáp, "Alice, cảm ơn chị."

"Ơn huệ gì?" Phí Anh Lệ vui vẻ bảo, "Đâu phải tôi không được lợi lộc gì? Bắt đáy cổ phiếu CDEA không chừng lại kiếm được cả núi tiền."

(Thuật ngữ của chứng khoán, chỉ việc chờ giá cổ phiếu xuống đến đáy thấp nhất thì mua vào với số lượng lớn)

"Không phải, là cảm ơn chị đã tin tưởng tôi." Cậu cúi đầu, tiếp theo ngẩng lên, "Có việc này, tôi cần nói với chị."

Phí Anh Lệ nhìn cậu, cậu ngập ngừng chút đỉnh mới nói nốt, "Lần trước sở dĩ La Phó Dụ không đến..."

Câu còn chưa hết, cô đã ngắt lời cậu với một nụ cười, "Không cần nói đâu, Jamie ạ, con người bao giờ cũng có những lúc bất đắc dĩ, nếu đạt được kết quả tốt thì đừng nên bận lòng vì đôi chút sứt sẹo trong quá trình. Càng dễ nhớ thì càng phải dễ quên." Nói đoạn, cô xem đồng hồ, "Ngại quá, còn hẹn mấy tay phóng viên nữa, tôi đi nhé."

Cô bước đi, vẫy tay đầy phóng khoáng. Cậu nhìn theo bóng cô mà bất giác mỉm cười. Nhiều năm trước cũng từng có một tình bạn như vậy mặc dù tính tình cả hai khác hẳn nhau, nhưng cả hai đều là những người dễ nhớ mà dễ quên.

Điền Viên mở bao hồ sơ, bên trong có vài tờ biên lai ngân hàng, bỗng tầm mắt cậu đóng đinh tại một chỗ. Nơi ấy có kẹp một điều thuốc lá, trắng ngần và mảnh dẻ, mặt trên có hình lạc đà màu vàng, làm người ta không kìm

được lòng, nhưng nhớ về ngón tay thôn mảnh cầm lấy điều thuốc, chủ nhân của nó tỏa mùi cam thảo dịu dịu. Cậu lấy điều thuốc ra, đặt nơi đầu mũi hít sâu một hơi với lòng tham nồng đậm.

Ngẩng đầu lên, ý chí sục sôi, cậu hạ lệnh, "Hôm nay ra tay thôi. Quét bằng sạch cổ phiếu CDEA cho tôi."

(Khi thị trường chứng khoán có xu hướng giá lên và nhảy ra danh mục cổ phiếu tiềm năng thì nhà đầu tư tranh thủ mua vào toàn bộ liên tục)

Cuộc chiến tài chính của CDEA vẫn nã từng hồi pháo vô tận, chỉ trong hai tháng ngẩn ngủi mà lên lên xuống xuống rồi lại xuống xuống lên lên như đang ngồi trên chuyến xe tròng trành lên núi. Không chỉ dân chơi chứng khoán mới cảm thấy CDEA đang kích động kỳ lạ, mà ngay cả giới truyền thông cũng cho rằng không một bộ phim nào trong năm nay có thể ngoạn mục, giật gân hơn tình hình CDEA hiện nay nữa.

Qua hai tháng, Phí Anh Lê ẩn chuông một căn hộ chung cư bí mật.

Điền Viên mở cửa, cô thấy vẻ mặt cậu mỗi một quá liên cười hỏi, "Sao rồi?"

"6%." Giao dịch viên cho biết, "Dương Chấn Vũ là con cáo già, ngày đầu giả vờ lỏng lẻo rồi sau đó chặn hòng chúng ta luôn."

Phí Anh Lê đỉnh đương nói, "Không biết CDEA bị bao lần nhắm nhe dòm ngó rồi, nếu bất kể ai đó chỉ tấn công một chút mà đã cướp được quyền khống chế cổ phiếu CDEA trên thị trường, ông chủ nó đã bị thay từ lâu."

Các cậu giật được 6% từ tay y đủ giỏi lắm rồi, ngay ngày mai tôi sẽ mời họp Hội đồng quản trị."

Điền Viên nhíu mày, "Mới có 6%, cộng với 20% chị đang giữ cũng chỉ tổng cộng 26%, chưa chắc nắm được phần thắng."

Phí Anh Lệ trấn an, "Đời người là một ván bài, thời khắc lật bài chính là cơ hội."

Cậu gật đầu, "Đúng lắm, Dương Chấn Vũ nay đã tan đàn xẻ nghé, chưa chắc cổ phần của y đã hơn chúng ta."

Phí Anh Lệ hơi ngừng lại, nhìn phớt Điền Viên, "Nếu thắng, cậu định thế nào với Nikon?"

"Thế nào với Nikon là thế nào?" Cậu thờ ơ hỏi.

"Thôi đi!" Cô nhướn mày, "Cậu cày như trâu chẳng phải là muốn giành lại Nikon ư? Ánh mắt nhìn trộm vào kính viễn vọng của cậu khi diễn y chang ánh mắt cậu khi nhìn Nikon."

Cậu không trả lời, mà xem ra cô cũng không cần cậu trả lời, chỉ bảo, "Nikon chưa quay lại với Phạm Triết Tây đâu, chính ra hai đứa nó cũng không hợp nhau lắm. Nikon đứng dừng trước danh lợi tiền tài, còn Phạm Triết Tây lại đặt nặng lợi ích."

"Nói như chị chẳng khác nào chê tôi cũng không hợp? Tôi cũng rất coi trọng thành công mà."

"Không." Cô cười, lắc đầu, "Cậu khác cậu ta. Những thứ Phạm Triết Tây muốn vượt qua cả dự vọng đối với Nikon, nhưng dự vọng của cậu đối với Nikon vượt qua cả những gì cậu khát vọng." Bước ra cửa, cô phẩy phẩy tay, cười với cậu, "Đừng để con thú hoang trong tim mình biến thành cầm thú, kiếm dịp nào thích hợp giải phóng nó chút đi." Kể đó, cô mở cửa rồi đi đây tiêu sái.

Điền Viên khép mắt, hít thật sâu, dường như lại nghe mùi cam thảo luân quần quanh mũi mình, khắp cơ thể cậu đột nhiên nóng rực. Cậu mở choàng mắt, đi tới chỗ giao dịch viên, "Kiếm thời cơ tiếp tục quét."

"Cô Phí vừa nói đủ rồi mà?"

Cậu nói bình thản, "Cứ cố hết sức có thể đi, càng nhiều càng an toàn."

Buổi họp công ty của CDEA còn chưa bắt đầu, truyền thông đã biết CDEA hôm nay sẽ xảy ra động đất.

Từ sớm tinh mơ đã lúc nhúc phóng viên chực sẵn tại cửa, nhìn từng chiếc ô tô lái vào cửa tòa nhà CDEA.

Cuối cùng là chiếc BMW GINA của Phí Anh Lệ xuất hiện khiến nhóm phóng viên nháo nhác ầm ĩ.

Hiếm được dịp Nữ hoàng độc miệng chịu phối hợp, không chỉ để họ chụp ảnh thoải mái, còn hảo ý trả lời cả mấy câu hỏi sắc bén.

"Xin hỏi cô Phí cô muốn mượn Hội đồng quản trị để trở về CDEA chẳng?"

"Cô nghĩ tư duy khác biệt giữa mình và ngài Dương là gì? Dù sao cô cũng mới rời CDEA hai, ba năm, nhưng hầu hết các sự kiện cũng đều phát sinh trong hai ba năm đó?"

Phí Anh Lệ ý tứ nhìn người vừa đặt câu hỏi, trả lời như sau, "Có lẽ các bạn đều hiểu, là CEO của CDEA, hiện nay tôi buồn đến mức nào. CDEA là tất cả đối với tôi, nhưng mà... Tôi nghĩ đã đến lúc CDEA phải 'thay máu', có lẽ một Tổng giám đốc điều hành mới tốt hơn sẽ mang đến sức sống mới cho CDEA, đồng thời mang đến cả hy vọng mới cho giới giải trí bốc mùi hôi thối của sọt rác này." Dứt câu, cô lại lên xe lái vào công ty.

Chỉ còn phóng viên đứng lại suy đoán, nhiều kẻ thâm niên thậm chí còn đánh hơi ra, ngày hôm nay tuyệt đối không chia đơn giản là hai đại cổ đông của CDEA tranh giành nhau, phỏng chừng sẽ còn là một tin còn long trời lở đất hơn thế.

Sau vài cuộc điện thoại, thợ ảnh thuộc các đài truyền hình và website khác nhau cũng lũ lượt góp mặt. Tất cả đều xắn tay áo chờ thời khắc tường thuật trực tiếp trận động đất này.

Phí Anh Lệ tự tin bước phòng họp CDEA trong bộ vest Chanel đen. Sau cánh cửa gỗ sồi hoành tráng, vẫn là những người năm xưa ngồi đó chờ cô, nhưng lần trước họ đều lảng tránh, còn lần này đều chỉ mong sao cô nhìn họ một cái.

"Cô Phí đến rồi."

"Lâu không gặp cô Phí, nhớ cô quá. Tháng trước tôi có gửi bào ngư, cô nhận được không?"

"Cô Phí làm gì mà ăn bào ngư của ông được, cô ấy đi Hawaii du lịch mà. Tôi còn kêu cháu tôi tặng riêng cô Phí một chiếc du thuyền."

"Cô Phí..."

Phí Anh Lệ giơ tay, ngồi xuống ghế, "Mọi người không cần khách sáo, chúng ta là đồng nghiệp lâu năm, mọi người đều biết tính Phí Anh Lệ thế nào. Tôi không phải kẻ nhỏ mọn, cũng biết mọi người trước kia chỉ là bắt đả dĩ. Oan có đầu, nợ có chủ, tôi sẽ không làm liên lụy đến các đồng nghiệp không liên quan."

Lập tức các cổ đông đều thoáng lộ vẻ xấu hổ, ấp úng, "Cô Phí yên tâm, chúng tôi hứa lần này nhất định ủng hộ cô."

Cửa mở, người vào phòng lúc này là Dương Chấn Vũ cùng thư ký. Y đứng đặc tiến vào, vừa thấy Phí Anh Lệ đã bật cười, "Ái chà, Alice cũng đến, lâu quá không gặp nhỉ? Mặt mày hồng hào hơn, ra dáng phụ nữ rồi đấy."

Phí Anh Lệ xoay xoay chiếc nhẫn đeo ở ngón giữa, mỉm cười, "Cũng phải thôi, con người luôn phải tiến bộ, chứ cứ muôn đời hèn mọn như anh thế này kể ra cũng không dễ."

Dương Chấn Vũ ngồi xuống chiếc ghế ở chính giữa, rút xì gà ra hút, chau mày, "Vậy sao? Tôi lại tưởng cô thích thế."

Phí Anh Lệ cười lạnh, "Đừng vòng vo nhiều, tiết kiệm thời gian, ngả bài sớm cho xong!"

"Được lắm!" Dương Chấn Vũ chỉ xì gà về phía cô, "Bao nhiêu năm, tôi thích cô nhất ở điểm này."

Phí Anh Lệ cười nửa miệng, "Chỗ chúng tôi đang giữ hơn 51% cổ phần công ty, nếu anh thích xong sớm thì xuống đài sớm đi!"

Y nhún vai, "51% hả? Đâu ra 51? Cô nghĩ cổ phiếu tất cả mọi người đang ngồi đây đều thuộc về cô? Có tự mãn quá không?"

Phí Anh Lệ toan nói, đột ngột khắp phòng họp vang tiếng di động, từng vị cổ đông sau khi nghe máy đều hoàn toàn biến sắc.

Phí Anh Lệ nhìn họ, đúng lúc này di động cô cũng vang. Cô đánh mắt sang nhìn Dương Chấn Vũ đang thủng thẳng hút xì gà rồi cũng nghe máy.

"Chị Phí, lính của Dương Chấn Vũ đã bắt cóc vợ hai của ngài Cố cổ đông nuôi bên ngoài rồi... Còn ngài Viên cổ đông nữa, tình hình bây giờ..."

Cô cúp máy, gằn từng chữ, "Đồ bỉ ổi."

Dương Chấn Vũ xòe tay, "Quên là cô dạy tôi à? Trò hơn thầy là nhà có phúc chứ sao?"

"Thế thì giơ tay biểu quyết ngay bây giờ tôi đề nghị khai trừ Tổng giám đốc điều hành đương nhiệm của CDEA là Dương Chấn Vũ vì lý do lạm dụng chức quyền, lợi dụng quyền thế nhằm mưu đồ việc riêng, bất tài trong quản lý điều hành khiến cho công ty lâm vào tình cảnh khốn khó chưa từng có từ

trước đến nay, Dương Chấn Vũ không xứng đáng ngồi lại chiếc ghế này nữa!"

Cô nhìn khắp các cổ đông ngồi trong phòng, chỉ thấy họ cúi gằm mặt, lông mày cô không khỏi nhíu chặt. Dương Chấn Vũ bấy giờ bỏ xì gà khỏi miệng, "Biết khuyết điểm của cô là gì không? Cô luôn coi mình là Nữ hoàng có thể hô mưa gọi gió. Nhưng mà này, cô lộng hành được ở CDEA gần ấy năm là do tôi nể tình cô có chút công lao, cho cô thể diện, chứ cô tưởng không có cô, tôi không giữ nổi CDEA chắc?"

Y trừng trộ với Phí Anh Lệ, mặt mày nanh ác, "Cô tưởng tôi không biết con bài chủ lực của cô sao? Là 13% cổ phần của Nikon chứ gì? Sect sáp nhập vào CDEA, tôi biết sớm muộn gì cũng có ngày này, cô nghĩ tôi là thằng ngu? Cổ phần của cô, của Nikon, cộng với số phần trăm các người quét được trên thị trường chứng khoán cũng chưa vượt quá 40%, còn chúng tôi ở đây gộp vào vừa tròn 40. Muốn chơi tôi à, mơ giữa ban ngày!"

Phí Anh Lệ đặt tay lên mặt bàn, gần như phải gồng mình dừ lắm cô mới kiềm chế bản thân không vơ tất cả những gì có trước mặt ném thẳng vào bản mặt vô lại, vênh vang tự đắc kia của y.

"Chị ấy không mơ đâu." Đột nhiên có người vào phòng.

Dương Chấn Vũ ngoái lại, trông thấy Điền Viên mặc bộ vest đen kiểu cách đơn giản đang đứng ở cửa. Cậu giơ tập giấy tờ trong tay lên, nói, "Chỗ này của tôi có thêm 2% vừa quét được nữa."

"Không thể nào!" Mắt Dương Chấn Vũ giật mạnh.

"Không có gì mà không thể. Tôi mua 6% cổ phần CDEA với giá hai trăm triệu, nhưng mua tiếp 2% còn lại này với giá ba trăm triệu." Đặt giấy tờ xuống bàn Phí Anh Lệ, cậu tổng kết, "Bên tôi hiện giữ 41% cổ phần, Dương Chấn Vũ, xuống đài đi."

Ánh mắt hung tợn của y dán chòng chọc vào cậu, cậu vẫn chỉ điềm tĩnh, "Tôi định chuẩn bị năm năm để bắt anh quỳ dưới chân tôi, không ngờ lại chẳng tốn nhiều thời gian đến thế."

Dương Chấn Vũ thở gấp, nhìn thẳng vào thanh niên đứng trước mặt y suốt hồi lâu. Cậu đã từng mờ nhạt là vậy, mờ nhạt tới nông nổi chẳng được ai xem trọng.

Phải rồi. Cậu cũng coi là đẹp đi, nhưng người đẹp trong cái giới này nhiều vô số kể. Có lẽ cậu diễn xuất thật tuyệt vời, nhưng phần đông những cá thể bị đào thải khỏi giới hàng năm cũng giỏi diễn lắm.

Lần nào cậu cũng làm y nghĩ rằng thằng nhóc này không bao giờ gượng dậy được nữa, vậy mà lần nào lần nấy cậu cũng trở lại trước tầm mắt y, lần sau lại cao hơn lần trước, mỗi một lần cao hơn đều khiến đầu y phải ngẩng lên cao hơn.

Đến hôm nay thì y đã không còn mặt đối mặt cùng cậu nữa rồi, thế mới phát hiện ra người này mày thật đen, mũi thật thẳng đích thị là tướng cổ chấp, bạo gan, can trường dẫn bước.

"Coi bộ cậu muốn nâng cô ta ngồi lên chiếc ghế này?" Y cười lạnh.

"Anh nhầm rồi." Phí Anh Lệ chế giễu, "Chính xác phải là tôi nâng cậu ấy ngồi lên chiếc ghế này. Dương Chấn Vũ, tôi đoán anh hiểu, phận đàn bà tôi đây tuy không có bản lĩnh gì, song tôi có thể nâng anh lên thì cũng có thể hạ anh xuống."

"Được được!" Y gật gù, xì gà cháy chạm đến tay, y thô bạo đập nó xuống chiếc bàn đặt làm từ tận Đan Mạch, gọi người của mình, "Đi thôi!"

Ra đến cửa, bỗng nghe thấy tiếng Điền Viên, "Lát nữa tan họp thay cái bàn khác đi, đừng quên gửi giấy tờ thủ tục cho ngài Dương."

Y chếch mặt lại, cười hiểm ác, sau đó dứt khoát bỏ đi.

Còn lại không có gì nhiều nhận nữa. Dù là thời đại của Phí Anh Lệ hay Dương Chấn Vũ thì hai người họ đều là kẻ chuyên quyền, công ty CDEA bấy lâu luôn độc đoán, các cổ đông hàng năm chỉ cần chờ chia lợi nhuận cổ tức hậu hĩnh là đủ. Họ đã sớm quên quyền được chất vấn của danh nghĩa cổ đông.

Họp tan, Phí Anh Lệ nhốt mình rất lâu trong văn phòng.

Sau khi Điền Viên tiễn từng vị cổ đông về, gõ cửa phòng cô, cô mới mở cửa.

Điền Viên thấy hốc mắt cô đỏ hoe liền nói, "Người đàn ông đó không đáng để chị khóc."

Cô cười khe khẽ, "Tôi không khóc vì anh ta, tôi khóc vì bản thân mình. Điền Viên, cảm ơn."

"Tôi phải cảm ơn chị mới đúng."

"Không, nhờ sự kiên trì của cậu, tôi mới có dũng khí để tiếp tục, nếu không có lẽ tôi đã bán hết cổ phiếu của CDEA rồi bỏ chạy ra nước ngoài rồi."

"Ấy đâu phải là tính cách của Phí Anh Lệ?"

"Tính tôi không có dũng cảm vậy đâu, tôi không có tinh thần bất chấp đánh đổi để đạt thành mục tiêu như cậu. Điền Viên, tôi thật không ngờ, cậu dám dốc hết tiền túi để mua cổ phiếu CDEA giá cao ngất ngưỡng của Dương Chấn Vũ hay sao?"

Điền Viên cười cười, "CDEA bây giờ đúng là giá trên trời, nhưng tôi thấy đáng giá."

Phí Anh Lệ ôm cậu, nói, "Good luck!"

Điền Viên biết đây không phải lần gặp nhau cuối cùng giữa cậu và Phí Anh Lệ, nhưng chắc chắn rằng trong một quãng thời gian rất lâu tới, cậu sẽ không được gặp người phụ nữ xinh đẹp mà khi bật khóc lại giống hệt một nàng sói cái này nữa. Cô có cái miệng rất độc, nhưng lại có trái tim nhạy cảm và biết cảm thông.

Xét về mặt nào đó, cô cực giống Nikon, cứ giữ mãi giấc mơ cho mình mà chấp nhất nguyên tắc đặt sâu trong nội tâm, để rồi từ đó, cuộc sống của họ

sẽ rất kỳ thú và cũng rất trắc trở, nhưng sẽ luôn tìm được lối ra ngay trong hoàn cảnh bí bách nhất.

Truyền thông đã mừng tượng kết cục cuối cùng của CDEA sẽ gây sốc tốt độ, nhưng chẳng ngờ lại sốc đến nỗi thành quả bom nổ tung.

Ai mà lường đến, Tổng giám đốc điều hành mới của CDEA lại chính là Thiên Vương mới của châu Á - Điền Viên?

Một thanh niên trẻ tuổi hơn hai năm về trước còn bị chất vấn, bị nghi ngờ là trai bao, bị cười nhạo vì chỉ là thằng nhà quê lên tỉnh, một người nhỏ nhoi suốt hai năm ấy bị CDEA đì, không có nổi một công việc, vậy mà giờ cậu đã thành Chúa tể của CDEA, cậu đã đứng tại đỉnh cao chót vót nhất làng giải trí châu Á. Nếu ví giới giải trí là một chuỗi thức ăn, vậy thì cậu đã đứng tại đầu cao nhất của chuỗi rồi.

Lúc này đây, còn ai sẽ hoài nghi cậu có phải trai bao hay không?

Đôi khi con người bất lực trước tin đồn, chỉ bởi vì người ấy chưa đủ mạnh.

Cái tin đồn ấy với Điền Viên bây giờ rõ chỉ là một trò trẻ con.

Ngay trong ngày hôm đó, Điền Viên tổ chức phát biểu trước buổi họp báo. CDEA đã chuẩn bị sẵn mọi thứ nhưng đương nhiên nó vốn dĩ là do Dương Chấn Vũ sắp xếp cho bản thân mình. Phòng hội nghị đặc biệt của CDEA vô cùng đồ sộ, nhưng vẫn không chứa nổi số lượng phóng viên ủa đến lấy tin bài từ đủ mọi nơi.

Đối mặt với ống kính của truyền thông, Điền Viên tỏ ra vô cùng khoan thai, bình tĩnh, còn pha đôi phần dí dỏm. Khi có người hỏi cậu, "Xin hỏi Jamie, khi bộ phim của anh đạt được thành công rực rỡ, chúng tôi đều tưởng anh sẽ rời khỏi giới thời trang để tiến vào giới giải trí, thế mà giờ đây anh mang đến cho chúng tôi một tin tức thật đáng kinh ngạc. Liệu anh có rời khỏi giới giải trí để đặt chân vào giới kinh doanh không?"

Điền Viên cười trả lời, "Giống như anh đang hỏi tôi, có phải hôm nay anh ăn vằn thắn thì mai không được ăn phở xào nữa, hôm nay ăn vi cá thì mai không được ăn bào ngư nữa. Tôi nghĩ hãy để thời gian trả lời, có lẽ hôm nay tôi ăn mỳ, mai ăn cháo, miễn là tôi biết cân đối thực đơn thì sẽ không phải lẩn cấn chọn một trong hai."

"Anh cho rằng có thể cùng lúc thực hiện cả hai vai trò hay sao? Nhất là hai vai trò còn đối lập nhau?"

Cậu hồi đáp nghiêm chỉnh, "Đây là khi anh coi nghệ sĩ và công ty giải trí là con mồi và thợ săn, nhưng theo quan điểm của tôi thì nên là hai bên hợp tác sẽ đúng hơn. Do đó, dù làm nghệ sĩ hay làm ông chủ, cũng chỉ là một sự đổi chỗ của tôi mà thôi. Tôi mong, khi mình làm nghệ sĩ, sẽ thấu hiểu hơn giấc mơ của người nghệ sĩ, thấu hiểu hơn nỗi khốn khó của người nghệ sĩ. Nhờ đó tôi sẽ càng làm được nhiều hơn cho người hợp tác của mình, trợ giúp họ hoàn thành những tác phẩm xuất sắc hơn nữa. CDEA sẽ mang đến làn gió mới tinh, chúng tôi sẽ nỗ lực phô bày thêm nhiều góc độ của nghệ sĩ, để họ trở thành tác phẩm nghệ thuật chứ không còn là món hàng kinh doanh. Cảm ơn mọi người hôm nay đã đến."

Truyền thông đồng loạt chúc mừng vị Boss mới của làng giải trí bằng thái độ cực kỳ tích cực, vì cậu không chỉ đem đến giấc mơ lớn của giới giải trí,

mà còn đem một Thiên Vương sở hữu số lượng fan rộng khắp toàn cầu đến cho các ngôi sao.

Con người dễ trầm trồ ngợi ca, a đua theo dòng đối với những gì quý tộc, xa xỉ, kể cả khi họ chẳng hề biết chất liệu chân thật của nó. Còn đối với những gì rẻ rúng, họ lại thường trao đi rất ít cảm thông, họ nhìn xuống bằng khoảng cách vạn dặm. Thế nhưng khi một người xuất thân bần hàn lại có thể giảm quý tộc dưới chân, họ sẽ tôn vinh người ấy làm truyền kỳ.

Họ hiểu rất rõ, rất rõ, Điền Viên không còn đơn giản là một Thiên Vương, mà sẽ là một truyền kỳ.

Một lần nọ Dean Kiều đọc xong tin bài độc quyền về Điền Viên, có bảo với Phí Anh Lệ, "Lắm lúc anh ghen với Điền Viên lắm, cậu ta may quá đi mất."

Phí Anh Lệ cười cười, "Vận may giống như một đêm của gái trinh, anh hùng hực cả ngày có khi không thủng, còn thành công, chẳng qua chỉ cách anh một lớp màng."

Chương 18

Dương Chấn Vũ ra đi trong thất bại khiến Phạm Triết Tây bấy giờ đã tập trung vào kinh doanh cũng chịu tổn thất lớn. Trước đó Sect sáp nhập với CDEA với mục đích cùng phát triển, còn nay CDEA lại trở thành gông cùm của Sect. Tuy Phạm Triết Tây không có mặt tại đại hội cổ đông nhưng có giao toàn bộ cổ phiếu của mình cho Dương Chấn Vũ, lúc này nghe xong bản ghi âm đại hội, anh ta chậm rãi bỏ tai nghe xuống.

Sắc mặt Trần Hưởng Minh cực kỳ tồi tệ, "Triết Tây, cậu nghĩ liệu có nên hẹn gặp Nikon một lần?"

Phạm Triết Tây ngả lưng trên chiếc ghế xa hoa, nói từ tốn, "Không cần, tôi gọi điện cho anh ấy rồi."

"Anh ta nói gì?" Trần Hưởng Minh sốt sắng.

"Anh ấy nói tôi hãy tự bảo trọng, anh ấy sẽ không để quá khứ chôn vùi tương lai của mình."

"Anh ta... Thế nghĩa là sao, Sect cũng là của anh ta đấy!" Trần Hưởng Minh hoảng hốt.

Phạm Triết Tây khẽ cười, "Trong mắt một công tử nhà giàu, Sect có tính là chi?"

Im lìm một lát, sau cùng Trần Hưởng Minh hỏi, "Vậy chúng ta làm sao đây?"

"Hết cả rồi." Phạm Triết Tây phóng mắt ra ngoài cửa. Cách một tầng kính nâu trầm, loáng thoáng như anh ta trông thấy Lý Bạch Nhiên đang đứng dưới nắng. Anh mặc áo len cổ chữ V màu kem, quần quanh cổ một chiếc khăn đan màu đen xù xì, lưng đeo túi Domke vải buồm, thản nhiên xem đồng hồ. Ánh nắng chiếu lên mái tóc ngắn của anh, để những sợi tóc đen được bao phủ một màu nâu vàng nhàn nhạt.

Thật là ra dáng ngôi sao làm sao! Phạm Triết Tây thầm nghĩ. Anh ấy đến dự tuyển người mẫu ư? Hay là nhiếp ảnh gia?

Cố lấy dũng khí, anh ta gọi một tiếng, "Hey!" vốn chỉ nghĩ, nếu là nhiếp ảnh gia, thì mình cũng nên tạo chút quan hệ, đến khi phỏng vấn sẽ được tạo điều kiện chút đỉnh, Phạm Triết Tây đâu ngờ một tiếng "hey" ấy lại thay đổi cả cuộc đời mình. Anh ta quá cố chấp với Sect, anh ta cũng chưa từng nghĩ đến nguyên nhân, anh ta chỉ muốn được leo cao hơn nữa. Vậy mà khi Lý Bạc Nhiên điềm đạm nói anh ta đã là quá khứ của anh rồi, Phạm Triết Tây mới hoảng loạn, mới hoang mang, để rồi hiểu ra, anh ta không muốn mất Sect, chẳng qua vì anh ta không muốn mất Lý Bạc Nhiên.

Phạm Triết Tây đã từng ngạo nghễ nói với một người, rằng Nikon và người ấy cùng lắm cũng chỉ đang trong một trạng thái cân bằng ngắn ngủi, chỉ cần một sự can thiệp nhỏ thôi, thế giới của cậu sẽ sụp đổ. Nhưng Nikon vẫn là Nikon, còn giờ nghĩ kỹ, bản thân mình lại chẳng là ai. Phạm Triết Tây tựa mình vào ghế ô tô, cảm giác bất lực, không cam tâm bành trướng cõi lòng, móng tay anh ta ghim sâu vào lòng bàn tay.

Kẻ thua cuộc dù cố giãy giụa thế nào, mọi thứ cũng đã kết thúc.

Nhất cử nhất động của Điền Viên đều được công chúng quan tâm. Họ thảo luận say sưa về mỗi một bộ quần áo, một vật trang sức, hay là cả một động tác, một biểu cảm của cậu. Món đồ tùy tiện của cậu cũng đủ tạo thành trào lưu cho giới trẻ bắt chước. Rất nhiều khi, cái tên Điền Viên tương đương với chữ "fashion".

Lý Bạc Nhiên nhẹ nhàng đặt quyển tạp chí có ảnh Điền Viên làm trang bìa xuống. Trong ảnh, Điền Viên chụp phong cách dạo phố áo trắng quần xanh, gấu quần được xắn lên, bên dưới là giày bệt màu lam sẫm, trên tay cậu còn cầm một tách cà phê làm như được chụp một cách tình cờ khi cậu đang sang đường, phong thái hết sức tự nhiên, tự tin.

Dòng tít lớn bên dưới là *"Bộ sưu tập Farmer mới ra mắt của Thiên Vương Jamie hứa hẹn trở thành thương hiệu thời trang hot nhất xuân hè năm nay"*.

Anh hơi cúi đầu. Điền Viên của ngày hôm nay đã không cần thương hiệu nào đến phụ trợ cho mình nữa, vì bản thân cậu mới là thời trang. Non nửa năm nay, cậu chưa hề đề nghị gặp anh lấy một lần dù chỉ là gọi một cuộc điện thoại. Tất cả sự tình có liên quan đến cổ đông, Điền Viên đều giao cho trợ lý. Người trợ lý cấp cao đương nhiệm này giải quyết hầu hết các công chuyện dự án của CDEA. Kể cả khi Lý Bạc Nhiên hẹn gặp, cũng sẽ bị vị trợ lý ưu tú này khéo léo chối từ ngoài cửa.

Sau khi ra tù, Đại Sơn nhận quản lý mạng lưới quan hệ xã hội đen dưới trướng Phí Anh Lệ. So với quá khứ trước đó, suốt mấy năm phải gặm khổ trong chốn lao tù cũng làm Đại Sơn mạnh mẽ hơn nhiều.

Lý Bạc Nhiên trả tiền nhưng không mua quyển tạp chí. Anh cầm cà phê băng qua trung tâm phố, đi hết một con phố ngắn nữa, anh sẽ về đến nhà. Điền Viên ngồi trong một chiếc xe cũ kỹ, hầu như sáng nào cậu cũng ngồi đây, nhìn Lý Bạc Nhiên đi mua cà phê rồi dạo hết con phố, cứ như thể chỉ cần được ngắm nhìn như vậy, cậu sẽ có đủ động lực để tiếp tục chiến đấu cả ngày dài.

Anh khoác ngoài một chiếc sơ mi chất cotton, bên trong là thun đen cổ chữ V, quần kiểu thụng màu kem may từ vải lanh, dưới chân đi đôi dép có xỏ hai sợi dây da đen, thoạt nhìn tùy tiện nhưng không kém phần gợi cảm. Điền Viên dõi theo anh sang đường, vừa hít sâu một hơi chuẩn bị khởi động xe, lại bắt gặp một chiếc minibus thành linh dừng ngay sau anh. Cửa xe mở ra, mấy gã trong đó nhào đến.

Lý Bạc Nhiên phản ứng rất nhanh chóng. Anh thúc khuỷu tay vào một kẻ trong số đó, nhưng chưa chờ anh xoay người triển khai đòn tấn công tiếp theo, một tên liền bịt miệng anh bằng một tấm vải trắng. Chỉ chớp nhoáng hai, ba giây, cơ thể Lý Bạc Nhiên lập tức xù đi. Điền Viên có nhận ra một tên trong số chúng, chính là tên lần trước đi cùng Dương Chấn Vũ tấn công cậu.

Phải giữ vô lăng chặt lắm cậu mới kiềm chế được mình không lao ngay xuống xe. Lập tức gọi điện cho Đại Sơn, sau đó chờ đám người kia khiêng Lý Bạc Nhiên bấy giờ đã hôn mê lên xe, đi khỏi, cậu mới cẩn thận lái xe bám sát.

Xe ra khỏi trung tâm thành phố, phóng về hướng ngoại thành, Điền Viên vẫn duy trì khoảng cách theo đuôi vừa phải, thế nhưng bỗng nhiên xuất hiện một chiếc container chặn đầu cậu. Điền Viên quỳnh cả lên, tài xế chiếc container kia nhảy xuống xe, chửi cậu tội va phải xe hăn.

Điền Viên ấn ngay gã to con ấy lên nóc xe mình, nghiêng răng nghiêng lợi, "Tao nói cho mày biết, Dương Chấn Vũ có thể để mày sống, tao cũng có thể để mày chết ngay tại đây. Cho mày hai phút, không cút cái xe mày ra, mày sẽ hiểu thế nào là sống không bằng chết!"

Đại Sơn đến kịp thời, cho người lái chiếc container đi, nhưng trước mặt có tận mấy ngã rẽ, thật sự không thể nào biết chiếc minibus đã bắt cóc Lý Bạc Nhiên đi hướng nào.

Đại Sơn nhú chặt lông mày, quay qua hỏi, "Giờ sao đây?"

Điền Viên trợn lớn mắt, con người luôn sáng ngời của cậu lúc này tựa như ứ máu trông hết sức tàn độc, ngay cả Đại Sơn thấy nó mà cũng vô thức hoảng sợ, liền hô, "Điều tra cho tao xem từ đoạn này trở đi có sản nghiệp của Dương Chấn Vũ không!"

Song song khi này, Lý Bạc Nhiên chỉ mang máng như có ai đó khiêng anh vào một căn biệt thự, bóng người liên tục chớp chóa trước mắt mà lại không thể nhìn rõ là ai. Chốc sau, một kẻ dùng khăn lạnh lau mặt cho anh, tựa hồ anh mới có thể tỉnh táo mở mắt.

Bản thân anh đang nằm trên chiếc ghế sofa kiểu Tây, còn Dương Chấn Vũ trong bộ vest Hugo Boss ngồi tại chiếc ghế đơn bên cạnh, hút xì gà, "Tỉnh rồi à, Nikon?"

"Anh bắt cóc tôi." Lý Bạc Nhiên toan cựa quậy, lại nhận ra mình chẳng thể nhúc nhích nửa phân.

"Đừng ăn nói khó nghe thế." Dương Chấn Vũ xòe tay, "Cậu biết đấy, chúng ta vốn là quan hệ chủ tớ, hiếm được ngày gặp mặt phải không nào?"

Anh hừ khê, "Làm sao lại nhớ ra mình từng là chó nhà Thu vậy?"

Dương Chấn Vũ dụi xì gà vào tay vịn ghế, đoạn đứng lên, ngồi xổm trước mặt anh, ngăm nhìn anh kỹ càng một lượt mới bảo, "Không, tôi chỉ thừa nhận mình từng làm chó cho cậu thôi, thiếu gia."

"Từ lâu tôi đã không liên quan gì đến anh rồi." Anh nói, "Huống hồ làm thiếu gia của một con chó dữ, tôi đây không dám."

Dương Chấn Vũ nhướn mày, "Haiz, thiếu gia lúc nào cũng làm người ta buồn phiền thế này. Chỉ có người ta cố tình quên đi những món nợ của mình, thiếu gia thì ngược lại, muốn kích động tôi sao?" Y rú lên, "Thu Bạc Nhiên, cậu có từng nghĩ đổi kết cục của mình hay chưa???"

Anh vẫn chỉ dành cho y cái nhìn hờ hững. Y dữ tợn nói, "Tuy đàn ông thích đàn ông không nhiều lắm nhưng cũng không ít. Thuộc hạ của tôi có mấy thằng, để tôi sai chúng nó luân phiên chơi đùa với cậu, mùi vị ấy chắc chắn không quá giống thường ngày cậu phong lưu đâu. Cậu thích thì tôi sẵn sàng liên lạc với công ty trai bao ngầm, họ có thể kiếm đủ loại đàn ông đùa bỡn với cậu, cam đoan muôn đời cậu khó quên."

"Tôi đã nhầm rồi." Anh mở miệng.

Dương Chấn Vũ mở mắt đăm đăm có phần áp lực. Lý Bạc Nhiên cảm thán, "Lúc này tôi không nên so sánh anh với chó, quá sỉ nhục loài chó."

Dương Chấn Vũ trợn mắt nhìn anh suốt hồi lâu mới cười ngật nghèo, "Tôi thích! Tuy người nhà Thu cực kỳ đáng tởm nhưng chắc chắn không có cậu trong số đó, cậu đáng để tôi tôn kính."

Anh hỏi thẳng, "Vào việc chính đi, anh bắt cóc tôi làm gì?"

Y nhún vai, "Cần biết thử này cậu nhận ra chứ?"

Lia mắt nhìn qua, anh khẳng định, "Của nhà Thu."

Dương Chấn Vũ cười cười, "Đúng, ngày xưa cậu từng không tiếc từ bỏ địa vị ở nhà Thu vì một Phạm Triết Tây, thậm chí từ bỏ cả cái họ, nhưng lão gia Thu chưa giây phút nào quên cậu. Cậu phải biết cha già yêu con thơ đến mức nào, huống hồ ông ấy chỉ có mình cậu là con ruột. Thu Thừa Thiên cũng chỉ là con ông anh cả được chọn làm con thừa tự cho lão gia. Thế nên ông ấy chưa sẵn một đường lui cho cậu trong di chúc: Chỉ cần cậu có con, cậu sẽ được hưởng 20% cổ phần Thu thị. 20% của cả một công ty lớn chục tỷ, đâu phải chỉ như một CDEA nhỏ bé."

Anh hỏi lạnh lùng, "Chuyện nhà Thu chúng tôi, can dự gì tới anh?"

Dương Chấn Vũ cười khinh khịch, "Thu Thừa Thiên đi gặp cậu nhiều lần vì chuyện này rồi phải không? Nếu cậu không chịu có con cho nhà Thu, 20% ấy sẽ đem quyên góp từ thiện, đó là điều Thu Thừa Thiên tuyệt đối không muốn xảy ra nhất..."

Sắc mặt anh dần trắng bệch, "Rốt cuộc các anh muốn làm gì?"

Y nhìn anh suốt một hồi lâu, mới nói thông thả, "Muốn chút tinh trùng của cậu thôi, thiếu gia. Tôi không biết thực sự Thu Thừa Thiên muốn 20% cổ phần kia hay là muốn con của cậu, nhưng chính xác bây giờ là tôi đang tuân lệnh, đi lấy tinh trùng của cậu đây."

"Đồ điên!" Anh buột miệng.

Dương Chấn Vũ tắc lưỡi, "Thiếu gia à, cậu còn nợ tôi mấy vụ đó. Thế mà đến lúc tôi nhờ cậu bán lại cổ phần Sect cho tôi, cậu khẳng khẳng không chịu, giờ thì xem như cậu hoàn trả lại hết cho tôi nhé."

Y vòng ra ngồi phía sau anh, ôm hờ anh trong tay mình, cười nói, "Có trách thì trách thẳng bồ cậu đi. Nó dồn tôi vào đường cùng, cho người thanh tra danh mục tài khoản của tôi, bịa đặt cả đồng tội làm tôi phải tháo chạy. Bây giờ tôi chỉ cần lấy được 'hạt giống' của cậu là sẽ trở thành đối tác của công ty giải trí mới thành lập tại Đài Loan của Thu thị ngay, bản khoản mãi cũng chỉ đành có lỗi với thiếu gia thôi vậy."

Y cời dây nịt của anh, tiếp đến là cởi quần anh, lúc này có y tá xách thùng lạnh vào.

"Quân lưu manh!" Toàn thân anh run bần bật.

Dương Chấn Vũ nhún vai, "Thực ra trước kia cậu phong lưu thế, tôi luôn nghĩ muốn lấy tình trùng của cậu không khó. Có khó chỉ khó ở chỗ Thu Thừa Thiên muốn tình trùng hoàn hảo nhất của cậu, không được phép xảy ra sai lầm. Tuy nhiên tôi lại nghĩ thực sự rất ít thằng có khả năng kìm nén trước Nikon." Vừa nói, y vừa tụt quần lót anh xuống, sau rồi đeo găng tay, để y tá sát trùng giữa hai chân anh trước rồi mới bắt đầu xoa nắn nơi đó dưới sự hỗ trợ của y tá.

Ngoại trừ run rẩy, Lý Bạch Nhiên không thể thốt lấy nửa lời, cảm giác buồn nôn xộc lên.

Trong khi xoa nắn, Dương Chấn Vũ gắt gao quan sát phản ứng của anh, thấy anh chỉ biết run chứ không có chút nào gọi là hưng phấn, y không khỏi

nhúu mày, ra lệnh, "Qua đây giúp thiếu gia Thu một tay, không phải ai cũng có điểm phúc này đâu."

Tức khắc có hai tên vệ sĩ đi tới, cởi áo anh, đường cong cơ thể đẹp đẽ và hoàn mỹ khơi lên hưng phấn trong chúng. Hai tên nọ cúi đầu mơn trớn hai điểm nhô trước vòm ngực, càng làm anh run bần bật, nhưng các bộ phận nhạy cảm đồng thời bị đụng chạm, chẳng mấy chốc phản ứng sinh lý đã ập đến.

Kỳ thực việc lấy tinh trùng đã hoàn thành trước khi cơn cao trào diễn ra, nhưng Dương Chấn Vũ và hai tên vệ sĩ kia vẫn để Lý Bạch Nhiên có một cao trào trọn vẹn.

Cả người anh gục sát vào ngực Dương Chấn Vũ.

Y cúi xuống xem mới phát hiện anh xiu mất rồi, biết nguyên nhân không phải do thuốc, mà là do anh quá uất hận.

"Thiếu gia cao ngạo ời..." Y thở dài.

Mới ra lệnh cho y tá rửa chân cho anh, bỗng có vệ sĩ hốt hải chạy vào, thăm thì vài câu bên tai y.

"Cuối cùng cũng đến à?" Y nhếch mép, "Đi bảo với nó, Nikon đang trong tay tao, không muốn Nikon chết thì một mình nó vào đây."

Dương Chấn Vũ tỏ ra rất ung dung, bởi lẽ y không hề có định che giấu hành tung của mình, thậm chí từ sâu thâm tâm y còn mong chờ, mong chờ

đưa nhà quê từ chỗ vùng vẫy dưới chân y lại trở thành giẫm lên y để bước lên đỉnh cao, y mong chờ được nhìn thấy cậu lộ vẻ kinh hãi, nếu cần y cũng sẵn sàng dùng vài thủ đoạn để giày vò Lý Bạc Nhiên chút đỉnh, trêu người thẳng nhãi kia, để khoái cảm trong y càng hả hê hơn nữa, tuy đối xử với Lý Bạc Nhiên như vậy, bản thân y cũng rất không nỡ.

Phải chịu thôi, y là ác ôn, ai bắt cậu dồn một gã ác ôn vào đường cùng? Dương Chấn Vũ nở nụ cười châm biếm.

Vệ sĩ lại chạy vào, mà ở nơi cách chúng không xa lắm, thật bất ngờ thay, Điền Viên quả thực đi vào một mình.

Dương Chấn Vũ trầm ngâm một hồi mới lên tiếng ra chiều nhạo báng, "Không ngờ, không ngờ mà mày thích Nikon thật, thảo nào ngày nào tao cũng thấy mày bám đuôi cậu ấy như con chó."

Điền Viên nhìn thoáng Lý Bạc Nhiên đang nằm trên ghế, anh có vẻ yên lặng tựa thể đang hôn mê, lúc này sắc mặt cậu mới dịu lại, nói ngắn gọn, "Gấp đôi."

Hàng lông mày rậm của Dương Chấn Vũ vừa nhú, cậu khẳng khái nói tiếp, "Ra giá gấp đôi mua số cổ phần CDEA mà anh đang giữ."

"Mày muốn mua cổ phiếu CDEA của tao?" Dương Chấn Vũ cười khẩy, "CDEA do một tay tao gây dựng nên, mày nghĩ mình là ai? Mày đòi mua cổ phiếu của tao?"

Điền Viên bình tĩnh đáp trả, "Hãy nghĩ đi. Thu Thừa Thiên là người thế nào, anh không thể rõ hơn tôi đâu. Dù sao anh cũng đã làm chó cho ông ta

quá nhiều năm, giúp ông ta theo dõi Nikon, anh bán CDEA cũng chẳng thiệt hại chỗ nào, công ty này nói là của Alice đúng hơn là của anh. Anh hãy nghĩ kỹ đi, tự nhận một khoản tiền lớn cho mình hay là nhận một lời hẹn hứa từ Thu Thừa Thiên?"

Lông mày Dương Chấn Vũ giật giật, ánh nhìn của y dán rịt vào Điền Viên y chang một con sói, mãi lát lâu sau, y mới cười khùng khục, "Thực không tin nổi, mày quả là nhân tài." Đảo mắt qua Lý Bạch Nhiên trên ghế, y nói, "Giá gấp ba, tao muốn gấp ba. Mày có một Nikon đáng giá bằng tận mấy cái CDEA, tao cũng cần thu chút ích lợi cho mình, không thành vấn đề chứ?"

"Được thôi." Điền Viên còn chẳng buồn chớp mắt một cái.

Dương Chấn Vũ gật đầu, "Giao dịch thế nào?"

Cậu thò tay vào túi, y lập tức rút súng. Cười cười mĩa mai, cậu bảo, "Đừng căng thẳng vậy." Rút tay khỏi túi quần, cậu lôi ra một tập hợp đồng, cầm bút viết nhanh vài con số rồi ném chúng cho Dương Chấn Vũ.

Điền Viên lại một lần nữa làm y ngạc nhiên. Dương Chấn Vũ cầm tập hợp đồng đã được chuẩn bị sẵn, cười khẽ, "Vậy ra mày đúng là kẻ chiến thắng cuối cùng." Đặt thùng lạnh xuống đất, y cầm theo hợp đồng chầm chậm rời khỏi biệt thự.

Dương Chấn Vũ có phần cảm khái vì không nghĩ kết quả chót cùng lại là thế này. Thở dài một hơi, vỗ tập hợp đồng mình vừa nhận được, bất kể ra sao chẳng nữa, Dương Chấn Vũ biết nên tin tiền nằm trong túi mình còn

hơn là đi tin ai khác. Y là ác ôn, đương nhiên y hiểu đạo lý "kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt" hơn bất kỳ người nào.

Điền Viên đợi đến khi y đi hẳn mới vội vã đến bên Lý Bạch Nhiên. Nâng anh dậy, kiểm tra một lượt, thấy anh hít thở đều đặn cũng không có vết thương nào, cậu mới dám thở phào nhẹ nhõm. Nhìn anh, cậu đột nhiên ôm ghì anh vào lòng, ôm đến nỗi tưởng chừng phải hòa tan anh vào lồng ngực mình mới thỏa.

"Điền Viên..." Lý Bạch Nhiên mơ màng nhìn cậu thanh niên trẻ tuổi trước mắt, vừa xa lạ vừa quá đối thân thương.

"Tôi đây."

Nhận được câu trả lời khẳng định, dường như anh hơi tỉnh táo trở lại, khẽ cự nự, thuốc mê vẫn chưa hoàn toàn hết hiệu lực.

"Sao cậu biết tôi ở đây?"

"Sáng nào tôi cũng đi theo anh."

Lý Bạch Nhiên cứng mình, nâng tầm mắt. Hai người lẳng lặng nhìn thẳng vào nhau.

Điền Viên dìu Lý Bạch Nhiên ra xe bên ngoài. Vì sợ anh bị thương, tranh thủ lúc điều tra, cậu đã cho điều đến đủ loại xe bao gồm cả một xe y tế và một xe moóc. Điền Viên đặt anh xuống tấm thảm mềm trải trong xe, anh từ từ mở mắt.

Chưa bao giờ cậu nhìn anh từ góc độ này. Nhìn xuống từ trên cao, Lý Bạc Nhiên hiện tại có vẻ yếu ớt lại dường như quỵ rũ bội phần. Điền Viên giơ tay, một tấm kính đen nâng lên ngăn cách hoàn toàn với buồng lái, biến phần sau của chiếc xe thành một không gian kín.

"Nicon... Anh đã dạy, một Thiên Vương chân chính có lẽ sẽ sợ thất bại nhưng không bao giờ sợ chính bản thân mình."

Lý Bạc Nhiên thoáng cup mắt, cậu tiếp tục nói, rất mực bình tĩnh, "Anh đã dạy, thời trang chỉ là một góc nhìn, nếu góc nhìn của tôi vượt trội hơn người ta, tôi mới là thời trang. Tôi đã đủ vượt trội chưa?"

"Rồi." Anh trả lời.

Điền Viên mỉm cười, vẫn vô cùng bình tĩnh, "Vậy tôi có thể 'chủ động' chứ?"

"Cậu... Cậu điên rồi!" Anh ngượng mặt, lập tức giãy giụa, nhưng hiển nhiên Điền Viên đâu cần đáp án của anh.

Cậu cởi áo anh rồi dùng nó trói hai tay anh ra sau, đoạn thở hỗn hển, chậm chậm cởi đến quần dài, quần lót anh với tâm trạng của một đứa trẻ đang bóc món quà sinh nhật của mình.

Và Lý Bạc Nhiên trần trụi nằm ở đó, mặt đỏ lựng, đôi mắt nhắm chặt.

Cảm giác này quá lạ lùng. Lâu nay anh mới là bên chủ động, hầu hết là đều làm top, giờ lại bị người khác lấy thái độ thương thức để mở rộng cơ thể

anh, kiên nhẫn ủi an từng nơi mẫn cảm, anh bỗng chốc vừa xấu hổ, vừa hưng phấn.

Từng cái săn sóc của Điền Viên đều đổi lấy những âm thanh lên rĩ khó lòng kiềm chế từ anh, đến âm cuối cùng còn thành thút thít. Anh không rõ vì sao, khi người ngoài hôn anh vẫn có khoái cảm, nhưng đồng thời cũng buồn nôn ghê gớm. Chỉ có Điền Viên khác biệt, dường như mỗi một nụ hôn đều làm linh hồn anh run rẩy, mê mị tựa như sắp tan thành tro bụi.

Khoái cảm xộc đến như thủy triều, cuốn phăng lý trí anh.

Ngón tay Điền Viên mạnh mẽ, thon dài nhưng thô ráp làm anh co giật. Cậu nhả nạt trút từng đam mê lên cơ thể anh dẫu rằng con thú trong cậu đang gào thét đòi được chiếm lấy anh mau chóng, cậu vẫn không vội vã.

Cuộc đời cậu đã quen với sự đợi chờ, những gì tốt đẹp nhất, phải được chiêm nghiệm ở thời khắc tốt đẹp nhất.

Cậu là một học trò sáng dạ, cậu học được từ Lý Bạch Nhiên rằng tận hưởng cuộc sống là điều quan trọng nhất.

Lý Bạch Nhiên... Anh chính là một phần trong cuộc sống của cậu, là phần quan trọng nhất.

Cậu muốn mỗi một ngày của tương lai đều được tận hưởng anh, cho nên cậu không cần sốt ruột.

Điền Viên lấy tuýp thuốc bôi trơn từ túi, vật mà cậu luôn mang theo bên mình kể từ ngày đầu tiên theo dõi anh.

Anh thở gấp gấp, thứ thuốc có một ít tác dụng kích thích càng hun cơ thể anh thêm nóng bừng, vậy mà chẳng thể động đậy, cứ phải gánh chịu nguồn khát vọng mê ly đang sôi trào lục đục nơi sâu thẳm.

Cậu để anh nửa quỳ, hai tay anh vẫn bị trói ngoặt sau lưng, còn mặt được cậu kê chu đáo lên tấm thảm lông êm ái. Cảm giác xâm chiếm từng nấc, từng nấc xáo trộn hai loại xúc cảm sung sướng và nhức đau, mọi cảm quan như đóa hoa nở từng bừng, đóng đinh anh tại chỗ.

Điền Viên luôn mừng tượng giờ phút này sẽ thỏa mãn đến mức nào, nhưng phải đến khi thực sự giữ lấy trong vòng tay mình, cậu mới hiểu không một sự thỏa mãn nào có thể thay thế cảm nhận của cậu lúc này. Dường như thiên đường đang mở ra, hạnh phúc tới phát khóc, nhưng chẳng thể cho cậu mãn nguyện mà càng muốn phần dỗi khát, càng dốc sức giữ trọn người đàn ông này, hoàn toàn, hoàn toàn, chinh phục anh.

Bởi trước đó cậu đã chuẩn bị kỹ càng nên anh nhanh chóng qua khỏi đoạn thống khổ ngăn ngại, dần dần quen, mê say dần dần sâu.

Điền Viên muốn nhấn anh chìm sâu vào ham mê hơn nữa, nhưng hễ anh mấp mé nơi bờ cao trào đều bị cậu chặn đứng, hoặc dùng cách khống chế, kéo dài thời gian cao trào của anh hơn.

Anh thật sự không có nổi một khoảng nghỉ để nghĩ rốt cuộc cậu đã nghiên cứu mất bao nhiêu lâu cho cuộc ân ái này. Chỉ biết sự thật là anh tan chảy

trước cậu, hết lần này tới lần khác, trầm luân, rồi lại bừng tỉnh, rồi lại trầm luân, lãng quên hết thảy ngoại trừ những tiếng rên xiết.

Điền Viên vẫn cố gắng kiểm soát mình. Cậu biết anh không quen nằm dưới, không muốn làm anh sợ, nên cậu cố giữ mình đừng quá khùng điên. Tháo chiếc áo trói tay anh, cậu lật anh lại, hai người mặt đối mặt.

Điền Viên thích tư thế này bởi có thể nhìn con người mê muội chập chờn của anh, vừa nãy cậu mới dám ôm anh từ đằng sau vì sợ anh kích động. Lý Bạch Nhiên giờ đây đang chấp chới giữa biển tình, cậu muốn để anh thấy rõ, anh đang bị cậu chiếm giữ, liền kê đầu anh lên nơi êm ái rồi chèn gối xuống hông anh. Từ góc độ này, Lý Bạch Nhiên có thể nhìn rõ từng chuyển động của cả hai, qua qua lại lại, lần nối tiếp lần, hơi thở của những đòi hỏi và khát khao vẫn vút khắp khoang xe.

Điền Viên nhận thấy Lý Bạch Nhiên thả lỏng, ngón tay dài của anh bấu vai cậu, cậu cúi xuống, đặt lên môi anh nụ hôn tha thiết. Mùi cam thảo bỗng chốc chan chứa trong phế phổi, cậu đánh mất lý trí mình, nhắm mắt lao đi về miền cực lạc.

Hai người nằm ỳ trong xe. Điền Viên lấy ra một bao thuốc Camel trong hộp, bật bật lửa châm thuốc, hút một hơi, sau đó đặt bên môi anh.

Lý Bạc Nhiên thấy cậu hút thuốc rất thành thạo cũng không nói gì, chỉ nhận lấy.

Khoang xe nồng mùi thuốc quện với mùi đàn ông. Lý Bạc Nhiên lần này hút hết điếu thuốc mới hỏi, "Đi đâu?"

"Nhà tôi." Điền Viên ngồi dậy chỉnh lại áo quần, lại nói, "Anh đừng về, tôi dọn hết đồ giúp anh rồi."

"Ồ?" Anh lấy làm kinh ngạc, "Chắc cậu không dần nổi để người ta phá cửa nhà tôi chứ? Cậu cũng biết cửa nhà tôi lắp chuông báo động tự động mà."

Cậu im lìm một chốc, mới bảo, "Chìa khóa nhà anh, tôi vẫn cầm."

Anh ngược tầm mắt, cậu trông thấy con người của anh là một màu nâu tựa tựa như màu hổ phách pha sắc bạc, đẹp đến ngơ ngẩn.

"Anh nói, khi tự hỏi mình những năm tháng sau này muốn được sống cùng, anh luôn muốn cùng tôi." Cậu nhìn anh chăm chú, "Vậy kể từ giờ, chúng ta sẽ không chia xa."

Lý Bạc Nhiên chột băng khuôn kỳ lạ. Đại khái cũng chỉ mấy hôm trước, anh muốn gặp cậu thanh niên này một lần còn không được, mà hiện thời

cậu ấy lại nói với anh sẽ mãi không chia xa.

"Điền Viên..." Anh ngập ngừng, "Chuyện kia..."

Cậu mở cửa xe gây ra tiếng động lớn, "Anh sẽ thích nhà mới của chúng ta."

Bấy giờ anh mới nhận ra xe họ không phải đứng yên mà là vẫn đang chạy bon bon, sau đó nó dừng trước một căn biệt thự thoạt nhìn còn đang trong thời gian tu chỉnh. Vào nhà rồi, anh lại càng sửng sờ nhiều thêm nữa. Điền Viên đã trang trí căn nhà thành giống hệt căn nhà trước của hai người, bao gồm cả tầng thượng lẫn ô cửa sổ rộng lớn trông ra biển rộng xa xa, hay là cả quầy rượu, hệt như nó chính là Hải Thiên được phóng to lên gấp bốn, gấp năm lần.

Nhà vẫn chưa hoàn thành giai đoạn thi công, nên nhà rải rác một số đồ dùng dụng cụ. Anh lặng thinh một lát mới cất tiếng, "Cậu định trang trí ngôi nhà này xong mới tha thứ cho tôi ư?"

Cậu đang dọn dẹp đồ dùng, nghe anh hỏi, liền thoáng ngừng tay, "Anh không thích nhà này à?"

Anh lắc đầu, cậu đứng thẳng dậy, "Phòng ngủ thì xong rồi đấy, anh đi nghỉ đi, bữa tối xong xuôi tôi gọi anh dậy." Nói đoạn, lại cặm cụi sắp xếp đồ đạc.

Lý Bạch Nhiên đứng cúi đầu rồi lên lầu. Tại chiếu nghỉ, anh nhòai người ra nhìn Điền Viên đang ngồi xổm ở tầng dưới, khung cảnh nhuộm màu thân quen, thế nhưng lại xa lạ vô cùng.

Anh lên lầu hai mà không cần chỉ đường, bởi lẽ toàn lầu hai được thiết kế nguyên xi nhà cũ chỉ khác chẳng ở tỷ lệ. Hít sâu một hơi, anh vào thẳng phòng tắm, chẳng cần hỏi nhiều bởi lẽ mọi vật dụng tắm rửa, khăn, hay cả nước cạo râu đều giống nhau, ngay đến vị trí cũng không lệch chút nào.

Mồ vôi, nước xối ra từ vòi hoa sen, anh khép mắt lại, hơi nước mịn mù quấn quanh anh bằng hơi ấm, cảm giác dòng nước lướt qua thân thể làm anh bất giác nhớ đến cảnh nồng nhiệt ban nãy ở trong xe. Lý Bạch Nhiên không có quá nhiều bạn tình nhưng cũng không hề ít, nhiều lúc anh cũng sẵn sàng có một đêm với một người xa lạ thích hợp trong bầu không khí thích hợp tại thời điểm thích hợp. Những ai từng qua đêm với anh đều nhận xét Lý Bạch Nhiên là một top chu đáo đồng thời rất phong độ trong chuyện chăn gối. Nhưng hôm nay Điền Viên đã thể hiện cho anh thấy, ở chuyện này, cậu có thể lười thôi, có thể tuềnh toàng chẳng phong độ, hay dù chỉ là tùy tiện nhất thời, cậu vẫn thừa sức đánh cắp linh hồn đối phương.

Cảm giác này đầu có là Phạm Triết Tây năm xưa cũng chưa thể mang lại. Lý Bạch Nhiên biết rõ, cậu đã có gì đó khác rồi. Kỳ thực rất nhiều khoảnh khắc trong hai năm qua, từng buổi tối trong hai năm qua, khi anh quen tay bấm gọi vào số di động nọ, anh đã biết là khác.

Điền Viên rời khỏi Hải Thiên, ngày qua ngày anh phải đối mặt với những gì cậu để lại. Bộ cửa sổ còn cốc trà cậu uống, nơi huyền quan cậu xếp đôi giày da, gối trên giường mùi hương hoài lãng vãng, tất thảy của tất thảy đều nhắc nhở anh, từng có một người ôm ấp anh. Mọi thứ làm đôi mắt anh mãi miết dõi theo cậu, thậm chí còn thăm hỏi tin tức về cậu từ người xung quanh. Chú ý một người đầy bị động như vậy, rõ ràng anh chưa trải qua bao giờ.

Lý Bạch Nhiên tắt nước, lau khô tóc mình. Cơ thể cực kỳ mỏi mệt nhưng mãi anh vẫn không thể chìm vào chiêm bao. Bên gối còn phơn phớt hương nước hoa anh thích. Vốn dĩ nó do một người bạn làm nghề điều chế nước hoa làm riêng cho một mình Lý Bạch Nhiên, đặt tên là Cỏ Bốn Lá coi như một lời cầu chúc. Mùi hương nơi gối chứng tỏ Điền Viên không chỉ tìm thấy người bạn này của anh, mà còn thuyết phục được người đó chế thêm loại nước hoa tương tự cho cậu.

Anh không khỏi cười khố. Điền Viên quả thật mạnh mẽ hơn rồi, mạnh mẽ vượt ngoài sức tưởng tượng của anh. Đến khi tỉnh giấc, phát hiện Điền Viên đang ngồi bên giường nhìn anh đau đầu, anh đưa tay dụi mắt, "Tôi ngủ bao lâu rồi?"

"Muốn ăn gì chưa?" Cậu hỏi bình thản.

Anh mỉm cười, "Lâu rồi cậu không nấu, liệu có ăn nổi không?"

"Ăn thử thì biết." Cậu mỉm cười.

Hai người xuống lầu, anh mới biết mình đã ngủ lâu lắm, lâu đến nỗi Điền Viên có thể nấu xong cả một bàn ăn thịnh soạn. Nguyên bữa ăn tiêu chuẩn của Pháp, bao gồm gan ngỗng, bò bít tết, rồi thì hào nướng, bánh mỳ bơ tỏi, trái phải đều đặt rượu khai vị có vang trắng và vang đỏ.

(Người Pháp có những quy chuẩn rất nghiêm ngặt về cấu trúc thực đơn. Những thực đơn này hầu hết được xây dựng trên một công thức khá chặt chẽ từ món khai vị, món chính đến tráng miệng và rượu. Do đó một bữa ăn đúng tiêu chuẩn của Pháp thường là cao cấp, sang trọng, quý phái, thượng hạng)

Anh mỉm cười, ngồi đối diện cậu, chậm rãi trải khăn ăn. Cắt bít tết, xiên một miếng lên miệng, anh nhìn lên thấy cậu đang nhìn mình bèn liếm môi, "Được."

"Chỉ được thôi sao? Nikon." Cậu tỏ vẻ sững sốt, "Nikon, bít tết tôi làm đến cả đầu bếp năm sao cũng phải khen là *perfect* đấy."

"Ừm." Anh thản nhiên đáp, "Cậu để thịt trên lò chắc chắn hơn mười lăm phút, thiết bị giữ ấm của cậu làm thịt bị đổi vị."

Cậu ừ ừ, "Anh vẫn xét nét thế nhỉ?"

Lý Bạch Nhiên nâng rượu lên uống, vẫn là Petrus, có điều không còn là Petrus bình thường như hồi xưa, mà rượu này thuộc năm ngon nhất, giá cũng vào hàng ngất ngưỡng nhất.

"Rượu thì sao?" Cậu hỏi.

Anh đung đưa ly rượu, "Cũng được."

"Rượu cũng chỉ được thôi à?" Khóe miệng cậu khẽ nhướng lên.

"Ừm, rượu nên cất trong thùng gỗ mới phải, còn chai này, tôi đoán nó bị xếp trên giá hơi lâu." Con mắt xinh đẹp của anh ngược lên, "Cho đến khi có người chịu dùng một cái giá ngớ ngẩn để mua nó về."

Điền Viên hít sâu một hơi, nói điềm tĩnh, "Phải rồi, tôi nên biết, được một câu khen '*perfect*' của Nikon rất gian nan mà." Cậu chỉ ăn qua quýt vài

miếng đã đứng dậy.

Bàn tay anh hơi khựng lại, "Điền Viên, đối với tôi, cậu có rất nhiều perfect." Điền Viên đứng im, trầm mặc, Lý Bạch Nhiên chỉ trông thấy góc nghiêng của khuôn mặt cậu. Bộ đồ cậu đang mặc là của Farmer. Tiêu chí của Farmer là đề cao thiên nhiên, tự nhiên và thoải mái, do đó chiếc áo len màu xanh lục mong mỏng cậu mặc có kiểu dáng khá đơn giản nhưng sử dụng loại len nhung sang trọng nhất, ôm khít thân mình, giúp dáng người cậu càng thêm cao ráo và mạnh mẽ.

Ngẩng đầu, anh chợt mở lời, "Điền Viên, kỳ thực về cuộc thi Thiên Vương..."

Điền Viên ngắt lời anh bằng giọng điệu hiền hòa, "Cả ngày nay anh mệt rồi, tôi đã mang hết đồ lên phòng giùm anh, anh sắp lại chút rồi nghỉ." Sau đó cậu quay đầu đi thẳng, không cho anh lấy một cơ hội giải thích.

Lý Bạch Nhiên chỉ biết thở dài se sẽ, ngồi một mình trước bàn ăn thịnh soạn. Nói thật, anh thấu hiểu Điền Viên đã cố gắng thế nào. Từ cách cậu chiếm hữu anh, cho đến căn nhà này, cho đến cả bàn cơm này, anh thấu hiểu, cực kỳ thấu hiểu là cậu đã cố gắng thật lâu.

Điền Viên vẫn chờ đợi "*perfect*" và dùng phong thái của kẻ thắng lợi để nổi lại duyên phận hai người, chứng tỏ thâm tâm cậu kỳ thực chưa tha thứ cho việc anh đã phản bội. Cà ri cá viên muốn dựng lại tình cũ với vi cá, có lẽ không hẳn vì nó yêu vi cá đến mức quên đi những vết rạn giữa chúng, mà chỉ đơn giản vì nó nghĩ mình đã đủ tư cách để vào một nhà hàng năm sao thôi.

Điền Viên hiện nay là nhân vật nổi tiếng, ăn cơm xong đã lại ra ngoài Lý Bạc Nhiên nằm lim dim trên giường không biết bao nhiêu lâu mới nghe lại tiếng động khê khàng ngày xưa. Hơi ấm cơ thể đã xa cách quá lâu dường như giúp anh tìm về với cảm giác ấm cúng xưa cũ, bây giờ anh mới có thể ngủ thật say. Buổi sáng tỉnh dậy, anh nhận ra nơi cổ mình Điền Viên vẫn thích dụi vào, một tay cậu quấn quanh eo anh, thực là một tư thế chẳng thể tả rõ là quyến luyến quá sâu, hay là giam cầm chặt chẽ?

Ngón tay anh lướt nhẹ qua tóc cậu, chỉ một động tác nho nhỏ cũng đánh thức Điền Viên, ánh mắt cậu lơ mơ có vẻ chưa tỉnh hẳn.

"Nicon..." Tóc mái cậu rũ bù xù trước trán, làn da màu mật tôn lên ngũ quan rõ nét, đôi mắt chưa hoàn toàn thanh tỉnh mang vẻ mơ màng, gợi cảm khôn tả. Tim anh bất thần đánh "thịch" một tiếng. Người đàn ông toát khí chất chín chắn, khêu gợi, mê hoặc này, thật sự là Điền Viên sao?

"Nicon..." Cậu lại gọi khê tên anh, anh chưa kịp bình tâm lại, cậu đã trở mình đè lên trên.

Đàn ông buổi sáng dễ có phản ứng sinh lý. Ngón tay cậu luồn vào áo ngủ anh, chỉ chạm vào hơi hột đã đủ làm anh run mình. Điền Viên nhìn xuống anh từ trên cao, đôi mắt đẹp của anh cũng nhìn thẳng vào cậu, con người nâu gần màu hổ phách để từng vằn mắt đều giãn ra rõ ràng đến thế, hệt như hai viên mã não thượng đẳng, óng ánh và long lanh. Nhưng đâu đó trong đôi mắt ấy vẫn tỏa nét mịt mờ tựa bức tranh thủy mặc, loang ra từng mảng mực sâu sâu nông nông, thật chẳng thể kìm lòng trước nó.

Cậu cởi áo ngủ anh rồi cúi xuống âu yếm tại khung ngực, khơi lên từ anh tiếng ừ hử khó nén. Khi cậu thử tiếp cận anh bằng ngón tay, anh vẫn bất

giác nhú mảy, nhưng hành động của cậu không cho anh đường trốn tránh cũng chẳng được lựa chọn. Điền Viên chiếm lấy cơ thể anh bằng tất cả đam mê, thân mình cậu giật lên như bị một dòng điện băng qua mang theo niềm hạnh phúc nửa an yên nửa ấm nồng. Cứ ngỡ lần đầu tiên có được anh ở trên xe đã là khoái cảm tột đỉnh, mà giây phút này cậu mới biết khoái cảm đâu thể đếm lần một lần hai. Chỉ cần ôm anh, cậu sẽ thấy mình được lấp đầy bằng thỏa mãn.

Năng rọi xuyên qua ô cửa, rơi lả lơi trên chiếc giường có hai con người quấn riết lấy nhau, như con sóng ngoài kia vỗ vập từng cơn hôn rách môi bờ cát.

Điền Viên ôm ghì lấy anh, thầm thì, "Tôi thấy tập thể dục buổi sáng kiểu này rất tốt, anh nghĩ thế không?"

Mái tóc đen ngắn của anh ướt sũng mồ hôi, mặt hây còn đỏ ửng, anh thở hổn hển, "Nếu cậu nằm dưới, tôi càng thích hơn."

Điền Viên nhìn anh, cười cười, "Được, mai một chúng ta chơi bi a phân thắng thua, lọt một bi cỏi một món, ai cỏi hết đồ trước thì nằm dưới."

Anh mỉm cười, không trả lời, vì biết cậu đã nói vậy có nghĩa cậu nằm chắc mình sẽ thắng. Điền Viên ngồi dậy khỏi giường, đi chân trần vào phòng tắm, còn anh nằm đó nhắm mắt mệt lả. Điền Viên tắm xong ra ngoài, trần trụi trọc, cũng chẳng buồn để tâm, để anh ngắm nghía tùy thích.

Anh âm thầm công nhận đáng cậu quả thực vô cùng perfect. Từ lâu rồi anh đã biết khung cơ thể cậu đẹp ngần nào nên mới nỗ lực huấn luyện cho cậu,

mà ắt hẳn trong khoảng thời gian cậu rời anh, cậu vẫn chăm chỉ và cố gắng, hôm nay mới có thân hình đẹp ngang tác phẩm nghệ thuật thế này.

Điền Viên vẫn mặc bộ đồ kiểu cách giản dị thương hiệu Farmer do mình sáng lập, xỏ thêm một đôi giày Scribe Bally. So với Grenson của Northamptonshire, thì Scribe của Paris vừa thanh lịch vừa mang phần hoài cựu đậm màu cổ điển, phong cách đoan chính quý ông, chính ra càng phù hợp với thiết kế hướng đến nhóm khách hàng văn phòng trí thức vừa thoải mái vừa trang hòng của Farmer hơn nhiều; hay nói cách khác, nó rất hợp với Điền Viên.

(Một hạt của Anh. Trụ sở của Grenson ở đây)

Lý Bạch Nhiên cầm tách cà phê, nhìn Điền Viên mở cửa chiếc xe Maybach, lên xe và lái đi nhanh chóng. Anh từ tốn nâng tách trong tay mình, uống từng ngụm, từng ngụm. Điền Viên rõ ràng cũng bỏ tâm huyết trong việc pha cà phê, hạt cà phê hảo hạng được chọn lọc tử tế, bởi vậy tách cà phê này càng tỏa mùi hương thật nồng, thật thơm, hơn nữa còn là pha đúng loại espresso mà anh thích uống.

Từng hộp ít ỏi trôi xuống cổ họng, thoát đầu đẳng ghét, kể đến đường như phảng phất vị ngọt lành, cũng như xúc cảm trong lòng anh giờ đây. Lý Bạch Nhiên cười khỏ, vừa mới đưa tay mở hộp đường, di động anh liền kêu, anh tiện tay cầm di động đặt bên tai, "a lô" một tiếng.

"Nicon..."

Là Phạm Triết Tây. Lý Bạch Nhiên lấy làm bất ngờ. Anh đã bỏ cài đặt nhạc chuông riêng dành cho cuộc gọi của Phạm Triết Tây rồi từ đó cũng quên

mất đây chính là số điện thoại anh ta.

"Có việc gì không?" Anh hỏi sau khi thoáng do dự.

"Ra ngoài uống cốc cà phê được không anh?"

"Nếu em định nói..."

Phạm Triết Tây giành lời, "Em mà muốn nhờ anh tận dụng số cổ phần công ty anh giữ, thì em chẳng để Diên Viên ngồi trên cái ghế cao của CDEA lâu thế rồi mới hỏi đến anh đâu. Nikon... Đừng nghĩ em xấu xa thế mà, em chỉ muốn hẹn anh ra ngoài tâm sự như hai người bạn cũ, chỉ vậy thôi cũng khó khăn sao?"

"Một tiếng nữa. Ở quán Stone đi."

Anh cúp máy, uống hết tách cà phê đắng kia mới khoác áo ra ngoài, chợt phát hiện xe mình đã được đỗ sẵn trước cửa ga ra. Diên Viên xưa nay làm gì cũng chu đáo hết lòng, anh ngồi lên xe mà thở dài nghĩ vậy.

Địa điểm hẹn tại cách rất xa Hải Thiên, còn Stone chính là quán cà phê trước kia anh thường hay đến uống. Anh lùng khùng một lát, rồi lái xe đến Stone.

Quán vẫn chẳng thay đổi, không quá sôi nổi cũng không quá vắng lặng, thời tiết man mát dễ chịu, nhiều khách thích ngồi ngoài, bởi vậy trong quán

so ra khá vắng.

Phạm Triết Tây vẫy tay, anh qua bàn anh ta, ngồi xuống phía đối diện. Phạm Triết Tây có đeo thêm kính râm và đã hóa trang một chút, nhưng vẫn rất thu hút sự chú ý.

Anh vừa ngồi xuống, ánh mắt Phạm Triết Tây liền trượt từ mặt anh xuống cổ, con người sau cặp kính râm bất giác co rụt. Lý Bạch Nhiên gọi cà phê, sau đó hỏi, "Triết Tây, có gì em cứ nói thẳng, anh biết em sẽ chẳng vô duyên vô cớ mà tìm anh."

Phạm Triết Tây nhoẻn cười buồn bã, "Anh à, em là người như vậy trong tâm tưởng của anh sao? Lẽ nào anh không bao giờ nghĩ vì em nhớ anh, muốn được hẹn anh, để được nhìn thấy anh hay sao?"

"Anh tin." Lý Bạch Nhiên điềm nhiên nói, "Nhưng anh tin, em ngoài muốn nhìn thấy anh, nhất định vẫn còn việc khác."

Đến lượt Phạm Triết Tây nhìn lại anh, nhìn lâu hết mực, mới thẽ thọt, "Vì căn bản anh không tin kẻ đã tâm như em lại chịu chân thành yêu một ai đó, anh không tin em sẽ vì chân thành yêu một ai đó mà làm một điều gì đó thuần túy."

Anh không đáp, chỉ lấy bao thuốc trong túi áo, rút một điếu ra.

Phạm Triết Tây tiếp tục, "Mỗi người được anh chiếu cố đặc biệt đều đã tâm, đều lạc lõng, vì anh... muốn bù đắp cho mẹ. Anh ảo tưởng khi mẹ anh còn trẻ cũng có thể gặp được một người như anh, đưa bà ấy lên thành công, cho bà ấy niềm vui, dắt bà ấy rời khỏi con đường không lối về."

Anh im lìm lần ngón tay dài nhỏ lấy diêm châm thuốc.

Phạm Triết Tây lại tiếp, "Thế nên, anh không thích kẻ dã tâm, nhưng anh vẫn cầm lòng không đặt mà vươn tay giúp đỡ, cứu mang họ, từ Dương Chấn Vũ, Trần Hướng Minh, đến em, rồi tiếp đến Điền Viên..." Anh ta mỉm cười, "Sự thật chứng minh mỗi một người mà anh cứu mang đều là sói, nên anh xuất hiện trong cuộc đời chúng em rồi bỏ rơi chúng em, có sao anh sẽ có ngoại lệ? Anh tin Điền Viên thật lòng yêu anh ư? Khi nó ôm anh, chắc gì chỉ là đang ôm anh chứ không phải vì anh là công tử Thu thị, vì anh giữ cổ phần của Sect, vì anh đã vun tiền giúp nó mua cổ phiếu CDEA?"

Lý Bạch Nhiên nghe đến đây liền dập thuốc vào gạt tàn, nhìn tàn lửa hiu hắt còn sót lại, "Nếu điều em muốn nói là thế, vậy anh còn có việc, về trước đây."

Phạm Triết Tây nhìn bóng anh quay mình rời đi, gào ầm lên, "Nó không khác gì chúng em cả! Nó ôm anh không phải chỉ vì yêu anh mà còn vì anh mang lại cực nhiều lợi ích cho nó nữa. Chưa hết... có thể chinh phục anh, em nghĩ đây là điều hết sức thi thú với bất kể ai, đúng không?"

Lý Bạch Nhiên thực sự không nhịn được nữa, quay phắt người lại, gằn giọng, "Điểm khác biệt lớn nhất giữa cậu ấy và em là: Cậu ấy biết thỏa mãn, em thì không!"

Mắt Phạm Triết Tây đỏ ngầu, nụ cười thì dữ dằn, chỉ tay vào tai, "Sau này đi đâu nhớ để ý vành tai anh này, nó cố tình để lại dấu đây. Nó muốn thông cáo với toàn thế... Anh từng bị nó đè nghiền ra rồi!" Giọng anh ta quá to, mấy người đang ngồi trong quán cũng phải đánh mắt nhìn sang hướng này.

Đúng lúc này, Phạm Triết Tây đột ngột đứng dậy gạt tung bàn kế bên, giật chiếc máy ảnh cỡ bé mà vị khách ở đó đang giấu, "Anh thuộc bên nào?"

Người nọ hốt hoảng cúi gằm, "Thiên Vương Phạm, đừng, đừng, tôi ở bên tạp chí *Người nổi tiếng*, chỉ muốn lấy chút tin về anh thôi!"

"Tạp chí *Người nổi tiếng*..." Khóe miệng Phạm Triết Tây nhếch lên giễu cợt, trong mắt ánh tia nanh nọc, "Tạp chí *Người nổi tiếng* là chó săn của CDEA, anh không nhắm vào tôi mà nhắm vào Nikon chứ gì?"

Ánh mắt người nọ không giấu nổi vẻ kinh hoàng. Lý Bạch Nhiên không chờ người nọ phân bua đã sải bước nhanh chóng hết như đang chạy trốn.

Phạm Triết Tây trông theo bước chân chệnh choạng của anh, vừa đau lòng cũng vừa hả hê biết mấy. Quãng máy ảnh trả người nọ, anh ta nói, "Cút đi!"

Người nọ lính quỳnh cầm máy ảnh tháo chạy khỏi quán. Thấy bóng người khuất hẳn, bấy giờ Phạm Triết Tây mới ung dung ngồi về ghế, nhâm nhi hết tách cà phê mới gọi điện thoại, báo gọn lỏn, "Gặp Nikon rồi."

Bên kia đầu dây là một giọng nam sang sảng cười khinh khịch, "Tôi biết Triết Tây chắc chắn chớp được cơ hội này mà. Tuy nhiên thằng Điền Viên kia có vẻ cao tay lắm, cậu đảm bảo Nikon có nghe lời cậu chứ?"

Phạm Triết Tây hít sâu một hơi, nhìn xa xăm ra ngoài khung cửa, "Anh nghĩ Nikon thực lòng thích Phạm Triết Tây không? Thích tên nhóc Phạm Triết Tây vàng vọt, mắt híp bị người đời chê xấu, hay là thích thằng nông dân Điền Viên? Anh ấy biến hóa chúng tôi thành tuyệt tác, nhưng trước đây, anh ấy có từng thực lòng yêu thích chúng tôi thuở ban đầu không?"

Nhìn vào bàn tay nhợt nhạt của mình, Phạm Triết Tây nhấn mạnh từng chữ, "Không, anh ấy không hề thích chúng tôi đâu, vì trong sâu thẳm của anh ấy... vốn dĩ không hề tin vào tình yêu của những kẻ dã tâm, giống như anh ấy chưa từng được cảm nhận tình mẹ." Bờ môi mỏng của anh ta khẽ nhướn, "Anh ấy không hề thích tôi, không hề thích Điền Viên... cũng không hề thích anh, Dương Chấn Vũ ạ."

Chương 20

Lý Bạc Nhiên tìm một quán bar mở cửa thâu đêm, uống đến khi say khướt mới rời quán. Anh vừa ra bãi đỗ xe bỗng nghe có người gọi tên mình, "Nicon!"

Anh ngoảnh mặt, thấy là Thu Hàn Lâm đang đứng cạnh xe, "Cháu đây à?" Tuy quan hệ giữa anh và Thu Thừa Thiên không tốt cho lắm, nhưng Thu Hàn Lâm từng có thời gian du học bên Anh nên quan hệ giữa hai chú cháu vẫn không tồi.

"Cháu đây." Thu Hàn Lâm dứt tay vào túi quần.

"Sao thế?" Anh hiểu không dừng mà Thu Hàn Lâm tình cờ đụng mặt anh tại đây.

"Cháu tìm chú có chuyện, chuyện lần trước ấy... cháu xin lỗi."

Anh hơi chếch mặt đi, "Không cần, ông ta là ông ta, cháu là cháu, không liên quan gì đến cháu."

Thu Hàn Lâm lấy làm ngẩn ngừ, vẻ do dự hiện trên khuôn mặt bánh bao của hắn, "Cháu không phải xin lỗi cho cha cháu đâu, tại có liên quan đến Điền Viên."

"Liên quan gì đến cậu ấy?" Anh cau có tỏ vẻ bất mãn gần là theo phản xạ bản năng.

Thu Hàn Lâm cúi đầu, "Hôm nay Điền Viên gọi điện cho cha. Cha cháu nói cậu ta dùng tình trạng của chú để sách nhiễu 5% cổ phần của Thu thị. Chú cũng biết đấy, ban đầu là cháu... là cháu đưa cậu ta từ quê lên thành phố, nên hành động của cậu ta, cháu cũng phải chịu một phần trách nhiệm.."

Sắc mặt anh thoát chốc trắng bệch. Ngày hôm ấy cũng không hẳn anh đã mất hết tri giác nên biết chuyện Điền Viên là người cuối cùng xách chiếc thùng lạnh, anh cũng không muốn đề cập đến chuyện này bởi quá đổi nhục nhã. Đột nhiên Thu Hàn Lâm nhắc chuyện này thẳng mặt anh, bẽ bàng và hụt hẫng mãnh liệt làm cái đầu đã không được tỉnh táo lắm của anh càng thêm mụ mị, còn trái tim lại đau xé tới độ chẳng thể thẳng nỗi sống lưng. Anh chưa bao giờ trải qua cảm giác này, dù đối diện với sự phản bội của Phạm Triết Tây, anh vẫn bình tĩnh ra đi là thế. Anh đâu ngờ, người sẽ làm anh tổn thương nặng nề nhất lại là Điền Viên, người anh đã đặt nhiều hy vọng nhất. Tay anh run run mở cửa xe, ngồi vào, sập cửa, khởi động, lao vút khỏi đó, không đối đáp lấy nửa câu cùng Thu Hàn Lâm.

Thu Hàn Lâm thấy xe anh phóng như điên khỏi bãi đỗ xe, lo lắng nhú mào rồi cũng lên xe đuổi theo. Ngay lúc này di động hắn vang chuông, hắn

chuyển qua nghe máy bằng tai nghe, một giọng nam trầm thấp hỏi hần, "Nói chưa?"

"Rồi, cha." Thu Hàn Lâm lưỡng lự, "Hình như chú say, con nói vậy với chú ấy thực sự không sao chứ? Giờ chú ấy lái xe nhanh quá, liệu có xảy ra chuyện gì không?"

Thu Thừa Thiên tại đầu dây bên kia chỉ yên lặng. Thu Hàn Lâm bỗng nhiên giật thót, chẳng lẽ Thu Thừa Thiên cố tình? Thực chất ông ta đã lấy được tình trùng của Nikon từ Dương Chấn Vũ nên bây giờ sai hần bịa chuyện, mục đích là đẩy Nikon vào chỗ chết? Nghĩ đến đây, Thu Hàn Lâm biết mình không nên nhưng vẫn ấp úng, "Cha cố tình, phải không?"

Thu Thừa Thiên hùng hồn, "Ăn nói vớ vẩn! Không làm gì nữa thì về nhà sớm đi!" Sau đó dứt khoát cúp máy.

Thu Hàn Lâm thấy xe anh đang trước càng lúc càng tăng tốc, không yên tâm nổi nên hần vẫn đuổi theo. Dọc đường, xe anh tận mấy lần suýt qua xe khác, mấy người lái xe ló đầu chửi bậy ầm ĩ. Chứng kiến những khoảnh khắc mà anh suýt gặp tử thần, lòng hần rối rắm vô phương cắt nghĩa, nửa thở phào, nửa thất vọng. Từ bé hần đã biết đến sự tồn tại của Nikon, còn biết anh mới là con ruột của ông nội. Suốt một khoảng thời gian dài, cái tên Nikon bao trùm gia đình hần như một nỗi ám ảnh khổng lồ, tựa như chỉ cần anh xuất hiện sẽ lập tức cướp hết tất cả của nhà hần. Thế nhưng lần đầu tiên gặp Lý Bạch Nhiên ở Anh, Thu Hàn Lâm không nghĩ anh là người như thế, chỉ tiếc sự cảnh giác, kỳ thị đã bén rễ quá sâu trong lòng hần. Nếu anh có sự cố gì, Thu thị sẽ danh chính ngôn thuận là của hần. Rồi có lẽ... có lẽ không hần đã hết khả năng cùng Điền Viên bắt đầu lại lần nữa. Mỗi lần nghĩ đến trường hợp này, Thu Hàn Lâm đều thấy hai mắt mình ứa máu như thể miệng lưỡi mình đang nhung nhúc những lời nguyện rủa. Ý nghĩ đó làm

xe hấn trong một tích tắc cũng lướt ngang qua một chiếc xe khác, không khỏi vã mồ hôi vì kinh.

Cả chặng đường dài, xe Lý Bạc Nhiên lái rất ẩu nhưng rồi vẫn an lành đến bờ biển. Tự dừng anh phanh kít xe, im lìm suốt hồi lâu mới lọ mọ xuống xe, cầm theo một chai rượu. Thu Hàn Lâm đỗ xe tại chỗ đất cao, ngồi yên trong xe nhìn anh cầm chai rượu bước chầm chậm ra mấy mỏm đá. Nhìn động tác là biết, chỉ ổn trượt chân, anh sẽ ngã xuống biển, sẽ bị sóng biển cuốn đi, mất tăm mất tích. May mà anh chỉ đi chậm nhưng vẫn an toàn đi đến đỉnh, ngồi xuống chỗ đó. Thu Hàn Lâm nhắm mắt thở hắt một hơi, mồ hôi tứa đầy thân hấn, hấn biết bản thân mình ban này cũng lượn một vòng giữa ranh giới người và ma rồi.

Lý Bạc Nhiên mở nút chai, nốc rượu ừng ực. Di động anh kêu nhưng anh không thèm để ý. Di động vẫn kêu không ngừng nghỉ, cuối cùng anh đành phải lôi nó ra từ túi, ấn nghe máy, "A lô?"

"Nicon, đang ở đâu đấy?" Trong loa truyền đến tiếng cười của phụ nữ pha chút khàn khàn tự nhiên.

"Alice à? Tìm tôi có chuyện gì?" Anh khẽ khép mắt.

"Hửm?" Phí Anh Lệ tựa hồ sững sốt lắm, "Định mở tiệc chúc mừng hai người quay lại với nhau, làm sao nghe như kiểu anh không vui vẻ gì vậy?"

Anh khẽ cười, "Ừ, tại vì quay lại với nhau không phải là bắt đầu lại một duyên phận đã đứt, mà là cho người ta một cơ hội mới để làm cô tổn thương lần nữa thì đúng hơn."

Phí Anh Lệ lặng yên một lát mới bảo, "Nicon, tôi không biết hai người có xích mích gì, nhưng chắc anh biết Điền Viên đã nỗ lực bao nhiêu chỉ vì muốn được ở bên anh."

"Ừ. Cậu ấy rất nỗ lực." Giọng anh khản đặc, "Mỗi tội không phải vì muốn ở bên tôi, mà vì cậu ấy muốn chứng minh cái thế giới từng gạt bỏ cậu ấy trong quá khứ, giờ đây cậu ấy đã có thể giẫm nó dưới chân rồi. Tôi cùng lắm chỉ là kết quả chứng minh..." Anh đỡ trán, "Xin để cho tôi nghỉ ngơi, xin các cô, đừng gọi điện nữa." Dứt lời, anh cúp máy, vung tay ném di động vào lòng biển.

Phí Anh Lệ vội vã gọi điện cho Điền Viên, trong lúc này cậu đang trao đổi với đối tác về việc tổ chức buổi trình diễn bộ sưu tập Farmer đầu tiên ở Paris cũng là lần đầu tiên thương hiệu Farmer trình làng trên trường quốc tế, thành thử Điền Viên cực kỳ thận trọng. Tuy nhiên vừa nghe máy từ Phí Anh Lệ, sắc mặt cậu lập tức thay đổi, cầm ngay áo khoác rời khỏi phòng họp.

Tầng lớp quản lý hiện nay đều đã đổi thành ê kíp của Điền Viên, do tự tay cậu tuyển chọn kỹ lưỡng, nên đa số họ đều có tác phong nghiêm chỉnh trong công việc, khôn ngoan nhưng không để lộ ra ngoài, cũng hết như Điền Viên vậy. Cũng chính bởi thế mà họ đều quen với cách làm việc của Boss. Họ biết cậu là mẫu người luôn luôn ôn hòa trước mọi tình cảnh, chưa bao giờ gặp trường hợp cậu biến sắc chỉ vì một cuộc điện thoại. Họ hoang mang nhìn nhau, thầm phỏng đoán rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Điền Viên để kệ nhân viên suy tưởng lung tung, chỉ cầm đầu cầm cổ đi nhanh về phía thang máy đồng thời để Phí Anh Lệ tường thuật lại cuộc nói chuyện nãy rồi giữa cô và Lý Bạc Nhiên.

Phí Anh Lệ chốt, "Điền Viên, tôi quá hiểu tính Nikon, anh ta không phải người chịu thổ lộ nỗi lòng cho ai. Còn giờ mà nói trắng trợn ra thế này, một là vì anh ta uống quá say, hai là anh ta thực sự đau lòng đấy."

"Chết tiệt!" Câu chửi khê, "Tửu lượng anh ấy đâu có ít, trăm phần trăm là uống một đồng rượu mạnh rồi!"

"Điền Viên, tôi biết khó khăn lắm cậu mới bước được đến ngày hôm nay, cậu phải chịu nhiều khổ ải, nhiều oan ức, vô số người nợ cậu, nhưng trong số đó không có Nikon. Có biết tại sao trang phục diễn của *Cây cầu bắc ngang* hoành tráng thế không? Là nhờ nhân viên phụ trách phục trang chính là Nikon đấy. Hẳn cậu cũng biết người đốc hết của cải ra cho cậu đi đánh bạc với Dương Chấn Vũ không phải là tôi, mà là Nikon."

"Tôi biết chứ! Chính vì tôi biết nên tôi mới không cho phép ai cướp anh ấy khỏi tôi dễ dàng!"

Phí Anh Lệ phì cười, "Điền Viên ơi, không phải ai cũng thích làm con la bị ghìm dây cương."

Cậu cúp máy, hối hả gọi cho Đại Sơn sai người tìm kiếm dọc bờ biển, bản thân cậu cũng lên xe phóng vút đi.

Thu Hàn Lâm nhìn cảnh Lý Bạc Nhiên ngồi trên mỏm đá, bàn tay cầm vô lăng của hắn nắm chặt. Chẳng mấy chốc nữa thủy triều sẽ dâng, khoảng đá ấy sẽ bị nước biển nhấn chìm. Khi quãng dương nơi chân trời dần lặn, có lẽ Lý Bạc Nhiên sẽ bị dòng thủy triều cuốn trôi. Và ngày mai, mọi thứ sẽ đổi khác.

Đột nhiên, một chiếc ô tô phanh gấp làm hấn tỉnh cả người. Người thanh niên mặc áo len Farmer xanh lục xuống xe, cặp chân dài miên man và mạnh mẽ, dáng đẹp giống hệt người mẫu, dù chỉ mới một cái bóng cũng đủ làm người ta thấy cậu đẹp trai quá chừng. Mặt Thu Hàn Lâm liền hóa bột bột, vì chẳng ngờ Điền Viên đến nhanh như thế.

Điền Viên thoăn thoắt dùng cả tay cả chân, nhanh nhẹn tiếp cận chớp mắt. Nhưng cậu không lao lên ngay mà hòa ái gọi, "Nicon."

Lý Bạc Nhiên khi này đã quá say, uống hết cả chai rượu. Nghe tiếng gọi mình, anh ngoái lại, Điền Viên chìa tay về phía anh, "Nicon, cầm lấy tay tôi, tôi đưa anh về nhà."

"Đưa tôi về nhà?" Anh nhếch mép. Điền Viên tìm thấy anh nhanh như vậy, anh biết chắc chắn trên xe mình có lắp máy theo dõi gì đó rồi. Cố nén lửa giận, anh châm biếm, "Cậu coi tôi là gì? Con đàn bà của cậu, hay thằng trai bao được cậu nuôi?"

Điền Viên vẫn trấn tĩnh, "Tôi biết anh là đàn ông, và anh còn có khả năng bảo vệ chính mình. Chỉ do tôi không an lòng, mong mọi được bảo vệ anh thôi, vì anh là người yêu duy nhất của tôi."

Đôi mắt đẹp của Lý Bạc Nhiên như thế rực lên một ngọn lửa. Anh đứng dậy, đi dần từng bước về phía cậu, "Người yêu? Ai là người yêu cậu cơ? Cậu xứng chắc? Cậu chẳng qua chỉ là thằng ăn may giàu xổi. Cậu không vứt đi đâu được cái tính tự đại, tự ti, toan tính nhỏ nhen của hạng nông dân. Cậu tưởng đầu mình đội vương miện nghĩa là cậu thành vua rồi chắc?" Anh càng chất vấn càng cay nghiệt, cũng càng đến gần cậu hơn, nhưng bất thành

lĩnh chân anh giẫm phải một đoạn đá lung lay, thân thể chao đảo phút chốc rơi khỏi mỏm đá.

Điền Viên chừng như không phân vân lấy một giây, tức tốc nhào lên ôm chầm lấy anh, cùng ngã tùm xuống mặt biển. Thu Hần Lâm đang xem màn trước mắt bỗng thấy hai người kia cùng bị ngã trong thời khắc chớp nhoáng, hăn hoảng quá chui ngay ra khỏi xe, vừa toan bấm điện thoại gọi cấp cứu thì thấy mấy chiếc xe nhanh chóng đổ xịch cạnh bờ biển.

Đầu Lý Bạc Nhiên được cậu ôm trọn vào ngực, toàn thân cũng ngã sấp lên người cậu nên chỉ có bị sốc ở não, hơi choáng váng một chút chứ không bị thương nghiêm trọng. Bù lại Điền Viên không được may mắn bằng, mặt cậu quệt vào đá, từ trán xuống khóe mắt bị rách, chảy máu đầm đìa. Lý Bạc Nhiên hiểu điều này có ý nghĩa ra sao với cậu. Giây phút ấy anh run rẩy chực đưa tay vuốt lên vết thương của cậu, thế nhưng mãi vẫn chẳng thể nhấc tay mình.

Đại Sơn dẫn theo không ít quân bao gồm cả bác sĩ. Sau khi được kiểm tra, Điền Viên xác nhận Lý Bạc Nhiên không bị làm sao mới dám thở phào, để bác sĩ lo vết thương trên trán. Sau đó cậu ưỡm giọng nói với Lý Bạc Nhiên đang thần thờ tựa mình ở xe, "Sau này không được phép uống rượu mạnh nữa, rõ chưa?"

Anh hơi ngước lên, vết thương của Điền Viên còn rướm máu mà vẫn không mấy may ảnh hưởng đến mệnh lệnh nghiêm khắc của cậu. Ngày xưa cậu cũng đã thích quản lý anh nhưng bình thường vẫn chỉ thăm thì nhỏ nhỏ, chứ như bây giờ cậu đang nghiêm túc ra lệnh thật rồi. Tầm mắt anh dường như chỉ còn một hình ảnh cậu bất chấp nhào về phía mình khi ấy. Nhìn cậu, anh đáp, "Rõ rồi."

Sắc mặt cậu dịu đi. Đi dầm bước, cậu lại bỗng ngoái đầu, nói hiền lành, "Đừng lo về vết sẹo, chẳng bỏ bèn gì đâu."

Hai tháng sau, Điền Viên đã chứng minh cho Lý Bạch Nhiên thấy cái lời khăng định "chẳng bỏ bèn gì đâu" không phải là lời trót quớt. Vết thương chưa lành hẳn, Điền Viên liền đổi sang cạo đầu đinh, đặt làm một chiếc mặt nạ cạnh chéo 1/4 che phần mắt rồi dẫn các người mẫu đeo mặt nạ Kinh kịch hoàn thành màn trình diễn Farmer trên sàn diễn Paris. Vô vàn tạp chí thời trang đã đăng tin Thiên Vương châu Á chẳng may bị thương ở mặt, nhiều người trong giới còn tưởng Farmer phải lỡ mất đợt trình diễn lần này, hay chí ít màn trình diễn sẽ không có Điền Viên tham gia. Không ai ngờ Điền Viên lại không chỉ có tham gia mà còn khơi lên cao trào cho sàn diễn.

Lý Bạch Nhiên không có mặt xem buổi trình diễn đầu tiên ở Paris của cậu, còn Phạm Triết Tây thì xem trọn vẹn. Gần kết thúc chương trình, anh ta đã lặng lẽ ra về. Kể từ đó, Phạm Triết Tây không còn xuất hiện trở lại trong cuộc sống của Lý Bạch Nhiên và Điền Viên nữa.

Sau buổi diễn Farmer, một phóng viên đài phát thanh đã kích động hô ngay tại hiện trường, "Quá rõ rồi, vị Thiên Vương châu Á có vận sao thăng trầm này chính là truyền kỳ mới của lịch sử giới thời trang châu Á!"

Điền Viên lên xe quản lý, trợ lý cho biết một người bạn cũ của cậu gọi điện. Cậu ngỡ là Lý Bạch Nhiên liền hào hứng nghe máy, nhưng bất ngờ thay, người gọi điện là Thu Hàn Lâm.

"Gì vậy?"

"Chúc mừng em trình diễn thành công."

"Cảm ơn." Điền Viên nhìn đồng hồ, ngửi khí hờ hững, "Nhưng về sau anh đừng gọi điện cho tôi nữa. Chắc anh hiểu, khi anh nói những lời kia với Nikon, chúng ta đã không còn là bạn. Chẳng có gì để mà tiếc nuối, trước kia anh đánh mất tình yêu của tôi, sau này anh đánh mất quan hệ xã giao của tôi, có lẽ hai ta chỉ hợp làm hai người xa lạ." Cậu thẳng thắn cúp máy, thấy di động cho trợ lý, "Từ giờ người này gọi điện thì khỏi cần nghe." Còn Thu Hàn Lâm, lúc này đang bần thần cầm di động, nhìn chiếc xe đắt tiền của cậu chạy ngang qua mặt mình.

Sự tỏa sáng của Farmer tại Paris chẳng những đưa tên thương hiệu lên hàng cao cấp của thời trang châu Á, mà còn tấn công thị trường Âu Mỹ, để người Âu Mỹ công nhận nó một thương hiệu hàng đầu. Còn một kết quả tốt đẹp ngoài ý muốn nữa, là loại mặt nạ 1/4 tạo thành trào lưu cực sốt trong cộng đồng. Farmer tranh thủ tung ra các sản phẩm mặt nạ tương tự đồng thời thiết kế thêm mẫu mặt nạ 1/4 cho tăng phần phong phú, nào vàng, nào bạc, nào sắt đen, nào gỗ khắc, tạo thành phụ kiện trang sức được ưa chuộng nhất năm đó, khẳng định vị thế tại tất cả buổi party dù rằng nhóm khách hàng đua nhau đi mua mặt hàng này đa phần là nữ giới.

Giữa hè thường là thời điểm tốt nhất cho việc cưới hỏi, hẳn là vì nó hợp nhất cho những chuyến du lịch trăng mật. Lúc này Phí Anh Lệ mặc bikini đang thả mình phơi nắng trên bãi biển sang trọng bậc nhất, trong khi Dean Kiều giúp cô bôi kem chống nắng. Một bờ biển đẹp đến nhường này đáng lẽ phải rất đông vui, nhưng hôm nay khách khứa hình như chỉ có Phí Anh Lệ và Dean Kiều. Ấy là vì Điền Viên đã bao nguyên cả hòn đảo để tổ chức đám cưới.

"Nikon thật sự quên góp 20% cổ phần Thu thị của cậu ta đi làm từ thiện?" Dean Kiều hỏi.

"Dĩ nhiên là thật, có điều không phải 20% cổ phần Thu thị mà là 20% cổ phần lợi nhuận trong hai mươi năm. Lão Thu khom kia cáo già thì thôi rồi, để lại hết cổ phần cho cháu trai lão, còn Nikon chỉ được hưởng 20% thôi."

"Thì bởi vậy, mà anh vẫn chưa dám tin. Tính Nikon hào phóng anh biết rồi, tuy nhiên Điền Viên chịu đồng ý à?"

"Anh thì đòi biết gì?" Phí Anh Lệ đùa, "Nếu số tiền ấy mà không đi làm từ thiện, chắc gì Nikon đã không hoài nghi có phải Điền Viên vì tiền mới chịu ở bên anh ta hay không. Mà quan trọng nhất, nếu không quyên tiền đi làm từ thiện, Nikon sẽ thành gì anh biết không?"

Dean Kiều xoa bàn tay đầy kem, hỏi, "Thành gì?"

Phí Anh Lệ lừ một cái, "Nikon sẽ thành quý công tử giàu nứt đổ vỡ vách, tổng tài sản trị giá hơn chục chục tỷ. Nikon đó với Nikon không có tiền, Nikon nào dễ chiếm hữu hơn? Điền Viên ấy à, không có gì quan trọng với cậu ấy hơn việc có được Nikon, đấy là nguyên tắc của cậu ấy."

Dean Kiều ngẫm nghĩ, đoạn thở dài sườn sượt. Phí Anh Lệ ngúng nguẩy, "Làm gì mà anh phải chăm chăm hỏi chuyện nhà người ta thế? Bộ anh yêu đơn phương ai trong hai người ấy hả?"

Dean Kiều sợ đến nỗi xua tay lia lịa, "Không, không, vợ anh là số một, anh đang thu thập tài liệu thôi. Vợ biết mười năm nữa, quay một bộ phim có Điền Viên đóng sẽ hot đến mức nào không?"

Phí Anh Lệ cười hì hì, "Chí phải."

Đúng lúc này trợ lý hấp tấp chạy tới, "Chị Phí, sắp đến giờ làm đám cưới rồi mà chị còn chưa đi chuẩn bị?"

Từ phía nhà thờ đằng xa văng vẳng tiếng chuông, Phí Anh Lệ khiếp hãi, hỏi ngay, "Bây giờ mấy giờ?"

"Bốn giờ!!!"

Phí Anh Lệ la oai oái, cuống quýt thay đồ với Dean Kiều, may mà đồ dự lễ cởi ra để ngay bên cạnh. Hai người hốt hải mặc vào, nhà thờ đã dậy tiếng hoan hô. Phí Anh Lệ không kịp rửa chân, xách guốc đi chân đất chạy vào nhà thờ.

Nhân vật chính đã đứng trước mặt linh mục, cùng là vest trắng tinh tươm, cùng là mỹ nam sáng láng chói mắt, làm số khách mời tham dự không đông lắm cũng phải kích động đỏ mặt. Dean Kiều lại hứng lên, hỏi vợ mình, "Tuy vết thương của Điền Viên hơi thâm nhưng thời buổi này công nghệ trang điểm thần kỳ lắm cơ mà, thoa thêm ít phấn sẽ mờ ngay, sao cậu ấy còn đeo mặt nạ?"

Phí Anh Lệ nhướng môi, "Người có thể lợi ngược dòng ngoạn mục nhất đời này em được gặp, chính là Điền Viên."

Hiện tại, Điền Viên đang đeo nhẫn cưới vào ngón tay của Lý Bạch Nhiên. Các bước thề hẹn hoàn thành, hai người ôm siết lấy nhau. Khách mời đồng loạt đứng lên vỗ tay rộn rã. Phí Anh Lệ cũng không chừa, mắt còn ầng nước như thể người vừa trêu đùa ban nãy không phải là cô. Dean Kiều nhìn vợ mình, câu hỏi cuối cùng đã không cần phải hỏi nữa, vì người này, ông ta hiểu.

Sáng sáng, trên một chiếc giường trong một gian phòng ngủ nhìn ra một bờ biển tại một căn biệt thự, luôn luôn nổ ra đại chiến, dấu cho cuộc đại chiến trước mới nguội xuống còn chưa đầy mấy tiếng đồng hồ.

"Em vừa làm rồi!" Người đang nói có chất giọng khàn khàn, nhưng nghe thực sự quyến rũ như thể cào cào gãi gãi trong tim người.

"Thế mới nói ông chú cứ việc nằm hưởng thụ đi mà, em lo cho cái sống lưng anh!" Còn giọng người này trong trẻo hơn, song cực kỳ mê hoặc.

"Điền Viên, đừng có quá đáng... Ừm... A!"

"Yêu anh lắm!" Thế rồi từ phòng ngủ vọng ra tiếng động tể nhị, tể nhị, tể nhị, tể nhị...

Đến khi tiếng động tể nhị thưa dần, có người khẽ khàng hồi đáp, "Anh cũng vậy."

Không phải Hoàng tử nào cũng xứng đôi với Công chúa, nhưng mỗi sớm mai thức dậy, ta có người yêu để ôm ấp trong vòng tay, cuộc đời liệu còn hạnh phúc nào bằng?

Ngoại truyện: Nikon và Dương Chấn Vũ

Dương Chấn Vũ băng qua trang cỏ có đài phun nước, có tượng bạch ngọc, tiến thẳng về nhà chính của căn biệt thự, tiện thể đưa mắt quan sát khắp

xung quanh sau lưng lão quản gia áo đen quần đen đặc sệt phong cách Anh quốc.

"Đúng là lắm tiền thừa của." Y trộm thở dài.

Vừa bước vào cửa lớn, y đã nghe thấy trong nhà có người la hét "Hủy hết ảnh của ả đàn bà ấy đi! Trơ trẽn đến thế là cùng! Nghĩ mình là ai chứ, đòi làm mình tỉnh? Làm điểm còn chưa đủ tư cách!"

Dương Chấn Vũ né được một vật thể đang bay tới, quay mặt qua liền trông thấy một ông già tóc bạc đang chống gậy, chụp lấy tất cả những gì nằm trong phạm vi của tầm tay, ném lung tung loạn xạ. Y nhìn xuống chân, quả nhiên là một khung ảnh bằng gỗ vỡ tan tành. Người phụ nữ trong ảnh không quá đẹp nhưng lông mi rất dài, tóc dày, xoắn tít. Người chụp ảnh có vẻ rất hiểu khai thác vẻ đẹp của bà ta nên để ảnh ở chế độ đen trắng, càng làm nét đẹp lạnh lùng của bà ta toát ra đặc biệt hơn cả.

Ông già gõ gậy, quát tháo, "Một triệu bảng, ả còn không được cái giá này, đồ điểm tham lam!"

Khắp gian phòng gần như tràn ngập ảnh người phụ nữ kia với đủ kích cỡ to nhỏ, có thể suy ra đại khái, người phụ nữ trong ảnh chính là nữ chủ nhân số một của Thu thị đã nhảy lầu tự tử cách đây không lâu. Nghe nói bà ta đã diễn rất nhiều sân khấu kịch nhưng tên tuổi mãi chỉ lẹt đẹt, thậm chí nghèo đến nỗi phải đi làm y tá trực đêm kiếm miếng ăn qua ngày, cho đến khi sinh một đứa con cho Thu Dân Tài của tập đoàn Thu thị - một ông già gần bảy mươi tuổi, bà ta mới được bước chân vào nhà quyền quý. Ai cũng nói bà ta đổi mệnh, nào biết đâu mười mấy năm sau lại tự tử.

Dương Chấn Vũ vừa vào đã chạm ngay tầm mắt của ông lão tóc bạc nọ, ánh nhìn sắc bén của lão dừng trên mặt y, giọng trầm khàn, "Anh là vệ sĩ do Thu Thừa Thiên tuyển?"

Thu Dân Tài nổi tiếng là quy củ, Dương Chấn Vũ liền hiểu ông già đang bạo phát lúc này đây mới là bản chất thật của Thu Dân Tài. Cúi người chào lễ độ, y nói, "Tôi là vệ sĩ do Giám đốc Thu điều đến."

Thu Dân Tài quan sát y khắp một lượt trên dưới, lạnh lùng nhận xét, "Anh có một đôi mắt cực kỳ không an phận."

Y đáp thông dong, "Giám đốc Thu cũng đánh giá tôi như thế."

"Nếu đã vậy, nó còn dám điều anh đến?" Thu Dân Tài cười lạnh.

Y thưa, "Chính bởi vì tôi có một đôi mắt cực kỳ không an phận, tôi mới nhìn được rất nhiều thứ mà người khác không nhìn thấy, làm được rất nhiều việc mà người khác không muốn làm. Hơn nữa tôi còn hiểu, chỉ có làm tốt việc được giao, tôi mới đủ tư cách không an phận."

Cặp mắt sắc lẹm của Thu Dân Tài quan sát y thật lâu nữa, mới nói, "Nhưng ta không thích kẻ không an phận! Cút đi!"

"Con thích." Lão vừa dứt lời, có người điềm nhiên nói chen vào.

Dương Chấn Vũ ngoái đầu, trông thấy một thiếu niên đứng tại đầu cầu thang, trên người còn mặc bộ đồ đánh tennis màu trắng cho thấy vừa mới đi tập thể thao về, nơi cổ tay thiếu niên còn đeo một bao tay, vầng trán rịn mồ

hôi mỏng mảnh. Không quá đặc biệt đẹp, nhưng lại vô cùng hấp dẫn mắt người. Thiếu niên đứng giữa muôn vàn vật dụng trang trí lộng lẫy của ngôi biệt thự, những món đồ cổ có xa hoa biết bao nhiêu cũng phải lu mờ. Hàng mành rèm của Dương Chấn Vũ giật khế, y biết chính chủ đã xuất hiện rồi. Thiếu niên này là chủ nhân công việc của y, cũng là nhân vật Thu Thừa Thiên dặn y phải giám sát: Thu Bạc Nhiên, con trai độc nhất mà Thu Dân Tài gần bảy mươi tuổi mới có.

"Nicon về rồi." Thái độ Thu Dân Tài lập tức thay đổi 180 độ, như thể ông lão nghiêm khắc, oai nghiêm ban nãy đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là dáng vẻ hiền từ của một người cha già, sốt sắng giục người giúp việc, "Còn không mau đi làm canh chiều cho thiếu gia!"

Dáng Thu Bạc Nhiên thiên về mảnh khảnh xương xẩu nên ngón tay, cổ tay anh đều gầy hơn so với bạn đồng trang lứa, bất luận anh bê bát hay lấy đồ, đều mang một cảm giác thanh mảnh. Người giúp việc nhanh chóng bưng canh lên, Thu Bạc Nhiên ngồi trên sofa nhận canh, ăn một thìa, rồi đặt xuống bên cạnh.

Anh ngẩng lên hỏi, "Chỉ là một vệ sĩ, kể cả có dã tâm cũng có thể làm gì?"

Dương Chấn Vũ cúi đầu, "Tôi cũng không biết mình có thể làm gì nhưng tôi vẫn luôn chuẩn bị. Tôi tin chỉ cần ông trời chịu cho cơ hội, tôi chắc chắn bắt được."

Thu Bạc Nhiên nhướn mày, "Hay lắm, tôi sẽ cho anh một công việc trước, cứ ở lại làm vệ sĩ của tôi đi."

Anh cầm túi vọt lên lầu. Bóng anh khuất hẳn, Thu Dân Tài mới chống gậy, lạnh lùng đe, "Nếu Nikon đồng ý để anh ở lại thì anh ở lại. Tuy nhiên ta phải cảnh cáo thể này, anh mà dám có ý định nào không hay, ta sẽ cho anh biết, việc Nikon chịu giữ anh lại chưa hẳn đã là may mắn của anh đâu." Nhìn y cung kính cúi người đáp vâng, ông ta mới tạm vừa lòng, để người giúp việc dìu mình lên lầu.

Dương Chấn Vũ khom lưng mãi tận khi Thu Dân Tài đi rồi mới đứng thẳng trở lại. Quét mắt khắp đại sảnh nguy nga mà la liệt toàn gỗ vỡ gãy, y thở dài. Đúng là một cặp cha con quái đản, cha thì chửi rủa người vợ đã chết ngay trước mặt bao người, con thì thành thói đi đánh tennis dù mẹ vừa mới mất, coi bộ cũng "happy" ghê. Y nhặt tấm ảnh chân dung của người phụ nữ nọ giữa vụn thủy tinh, lau lau dấu chân hằn trên đó, thở ngao ngán, "Số bà chị khổ thật." Đột nhiên như có linh tính mách bảo, y ngẩng phắt đầu lên, trông thấy Thu Bạc Nhiên đang đứng nơi lầu hai lẳng lặng nhìn y, thấy y phát hiện, anh mỉm cười.

Dương Chấn Vũ sửng sốt. Trước kia y đã nghĩ tới mọi thái độ mà cậu chủ mới này sẽ đối xử với y, chỉ duy nhất không ngờ là một nụ cười hòa ái.

Dương Chấn Vũ cũng khó tin mình làm vệ sĩ cho Thu Bạc Nhiên gần năm năm, cho đến ngày anh đi du học ở Mỹ mới ngừng. Dương Chấn Vũ cũng khó tin mình bằng lòng phục vụ cho thiếu niên này suốt cả quãng thời gian dài lâu như vậy. Nhưng dẫu năm năm trước hay năm năm sau, thái độ Thu Bạc Nhiên đối với y vẫn chẳng có biến chuyển quá lớn. Nụ cười năm nào nơi lầu hai ấy, sau đặng đặng thời gian đã trôi qua, cả Dương Chấn Vũ cũng không dám khẳng định nó là chân thật.

Y đứng bên xe nhìn Thu Bạc Nhiên đang nói cười cùng một cô gái tóc ngắn, ánh mắt cô gái luôn vờ có vờ không liếc về phía y, Dương Chấn Vũ

không đẹp xuất sắc bằng tài tử nhưng vẫn giàu sức hấp dẫn đối với nữ giới. Nhiều cô gái rất thích kiểu đàn ông cao lớn mạnh mẽ mang phong cách bad boy như y, họ nói y là Clark Gable. Y cũng nhìn lại cô gái nọ, tóc ngắn tomboy, thoát nhìn không những nhẽo như mấy cô nàng nông cạn khác, thậm chí ánh mắt còn thấp thoáng khiêu khích tựa thể đang khinh thị. Có điều theo ấn tượng của y, cô gái nổi loạn này là quả kiên, chỉ cần cắn vỡ lớp vỏ bên ngoài sẽ lộ ra phần nhân yếu đuối.

(Nam diễn viên điện ảnh Hoa Kỳ được biết đến nhiều qua vai Rhett Butler trong phim Cuốn theo chiều gió)

"Alice, cô thích xem show người mẫu từ khi nào vậy?"

Phí Anh Lệ héch cằm, "Từ hồi anh tự dưng ham chụp ảnh đó."

Dương Chấn Vũ ngồi ghế trước lái xe, nhưng từ tấm kính chiếu hậu, y có thể vừa vắn trông thấy ánh mắt của cô gái tên Phí Anh Lệ này. Mỗi khi y tình cờ nhìn thoáng qua, trùng hợp sao đều chạm mắt với cô, y không ngại ngần, bình tĩnh nhìn một lúc vào kính chiếu hậu rồi mới dời mắt đi.

Tuy Phí Anh Lệ không thấy rõ nét mặt Dương Chấn Vũ nhưng y thì có thể thấy rõ ràng từng động tác của cô. Cô ngỡ rằng mình phải giận dữ lắm vì hành động lớn mật của tay vệ sĩ khốn kiếp này nhưng sự thực là cô cảm thấy người mình rạo rực mà vẫn phải cố giữ bình tĩnh. Cô đã nhầm to. Dương Chấn Vũ cả gan nhìn cô qua kính chiếu hậu phải ra mà nói vẫn chưa có gì to tát đến khi y chặn cô tại nhà vệ sinh, cô không dám tin là thật.

Y đè chặt cô trên cửa hôn ngẫu nhiên, đến khi cô lấy lại tinh thần liền dồn sức vào tay cho y một cái tát. Dương Chấn Vũ cười hung tợn, nhổ ngậm

nước bọt dính máu rồi đẩy mạnh cô vào nhà vệ sinh nữ, đoạn khóa trái cửa, chiếm đoạt cô giữa những tấm gạch men đẹp đẽ. Sự cuồng điên nhấn chìm Phí Anh Lệ. Phụ nữ thường dễ trao mình cho một gã đàn ông không phù hợp, bởi lẽ họ luôn mong tìm được một người đàn ông thật đặc biệt để mình có thể là một Lucas Langham, biến người đàn ông thô kệch như Clark Gable thành người đàn ông thượng đẳng, mà quên khuấy cả chuyện người đàn ông thượng đẳng ấy rồi cũng chẳng thuộc về Langham quá lâu, thậm chí bà ta còn không là gì đặc biệt đối với Gable.

(Người vợ thứ hai của Clark Gable, một quý bà giàu có và quyền lực ở Texas hơn Gable mười bảy tuổi. Bà là người mua rất nhiều nhà ở đắt tiền tại New York, sống chung với Gable, sau đó dẫn ông vào giới thượng lưu, biến ông từ một người cục mịch thành một quý ông cao quý, kiến thức quảng đại. Tuy nhiên cuộc hôn nhân giữa hai người chỉ kéo dài chín năm, sau đó Gable đã cưới Carole Lombard - người vợ thứ ba và có lẽ là người Gable yêu thương nhất trong cuộc đời đa tình của mình)

Sau cuộc vụng trộm, Dương Chấn Vũ trở ra với bộ quần áo vẫn phẳng phiu là thế, mái tóc vẫn chỉnh tề là thế, nhưng tại khoảnh khắc trông thấy Thu Bạc Nhiên đứng cạnh xe, y liền hiểu có lẽ anh đã biết hết rồi. Hôm sau Dương Chấn Vũ bị anh cho thôi chức vệ sĩ nhưng vẫn không thể cản trở lòng say mê của Phí Anh Lệ dành cho Dương Chấn Vũ, thậm chí ở mức độ nhất định nào đó, sự việc này còn kích thích nhiệt huyết nơi cô. Phí Anh Lệ dù lặng yên không kể gì, Dương Chấn Vũ cũng biết hai người họ chắc chắn đã cãi nhau to.

Kể từ lúc ấy, một đôi bạn thân thiết lại trở nên xa cách nhau. Dương Chấn Vũ biết ngày mình rời khỏi Thu Bạc Nhiên cũng gần kề rồi, mà kế hoạch y vẫn lẩn chần chưa thực hiện rốt cuộc đã lên dây cót, Thu Bạc Nhiên âu yếm

một người mẫu, Dương Chấn Vũ đã dự đoán được từ sớm. Sự tình cứ thế nhích lên tuần tự từng bước, và huých nhẹ một cái sẽ trôi chảy thành dòng.

Y hút thuốc, hỏi Phạm Triết Tây lúc này đang nhìn Thu Bạc Nhiên phía xa xa, "Biết có những cách nào để có được Thu Bạc Nhiên không?"

Cặp mắt một mí của Phạm Triết Tây khẽ động, "Anh định dạy bảo gì tôi à?"

Y cười tủm tỉm, "Còn phải xem cậu có đồng ý học không."

"Tôi luôn là người khiêm tốn học hỏi."

Dương Chấn Vũ bật cười. Xưa nay người do Thu Bạc Nhiên chọn đều rất thông minh mà dã tâm cũng ngất ngưỡng. "Một phương pháp là cậu phải tự leo, cố sức mà leo, leo cho đến khi lên được nơi có thể nhìn thẳng cậu ta..."

Phạm Triết Tây yên lặng một lát, mới hỏi, "Còn cách nào nữa?"

Y rít thuốc, rồi gảy tàn thuốc, "Hủy diệt cậu ta."

Phạm Triết Tây là người thông minh, người thông minh thường thiếu kiên nhẫn, Dương Chấn Vũ biết mình chỉ nhờ thêm cho anh ta một quyết tâm bạo dạn mà thôi. Thế nên Thu Bạc Nhiên hít ma túy, đời tư của anh cũng trở nên hoang đàng dưới hơi khói ma quỷ, Dương Chấn Vũ chẳng khó gì có được ảnh chụp về anh. Y tổng tiền Thu Thừa Thiên được một khoản lớn rồi rời khỏi Thu thị. Hẳn nhiên, y có thể tưởng tượng khi ông lão Thu Dân Tài

trọng sĩ diện, trọng quy củ mà xem được số ảnh này, kết cục của Thu Bạc Nhiên sẽ ra sao, y đã dự liệu được hết.

Đôi khi y cũng tự hỏi, nếu gặp lại trông Thu Bạc Nhiên sẽ thế nào? Vẫn cao quý không thể chạm đến, khiến người ta mặc cảm vì bản thân mình quá hèn mọn?

Phí Anh Lệ không phải tiểu thư tiền tỷ, song đối với Dương Chấn Vũ, cô cũng thuộc dạng lắm tiền. Hai người dùng tiền của cô thành lập công ty Giải trí số châu Á, những năm đầu tương đối vất vả, vất vả đến mức Dương Chấn Vũ còn không nhớ Thu Bạc Nhiên nữa rồi. Đến một hôm chuẩn bị cho tiết mục diễn, y bắt gặp một người trẻ tuổi đứng trong góc lạng thềm, mái tóc anh đen nhánh, vest giản dị, khăn quàng cổ xanh xanh, chỉ đứng đó mà làm khách khứa tưởng nhầm anh là người mẫu, đến khi ống kính máy ảnh trong tay anh lóe sáng, họ mới vỡ vạc anh là nhiếp ảnh gia.

Dương Chấn Vũ ngỡ ngẩn. Chừng ấy năm đã trôi đi trong dòng chảy thời gian, thì ra y chưa hề quên anh, chưa hề quên mất Thu Bạc Nhiên.

Ngoại truyện: Nikon và Thu Thừa Thiên

Thu Thừa Thiên là người chăm chỉ. Nhiều người từng tiếp xúc với ông ta đều nhận xét Thu Thừa Thiên cuồn công việc. Bất luận thế nào, đối với ông ta, mỗi giây phút đều vì Thu thị trước tuổi hai mươi lăm đều hoàn toàn xứng đáng, vì tất cả ở đó, từ gốc cây ngọn cỏ, đều là của ông ta. Nhưng sau tuổi hai mươi lăm, sau mỗi lần giới thiệu, ông ta luôn muộn phiền vì không hiểu bản thân mình đang phấn đấu vì ai. Từng phút từng giây đều có một

người thừa kế chính thống tên Thu Bạc Nhiên xuất hiện trước mặt, cướp đoạt toàn bộ thành quả của ông ta mà không cần tốn chút công sức nào.

Kể cả Thu Dân Tài luôn ám chỉ chủ nhân tương lai của Thu thị vẫn là Thu Thừa Thiên thôi, nhưng cứ lâu một ngày Thu Thừa Thiên lại thấp thỏm thêm một lần. Thu Dân Tài đã quá già, trong khi con trai thì quá nhỏ, Thu Dân Tài cần một gã đầy tớ cai quản tài sản kếch xù của Thu thị cho đến ngày con trai lão đủ năng lực kế thừa nó.

Từ khi đứa trẻ ấy được sinh ra, ông ta dùng đủ mọi cách để sai người vào gần nó, hầu như tuần nào cũng có một quyển sổ nhỏ ghi chép lại nội dung hoạt động của đứa trẻ đặt trên bàn ông ta. Theonăm tháng đứa trẻ lớn lên khác dần, khác dần, Thu Thừa Thiên chưa bao giờ gặp nhưng lại như thể đã cùng đứa trẻ lớn lên suốt mười mấy năm, Đôi khi ông ta còn nghĩ, có lẽ mình là người hiểu Thu Bạc Nhiên nhất trên đời. Ông ta hiểu nỗi cô đơn của anh, nội tâm của anh, ý nghĩ của anh.

Rồi đến một ngày Thu Thừa Thiên mở xem báo cáo như thường lệ, bỗng nhận ra điều gì đó đã đổi thay rồi. Một tấm ảnh, Thu Bạc Nhiên cầm máy ảnh, muốn chụp cảnh chú chim bay xuyên qua tán lá, nên anh giơ máy, ngẩng đầu, chiếc áo khoác ngắn co lên bởi động tác kéo cao tay để hờ vòng eo của anh. Hình ảnh chỉ cho thấy Thu Bạc Nhiên có ham mê đặc biệt dành cho nhiếp ảnh, nhưng khung cảnh chớp giật này khiến Thu Thừa Thiên hoảng sợ nhận ra mình biến đổi. Máu ông ta sục sôi, dục vọng gào thét. Dù lý trí có thừa nhận suy nghĩ ấy biến thái cỡ nào, ông ta vẫn không thể ngăn cản mình "tự xử" với ảnh của Thu Bạc Nhiên.

Hễ có bắt đầu là sẽ càng kéo tuột, chẳng thể hãm lại. Mỗi lần nhận được ảnh của Thu Bạc Nhiên đều là lúc Thu Thừa Thiên hưng phấn nhất, đồng thời cũng khủng hoảng nhất, Hưng phần vì ảnh anh đều giúp ông ta thỏa

mãn, đạt được khoái cảm ngất trời dầu cho khoái cảm ấy chỉ dừng lại ở những tấm ảnh. Còn khủng hoảng, là vì mỗi cơn hưng phấn qua đi, ông ta đều bàng hoàng mình đã rơi quá sâu xuống đáy vực, không thể nào quay đầu.

Cuối cùng, từ bên Anh gửi về tin sốc chấn động toàn bộ Thu thị: Mẹ Thu Bạc Nhiên nhảy lầu tự sát ngay trước mặt con trai. Thu Thừa Thiên nghe tin, ý nghĩ đầu tiên không phải mừng thầm vì đã bớt đi một người tranh giành tài sản Thu thị, mà vì ông ta sẽ được gặp Thu Bạc Nhiên bằng xương bằng thịt. Kể từ đó, không lúc nào là ông ta không tự vẽ viễn cảnh mình và Thu Bạc Nhiên gặp nhau thế nào. Nào dám tin ở cái tuổi bốn mươi mà ông ta hãy còn như một kẻ yêu ngây ngô trước mỗi tình đầu đến thế? Dù là một lời chào hỏi, ông ta cũng tập đi tập lại cả chục lần, mong rằng sẽ để lại cho Thu Bạc Nhiên một ấn tượng đậm sâu.

Xuống máy bay, nhưng tiếc thay chưa được gặp Thu Bạc Nhiên, người đón khách ở biệt thự cũng là đầu bếp, đến giờ ăn, thức ăn bưng bê lên rồi, bóng Thu Bạc Nhiên vẫn mất tăm, rốt cuộc Thu Thừa Thiên sốt ruột hỏi thăm thử, người giúp việc mới cho hay thiếu gia quen đi bơi vào giờ này. Thu Dân Tài phẩy tay, bảo, "Chờ nó về."

Một câu chờ, liền chờ cả một tiếng, Thu Bạc Nhiên bấy giờ mới lau tóc đi vào, Thu Thừa Thiên lập tức đứng dậy, cười mỉm, "Bạc Nhiên."

Thu Bạc Nhiên bỏ khăn xuống, mái tóc anh ướt sũng, ánh mắt mông lung, "Anh trai phải không ạ?"

"Ừ anh." Giọng Thu Thừa Thiên không giấu được run rẩy, đành rằng hai chữ "anh trai" này ông ta không hề muốn nghe.

Thu Bạc Nhiên cầm khăn mặt, nói, "Ngại quá, cả nhà ăn cơm trước đi, đừng chờ con, con đi tắm đã."

"Không sao!" Thu Thừa Thiên còn toan nói thêm, Thu Bạc Nhiên đã nhanh nhẹn chạy lên lầu.

"Chúng ta ăn đi." Thu Dân Tài bảo.

"Không sao đâu, lát nữa ăn cũng được." Thu Thừa Thiên cười cười, "Em lớn thế rồi mà con chưa gặp em bao giờ, bữa đầu tiên muốn được ăn cùng nhau."

Thu Dân Tài vỗ tay khen ngợi, "Bạc Nhiên có anh trai như con là phúc của nó."

Khoảng ba mươi phút sau, Thu Bạc Nhiên mới xuống lầu, thấy họ còn chưa động đũa bèn nhú mào, "Sao thế này, đã nói không cần chờ rồi mà."

Thu Dân Tài hiền từ nói, "Cái thằng bé này, anh trai muốn ăn cùng con."

Thu Bạc Nhiên vồn vện bảo, "Thì ngày mai ăn cũng thế còn gì."

"Ngồi đây đi!" Thu Thừa Thiên chỉ ghế bên cạnh, Thu Bạc Nhiên nghe lời ngồi xuống đó. Mùi hương từ người anh làm ngón tay Thu Thừa Thiên run bần bật.

Ông ta múc cho anh một bát canh đầy vừa được hâm nóng, anh nhận lấy, đáp khẽ cảm ơn anh trai. Thu Dân Tài nhìn hai đứa con, một đứa là người

thừa kế tự mình đào tạo cả mấy thập niên, một đứa là con trai mình chiều chuộng hơn mười năm trời, lão rất hài lòng, gật đầu, "Ăn cơm xong, trò chuyện với anh trai, anh trai có rất nhiều điểm đáng để con học hỏi."

Thu Thừa Thiên mừng đến nỗi chỉ mong nhanh nhanh chóng chóng ăn hết bữa cơm này cho rồi. Gian nan lắm mới xong, ông ta liền hỏi Thu Bạc Nhiên, "Bạc Nhiên, chúng ta ra vườn đi dạo, được chứ?"

Anh gật đầu, hai người cùng tản bộ trong vườn biệt thự. Nơi này xưa kia là lâu đài Công tước, tuy nhiều năm chưa được tu sửa, không còn quá thích hợp để ở, nhưng diện tích mặt bằng của nó cực lớn, trải rộng hơn hai trăm mấy hecta. Thu thị mua nó chẳng qua vì mới được trao tước vị, Thu Dân Tài nghĩ phải mua một lâu đài ở Anh để chứng tỏ tước vị của mình, đâu biết vài thập niên sau, giá đất tăng vùn vụt gấp chục lần, nơi này trở thành một trong những tòa lâu đài cổ đắt nhất Anh quốc.

Thu Thừa Thiên và Thu Bạc Nhiên cùng đi trên con đường mòn giữa rừng. Nước Anh vào hè, chưa sau chín giờ tối mặt trời chưa chịu lặn, cho nên quang cảnh buổi tối ở đây đặc sắc lạ kỳ. Thu Thừa Thiên cứ mãi trăn trở mình nên bắt chuyện ra sao để quan hệ giữa hai người tiến triển một bước, nghĩ tái nghĩ hồi đủ mọi cách, chừng như ông ta còn nghe được hơi thở mình nặng dần.

Mới mấp máy môi chưa kịp thốt thành tiếng, Thu Bạc Nhiên đã cất lời trước ông ta, "Em biết anh muốn nói gì, thực ra em cũng có điều cần nói với anh."

Thu Thừa Thiên ngạc nhiên hết sức. Anh lại tiếp, "Anh yên tâm, em không hề có hứng thú với việc kinh doanh của Thu thị. Sở thích của em là nhiếp

ảnh, sau này cũng sẽ sống vì nhiếp ảnh... Nếu anh không tin lời cam đoan này, em sẵn sàng viết giấy cam kết cho anh, được chưa?"

Thoắt chốc, lòng nhiệt tình của Thu Thừa Thiên tưởng chừng bị nhúng vào biển băng. Không thấy ông ta trả lời, Thu Bạc Nhiên chỉ bình thản, "Thế là anh yên tâm được rồi chứ? Sau này... không cần cho người theo dõi em nữa đâu, họ khổ, mà em cũng khổ."

Giọng anh lạnh nhạt, cảm xúc lạnh nhạt, không hề có ý gây hấn với Thu Thừa Thiên. Tuy nhiên tại tích tắc ấy, Thu Thừa Thiên đột nhiên nhận ra mình điên rồi, tự đâm đầu vào lầm lạc, và lời Thu Bạc Nhiên đã lôi ông ta trở về vị trí ban đầu. Ông ta là Thu Thừa Thiên, một kẻ rắp tâm thu trọn Thu thị vào lòng bàn tay, còn thiếu niên trước mắt mới là người thừa kế chính thống. Mỗi một việc tốt ông ta làm, vào mắt Thu Bạc Nhiên cũng chỉ vì bày kế cho Thu thị mà thôi. Ông ta nhìn đau đáu vào đôi mắt hút hồn nọ mà chẳng thể nhúc nhích. Nếu giờ phút này ông ta hôn, một nụ hôn mê muội cũng sẽ bị hiểu thành một chiêu trò hạ lưu cùng cực.

"So ra, Thu thị hợp để tôi quản lý hơn cậu." Thừa Thừa Thiên ngắc ngứ.

"Em tin." Thu Bạc Nhiên bật cười, sau đó lẳng lặng bỏ đi.

Một câu "em tin" kết thúc cuộc nói chuyện, cũng kết thúc cuộc hành trình chưa kịp khai triển của Thu Thừa Thiên, đẩy ông ta về điểm xuất phát. Thu Thừa Thiên lại về làm doanh nhân mưu mẹo khôn lường, nhưng đến khi Dương Chấn Vũ mang một tập ảnh bê bối của Thu Bạc Nhiên cho ông ta xem, lửa giận của ông ta tưởng chừng thiêu rụi cả thân xác, kể cả lúc Thu Dân Tài giận dữ tước quyền thừa kế của Thu Bạc Nhiên cũng không làm

ông ta bình tĩnh hơn. Vậy là ông ta hiểu, mình không thể thoát khỏi vòng xoáy nợ, chỉ có điều trước kia vòng xoáy ấy tên yêu, giờ tên hận.

Ngoại truyện: Nikon và Trần Hương Minh

Trần Hương Minh đọc báo, các mục tuyển dụng chẳng có chỗ nào khả thi. Thở dài, hắn vò tờ báo thành cục. Mới ba tháng trước, hắn còn đắc ý trong một công ty quản lý, một năm có thể ký các hợp đồng trị giá hàng chục triệu đô, nhưng khi sếp bóng gió là có một nhà đầu tư cỡ bự ngỏ ý mong muốn có chút "quan hệ ngoài luồng" cùng ngôi sao nổi tiếng nhất đang được hắn quản lý, hắn nhất quyết chối từ. Ngôi sao sáng này do hắn vun đắp lên đến ngày hôm nay, phải nói nghề ông bầu của hắn gắn liền với quá trình nổi tiếng của ngôi sao này, nên từ nơi sâu thẳm, người đó gần như tượng trưng cho sự phấn đấu của Trần Hương Minh.

Vậy mà hắn đâu ngờ mình bị đuổi việc, trong khi ngôi sao hắn vun đắp vẫn diễn vẫn chụp, "quan hệ ngoài luồng" cần phát sinh thì vẫn cứ phát sinh. Thậm chí người ta còn vỗ vai hắn mà rằng, "Mr. Trần, anh là người tốt, gạt một nổi giới giải trí chỉ cần người thành công."

Ba tháng thất nghiệp hất Trần Hương Minh rơi xuống từ đỉnh cao nhất, chưa bao giờ hắn dám nghĩ đến mình mà có ngày nghèo đói đến mức ăn bữa hôm lo bữa mai thế này. Hắn dụi thuốc lá, nhặt lại tờ báo dưới đất lên đọc, dò lại các thông tin tuyển dụng, cuối cùng đã thấy tin tuyển quản lý nằm đìu hiu ở một góc báo mờ nhạt.

"Công ty quản lý người mẫu Sect!" Hần lập đi lập lại trong lòng, vui không để đâu chưa hết. Chai mặt đi phỏng vấn mấy cái nghề dó dẩn, hóa ra vẫn còn một chức quản lý đang chờ mình.

Vội vã gấp báo, hần bật dậy tiến thẳng đến địa chỉ công ty nằm tại một khu thương mại không quá sầm uất của New York, đối diện tòa cao ốc là sông Hudson, thôi thì hẻo lánh tí mà được cái cảnh đẹp. Trần Hướng Minh bấm thang máy lên tầng mười tám ghi công ty ở đó, ở đây có hai thanh niên đang trang trí nhà cửa.

(Dòng sông dài 507 km chảy từ phía bắc đến phía Nam qua phía Đông New York)

Hần nhìn quanh quất, hỏi thăm, "Xin hỏi đây là công ty Sect phải không?"

Một thanh niên khá trẻ đang cầm thước đo ngoại đầu, nói, "Phải, anh đến xin việc à?"

Trần Hướng Minh chỉ nhìn một lần liền biết thanh niên này cực kỳ giàu có. Chân anh rất dài, rất thẳng, dáng thiên về xương xẩu nhưng không hề tạo cảm giác gầy trơ xương. "Mô đen" trời sinh! Trần Hướng Minh nhận xét âm thầm.

"Xin hỏi... anh đến xin việc à?" Người thanh niên hỏi lại.

"À vâng, đúng đúng, thế... người phụ trách có ở đây không?" Trần Hướng Minh sức tỉnh, luống cuống nói.

Thanh niên bỏ thước xuống, "Tôi đây."

Trần Hường Minh ngây người, vì không ngờ người thanh niên trẻ trung có dáng người mẫu này lại chính là sếp của Sect. Không có nhiều người mẫu tự mở công ty quản lý nhưng cũng không ít chút nào, đa phần là vài ba người mẫu tên tuổi từng có thời cực kỳ nổi tiếng hay có hậu thuẫn mạnh mới mở, tuy nhiên Trần Hường Minh dám chắc mình chưa gặp người thanh niên này bao giờ.

Trong lúc hẩn ngơ ngác, người thanh niên đã lau tay rồi chìa cho hẩn, "Qua đây ngồi."

Hẩn luống cuống bắt tay anh, ngón tay anh dài nhỏ, bàn tay cũng đẹp, không làm người mẫu thật phí của trời. Trần Hường Minh tiếp tục thơ thẩn.

"Tên tôi là Nikon."

"Tên tôi là Trần Hường Minh."

Nikon chỉ tay về phía một thanh niên khác đang cầm bàn chải sơn, "Cậu ấy là đồng nghiệp cùng tôi, Phạm Triết Tây."

Lúc này Trần Hường Minh mới nhận ra còn một cậu nữa đứng cạnh, như thể có Nikon ở đây, hẩn đã quên quan sát thêm một ai khác, thật sự là điều cực kỳ không nên đối với một người quản lý thành công.

"Xin chào." Trần Hường Minh chìa tay cho người nọ.

Phạm Triết Tây mỉm cười, chìa lại bàn tay lấm lem cho hắn. Nikon cười bảo, "Đừng nghịch nữa, Triết Tây."

Cứ thế nhìn thẳng Phạm Triết Tây, Trần Hướng Minh có thể thấy rõ đôi mắt phượng sắc sảo của người thanh niên trẻ tuổi này, chợt hắn hiểu ra, hành động của Phạm Triết Tây không phải là nghịch ngợm mà là một loại khiêu khích ngầm ngấm.

Trong khi hắn ngần ngừ, Phạm Triết Tây đã cười tươi, rút tay về rồi ngoái đầu nói, "Đùa tẹo thôi mà, để không khí vui hơn chút"

"Anh Trần có cầm hồ sơ đến không?"

"Có, có!" Trần Hướng Minh quỳnh quáng đáp, tự dưng có linh tính xấu khó tả.

Nikon nhận hồ sơ xem qua, kinh ngạc, "Anh thuộc công ty quản lý Leo à?"

"Ừm."

"Thế sao lại nghỉ ở công ty quản lý lớn nhất Mỹ để qua đây xin việc?" Nikon hỏi một câu đúng trọng tâm.

Trần Hướng Minh hơi tỏ vẻ ngượng ngùng. Phạm Triết Tây vỗ vai Nikon, nói, "Nikon, ra đây, em có điều này cần nói."

Nhìn họ cùng đi tới một góc khác, lòng Trần Hướng Minh chùng xuống. Chốc sau, Nikon quay trở lại, trả hồ sơ về, lấy làm áy náy, "Xin lỗi... anh

Trần."

"Không cần phải nói đâu." Lời Nikon đã đập nát hy vọng le lói cuối cùng trong hắn.

Lê hai cẳng chân rời khỏi tòa nhà, mọi sức lực cũng đã cạn kiệt, rốt cuộc hắn đi không nổi nữa. Một mình ngồi ở bờ sông, hắn móc bao thuốc còn lại trong túi, hút hết điếu này đến điếu khác.

Bản thân hắn cũng không biết thời gian đã ì ạch qua bao lâu, bỗng nhiên nghe thấy tiếng người hỏi, "Anh chưa về à?"

Ngẩng lên liền thấy Nikon đứng trước mặt, áo khoác Burberry đen đơ hai hàng cúc, khăn quàng loại to bản, xanh sậm, thoát nhìn khí chất vô cùng.

"Không biết về đâu." Nhìn anh, hắn lưỡng lự đôi ba giây mới đáp.

Nikon tỏ ra bình thản, "Lần đầu tiên trông thấy tôi lúc ấy anh thù người, bởi vì sao?"

"Liệu nó có quan trọng?" Hắn rít mạnh một hơi thuốc.

"Không, tôi tò mò."

Hắn cười khe khẽ, "Tôi nghĩ nếu có cơ hội, tôi sẽ khuyên anh đi làm người mẫu. Chỉ làm một công nhân trang trí uống phí cái dáng anh quá... Ngại ghê, thói quen nghề nghiệp thôi." Nikon lặng thinh, rồi hỏi, "Anh tìm được việc chưa?"

Chữ "việc" kia đã động thẳng vào thần kinh hắc, Trần Hương Minh lập tức sững sờ, "Tôi mà tìm được việc bộ còn phải ở đây sao?"

"Anh đã trúng tuyển."

"Hả?" Mồm Trần Hương Minh há hốc.

Nicon cười đôi găng tay da cừu, ngón tay dài nhỏ luồn vào túi áo khoác lấy sổ kẹp danh thiếp, rút một tấm cho hắc, "Từ ngày mai đi làm nhé."

Trần Hương Minh cảm thấy bàn tay đẹp nhất cuộc đời này mình được gặp, chính là bàn tay chìa danh thiếp này của Nicon. Trắng trẻo là thế, thôn mảnh là thế, giữa trời đông giá rét mà vẫn mịn màng, để người ta nhìn vào sẽ nghĩ nó không hề lạnh băng, nó rất ấm áp.

Sau cùng Trần Hương Minh chọn Phạm Triết Tây, vì độ ấm của bàn tay ấy không đủ xua tan giá lạnh khi hắc ngã xuống khỏi đỉnh cao. Hắc mãi mãi nhớ lời vị ngôi sao ấy nói với mình, giới giải trí này không cần người tốt, chỉ cần người thành công.

Thế nhưng biết bao nhiêu năm về sau Trần Hương Minh đã thành công, bàn tay kia vẫn là sự hấp dẫn vĩnh viễn không bao giờ phai mờ.

Trong gian phòng hóa trang một người lộng lẫy, Điền Viên đang nghe điện thoại. Nhân vật lừng lừng lẫy lẫy nào cũng luôn có một mặt chưa được công chúng biết đến, và hiển nhiên lúc này đây chính là cái mặt ấy của Thiên Vương Điền.

"Cháu biết rồi, bà ơi. Mua thêm ti vi, tủ lạnh phải không ạ?" Điền Vương dè dặt.

"Ghi chú lại đi." Trong tai nghe truyền ra một giọng nói đôn hậu, "Toàn thứ đắt tiền, nhằm là chết!"

"Vâng vâng, bà ngoại." Điền Viên vừa nghe máy vừa ra hiệu cho trợ lý, trợ lý lập tức hiểu ý, mang giấy bút đến.

"Vâng, vâng, ba ti vi, hai tủ lạnh, một quạt, đúng chưa ạ?" Cậu đọc lại.

Lý Bạch Nhiên cầm máy ảnh đến gần, bộ quần áo của anh giản dị và tiện lợi, áo màu xanh lá cây nhạt, quần ống côn màu xám. Không rõ từ khi nào, Lý Bạch Nhiên cũng bắt đầu mặc đồ của Farmer thường xuyên hơn.

Ánh mắt cậu dừng tại anh rất đối tự nhiên. So với dáng người cao lớn toát vẻ thành đạt của cậu, thiết kế của Farmer khi được mặc trên người Lý Bạch Nhiên đều luôn mang lại cảm giác khoáng đạt rất khác.

Điền Viên phải công nhận, bất kể là quần áo thế nào, Lý Bạch Nhiên đều có thể tạo thành phong cách của riêng anh, vừa thu hút, vừa đẳng cấp, vừa khó bắt chước.

Trợ lý thấy Lý Bạc Nhiên vào liền biết điều lui đi, còn tận tình đóng cửa lại.

Lý Bạc Nhiên tựa mình tự nhiên vào bàn trang điểm cạnh Điền Viên, chỉnh máy ảnh. Ngón tay anh dài, khỏe, linh hoạt, từng động tác đều gọn gàng và thành thạo nhưng đầy ắp khí chất, Điền Viên xao xuyến phủ tay mình lên tay anh.

"Ừ." Bà ngoại hơi nghi ngờ, có phần lo lắng, "Đồ điện tử tăng giá lắm phải không cháu? Cháu đủ tiền không? Hay bà gửi một ít lên cho cháu?"

"Thôi ạ, thôi ạ" Cậu cười hì hì, "Bà à, sắp nhà cháu hào phóng lắm..." Vừa cầm điện thoại, cậu vừa cúi đầu cọ nhẹ lên đôi môi mềm mại của anh.

Cúp máy, cậu rướn người lùa tay vào tóc anh, sờ anh trên bàn trang điểm hôn nồng nàn.

Một lúc sau, hai người mới ngừng hôn, anh cào cào lại mái tóc rối, nói, "Lần này định đi bao lâu?"

"Chắc phải lâu lâu, sức khỏe bà em kém rồi, mấy lần em thấy bà muốn giữ em ở quê lâu hơn, mà em cũng sợ đi rồi sẽ không được gặp lại bà nữa."

Trong hai năm nay hai người xác định quan hệ, hàng năm Điền Viên luôn về quê một chuyến, chỉ chưa có lần nào về cùng Lý Bạc Nhiên thôi.

Anh cúi đầu, nói, "Cũng được, anh cũng định đi Paris xem triển lãm nhiếp ảnh thời trang mới nhất năm nay." Đoạn, anh cầm máy ảnh ra ngoài.

Điền Viên nhìn bóng anh có vẻ lặng lẽ làm sao, đúng lúc này di động lại vang chuông, cậu trông thoáng qua màn hình liền hồ hởi hỏi, "Alice, đang du hí ở đâu vậy?"

"Đi với Kiều qua châu Phi làm phim phóng sự, một ngày đi tận mấy km, nắng thì chang chang sắp cháy người tới nơi rồi này, nước lẫn thức ăn đều phải tiết kiệm, du hí cái con khỉ!" Phí Anh Lệ càu nhàu liên tục.

Điền Viên tủm tỉm, "Dean có bắt chị đi đâu, cứ nắng nặc đòi đi giờ trách ai?"

Phí Anh Lệ bật cười, "Anh ấy không muốn tôi đi đâu phải vì sợ tôi khổ, mà là không muốn để tôi nhìn thấy bộ dạng dơ hầy của anh ấy thì có! Cậu biết đấy, anh ấy cũng thường thôi, vừa đen vừa còm ngày thường cứ phải dưỡng toàn bằng đồ cao cấp, còn giờ hả, không khác gì ông nông dân cày ruộng!"

Điền Viên trầm mặc, lại cười, "Chị muốn nói gì, Alice? Tôi nhớ chị đâu phải người quanh co?"

Phí Anh Lệ cười ngất, "Có phải cậu sắp về quê không?"

"Đúng rồi."

"Lại về một mình chứ gì? Bỏ Nikon lại cả tháng?"

"Tôi chỉ muốn..."

"Cậu không muốn để anh ta thấy, cậu thực chất chỉ là một tên quê mùa chẳng qua được cái bảnh chọe hơn người ta thôi, đúng không nào?"

Điền Viên nổi giận, "Tưởng chị lạnh tính đi rồi mà, sao mồm miệng vẫn độc ác vậy?"

Cô nhún vai, nhận cốc trà từ tay chồng, uống một hớp cho thanh cổ, "Điền Viên, quan hệ giữa cậu và Nikon trong hai năm qua có đậm sâu hơn vì cái giấy kết hôn không?"

Điền Viên yên lặng. Hai năm nay thoát nhìn cậu và anh vẫn như hình với bóng, đi về có nhau, tối nào cũng ôm nhau ngủ, nhưng cậu hiểu, giữa hai người vẫn còn một cái hố sâu khó lòng xóa bỏ.

"Điền Viên, tôi hiểu cảm nhận của cậu mà, cậu không muốn ở bên nhau mà có chênh lệch gì quá lớn. Nhưng đôi khi cậu không chịu phô bày mặt kém cỏi nhất của mình cho người mình thương yêu nhất thấy, là bởi cậu chưa đủ tin tưởng người ta, vì cậu chưa tin người ta thật lòng yêu cậu nên sẽ bao dung tất cả những gì kém cỏi của cậu."

Cậu cúi đầu, nhìn chăm chăm vào đôi giày da thủ công đặt cao cấp dưới chân mình. Phí Anh Lệ vẫn ra rả, "Điền Viên, sống ở thành phố mà vẫn chưa thoát được thói tự ti và tự đại của dân nhà quê, đấy là sự thật. Cậu nghĩ trước khi Nikon chấp nhận cậu, anh ta chưa biết đến điều này hay sao?"

Đành cười khổ, cậu nói, "Nè, nè, chị là nhờ cái thằng nhà quê này nên mới được du hí khắp thế giới với ông chồng đó."

"Ồi chà, tôi nể cậu có công nên mới nhắc nhở cậu." Phí Anh Lệ cười cười, "Điền Viên, để Nikon thấy quê nhà hoàng thổ cậu không yên tâm, vậy để anh ta một thân một mình ở Paris hoa lệ thì cậu yên tâm, hả? Điền Viên... Đừng quá tự đại, cũng đừng quá coi thường sức hấp dẫn của Nikon!"

"Cảm ơn, Tổng giám đốc Phí, chị Phí, tôi sẽ suy nghĩ kỹ càng."

Cúp máy, Điền Viên cầm di động bước chậm chậm ra hậu trường, qua mấy lần cửa, mới thấy Lý Bạch Nhiên đang tập trung làm việc tại một nơi không xa.

Cậu cũng thấy rất nhiều người quay lại nhìn anh dù cho anh chỉ lui tại một góc sân khấu. Anh như cây ngâu nép mình giữa um tùm lá cỏ, lặng lẽ kín tiếng dấu cho chung quanh có ồn ã đến đâu, nhưng ở mọi góc độ nhìn đến, bạn vẫn đều có thể nhận ra anh hết sức dễ dàng.

Cậu ấn số điện thoại quen thuộc trên di động. Máy Lý Bạch Nhiên có một số đặc biệt được cài nhạc chuông riêng mỗi khi có cuộc gọi từ số này đến, đương nhiên chủ nhân của số máy ấy chính là cậu, Điền Viên.

Điện thoại vang một lát, Lý Bạch Nhiên đằng xa vẫn đang tập trung chụp ảnh.

Điền Viên phì cười. Làm sao cậu lại quên, Lý Bạch Nhiên lại chịu ngừng làm việc chỉ vì cuộc gọi từ cậu?

Quay người trở vào hậu trường, vừa xách túi, điện thoại cậu lại vang.

Máy cậu cùng có một số điện thoại đặc biệt, đương nhiên là số Lý Bạch Nhiên rồi.

"Em tìm anh à?" Xung quanh anh có hơi âm ỉ, rõ ràng anh vẫn chưa đi xa khỏi đại sảnh.

"Em muốn hỏi... Anh còn thích đi Paris xem triển lãm không?"

"Hửm?"

"Em muốn anh về nhà với em, anh đồng ý không?"

...

...

"Được." Anh phải im lặng suốt một lúc lâu, mới đáp.

Chỉ là một chữ cái hết sức ngắn gọn, mà đột nhiên trái tim cậu thoải mái hẳn lên, mà đầu óc trong cậu còn trào dâng niềm vui âm ỉ.

Sống nơi đô thị, muốn một cuộc sống thoải mái thật dễ dàng, muốn một cuộc sống vui vẻ mới gian khó.

Quyết định là cả hai người sẽ cùng về quê làm cậu thử phào nhẹ nhõm, nhưng không vì thế mà cậu nhận đi được một phen nào, trái lại, cả hai đều bận bù đầu.

Lý Bạc Nhiên cũng muốn chuẩn bị quà cáp, Điền Viên vẽ hẳn sơ đồ quan hệ cho anh tham khảo.

Đến khi anh nhìn thấy sơ đồ quan hệ cậu mất cả ngày mới vẽ xong, liền lấy làm hoảng sợ, "Điền Viên, không lẽ cả làng em là họ hàng của nhau?"

"Thì làng này trước kia đều cùng một tổ tiên đời đến mà, nên nhà nào cũng có chút ít quan hệ họ hàng."

Anh nhướn mày, nói lãnh đạm, "Hôn nhân cận huyết ấy hả? Bảo sao em dần thế này."

"Bọn em không có kết hôn cùng họ đâu" Cậu đỏ mặt tía tai, cúi bấn quắc lại, nhưng bỗng chốc lại sực nhớ ra, đã lâu lắm rồi anh mới lại ăn nói khắt khe thế này với cậu, thế là trái tim cậu rối rắm đủ loại cảm xúc, nửa ngọt ngào, nửa chua chát.

Điền Viên giao sơ đồ quan hệ cho anh xong liền nhẹ người đi mua quà phần của mình.

Tuy bà ngoại không đòi nhiều, nhưng bà không hề biết cậu nhận được vô số điện thoại từ dân làng nữa, đòi đồ điện tử, thậm chí cả vòng vèo trang sức, người này nhờ một tí người kia nhờ một tí, đến khi tổng hợp lại chất đầy nguyên một cái xe tải, nội tiền thuế cũng gần cả một khoản của cậu.

Lý Bạc Nhiên không mang nhiều về bằng cậu nhưng cũng tuyệt đối không ít, cuối cùng phải thuê riêng một chiếc xe của công ty vận chuyển, cho chuyển đồ về trước.

Buộc chặt hết đồ đạc, Điền Viên kiểm tra đi kiểm tra lại mấy lần nữa mới cho xe chạy.

"Những đồ này toàn hàng quốc nội mà." Lý Bạc Nhiên thắc mắc, "Em xuống máy bay rồi đi đâu mua chả được."

"Quan trọng không phải là đồ mà là đồ mua ở đâu." Cậu giải thích qua quýt.

Hai người đặt vé hạng thương gia của chuyến bay từ tờ mờ sáng, bay gần hai tiếng đồng hồ, hạ cánh tại một tỉnh thành.

Lý Bạc Nhiên thật sự không hiểu tỉnh này khác gì cái tỉnh mấy tiếng đồng hồ trước.

Nhưng xuống máy bay rồi, hai người phải ra ga, ngồi tàu hỏa cỡ ba, bốn tiếng, xuống tàu xong lại leo lên buýt hai tiếng nữa mới đến phố núi gần quê Điền Viên nhất.

Tới tận lúc này anh mới nhận ra điểm khác biệt giữa thành phố và thành phố, giữa thành phố và nông thôn, giữa nông thôn và làng núi.

Cảm tưởng như mỗi một lần đối phương tiện giao thông, lại thấy công trình kiến trúc lùn hơn, bụi hơn một lần.

Vừa xuống xe, Điền Viên đã nhận được điện thoại của trợ lý, nghe xong, cậu nhú mày.

"Sao vậy?"

Cậu hơi phân vân mới nói, "Nicon, em kêu Tony đặt trước một chiếc xe đa dụng, đáng lý hôm qua là phải đến rồi, nhưng Tony vừa báo là tình hình không ổn, chắc chúng mình... phải ngồi xe địa phương quá."

"Để làm gì?" Anh nhú mày, "Có nhất thiết phải thuê hẳn một chiếc chuyên dụng không? Ngồi ô tô địa phương không được hay sao?"

"Đường xóc lắm..."

"Anh cười ngựa giỏi hơn em đấy" Lý Bạc Nhiên vẫn tỏ vẻ phản đối, cậu đành cười cười cho qua.

Phố núi sáng tối gì cũng lạnh, nhưng giờ đang ban trưa, nóng muốn điên đầu.

Xe cho thuê ở đây chủ yếu là Jetta cỡ nhỏ.

Trời nóng nực, xe chạy tiết kiệm nhiên liệu nên không bật hòa. Xe càng lắc, mùi dầu nhớt lẫn lộn với bụi bặm trên đường càng xộc vào cửa sổ.

Điền Viên thoáng thấy Lý Bạc Nhiên ra chiều mỗi một liên nói "Bác tài ra, cháu trả thêm tiền điều hòa cho bác, bác bật điều hoà được không?"

Tài xế ngoái đầu, hất hàm "Không phải tôi không bật mà cái xe này hễ bật sẽ chết máy. Và lại trời có nóng lắm đâu, hai đứa con trai mà kém tắm thế!"

"Thôi bỏ đi." Lý Bạch Nhiên nói cổ áo, ngăn Điền Viên nói tiếp.

Hai người phải trần mình trong khoang xe nóng hầm hập như cái thùng dầu, đợi mãi xe mới đến chỗ công ty vận chuyển. Xuống xe, Điền Viên lập tức mua ngay hai chai nước khoáng cho anh, cùng nhau tu ừng ực, uống một lèo hết sạch cả chai nước mới định thần trở lại.

Điền Viên thương lượng với công ty cho cậu thuê một chiếc xe tải cỡ nhỏ chuyên dùng để vận chuyển hàng hóa có điều hòa, sau đó cậu và anh ngồi xe tải lên núi.

Địa thế cách trở, núi toàn nham thạch, nguyên vật liệu hạn chế, chính quyền địa phương chỉ sửa cái đường này sao cho tạm tạm mà đi thôi.

Con đường vào núi gập ghềnh khúc khuỷu, la liệt ổ voi ổ gà, xe lái trên đường chốc chốc lại giật bắn lên.

Nhất lại còn là loại xe tải có bộ phận giảm xóc kém nữa, nguyên chiếc xe cứ nảy lên chồm chồm như thể đang nhảy disco vậy.

Đường thì hẹp, xe không nhiều, nhưng xe liên tục bị va phải nào máy kéo, nào công nông.

Chạy chưa đầy một tiếng mà nội tạng con người cứ như nháo nhào lộn xộn, cảm giác buồn nôn trào lên hơn bao giờ hết.

"Đường sá gì quý tha ma bắt!" Bác tài cảm rằm không ngớt, "Không phải công ty trả công gấp đôi, còn lâu tôi mới mò đến cái chốn kinh tởm này!"

Điền Viên thì không sao, cậu chỉ nơm nớp lo cho Lý Bạch Nhiên ngồi cạnh. Người giỏi cưỡi ngựa hơn cậu lúc này mặt tái xanh tái mét, cậu có thể nhận ra anh đang gồng mình kìm nén cơn buồn nôn.

Đến khi người ngồi xe cảm giác xương cốt toàn thân sắp sửa bị xóc nát rồi, quê nhà của Điền Viên - làng Hoàng Thạch - cuối cùng đã hiện ra trước tầm mắt.

"Sao rồi?" Điền Viên chưa kịp ngấm quê hương xa cách bấy lâu của mình vội mà quay ngay qua hỏi Lý Bạch Nhiên kể bên.

"Không có được khỏe như vâm giống em, cũng tạm ổn." Anh đáp hời hợt.

Không ai hiểu cái tính ăn ở hạng sang của anh bằng cậu. Hồi cậu còn làm trợ lý, mỗi lần xả nước vào bồn đều phải kiểm tra mốc, đảm bảo nhiệt độ từ ba mươi tám đến bốn mươi một độ mới chuẩn, ấy vậy mà cả quãng đường núi non vừa xóc nảy vừa bắn thiu, anh chẳng thốt ra lấy nửa lời bất mãn.

Cậu có chút khó tin, cũng phần nào nhẹ nhõm.

Trời khi này đã xây xẩm, nhưng vẫn đủ thấy rõ dưới một cột đèn xi măng tù mù nơi đầu làng Hoàng Thạch, đang có nhốn nháo cả đám đông chờ sẵn.

Người thì bế trẻ con, người thì rút thuốc Lào, người thì cắn hạt dưa, lỗ nha lỗ nhổ.

Bác tài vừa nháy xuống xe đã nôn thốc nôn tháo, dân làng kệ thây. Điền Viên và Lý Bạch Nhiên cùng xuống xe, họ lập tức ủa tới.

"Tế Nha về rồi!"

(Phương ngữ và cổ ngữ dùng để gọi trẻ em, ở đây được dùng như tên riêng của Điền Viên ở làng)

"Bé bông bông về rồi!"

"Điền Viên, Điền Viên, trên xe là đồ của các mợ phải không?"

"Trật tự!!!" Có người hô, "Hãy chào mừng ông chủ Lý đường xa đến chơi làng!!!"

Dân làng hình như được nhắc khéo gì đó, rốt cuộc nhớ ra nhiệm vụ, đồng loạt vỗ tay giòn giã. Lý Bạc Nhiên cũng người ngơ ngác trước tràng pháo tay, còn Điền Viên mau mắn bảo, "Mọi người đừng khách sáo, dỡ đồ xuống đã nào!"

Trai làng được Điền Viên cho phép liền bắt tay vào dỡ đồ.

Các món đồ vừa được hạ xuống, bao gói liền bị bóc xé toàng toạc, đám đông bu quanh ti vi hay máy giặt xuyết xoa không ngớt.

Phụ nữ không có sờ lần sờ mò đồ vật rồi liền thoảng bình luận như cánh đàn ông, mà là đứng xa hơn chút đỉnh rầm rầm rì rì, chốc chốc lại lọt ra mấy chữ "giàu", "lắm tiền" v.v...

Đàn ông thì bu kín mít, bàn tán ngay trước mặt cậu.

"Chu choa, chúng mày xem này, tao đã bảo ti vi nước ngoài sản xuất xịn hơn hàng Trung Quốc mà lị!"

"Vớ va vớ vẩn, Điền Viên ở chỗ gọi là đặc khu thì vẫn thuộc Trung Quốc thôi!"

"Vâng mày giỏi, mày giỏi! Tao nói cho nghe, chớ có nhìn thiên cận như thế, khác hoàn toàn đấy! Mày không tin thì qua làng bên xem máy giặt nhà họ đi! Hề có hình thủy tiên tức là hàng Trung Quốc hết, tặc ời là tặc!" Một người cao lêu nghêu la lên.

(Hoa thủy tiên tượng trưng rất được ưa chuộng ở Trung Quốc và tượng trưng cho tiền tài, may mắn, sự nghiệp phát triển, do đó nhiều doanh nghiệp Trung Quốc dùng hình ảnh hoa thủy tiên làm logo)

Thanh niên còn trẻ tuổi cãi cọ với người đó tỏ vẻ không phục, bên cạnh có một cụ già kéo hần ra, "Trang Tử, đừng cãi nhau nữa, đừng cãi nhau nữa, Thử Tử là thợ nề, rành hơn con."

Trang Tử nổi đóa, bỏ chạy khỏi vòng người đang túm tụm.

Lý Bạch Nhiên thực ra vẫn còn nao nao buồn nôn, may mà anh thích thể thao nên tạm chịu được, khổ nỗi bị cả đám người vây nghịt, anh thực sự cảm tưởng như trời đất đảo lộn.

Điền Viên đưa cho anh một chai nước, anh gượng gạo uống mấy hớp.

Cụ già chống gậy chìa tay cho anh, "Ngài là ông chủ của Điền Viên đúng không?" Cụ hiền hậu giới thiệu, "Già là trưởng làng Hoàng Thạch, ngài gọi già là Lão Điền Đầu."

Lý Bạc Nhiên bỏ chai khỏi miệng, đáp, "Không dám, cụ gọi cháu Lý Bạc Nhiên là được."

"Chào mừng ngài đến làng Hoàng Thạch thị sát công tác, đường xá xa xôi ngài bỏ công đến, vất vả quá." Lão Điền Đầu thận trọng cầm chặt tay anh lắc lắc, thái độ và cảm giác nặng nề kia thật chẳng khác nào hộp bàn kháng chiến chống Nhật của các tiền bối ngày xưa.

Điền Viên thắc tha thắc thỏm, sợ anh nhả ra câu nào châm chọc.

Tuy nhiên anh lại khách khí lắc lắc tay theo, "Xin chào trưởng làng."

Tay trưởng làng thô ráp tựa đá cát kết, siết chặt tay anh, "Tế Nha bình thường luôn được ngài chiều cố, cả làng đều rất cảm kích." *

"Đâu có, cụ khách sáo quá."

Anh chàng còm nhom kia cũng bon chen lên, chìa tay với anh, "Chào ông chủ, tôi là Thử Tử, anh có việc gì cứ thoải mái nói ha, đầu tư xây trường, trong phạm vi trăm dặm quanh đây không có gì mà tôi không biết."

"Ừ, ừ." Lý Bạc Nhiên cũng bắt tay hăn, sau đó tiếp tục uống nước, chỉ gật gật đầu trả lời. Anh không quen biết gì chỉ dành đối phó qua loa, còn nếu có gì quan trọng, đã có Điền Viên rồi.

"Ấy là vì chú mày tên là 'chuột đồng' thôi!" Từ đám đông có người vọng ra chế giễu, đích thị là vợ của Trang Tử vừa bỏ chạy.

"Chuột đồng..." Lý Bạch Nhiên sững sờ, bỗng chốc hiểu ra làng này có lẽ toàn người họ Điền cả. Người yêu anh thì tên Điền Viên, trưởng làng thì Lão Điền Đầu, cậu vừa chạy đi là Điền Trang, còn cậu trước mắt này là Điền... Thử!

(Điền Thử nghĩ là chuột đồng, Điền Viên là ruộng vườn, Điền Đầu là đứng đầu họ Điền, Điền Trang là... điền trang)

Lý Bạch Nhiên không thể nhịn nổi, phun toàn bộ số nước vừa uống vào mặt Điền Thử. Anh nhất thời xấu hổ không để đâu cho hết, vội vàng rút khăn mùi soa nói liên tục, "Sorry, sorry."

Dân làng xung quanh không hề có ý cáu giận mà trái lại còn bật cười, Lão Điền Đầu cũng cười ha hả, "Làng này nuôi lớn một đứa không dễ dàng cho cam. Bệnh viện không có, chỉ có một bác sĩ kiêm cả nghề dạy học, mọi người đều dựa vào trời vào non vào nước, phong tục là đặt một cái tên chân phương cho dễ nuôi."

Điền Thử nhận khăn mùi soa lau mặt, hào sảng nói, "Ông chủ đừng ngại, ngài không phải người đầu tiên phun nước vào mặt tôi sau khi nghe tên tôi." Sau đó tiện tay rút luôn khăn của anh vào túi áo.

Anh thì không để ý, chỉ lấy làm áy náy, "Ngại quá, lạ nước lạ cái, xin được chỉ bảo nhiều hơn."

Tiếp theo, mọi người hiển nhiên hứng thú với những gì Điền Viên mang về hơn liền bắt đầu tranh luận Điền Viên mang về cho ai. Lão Điền Đầu sầm mặt, "Quá thể! Đồ thì về đây rồi, tranh tranh cái gì, không có phép tắc gì hết, cứ bê hết vào làng đi rồi để Điền Viên tự chia!"

Cụ vừa hạ lệnh, xung quanh lập tức bớt láo nháo, tốp năm tốp ba người lục tục khênh đồ về làng.

Những người còn lại đi cùng Điền Viên và Lý Bạc Nhiên đến cửa sân vườn, Lão Điền Đầu mới khách sáo, "Ngài Lý hôm nay mệt cứ yên tâm nghỉ ngơi, mai chúng nó đưa ngài đi tham quan làng."

"Làm phiền cụ." Anh trả lời lễ độ.

Phép lễ độ của anh khiến dân làng rất cảm tình, đến khi ra về, họ lại chia từng tốp, từng tốp, xâm xì rỉ tai nhau.

"Ông chủ Lý có vẻ dễ ăn nói hơn ông chủ Thu."

"Bà ngoại Tế Nha Tử bảo, ông chủ này không chỉ tốt bụng mà còn trả lương nhiều tiền."

"Thật không, thật chứ?" Họ lại vọng ra từng tiếng trầm trồ.

"Ông chủ nước ngoài khác hẳn quản đốc chỗ bọn em..." Điền Thử cảm thán.

"Con thì biết gì?" Lão Điền Đầu gõ gõ gậy, nói thâm sâu, "Thu thị là nhà quyền thế mấy đời, làm sao so được với mấy ông chủ bình thường."

"Đúng, đúng, ông chủ này không nhiều tiền bằng ông chủ Thu. Tay bà chủ Thu đeo nhẫn kim cương bụi tổ chẳng, bụi ời là bụi, mắt con suýt mù." Một đứa bé ôm mẹ nó thở dài.

Những dân làng đã quan sát tỉ mỉ liên nhao nhao đồng tình với ý kiến của nó.

"Cái cục đen đen ông chủ Thu đeo còn ghê gớm hơn. Các chị xem ông chủ trẻ tuổi này, đẹp thì đẹp mà chỉ đeo mỗi cái nhẫn bạc trên ngón út, nhìn đã biết rẻ tiền."

"Tiền thì cũng là tiền trong ví người ta." Điền Thử phản bác, "Chị xem trước kia Điền Viên theo nhà Thu mang được cái gì về không?"

"Đồ là chúng tôi nhờ nó cầm về giúp mà, có phải quýt tiền luôn đâu!"

"Xí, đừng tưởng em không biết, nhà bà chị lần trước xin cái ti vi to tướng mà trả một trăm đồng ít xỉn! Không biết dơ!" Điền Thử khinh thường.

"Mày mà không thế à? Trả năm mươi đồng lấy nguyên một cái máy giặt..."

"Thôi!!!" Lão Điền Đầu gõ gậy xuống đất, quát.

Mọi người tự giác ngậm miệng, chuyển sang tính nhăm. Lại có người lên tiếng, "Thử Tử nói cũng chí phải. Ông chủ chịu trả lương mới là ông chủ

tốt."

"Đúng, đúng, đúng! Cứ để Tế Nha Tử hỏi giùm đi, biết đâu ông chủ đang thiếu người làm, chứ thằng Tế Nha Tử cũng có tài gì cho cam, mặt đẹp một tí, còn tay chân thì làng mình khối người nhanh nhẹn hơn nó. Ngày xưa làm ruộng, một mình tôi chấp hai đứa nó."

"Đúng thế! Nhà tôi mấy lần ướm hỏi Điền Viên rồi, bảo nó giúp mấy đứa lên thành phố tìm việc, nó cứ quanh co khất lẩn. Người ta đi làm chứ có đi tranh miếng ăn của nó đâu?"

"Đấy đấy, xưa kia nó chẳng ăn nên làm ra ở nhà Thu, có ai nói gì nó không? Giờ thì nở mày nở mặt, toàn anh em với nhau mà chả biết giúp đỡ!"

Chí cha chí chóe.

"Thôi!!!" Lão Điền Đầu ngắt ngang lần nữa, "Đừng có xấu tính thế nữa, Tế Nha Tử nợ nần gì các anh chị? Xem xem đồ dùng nhà các anh chị có bao nhiêu món là nhờ thằng bé? Muốn nó cho các anh chị làm gì? Lên thành phố cày ruộng? Thành phố giống nông thôn được hay sao? Nó giúp anh chị tức là tình cảm, không giúp tức là bốn phận! Thôi trò a dua a tòng ấy đi, phận ngựa mà không tự biết mình mặt dài!"

Mọi người cùng bị Lão Điền Đầu mắng sa sả, Điền Thử là đứa chuồn trước, sau đó đám người cũng lũ lượt giải tán về nhà đi ngủ.

Họ đi hết rồi, Lão Điền Đầu mới ngoái lại nhìn cửa nhà Điền Viên, mặt mày dăm chiêu.

Giàu một người không thể giàu cả làng. Làng nghèo quá, quả thật phải để Điền Viên đưa vài người lên thành phố mới được.

Lão Điền Đầu hạ quyết tâm, bước chầm chậm về nhà. Thời nhà Thu đến xây sửa trường học bỏ thừa lại khá nhiều đá xây, làng gom lại tạo tạm thành một con đường đá, chưa phẳng, song khô ráo hơn bùn lầy nhiều. Gậy của Lão Điền Đầu gõ trên mặt đường dường như văng vẳng truyền đi thật xa.

Cùng lúc này Điền Viên lẫn Lý Bạc Nhiên đều thở hắt trong sân. Cậu khẽ nắm tay anh rồi mới mở cửa, gọi to, "Bà ngoại ơi cháu về rồi nè!"

Một bà lão còng lưng đang ngồi trong nhà nặn há cảo, Điền Viên gọi to lần nữa, "Bà ngoại ơi, cháu về rồi nè!"

Bà Điền nghe loáng thoáng, vừa ngẩng đầu đã thấy ngay Điền Viên liền mừng tui đứng dậy, "Bé bông bông của bà về rồi!"

Tay bà run rẩy sờ soạng đĩa cháu, tròn mắt đục ngầu cũng ăng ạng nước.

Hai bà cháu đều xúc động. Điền Viên ghé vào tai bà nói to, "Đây là bạn cháu, Lý Bạc Nhiên!"

"Hả hả? Đến chực ăn?" Bà ngoại nghễnh ngãng tới giờ còn chưa phát hiện trong nhà có một người khác, "Ai chực ăn cơ?"

Cậu đẩy anh đến trước mặt mình, giọng run run, "Bà ngoại, đây là người rất quan trọng của cháu, tên anh ấy là Lý Bạc Nhiên."

Cảm giác bị cặp mắt đục ngầu kia nhìn từ trên xuống dưới, anh chợt bất an, căng thẳng chào hỏi bà cụ, "Cháu... là Lý Bạch Nhiên, là... một người bạn rất quan trọng của Điền Viên."

Giọng anh không to nhưng bà cụ lưng còng lại nghe rõ. Bà âm tay anh, "Cháu là Lý Bạch Nhiên hả, ừ ừ, không chực ăn, không chực ăn!"

Cơm tối là há cảo đặc sản của miền núi thơm ngon do bà ngoại làm, chẳng mấy chốc bà đã bê lên cả một mâm há cảo.

Viên há cảo nhỏ nhắn được nặn hoàn toàn bằng tay thoát nhìn đã thèm rõ dãi. Nhân thịt làm từ giống lợn đen nhà tự nuôi, măng được hái sau cơn mưa của tiết Thanh minh, nên được gọi là đặc sản miền núi.

Lý Bạch Nhiên nếm thử một miếng, khen, "Quả là đặc sản, thơm quá, rất trong lành, rất đặc biệt, rất ngon!"

"Còn một loại trà là trà búp xanh, búp cây trà non đem nấu ăn được, nếu pha trà thì chắc chắn không thua gì trà nổi tiếng." Điền Viên được nhận lời khen từ anh, tâm trạng dường như phấn khởi.

Bà ngoại cũng vui, nói, "Các cháu ăn đi, các cháu ăn đi, bà lại đi hấp"

Anh nhìn bóng bà ra ngoài mới hỏi, "Điền Viên, sao không đưa bà ngoại lên chỗ bọn mình?"

"Đối với bà em, cái vùng núi hẻo lánh này là một phần quan trọng nhất của cuộc đời bà rồi, bà không muốn đi, em cũng không muốn để bà còn sống

mà phải rày đây mai đó. Vả lại..." Thoáng nhìn anh, cậu tiếp tục cúi đầu ăn há cảo.

Anh hiểu, nếu thực sự đưa bà lên ở cùng, chỉ e hai người các anh phải ra ở riêng.

"Bà em có nhiều người chăm sóc cho, mấy công việc đồng áng quan trọng hiện tại, trưởng làng đều sắp xếp cho thanh niên làm giúp, coi như cũng đỡ dần phần nào."

"Bố mẹ em đâu?" Anh buột miệng hỏi, vì hình như anh chưa từng nghe cậu đề cập đến bố mẹ mình.

"Bố không chịu nổi cảnh nghèo khó ở làng nên lên thành phố từ khi em còn bé tí, sau đó không về nữa, nghe nói cưới được bà vợ nào ở đâu ấy..." Cậu dừng dừng, "Mẹ em ly hôn rồi tái hôn, sinh cho em một em trai, một em gái."

Cậu nói nhẹ nhàng là vậy, nhưng anh tựa hồ có thể cảm nhận được vết thương khoét sâu trong tâm hồn cậu, bèn phủ tay lên tay cậu.

Cậu cúi đầu, cầm lại tay anh, rất chặt, rất chặt.

Mắt hai người chạm nhau, đúng lúc bà ngoại vui vẻ bê thêm một mâm há cảo vào, làm hai người giật mình, luống cuống bỏ tay ra.

"Ăn nhiều vào, ăn nhiều vào!" Bà gấp há cảo vào bát họ, "Nhìn hai đứa tong teo, cơm thành phố không ngon đúng không?"

Vì số há cáo này, rõ ràng bà cụ đã phải bận bịu cả ngày, họ dĩ nhiên phải ăn thật no.

Mãi mới làm bà cụ hài lòng, sắc mặt mới khôi phục lại chút của Lý Bạch Nhiên giờ này lại tái.

"Cháu giúp bà rửa bát nha." Điền Viên đề nghị với bà ngoại.

"Cháu tiếp ông chủ đi."

"Khỏi cần, khỏi cần, anh đi dạo." Lý Bạch Nhiên xua tay. Nếu anh mà không đi qua đi lại mấy vòng cho tiêu bớt, chắc anh bực dạ dày mất thôi.

Anh quen sống sang, Điền Viên biết anh cũng không ăn quá nhiều một bữa. Một miếng bít tết, một bát canh nhỏ cùng một đĩa salad đã là nhiều với anh, hôm nay phải ních hần hai chậ há cáo, chỉ sợ anh giờ đang khó chịu không biết kêu ai cho đặt.

Cậu bê bát đĩa ra góc rửa tối tối, thấy bà mình vẫn còn thắp đèn bằng mỡ lợn liền hỏi, "Bà ơi, cháu lắp đèn cho bà rồi mà, sao bà vẫn còn dùng bì mỡ?"

"Năm nào trưởng làng cũng biếu cả miếng to, giờ xã hội tiến bộ, ai còn ăn bì lợn. Bà thì không nuôi lợn, không thể luộc cho lợn ăn, không rán làm mỡ thắp thì để làm gì? Ngày xưa mỡ lợn toàn để người ăn, cháu muốn còn không có mà ăn ấy."

Cậu bật đèn, "Mỗi tội không tốt cho mắt đâu bà ạ."

"Không sao." Bà bảo, "Mắt bà còn tinh lắm."

Điền Viên cầm ca, lấy nước sôi ủ trong giảnh tích rồi thả lá trà đại mộc trên núi nhà mình, pha cốc trà cho Lý Bạc Nhiên.

Anh đang đi loanh quanh con đường đá vụn chỗ sân và cửa. Chẳng rõ có phải ảo giác hay không, mà mặt trăng có vẻ sáng hơn trăng ở thành phố gấp bội, vậy nên đèn bật trong nhà không sáng bằng như ở thành phố nhưng toàn cảnh nông thôn dưới màn đêm vẫn rõ nét vô cùng.

"Uống trà này anh!" Cậu đuổi theo sau lưng, đưa ca.

Anh dòm cái ca tráng men đen kìn kịt thực chất ban đầu là màu lá mạ, cậu cười cười, "Cái thứ này giờ chẳng có mấy, có khi anh còn gặp bao giờ. Em đun nóng cho anh rồi, uống đi, trà mộc đại giữa núi đá, cả làng cũng không được bao người uống đâu."

Anh uống thử, vị trà thơm mát, mới uống sẽ thấy đắng nghét, nhưng rồi lập tức cảm thấy ngay vị ngọt chòn vòn nơi đầu lưỡi "Trà ngon thật!"

Điền Viên dặn dò, "Anh đừng đi xa quá, ở đây có nhiều ruộng bậc thang, cẩn thận kéo ngã."

Anh đáp ừ, cậu căn dặn thêm mấy câu nữa mới về nhà.

Bà ngoại thấy cậu vào bèn xót xa xoa tay cháu, "Tế Nha, hầu người ta không dễ phải không?"

Cậu cười hì hì, "Anh ấy không khó hầu..." Cười trộm, âm thầm bổ sung nốt câu nữa: ... *mới là chuyện lạ đó đây!*

Điền Viên bỏ củi vào bếp, hì hục kéo bể. Trời đã cuối hè tức là thời điểm nóng nhất trong năm, nhưng miền núi vừa tối xuống là khí hậu tựa như đổi mùa, có ngồi ngay cạnh đồng lửa cũng sẽ chẳng thấy quá nóng nực.

Bà cậu chờ nước nóng mới thả bát đĩa vào. Dân quê thà rửa bát bằng nước nóng cho sạch còn hơn là bỏ tiền mua hóa chất để rửa.

"Tế Nha Tử, năm nay cháu bao tuổi rồi?"

Điền Viên sững sốt, vẫn ngoan ngoãn đáp, "Dạ, cháu năm nay hai mươi sáu."

"Hai mươi sáu..." Người bà ngoại run run nhưng vẫn gọn gàng rửa xong đồng bát đĩa, "Hồi bố cháu gần này tuổi, cháu bảy tuổi rồi."

Mặt cậu sầm xuống, thả que củi vào bếp, "Bà à, đừng nhắc đến người này được không?"

"Không nhắc, không nhắc." Bà ngoại biết lỡ đụng phải nơi cậu không muốn để ai vạch trần nhất, bèn nói hiền từ, "Ý bà là, cũng đến lúc cháu lo việc cưới hỏi rồi. Tháng trước, mẹ Dung Dung có đến. Tuy bà ấy chưa nói thẳng nhưng bà hiểu ý người ta, nhà người ta muốn ghép Dung Dung với cháu."

Cậu lặng lẽ siết que củi trong tay mình. Cây cối mọc trên nham thạch đều không quá to lớn, thân cành khẳng khiu, chẳng có tác dụng nào hơn ngoài

việc nhóm lửa.

"Bà biết cháu sống ở thành phố, mắt nhìn cũng cao, chưa chắc đã ưng con gái dưới quê. Có điều Dung Dung thì khác, con bé là cháu Lão Điền Đầu, có học vấn, học ở thành phố cũng xem như là nữ tú tài. Nếu là trước kia thì nhà người ta mới là mâm son, còn giờ thì... đổi thành người ta đến hỏi cưới nhà mình."

Cậu bẻ một que củi, bà ngoại không thấy cậu nói gì liền hiểu ngay cậu không muốn, thế là thở dài, "Ông cha ngày xưa dạy phải, cửa tre thì xứng cửa tre, cửa rộng thì xứng cửa rộng. Trước kia là do bố cháu mù mị nên mới đi cưới con gái ông chủ nhà máy, bỏ rơi vợ con, còn bây giờ, muốn về còn không có cửa về. Bà chưa nói cho cháu biết, thật ra bố cháu vẫn lên nhờ người gửi tiền về nhà... Bà nghĩ, chắc bố cháu cũng không sống vui vẻ gì cho cam."

"Đáng đời!" Cậu ném thêm củi vào bếp.

Bà cậu thở dài, "Ừ thì đáng đời, nên bà mới không muốn cháu đi vào vết xe đổ. Hầu ông chủ mình không dễ, về nhà còn phải nơm nớp hầu vợ, sống vậy không tốt."

Ban đêm trời khá lạnh, thành phố vẫn còn phải bật điều hòa, mà ở vùng núi này, đêm ngủ phải đắp chăn chăn bông.

Đáng lẽ nên là một đêm ngon giấc, nhưng không hiểu sao cả Lý Bạch Nhiên lẫn Điền Viên cứ mãi trăn trọc.

Lý Bạc Nhiên trở mình mấy bận trên giường, Điền Viên liền hơi chống người, hỏi, "Sao thế anh? Khó chịu à?"

"Không." Anh ngồi dậy, "Nhà vệ sinh ở đâu?"

"Đi nặng hay đi nhẹ?"

"... Nặng."

Cậu với lấy một cái đèn pin, dắt anh ra sau vườn, nơi đó có một cánh cửa bằng trúc lùn tè. Cậu rọi đèn vào, "Anh cẩn thận nha, dưới có hố đấy."

"Rồi sao..." Anh ngập ngừng hỏi.

"Anh ngồi trên cái thanh là được."

Lý Bạc Nhiên nhất thời nín thinh, Điền Viên biết giờ mà có đèn, chắc chắn sẽ thấy trán anh nổi gân, thế nên cậu chu đáo huơ đèn chiếu sáng buồng hố xí nửa lộ thiên đơn sơ này.

"Không sao, không ngã được đâu, em soi đèn cho anh nha." Cậu thấy anh có vẻ lừng chừng không chịu.

"... Ý anh là em đừng có soi đèn, để mình anh được rồi."

"... Thế em đứng kia chờ anh."

"...Tùy em."

Anh cầm đèn pin bằng một tay, tay kia cởi quần, kế tiếp thận trọng ngồi xuống cái thanh trúc thô sơ, thanh trúc lập tức vang tiếng kẽo kẹt, dọa anh sợ tới mức quỳnh quáng bật dậy.

Lát sau, anh ngậm đèn, một tay giữ quần, một tay vịn cái thanh bên cạnh, ngồi xuống.

Không biết từ đâu vọt ra một bóng đen, Lý Bạch Nhiên không kịp đề phòng hét "a" lên, báo hại đèn pin từ miệng rơi thẳng xuống bùn, "lộp bộp" mấy tiếng xong tắt ngúm.

Điền Viên đang chờ ở góc quẹo liền chạy vội vào, "Gì thế?"

Anh vẫn đang ngồi trên cái thanh, ngượng hết mức, "Không biết ban này có cái gì nhảy ra ấy!"

Cậu nghi ngờ quan sát bốn phía, cái bóng lại vọt qua, cậu mới giật mình, "Không có gì đâu, Đại Hoa Kiềm nhà bên cạnh ấy mà, chắc có chuột nên nó bắt."

"Chuột?" Anh lúng túng.

"Ừ, không phải chuột mini cute anh thấy ở Anh đâu nhé, chuột núi to lắm, to bằng cả một con mèo con, Đại Hoa Kiềm to như thế mà nhiều khi còn bị chúng nó đuổi."

"Chuột to bằng mèo..."

Tuy cậu không thấy anh khi này nhưng chắc chắn nhiếp ảnh gia thời trang Nikon chẳng có bao nhiêu cơ hội được tiếp xúc với sinh vật nguyên thủy, cậu làm bộ thản nhiên hỏi, "Em ở đây với anh nha?"

Mãi một lát lâu sau, cậu mới nghe anh lầm rầm, "Tùy em."

Điền Viên lén cười, may mà không dễ gì trông thấy nụ cười này của cậu dưới bóng tường che dù ánh trăng rất sáng.

Cứ thế, nhiếp ảnh gia thời trang Nikon khí chất ăn đứt cả người mẫu, thường ngày được ti ti người ngưỡng vọng, dưới ánh trăng, đang giữ quần ngồi trên một thanh trúc, còn đứng cạnh là giấc mộng của giới thời trang châu Á hiện nay, siêu mẫu Thiên Vương Điền.

Hai người yêu nhau, nhưng giữa cả hai luôn tồn tại một hố ngăn mông lung bị tạo nên vì thời gian và không gian lâu dài.

Nhưng ở khoảnh khắc này, sự cách ngăn tựa như chẳng còn rõ ràng nữa. Họ câu được câu chẳng nói với nhau về thời trang, thật là lạ kỳ, nhưng cũng tự nhiên nhường vậy, Điền Viên đột nhiên cảm thấy dễ chịu khôn xiết.

Nhẹ nhàng tâm sự với Lý Bạch Nhiên, xưa nay cậu chưa bao giờ có dịp này.

Mỗi lần hỏi và đáp từng câu với anh, đầu cậu đều phải nghĩ trước cả một hồi, tự xem xét lời mình có thỏa đáng hay không, đôi khi còn nghĩ lời mình có khiến anh chú ý, chấp nhận, hay thậm chí là tán thành hay không.

Vì Lý Bạch Nhiên quá thờ ơ hay phải nói là vô tâm, nên những gì anh làm đều khiến người ta thấy nó thật xuất sắc, càng tạo áp lực nhiều hơn cả.

Đối với Điền Viên, con người đã tạo thành cậu, người đã ban cho cậu vô vàn cơ hội này, muốn đứng nơi cao cùng anh phải đánh đổi bằng trăm nghìn cố gắng, huống hồ từ thâm tâm cậu còn muốn vượt qua anh.

Mà giờ phút này đây cậu buông lỏng tất cả, cứ tự nhiên, cứ thoải mái, dường như chẳng còn phải suy tính cặn kẽ, cũng không còn mặc cảm, lo âu, bất an, chộn rộn trước anh nữa.

Anh... Cậu tin cậu và anh sẽ bên nhau đến phút cuối đời, đồng lòng đồng tâm, sẽ san gạt bỏ.

Đêm ấy Lý Bạch Nhiên trở dậy ba lần, sau lần thứ ba, anh mệt quá không chịu nổi nữa mới ngủ say, đến khi mặt trời lên cao tít, đã quen dậy sớm tập thể dục như Lý Bạch Nhiên mà mới lơ mơ tỉnh ngủ.

Thôn làng buổi sáng yên ắng và tươi đẹp, cánh rừng sum sê đằng xa véo von tiếng chim hót, thỉnh thoảng có cánh chim chao liệng trên những tán cây rợn ngợp, mặt trời đỏ cam treo lủng lẳng nơi ngọn cây, sáng soi mọi ngõ nẻo ngóc ngách, chỉ có chân trời là quang quẻ, trải dài ngút ngàn.

Lý Bạch Nhiên cởi áo, thay sang áo phong đen, xỏ thêm chiếc quần thể thao màu camel, dép cũng đổi thành giày thể thao rồi mới ung dung ra ngoài.

"Dậy rồi à?" Điền Viên rất thích nhìn anh mặc đồ thể thao, bởi nó gợi nhớ hình ảnh anh đấu bi a năm ấy, không chỉ giúp cậu giải trừ hợp đồng mà còn đòi về danh dự thay cậu.

Anh nhận bàn chải và cái ca cậu đưa cho, nhìn suốt hồi lâu, vẫn thấy cái ca xanh xanh kia giống y chang cái tối qua mình uống trà.

"Đánh răng đi còn ăn sáng." Bà ngoại bê bát đũa nói phía sau, cắt ngang dòng suy nghĩ của anh.

Xong xuôi, hai người chưa vào nhà đã ngửi thấy mùi đậu thơm ngào ngạt.

Bà ngoại rót cho anh một bát sữa đậu nành rõ to trước, "Đậu trồng được, bón toàn bằng phân gà đấy."

Anh nghe không hiểu, Điền Viên thì hỏi, "Bà ơi, công nghệ gen giờ không bắt buộc phải bón phân gà nữa đâu, cũng chẳng tốt lành gì cho cam."

"Thế à, thế à..." Chả rõ bà cậu có nghe được không, hoặc giả bà có hiểu "công nghệ gen" là cái gì không.

Rút kinh nghiệm hôm qua, cậu không dám để anh ăn nhiều. Tuy sữa đậu nành và bánh ngô cũng chẳng chứa quá nhiều năng lượng nhưng cậu vẫn phải mấy lần ngăn bà ngoại nhồi thêm cho anh, đến nỗi bà ngoại bất mãn bảo, "Ăn uống thế này sao no được?"

"No rồi, no lắm rồi." Anh cười, "Ở chỗ bà, cháu ăn nhiều hẳn lên."

Tới đây, bà ngoại mới xuôi xị.

Ăn chưa được nửa bữa, bên ngoài cửa đã có người dáo dác nhòm vô.

"Gấp cái gì?" Bà ngoại còng lưng hô, "Nha Tử ăn xong tự khắc ra! Lúc thiên tai ba năm phải chia lúa cả làng cũng chưa đến mức sấn sổ như anh!"

Nhóc con ngoài cửa sợ rúm ró, lí nhí phân trần, "Tại người lớn bắt cháu đi xem, cháu có biết gì đâu!" Đoạn, co giò chạy thẳng cẳng.

Lý Bạch Nhiên nhớ đại khái là hôm qua Lão Điền Đầu kêu mọi người chuyển đồ về đình làng, chờ Điền Viên phát đồ cho mọi người, anh liền đứng dậy, "Anh no rồi, đi luôn đi."

"Vội gì chứ?" Bà ngoại phẩy tay ý bảo anh ngồi xuống, "Dân nhà nông, không nên gấp gáp."

Anh thấy cậu cũng ngồi ì ra đó đành phải ngồi xuống, khách khí chờ bà ngoại đi rồi, mới ghé qua hỏi nhỏ, "Người ta chờ nhận đồ cũng là thường tình thôi mà."

Cậu cười hì hì, "Dân nhà nông vừa chất phác vừa xảo quyết, bà em nhắc anh ra muộn lát nữa là giữ uy cho anh, nếu anh dễ tính quá kiểu gì cũng gặp rắc rối."

Anh cười khề lại, ngồi chán chê với Điền Viên rồi mới cùng cậu ra cửa, vừa ra đã thấy đầu đường đang có mấy người tùm năm tùm ba, nhác thấy hai người họ xuất hiện liền nhanh nhẹn chạy ra hướng khác.

Điền Viên vô tình ngẩng lên, thấy ngay hoành phi được giăng dưới tán cây hòe già ven đường, trên có ghi dòng chữ: *"Chào mừng ngài Hoa Kiêu Lý Bạch Nhiên đến làng Hoàng Thạch thị sát công tác"*.

Cậu ngượng ơ là ngượng, may thay Lý Bạc Nhiên chỉ nhìn thoáng qua một cách lạnh nhạt, không ừ hử tiếng nào.

Đến đình rồi Lý Bạc Nhiên mới thấy nó là một căn nhà gạch ngói hai tầng, nom khá chĩnh chu, khác xa nhà cửa trong làng.

"Nhà Thu của anh hồi trước đến tài trợ xây trường học tiện thể giúp xây cái này." Điền Viên thăm thì giải thích.

Lý Bạc Nhiên biết Thu Hàn Lâm đã gây tổn thương sâu sắc cho cậu. Chung quy, tình cảm chắt chiu suốt mười năm hằn là vô cùng sâu nặng, nhưng mà đến tận giờ phút này cậu vẫn hận Thu Hàn Lâm, anh cảm thấy lòng mình khó ở.

Sự vô cảm đúng nghĩa phải là lãng quên mới đúng.

Nơi họp làng là một căn phòng khá rộng rãi, có thể nhận ra nó được xây theo phong cách giảng đường.

Bên dưới các ghế ngồi giờ đây ngồn ngộn đồ đạc dỡ xuống từ xe hôm qua.

Điền Viên và Lý Bạc Nhiên vừa vào, người ta lại vỗ tay ầm ầm trước sự điều khiển của trưởng làng.

Lão Điền Đầu đứng tại bàn giáo viên đặt ở chính giữa, nói đồng dục, "Đầu tiên, chúng ta hãy chào đón ngài Lý lên phát biểu!"

Điền Viên sắc nước bọt, lính quýnh, "Thôi thôi không cần đâu!"

"Khách đến phải để khách phát biểu mới được, cũng là đạo tiếp khách của làng Hoàng Thạch chúng ta." Lão Điền Đầu nghiêm khắc nhìn cậu.

Cậu đành phải liếc anh một cái, không ngờ anh chịu bước lên thật. Đứng một lát, anh ho nhẹ, nói, "Tôi rất thích nơi này, không khí trong lành, giàu vẻ đẹp hoang sơ không thể gặp ở thành phố. Tôi mong những món quà nhỏ nhỏ chúng tôi mang về từ thành phố có thể đem lại chút vui vẻ và bất ngờ cho mọi người dù không nhiều lắm, cảm ơn."

Trưởng làng lại ra hiệu cho mọi người vỗ tay rầm rộ, bấy giờ anh mới được thả, về đứng cạnh Điền Viên.

Cậu ngửi thấy mùi nước hoa của anh, dịu dàng len lỏi vào lòng, hương cam thảo hóa ra lại ấm áp dường vậy.

Thủ tục bắt buộc đã xong, cuối cùng cũng đến màn chia đồ, nét mặt dân làng rõ ràng càng hưng phấn thấy rõ.

Điền Viên cầm sổ, lập tức có người kê ghế cho cậu ngồi, cậu đứng luôn lên ghế, nhìn xuống mọi người từ trên cao rồi nói, "Đây đều là đồ mọi người nhờ cháu mua, nhà ai mua gì..." Hươu hươu quyển sổ, cậu khẳng định, "Cháu ghi lại hết."

"Tế Nha Tử làm thì mọi người yên tâm rồi." Dân làng đồng thanh.

Lão Điền Đầu đột nhiên phát hiện Lý Bạch Nhiên còn đứng một bên, vội vàng hô lớn, "Sao thế này? Không lấy ghế cho ngài Lý à?"

Anh cứ xua mãi nói không cần đâu, trưởng làng vẫn quả quyết kêu bê hẳn cái ghế đến, sốt sắng mời anh ngồi bằng được.

So với Lão Điền Đầu, dân làng hứng thú với đồ đạc nhiều hơn.

"Nhà Điền Dân, một ti vi!"

"Nhà Điền Trang, một máy giặt!"

"Nhà Điền Thử, một tủ lạnh!"

Điền Viên đọc tên ai, người ấy vồn vã lên nhận đồ, mặt tươi roi rói mang đồ đi.

Tiền họ trả cho cậu cũng chỉ là mấy tờ mười đồng, ai sang hơn thì trả trăm đồng, lại còn phải cầm phe phẩy cho bàn dân thiên hạ thấy rõ mới chịu, tỷ như Điền Thử.

Lý Bạc Nhiên ngồi ghế nhưng cảm thấy dân làng cứ lao nhao, bầu không khí hiện tại không thua gì đón Tết.

Đồ ngày càng ít dần, đồ điện tử cỡ lớn chỉ còn một chiếc tủ đông. Điền Viên xem sổ, đọc, "Nhà Chu Nam, một tủ đông!"

Cái tên Chu Nam vừa bật ra, căn phòng đang huyên náo là thế bỗng chốc im phăng phắc, sắc mặt ai nấy đều cứng còng, ngay cả Lão Điền Đầu cũng tỏ ra không thoải mái cho lắm.

Chu Nam là một cậu chàng cao ngồng và còn trẻ, người ngợm gầy gò, nên tấm áo sơ mi trắng và quần cậu ta đều nom rộng hết biết.

Cậu ta đeo một cặp kính gọng đen, thoát trông không có gì nổi bật, được cái khá ư gọn gàng.

Chu Nam rút khăn mùi soa lộ ra một xấp tiền mỏng, nói, "Anh Điền Viên, đây là bốn trăm sáu mươi bảy đồng, anh đếm coi đủ chưa?"

Điền Viên lấy làm sững sốt, vừa định nói thì có người chen vào, "Khoan!"

Lý Bạch Nhiên quay qua, thấy là một ông già gầy còm, tay cầm tẩu, vừa xuất hiện liền được xung quanh nhỏ to chào một chiếc "chú Tư".

"Chú Tư!" Ngay cả Điền Viên cũng chào hỏi lễ độ.

"Tế Nha Tử, chú nhớ có nhờ cháu mua giùm tử đông, sao chưa thấy gọi chú?" Ông ta nói từ tốn nhưng lộ rõ sự nghi ngờ.

Cậu cực kỳ khó xử, lật lật mấy trang sổ mới ho khẽ, "Chú Tư, đâu thấy chú nhờ mua tử trong sổ ạ?"

Mặt chú Tư sầm xuống, "Tế Nha Tử, làm phiền cháu làm việc, chú Tư cũng không bắt chẹt cháu, tuy nhiên tử này do chú nhờ, chú sẽ mang về."

"Đúng rồi, Tế Nha Tử, chú Tư là trưởng bối, phải kính chú ấy trước."

"Đúng, đúng!"

Mọi người nhao nhao hòa theo.

Mày Điền Viên nhăn chặt, "Chú Tư, đây là tủ Chu Nam đặt cho thím cất sữa ong chúa, thím cũng khổ lắm..."

Mặt chú Tư càng xị ra, đập tầu vào chân ghế cậu đứng, "Điền Viên đang không nể mặt chú, phải không?"

Lý Bạch Nhiên cũng buộc phải nhú mày, Điền Thử đứng bên hoạt ngôn giải thích với anh, "Ông chủ, Chu Nam là người làng khác, mẹ nó cưới người nhà Điền bọn em, người nhà bọn em chết, mẹ còn chim chuột với một gã đàn ông. Chu Nam là con gã đó nên dân làng mới ghét nó là thế."

"Chú Tư." Trong lúc Điền Viên trù trù, Chu Nam lên tiếng, "Không biết chú đặt tủ hiệu gì của anh Điền Viên? Giá tiền bao nhiêu?"

"Tao gọi điện cho Điền Viên nhờ mua một cái tủ, còn cần nói rõ là hiệu gì à? Đừng tưởng mày bám đít thầy Tổng được dăm bữa nửa tháng đã nhờn nhờn vỗ ngực ra vẻ ta đây!"

"Chú Tư, cháu đặt một chiếc tủ đông Haier giá bốn trăm bảy mươi hai đồng chẵn." Cậu ta chìa khăn qua, "Chú kiểm tra xem đây có đúng là bốn trăm bảy mươi hai đồng không?"

Chú Tư gạt phắt xấp tiền đi, quát, "Mày có ý gì, dám giơ đồng tiền bán thiu ra trước mặt tao?"

Điền Viên nhảy xuống ghế can, "Thế này nha chú Tư, cháu sẽ mang riêng một cái khác về cho chú, còn cái này cứ để cho Chu Nam đi, được không?"

Bản mặt đen nhẻm của chú Tư đỏ lựng, chỉ tẩu vào mũi cậu, "Điền Viên, ở ngoài lâu quá quên luôn mình họ gì rồi phải không? Chú Tư cũng không phải chưa lên thành phố bao giờ, ngày xưa chú mà không mặt dày lạy ông đi qua lạy bà đi lại xin ít thức ăn, chắc gì đã có mày ngày hôm nay! Mày định không thềm nể mặt chú chỉ vì một mụ đàn bà lăng loạn?"

Mặt Chu Nam cũng đỏ kè, "Chú chửi ai lăng loạn?"

"Mẹ mày chính là hạng lăng loạn!"

Mặt Chu Nam lúc này cũng đỏ sọng, nắm tay siết chặt như thể sắp nhào lên đâm đá bất kỳ lúc nào.

"Sao hử, định đâm à, đâm đi, đâm đi!" Chú Tư huơ tẩu thuốc, "Hôm nay mà mày đánh tao, mai tao tổng cổ mẹ con mày khỏi làng, đỡ phải thấy hai mẹ con mày lớn vồn trước mặt, phệt!"

Dân làng hò hét, "Thằng con mụ lăng loạn đánh người, thằng con mụ lăng loạn đánh người!"

Điền Viên đánh mắt sang nhìn Lý Bạch Nhiên không chú tâm, vẻ mặt anh khi này tựa hồ không có vẻ gì là quá mất hứng.

"Im!!!" Lão Điền Đầu gõ gậy xuống sàn nhà, "Còn ra thể thống gì nữa? Ầm ầm ỉ ỉ, chả có phép tắc gì sất! Nhục mặt với khách!"

Tiếng ồn xung quanh nhỏ dần, nhỏ dần rồi tắt. Lão Điền Đầu thấy tất cả im re rồi mới gõ gậy, "Chúng ta có còn là xã hội mới không? Hử? Vấn đề tác phong là của cái gì cá nhân ấy nhỉ, à đúng, là việc riêng, là nhân quyền, hiểu không?" Cụ quay qua, diềm nhiên nói với cậu, "Tế Nha Tử mua nhiều đồ quá có nhằm âu cũng dễ hiểu, đây không phải lỗi của con. Có điều chú Tư là bậc trưởng bối, kính ông ấy trước, tôn trọng bề trên là đạo đức cơ bản nhất của dân quê. Bao giờ con lại về thì mang cái khác cho nhà Chu Nam."

Giọng cụ rất trấn định, hiển nhiên ở quê, chỉ cần Lão Điền Đầu lên tiếng tức đó là phán xét chốt cùng. Theo Lão Điền Đầu, ở cái chốn rộng một mẫu ba phân này, kể có là Tòa án nhân dân tối cao cũng không có sức nặng lời nói bằng cụ.

Chu Nam cũng không còn kích động nữa, chỉ lặng lẽ nhặt tiền.

Chú Tư rõ là hả hê, làm như thể vừa đánh thắng một trận trọng đại.

Điền Viên không vui chút nào. Hiện thời luôn làm việc trong môi trường địa vị cao, cậu đã quen làm theo nguyên tắc của mình, nếu mà bị ai gò bó, bắt cậu phải làm việc gì đó mà cậu cho rằng không đúng đắn, chắc chắn cậu sẽ chống đối theo bản năng.

Lão Điền Đầu thấy cậu chau mày lăm lăm, không khỏi sửng sốt, "Tế Nha Tử, cứ quyết thể đi!"

"Trưởng làng..." Cậu nâng tầm mắt, "Chu Nam sắp lên đại học, nhà nó cần tiền, chiếc tủ này cháu biết thím đang cần gấp. Chú Tư là trưởng bối, dĩ nhiên chúng cháu tôn trọng chú, thế nhưng..."

Cậu càng nói, mặt Lão Điền Đầu càng đen, đến về cuối cùng, cụ buộc phải ngắt lời cậu, "Tế Nha Tử, con không phải trưởng làng. Việc gì cũng có quy củ của nó, nhà ai mà chả có việc gấp? Nếu gấp mà phá vỡ quy củ, cái làng này liệu còn yên bình nổi không?"

Đúng lúc này có một người đàn bà trung niên xông vào từ ngoài cửa, tóc đen bóng, bề ngoài thật sự đẹp, chỉ tiếc nếp nhăn thời gian in dấu trên mặt quá rõ ràng làm bà ta trông có vẻ nóng nảy.

Nóng nảy... cũng chính là thái độ bà ta hiện tại. Bà ta nhào đến, la hét oang oang, "Sao nào, các người muốn gì, muốn hà hiếp hai mẹ con thân cô thế cô chúng tôi sao?"

"Ai thêm hà hiếp mẹ?" Chú Tư cũng nóng gáy, "Tôi đặt tử đông bộ không được chắc?"

"Phệt!" Người đàn bà khạc đờm vào giữa mũi chú Tư, "Ông ấy à, phân cũng muốn cầm về nhà chứ nói gì đến cái khác? Đời nào chịu bỏ qua cái tử?"

Trưởng làng không kịp can ngăn, bà ta đã đặt mông ngồi bệt xuống đất, cởi phăng một cái dép ra đập đập, vừa khóc vừa la om sòm, "Cái đám họ Điền đoạn tử tuyệt tôn này nha, kẻ nào cũng xấu xa nha... Đêm hôm khuya khoắt còn đi trèo tường mới chả trèo tường, khoét lỗ mới chả khoét lỗ..."

"Mẹ... Cái mẹ lăng loạn này!!!" Chú Tư uất đến mức chĩa tẩu vào mặt người đàn bà kia, bà ta lại gào khóc, "Điền Lý, ông hận tôi, tại hồi xưa ông trèo vào tường nhà tôi bị tôi khua chổi đuổi chứ gì? Lăng loạn? Xí, tôi có lăng loạn cũng còn hơn cái ngữ vô tích sự nhà ông!"

Chú Tư thở phì phò, "Điều toa đến thế là cùng! Ông mà trèo tường nhà mụ, mụ còn chả sung sướng tụt quần ngay ấy chứ? Con mụ đàn bà ngoa ngoắt, ông đây đếch thềm!"

"Xí, về mà hỏi vợ xem cái thứ trong đũng quần ông giờ còn xài được không?"

Chu Nam đứng bên mặt đỏ bừng, cố kéo mẹ đi, "Mẹ à, dậy, dậy!"

Mà người xấu hổ đâu chỉ có một mình Chu Nam? Mỗi một lời thóa mạ của người đàn bà đang ngồi bệt trên đất thốt ra, Điền Viên lại nhin không được liếc sang Lý Bạch Nhiên, rồi đến khi chú Tư và mẹ Chu Nam lời qua tiếng lại, lưng cậu tê rần rần.

"Đủ rồi!" Điền Viên hét to.

Hai người đang đấu võ mồm kia nhất thời nghẹn tiếng, Lão Điền Đầu thì giậm chân bình bịch, "Không thể chấp nhận nổi, không thể chấp nhận nổi!"

Mẹ Chu Nam vén tóc, đứng lên xẵng giọng, "Tế Nha Tử, làm bạn cháu chê cười rồi, nhưng tử đông là của nhà thím, cháu nói lời cho công bằng đi, thím tin cháu!"

Chú Tư vừa toan sẵn số đã bị Lão Điền Đầu giơ gậy ra ngăn.

Cụ chống gậy, lựa lời khuyên nhủ, "Mẹ Chu Nam à, lúc chị chưa đến, già đã quyết định rồi, tử thuộc về chú Tư, cái sau sẽ là của nhà chị, thế nào?"

Mẹ Chu Nam chỉ làm như không nghe thấy gì, nhìn thẳng vào Điền Viên.

Điền Viên giữ yên lặng. Tiết trời tương đối oi ả, mọi cánh cửa sổ đều được mở toang, cơn gió núi xuyên qua từng nhánh lá lùm cây kỳ thực vẫn se se lạnh chợt làm cậu nhớ về điều đã xảy ra từ lâu lắm, nhớ về hơi giá kia, nhớ về tháng ngày lăn lộn kiếm sống mà không tìm thấy hy vọng.

"Trưởng làng, cháu xin lỗi, nếu chú Tư thực sự có đặt tử, cháu nhất định ưu tiên nhường tử cho nhà chú trước. Tuy nhiên chiếc tử này đúng là do Chu Nam đặt." Sau hồi ngẫm nghĩ, rốt cuộc cậu dồn dững khí, nói.

Trưởng làng tái mặt. Điền Viên lâu nay luôn ngoan ngoãn vâng lời mà giờ dám trái ý cụ ngay trước mặt mọi người một cách bất ngờ, chú Tư thì cáu giận, phẩy tay bỏ đi.

"Thôi được." Lão Điền Đầu chống gậy, lạnh nhạt nói, "Đồ do Tế Nha Tử mua, nên để nó quyết định thích hợp hơn già."

Mẹ Chu Nam cũng chỉ thản nhiên nghe quyết định, rồi gọi to, "Chu Nam, tử của nhà mình, nhanh trả tiền cho Tế Nha Tử rồi còn bê tử về nhà!"

Cậu cười mím chi, "Chu Nam sắp lên đại học, cháu không có quà, để cháu biếu tử này cho nhà thím."

"Cháu đừng sá xa xôi mang tử về, thím cảm kích lắm rồi. Sống trên thành phố cũng không dễ, không phải dạy đời gì chứ nhưng mà sau này cháu chi tiêu tiết kiệm đi. Cháu cứ cả nể, người ta càng coi đấy là đương nhiên chứ không coi là cháu tốt bụng, rồi lại càng thấy cháu biếu bao nhiêu cũng không đủ."

Vô số người đang có mặt đều thất sắc, Lão Điền Đầu cũng không chừa. Một người phụ nữ gắt gỏng, "Chị nói năng kiểu gì thế? Chuyện nhà Điền chúng tôi, mượn chị chỗ mồm vào?"

Mẹ Chu Nam kệ thầy họ, quay sang nhắc Chu Nam, "Bê tử về nào!"

Dân làng chỉ biết trố mắt ếch nhìn hai mẹ con cùng khiêng tử lên, dường như ai cũng giận lắm, nhưng chẳng thế nào mở miệng nhiếc móc Điền Viên.

"Khoan!" Lão Điền Đầu đột nhiên giơ gậy lên che ngang tử, "Già còn lời muốn hỏi."

Mẹ Chu Nam sẵn sàng chửi nhau tay đôi với chú Tư nhưng trái lại không muốn xích mích cùng trưởng làng, do đó đặt tử xuống.

"Tế Nha Tử, già biết con mấy năm nay phải mua đồ cho làng mình, tốn không ít tiền. Già cũng biết số tiền họ trả cho con còn lâu mới đủ để mua đồ. Giờ thì làm trưởng làng thay mặt mọi người, già muốn hỏi con, con có thấy phiền hay nghĩ mình phải chịu ảm ức gì không?"

Điền Viên hiền lành đáp, "Làm gì có chuyện đó ạ, trưởng làng, cháu biết mọi người không trả được nhiều tiền nhưng cũng là một khoản lớn đối với mọi người rồi, cháu không nghĩ gì đâu."

Dân làng gật gù, có vài người còn nói, "Tế Nha Tử có khác, từ bé đã biết lo nghĩ chu đáo cho mọi người."

Lão Điền Đầu lại tiếp, "Con nói phải lắm. Mọi người không trả đủ cho con là do nghèo, nhưng nếu người ngoài đã có lời, già bắt buộc phải công bằng, hãy để già ghi lại danh sách nợ cho con, trả được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu, không trả được thì bao giờ có tiền sẽ trả, con thấy được không?"

Điền Viên đâu dè trưởng làng lại có ý tưởng như vậy, khó hiểu hết sức. Dân làng đang đứng quanh cũng không đẹp mặt gì cho cam, nhiều người xầm xì bàn tán, bị Lão Điền Đầu lườm, phải ngậm miệng.

"Không còn gì nữa chứ?" Mẹ Chu Nam cười khẽ, cùng con trai khiêng tú hào hứng trở về.

Lão Điền Đầu nhìn theo bóng họ, hít sâu một hơi, chỉ vào một cái hòm gỗ, "Tế Nha Tử, còn phân chia gì nữa thì chia nốt đi, già còn chuyện cần bàn với con."

Điền Viên ngoái lại thấy cái hòm to đùng nợ mới sức nhớ ra. Lý Bạch Nhiên mỉm cười, "Đây là quà tôi mang tặng mọi người, không cần tính tiền."

Người dân xung quanh lại lập tức phấn khởi. Điền Viên xách xẻng, mở bung cái hòm rất nặng ra, bên trong là cả chồng sách được xếp gọn, mọi người thấy toàn là sách thì chưng hửng.

"Bên trái này là sách báo cho trẻ con." Anh thuyết minh từng chỗ một, "Bên phải là sách công nghệ trồng trọt nông nghiệp, tôi chọn theo địa hình, khí hậu làng mình, chắc sẽ có ích."

Lão Điền Đầu gục gặc liên tục, "Tuyệt, tuyệt!" Nhưng Điền Viên thấy cụ đang nịnh anh thì đúng hơn, chứ kỳ thực cụ chả buồn quan tâm đến trăm bộ

sách báo anh cất công mang từ xa về này.

Chia xong hết đồ, tầm trưa, trưởng làng thay mặt cả làng chào đón "ngài Lý" - ông chủ của Điền Viên - viếng thăm thị sát làng Hoàng Thạch, làm hẳn mấy mâm cỗ ở đình làng. Các nhân khá cộm cán trong làng đều nhập cuộc, duy chỉ có chú Tư cực kỳ quan trọng lại không thấy mặt đâu, có lẽ chuyện cái tủ đông ban sáng làm ông ta mất hết mặt mũi, giận dỗi không thèm đi.

Lão Điền Đầu tuy có phần hăng hực song lúc ăn cỗ đã không còn thấy chút mất vui nho nhỏ này nữa rồi.

"Ngài Lý, trước tiên là chào mừng ngài đến làm khách làng Hoàng Thạch chúng tôi." Lão Điền Đầu giơ chén rượu, "Làng chúng tôi nằm ở chốn này, tỷ năm mới có một vị khách ghé, chén rượu này xin cảm ơn ngài Lý không quản nhọc nhằn, lặn lội đường xa đến thăm." Đoạn, cụ nốc cạn chén rượu.

"Đâu có, thật không dám nhận, cháu còn phải cảm ơn trưởng làng đã tiếp đãi nồng nhiệt." Anh cũng uống cạn chén rượu của mình, nhất thời mọi người đều dạn hân lên.

Mặt Lão Điền Đầu đỏ hồng, phẩy phẩy tay, tức thời một cô nàng hoạt bát rót đầy rượu cho hai người.

"Chén thứ hai, là xin cảm ơn ngài Lý tặng cho làng Hoàng Thạch một trăm linh tám bộ sách báo. Đây là gì?" Cụ cầm chén rượu, cặp mắt lấp láy, "Là tri thức! Tri thức là báu vật vô giá! Quả là một trong những món quà quý hóa nhất thôn Hoàng Thạch được nhận, xin cảm ơn!" Dứt câu, cụ lại nốc cạn chén này.

Lý Bạc Nhiên cũng uống cạn chén của mình, mọi người vỗ tay rầm rầm. Điền Viên biết rượu lương thực quê mình ủ uống vị đậm đà nhưng men rượu chậm chậm mới phát, bèn tỏ vẻ lo lắng "Nicon, anh uống một chút là được."

(Loại rượu được ủ bằng các loại lương thực, mỗi loại lương thực lại mang đến cho rượu một vị đặc trưng riêng, như Việt Nam thì dùng gạo, Nga dùng lúa mì, khoai tây, Trung Quốc dùng cao lương...)

Còn chưa kịp nói tí mĩ hơn, cô kia đã lại tận tụy rót rượu, Lão Điền Đầu tiếp tục giơ chén, "Chén thứ ba mời ngài Lý, ông chủ Lý, vì đã chiêu cố cho Điền Viên nhà chúng ta, cho nó cơ hội làm giàu! Chén này nhất định phải uống!" Sau đó cụ ngửa đầu uống cạn.

"Cụ nhầm rồi, là cậu ấy tự mình cố gắng, cậu ấy có ngày hôm nay đều tự dựa vào nỗ lực bản thân." Anh cầm chén, ngữ điệu chắc nịch khiến mấy mâm cỗ đều thờ người, bầu không khí nhất thời chùng xuống. Gương mặt anh đỏ phơn phớt, "Cậu ấy luôn luôn nỗ lực dù cho thế giới ngoài kia không hề công bằng, thành công của cậu ấy không nhờ ai ban ơn. Cậu ấy tự lực cánh sinh, trả giá gấp trăm lần, cố gắng gấp nghìn lần người khác."

Lần đầu tiên nghe được Lý Bạc Nhiên công nhận cậu một cách chắc nịch như vậy, Điền Viên hơi sững sờ. Mắt cậu bỗng chốc nóng ran chẳng rõ duyên cớ, cảm động chỉ muốn được ôm chặt lấy anh, hôn anh, âu yếm anh... đồng thời còn là xúc cảm tủi hổ dồn nén đã lâu, muốn có người để được dốc bầu tâm sự.

Lão Điền Đầu là người có phản ứng sớm nhất, đáp liên hồi, "Đúng, đúng, nhưng vẫn phải kể đến công ông chủ Lý dẫn dắt Điền Viên! Nào, nào, uống

tiếp!"

Anh uống hết chén thứ ba, cô nàng nọ toan rót tiếp, bị tay Điền Viên che chén, "Thế thôi ạ, mọi người ăn đi."

Cô nàng cầm chai rượu nhìn Lão Điền Đầu hỏi ý, cụ đỏ mặt phẩy tay, "Ui chà, hôm nay là ngày vui, không say không về! Mau rót rượu cho ngài Lý!"

Điền Viên tỏ thái độ cực kỳ cương quyết, lắc đầu ngăn cản cô nàng, "Anh ấy không thể uống nữa. Hôm qua sức khỏe anh ấy không tốt lắm."

Sắc mặt Lão Điền Đầu lại xấu đi, Lý Bạc Nhiên cười bảo, "Uống thêm cũng được, trưởng làng đã có lòng, anh không thể không theo."

"Nicon!" Cậu gọi khẽ.

"Đừng làm mọi người cụt hứng, anh uống thêm vài chén cũng không sao."

Quả nhiên mọi người đang ăn uống đều bày vẻ bất mãn nhất là Lão Điền Đầu, sắc mặt phải nói không thể tốt ở đâu, Điền Viên đành bất đắc dĩ bỏ tay ra, để cô nàng nọ rót rượu.

Nhưng sau Lão Điền Đầu lại tiếp đến Điền Địa, sau Điền Địa lại có Điền Câu, sau Điền Câu lại có Điền Cừ... Lý Bạc Nhiên tiếp hết người này đến người khác, rốt cuộc vẫn phải uống cả đồng rượu, bấy giờ đã ngà ngà say.

"Ông chủ Lý." Lão Điền Đầu tới trước mặt anh, nắm tay anh mà rằng, "Tối hôm ấy, lần đầu tiên trông thấy ngài, già đã biết ngài là người tốt, ngài có

mắt nhìn người. Rồi già đã nghĩ, Điền Viên đã tìm được một ông chủ thật tuyệt."

Lý Bạc Nhiên day lông mày, "Điền Viên chính là ông chủ mà."

Điền Viên đang cúi húi rót cốc trà giải rượu cho anh, trong lúc nêm nếm độ ấm thì nghe thấy anh nói câu này, suýt nữa cậu phun nước.

"Được gặp ông chủ như ngài Lý quả là phước ba đời." Rõ ràng Lão Điền Đầu nghe trật lất sang nghĩa khác, "Điền Viên làm việc cho ngài mới mấy năm, ngài đã cho phép nó làm chủ công việc, tấm lòng của ngài Lý thật đáng khâm phục làm sao!"

Điền Viên sợ Lý Bạc Nhiên uống say nói lộ điều gì đó, liền vội vã đưa trà qua, Lý Bạc Nhiên nhận trà, uống đầy nghiền ngẫm.

Lão Điền Đầu liếc cậu ngụ ý ngợi khen, lại nói, "Ngài Lý, đừng cho rằng làng chúng tôi chẳng có gì, già dám nói, mỗi người dân trong làng đều là một con người tài ba."

Cụ vẫy tay, nhanh chóng có ba, bốn người bước ra trình diện, bao gồm cả Điền Trang, Điền Thử. Lão Điền Đầu giới thiệu, "Người làng Hoàng Thạch chăm chỉ chịu khó cũng sáng dạ thông minh, rất hợp làm trâu làm ngựa. Nói trắng ra thì là, Tế Nha Tử chưa phải đũa thông minh với cần cù nhất làng, chẳng cần kể đâu xa, mấy đứa này còn lanh lợi nhiều hơn nó." Cụ hô, "Qua đây!"

Điền Thử xông xáo lên trước, Điền Trang thì hơi sĩ diện đã bị người ta giành chỗ trước.

"Ngài Lý, già biết ngoài kia cần nhất người thân tín, mấy đứa này được ngài dắt lên thành phố chắc chắn sẽ trung thành hết lòng với ngài. Còn về năng lực của dân quê chúng tôi, ngài nhìn Tế Nha Tử thì biết, già cam đoan mấy đứa này còn giỏi hơn nó, không thua kém nó điểm nào." Cụ quay sang Điền Viên, nói, "Không tin ngài cứ hỏi Tế Nha Tử, mấy đứa này lớn lên từ nhỏ với nhau, nó hiểu nhất đấy."

Điền Viên cứng lưỡi trước nguyện vọng đột ngột của Lão Điền Đầu. Cậu biết trưởng làng muốn nhờ cậu hỗ trợ nhưng tưởng cụ sẽ nói riêng với cậu, vậy thì cậu có thể lấy danh nghĩa Lý Bạc Nhiên để đầu tư vài cái nhà máy ở quê, như nhà máy trà, nhà máy nước hoa quả chẳng hạn.

Có nghĩ thế nào cũng không ngờ Lão Điền Đầu cầm đèn chạy trước ô tô, gạt luôn cậu đi, đề đạt thẳng với Lý Bạc Nhiên lại còn là ngay trước mặt đông người, rất dễ làm người ta bối rối, khó lòng từ chối.

Lão Điền Đầu đã tận dụng cái nhìn xa trông rộng tích góp suốt hai mươi năm ngồi trên ghế trưởng làng Hoàng Thạch của cụ hết mức có thể rồi.

Điền Viên ra ngoài ăn nên làm ra, cả làng đâu đâu cũng khắp khởi, bất luận là nhân tâm hay là cương vị trưởng làng với đủ loại suy tính, Lão Điền Đầu đều mong làng mình sẽ có thêm nhiều Điền Viên. Nếu mỗi nhà đều có một Điền Viên thì làng Hoàng Thạch chính thức đổi đời, Lão Điền Đầu chỉ cần nghĩ một chút thôi, lòng đã thấy phấn chấn.

Chỉ tiếc rằng Lý Bạc Nhiên không phải người mà hai mươi năm ngồi ghế trưởng làng của Lão Điền Đầu có thể hiểu, vả lại đối với một nhiếp ảnh gia, thân tín của anh chỉ có máy ảnh, thế nên Lý Bạc Nhiên đã ngấm hơi men lúc này chỉ đứng đĩnh cầm cốc trà, "Vai người đứng ngoài cùng bên phải

hơi lệch, người bên cạnh thì chân vòng kiềng. Người ở giữa khí chất tề quá, ngoài cùng bên trái còn tầm tã, tuy nhiên nhìn là biết cậu ta không thể giàu ý chí như Điền Viên rồi, cày ruộng còn được, chứ đi diễn hả? Phí thời gian."

Tất cả nụ cười của họ đều đóng băng trên mặt. Điền Trang mấp máy môi, vùng chạy.

Lão Điền Đầu cực kỳ ngượng ngùng, "Ừ, ừ, xét diện mạo, Tế Nha Tử đúng là đứng đầu làng, tuy nhiên diện mạo đàn ông thì đâu bới ra được cơm ăn. Ý già là mấy đứa này ngoài diện mạo, những cái khác chắc chắn hơn Điền Viên."

Ngón tay dài của anh khép lại, hàng lông mi đen nhướng lên, "Họ thực sự khỏe hơn Điền Viên?"

"Đúng, đúng." Mặt Lão Điền Đầu hồng hào, "Ngài Lý thật sáng suốt, ngài đã nhận ra!"

Anh tiếp tục nói băng quơ, "Họ chắc chắn cày ruộng khỏe hơn Điền Viên. Nếu mà cày ruộng khỏe hơn Điền Viên thì cứ ở quê cày ruộng đi cho rồi."

Câu này nghe có vẻ quá đáng, Lão Điền Đầu cứng ngắc, vẻ hồng hào trên mặt cũng biến mất.

Điền Viên ho nhẹ, "Ông chủ à, anh nói có một kế hoạch đầu tư nhà máy trà mà." Tất cả mọi người đều bị lời cậu thu hút sự chú ý. Việc thành lập một nhà máy trà không phải chuyện đơn giản, trong đó sẽ dùng ruộng nhà ai, thuê ai quản lý, thuê ai làm việc... tất tật đều chính là cơ hội phát tài.

Mà đương lúc tìm mọi người đập rộn ràng nhất, Lý Bạc Nhiên lại có vẻ kinh ngạc, "Họ còn không biết thế nào mới là trà đúng nghĩa, sao anh phải đầu tư nhà máy ở đây?"

Toàn thế lại lao xao rầm rì, từng đợt âm thanh rộ lên như sóng, cuốn theo bất mãn và bồn chồn.

Điền Viên cố gắng ra hiệu bằng mắt với anh, "Nicon, cứ xây nhà máy trước được không? Trong lúc xây thì triển khai vườn là vừa."

"No!" Lý Bạc Nhiên quyết đoán.

Điền Viên rõ vị đại thiếu gia này xưa nay rất chi tùy hứng, tính nguyên tắc cũng không cao, nhưng nếu anh dứt khoát là không được đồng nghĩa hết hy vọng thương lượng tiếp với anh.

"Ngài Lý say rồi, cháu đưa anh ấy về nghỉ." Cậu chào bản mặt đen như đất nồi của trưởng làng rồi nhanh nhanh chóng chóng dìu anh bỏ chạy trước khi anh xúc phạm làng Hoàng Thạch nhiều hơn.

Vừa ra khỏi cửa, Lý Bạc Nhiên liền đứng thẳng tắp.

"Anh không say?" Cậu giật mình hốt hoảng.

"Không say đến nỗi ấy thôi."

Điền Viên thở phào, vẫn ôm vòng quanh eo anh, "Thế thì sao còn nói như vậy?"

Anh nhượng mày, "Thành công của em là thành công của em, không liên quan đến họ. Em có thể mở trường học, xây cầu, lát đường hay bất kỳ điều gì làm tròn trách nhiệm của em với gia đình, nhưng nếu em dùng cách thức đầu tư bất lợi cho bản thân em chỉ vì muốn bù đắp cho họ, anh coi đấy là sự bố thí vô nghĩa." Anh ghé sát vào cậu, nói nhỏ, "Em muốn để thân nhân của mình sống qua ngày dựa vào lòng bố thí?"

Vì cách nhau quá gần, Điền Viên chỉ thoáng hạ mi đã thấy rõ bờ môi hồng hồng ươn ươn bởi rượu của anh.

"Không muốn... Có điều, em muốn anh bố thí cho em một chút." Giọng cậu khản đặc.

Anh nheo mắt, vẻ mặt mơ màng, còn làm suy nghĩ của anh trở nên trì trệ, không bắt kịp lối suy nghĩ của Điền Viên.

Cậu dìu anh đi lòng vòng rồi đỡ anh nằm xuống một ụ rơm.

Đây là nơi chất rơm của dân quê, sẽ được mang đi đốt làm phân bón hữu cơ sau mỗi mùa thu hoạch.

Cậu nhìn anh từ trên cao. Gió núi hây hây, nhưng ánh nắng mùa hè vẫn làm người ta thấy nóng hừng hực tựa thể bốc cháy.

Hai người nhìn sâu vào mắt nhau, sau rồi Điền Viên cúi đầu, ôm hôn Lý Bạc Nhiên.

Từ lúc quen nhau đến yêu nhau, rồi sau này là cưới nhau, họ từng làm ở đủ nơi, khách sạn cao cấp sáu sao cũng có, lâu đài tư nhân cũng có; nhưng giữa khoảnh sân quê nhà chẳng che chẳng dấy, vây quanh là từng ụ rơm tiếp nối, xoang mũi còn nghe mùi xú uế từ nơi ủ phân không xa, thật sự là lần đầu tiên.

Nhưng hết thấy các yếu tố hiện tại đều càng kích thích cảm quan nơi hai người, đầu rơm chọc vào mông Lý Bạch Nhiên và đầu gối Điền Viên, giữa nơi nông trường khẳng khái phô bày tất cả cho trời và đất, họ dường như được trải nghiệm sự nguyên thủy.

Lúc ban đầu Lý Bạch Nhiên còn có thể nhịn không kêu thành nhưng rồi kích thích mỗi lúc một dồn dập, cuối cùng tiếng rên vẫn vượt ra khỏi môi anh.

Hai người quần lấy nhau, mượn hơi cồn, cọ xát vào nhau một cách mất trí. Áo Lý Bạch Nhiên bị vạch ra, cổ anh ngửa lên, đường cong uyển chuyển nơi giữa cổ nhấp nhô không ngừng vì động tác nuốt.

Thế rồi từ xa vọng tới tiếng bước chân, hiển nhiên sự mất vui ban nãy đã làm bữa cỗ sớm giờ tan cuộc.

Ụ rơm vẫn còn cách khá xa con đường mà dân làng sẽ đi qua, nhưng người thì ít, nơi chốn heo hút vắng vẻ, tiếng rên nho nhỏ vẫn có thể nghe thấy.

Điền Viên có hứng tình đến đâu cũng chỉ đành tạm dừng. Ánh mắt phủ màu mê loạn vì rượu của Lý Bạch Nhiên nhìn cậu, khẽ cựa quậy cơ thể, anh hỏi khàn khàn, "Sao lại dừng? Đừng có dừng!"

Lời mời này càng như thể đổ thêm bát dầu vào ngọn lửa dục mới chớm nguội đi của Điền Viên, nhất thời khó mà kiềm chế nữa, cậu lật anh lại, giữa ụ rơm khô, anh lại bắt đầu thở dốc dưới từng động tác khi chậm khi nhanh do cậu điều khiển.

Điền Viên sợ toát mồ hôi, buộc phải bốc một nắm rơm để bên miệng anh, "Ngậm!"

Anh lờ mờ há miệng để cậu nhét rơm vào, vội vội vàng vàng cho xong cuộc ân ái.

Đến khi Điền Viên có sức ngồi dậy, mới biết Lý Bạch Nhiên lại ngủ mất tiêu rồi, cậu hấp tấp lấy rơm trong miệng anh ra, xót xa kiểm tra anh một cách tỉ mỉ, xác nhận anh không bị thương gì mới dùng rơm lau sạch người cho cả hai rồi bế anh về.

Lý Bạch Nhiên ngủ đến tận sáng hôm sau mới tỉnh, câu đầu tiên khi anh mở mắt là, "Lại đặc sản gì quê em, mà mồm anh toàn rơm vụn thế này?"

Đến lúc này Điền Viên mới biết mình nhầm to rồi, hôm qua Lý Bạch Nhiên đã say thật.

Cậu nhìn anh đắm đuối, chợt nhiên phát hiện ra cái cảm giác anh đang ở bên mà tưởng chừng như xa xôi khó tiếp cận, cho đến nay đã phai nhạt rồi.

Anh đang chân thật là vậy, bình yên là vậy, đứng trước mặt Điền Viên.

Anh là Lý Bạc Nhiên khí chất hơn người, được vô số người mẫu, minh tinh tên tuổi săn đón, ra ra vào vào những chốn phù hoa. Anh cũng là Lý Bạc Nhiên sẽ ngồi xe tải trở về quê nhà, đêm hôm soi đèn pin "giải quyết nỗi buồn" trên thanh trúc, rồi chìm trong hoan lạc cùng người yêu giữa miền hoang địa, khi nghe ai chê người yêu mình không giỏi nhất sẽ tỏ vẻ phật ý, và cũng sẵn sàng nhún nhường bản thân vì người anh yêu.

Lý Bạc Nhiên, Lý Bạc Nhiên, chân thật đến thế. Điền Viên đã hoàn toàn tin rằng, cậu và anh sẽ cùng bầu bạn đến cuối cuộc đời.

"Nicon, về việc đầu tư nhà máy trà em từng đề cập..." Cậu dò hỏi.

"Nhà máy trà? Họ quan tâm gì tới trà đâu, nhà máy làm gì?" Anh cầm bàn chải đánh răng vào cốc, thờ ơ nói.

Cậu thở dài. Xem chừng lúc anh say rượu, trí nhớ có hơi không tốt thật, nhưng quan điểm vẫn nhất trí tuyệt đối như lúc thanh tỉnh.

Chuyện này đi vào ngõ cụt, dân làng lập tức đối xử hờ hững hẳn với Điền Viên.

Không còn cần phải xã giao lấy lệ, Lý Bạc Nhiên và Điền Viên lại có thời gian rảnh rỗi đi thăm thú.

Hôm hai người đi, Lão Điền Đầu lại tìm Điền Viên. Cụ chống gậy, nói, "Tế Nha Tử, ngài Lý không ưa dân làng mình, thôi thì đành chịu, nhưng giờ con đang là người chủ quản, con xem xem, liệu có để dân làng đi làm cùng con không? Lâu dần khắc ngài Lý sẽ biết họ đều có tài"

Điền Viên chỉ im lìm rồi đáp, "Trưởng làng ạ, cụ có nghĩ cơ hội của thế giới bên ngoài kia có khi không hề nhiều hơn cơ hội ngay bên cạnh mình không? Cơ hội cạnh mình còn không bắt được, thì sao hy vọng xa vời sẽ làm nên trò trống tại một mảnh đất lạ lẫm?"

Lão Điền Đầu cực kỳ không vui, gõ gậy xuống đất, "Điền Viên, cây có cội nước có nguồn, chim có tổ người có tông, con đang sướng rồi không nói; nhưng có ăn nhạt mới biết thương mèo, thử hỏi cái nơi thôn làng sỏi đá này liệu có cơ hội nào chứ?"

"Cháu từng nói với cụ, lá trà ở làng khá ngon, nếu trồng trọt chăm chút..."

Cậu chưa kịp nói hết, người đi cùng trưởng làng đã ăn nói cay nghiệt, "Mày ở nhà gạch thành phố, bắt chúng tao ở nhà đất? Mày ăn gạo, bắt chúng tao ăn trấu? Mày đông ấm hạ mát, còn định dạy đời chúng tao chưa có bán mặt cho đất, bán lưng cho trời?"

"Đúng thế!" Đến đây, Lý Bạch Nhiên đột ngột xen vào, "Nếu các người cũng muốn ở nhà gạch, ăn gạo, đông ấm hạ mát thì hãy tự mình giành lấy, đừng có ép người khác đi bố thí cho mình!"

Mặt người nọ đỏ kè, chuẩn bị cãi lại thì Lão Điền Đầu tiếp tục gõ đầu gậy xuống đất, "Nghe chưa, thể diện mình thì phải tự biết đường mà giữ. Đã nói sớm với các con rồi, dựa người chẳng bằng dựa mình." Cụ chùng giọng, "Chúng ta không nên làm phiền ngài Lý nữa, đi thôi!" Đoạn, cụ xoay lưng bỏ đi, bước nhanh chóng, thoạt nhìn cây gậy kia chỉ như một phụ kiện trang trí.

"Ai dààà..." Nhìn theo bóng họ mà Điền Viên thở dài sườn sượt.

"Em cứ phải nói thẳng ra, nếu không họ còn tiếp tục lằng nhằng."

Cậu cười méo xệch, "Thì em biết chứ, mỗi tội là..." Trở về cùng anh, cậu nói, "Mỗi tội là mếch lòng dân làng, sau này bà ngoại em sẽ khổ."

Anh lặng thinh, rồi cầm tay cậu, "Xin lỗi, tại anh suy nghĩ chưa thấu đáo."

Cậu cũng cầm lại tay anh, hai người nhìn nhau cười, mở cửa. Bà ngoại đang phơi lá trà, bảo Điền Viên, "Tế Nha Tử, bà đóng mấy hộp trà cho hai đứa cầm đi nhé."

Cậu thấy bà mình tắt bật đi qua đi lại bèn ướm hỏi, "Bà ơi, hay là bà lên thành phố ở với chúng cháu?"

Tay bà ngoại vẫn thoăn thoắt, "Có phải Lão Điền Đầu lại vừa tìm cháu không?"

"Ừm, cũng không hẳn..." Điền Viên ngập ngừng, "Cháu cũng muốn đón bà lên thành phố hưởng phúc."

"Hưởng phúc?" Bà ngoại gói lá trà vào túi vải, "Người thành phố toàn ở trong mấy cái hộp, vào cũng hộp, ra cũng hộp, làm sao sánh bằng quê bà ra cửa thấy núi non, thấy rừng cây xanh ngấn ngắt, dễ chịu hơn nhiều. Bà già rồi, không hợp cái hộp chỗ các cháu đâu."

"Nhưng mà..."

"Nhưng nhị gì? Cháu không đồng ý đưa họ lên thành phố, họ ăn thịt được bà chắc?" Bà ngoại tự tin, "'Tiểu Điền Đầu cũng chưa chắc có bản lĩnh đó!"

Điền Viên biết không khuyên nổi bà ngoại nên có vẻ trần trở nhiều lắm. Trước lúc đi, cậu thấy Lý Bạch Nhiên đang trao đổi gì đó với bà cậu, chờ anh đến gần, cậu mới hỏi ban nãy hai người nói chuyện gì.

Anh cười nói, "Không có gì, anh chỉ hẹn bà là tháng sau anh về thăm."

"Tháng sau?" Cậu giật nảy, "Tháng sau... Tháng sau..." Đầu cậu lơ nhố mấy con số tỷ như hai tiếng bay, bốn tiếng tàu, hai tiếng ô tô...

"CDEA hằng còn một dự án xin được sử dụng máy bay riêng mà."

"Đâu... Đâu có hợp lý lắm..."

Anh dừng dừng, "Anh đồng ý, hẳn Alice cũng đồng ý thôi." Thoáng ngừng lời, rồi anh lại nói, "Anh có thể xây một cái sân bay cỡ nhỏ. Cái sân phơi rơm kia vừa phết."

Nghe anh nhắc đến sân phơi rơm, Điền Viên liền chột dạ, nhất thời im bật.

Lý Bạch Nhiên không đồng ý xây nhà máy nhưng lại bằng lòng xây hẳn sân bay tư nhân. Không chỉ vậy, anh thà làm phật lòng dân làng chứ nhất quyết không chịu xây nhà máy, nhưng lại sẵn sàng đốt số tiền cộng vào hàng năm chắc ăn đứt cả chi phí xây nhà máy chỉ để xây sân bay về thăm người nhà.

Điền Viên phải công nhận, người yêu cậu luôn có nguyên tắc trong vấn đề tiền nong.

So với khung cảnh nhiệt liệt lúc các cậu đến, ngày đi có vẻ đìu hiu nhiều hơn.

Cậu trông thấy mấy người phụ nữ bế con đứng xa xa nhìn về phía này, châu đầu ghé tai.

"Ông chủ lắm tiền mà không thèm thuê ai."

"Chắc gì đã lắm tiền? Tôi đã bảo anh ta nom chả sang như ông chủ Thu mà."

"Cũng phải, còn trẻ ranh, trông đã chán đời, uống công Lão Điền Đầu mừng rở, đón tiếp, bày cỗ."

Không nghe họ nhỏ to gì với nhau, Điền Viên và Lý Bạc Nhiên thông thả rời khỏi cổng làng.

"Khoan đã!" Các cậu quay lại, bắt gặp Chu Nam đang xách bọc thỏ hồng hộc đuổi theo, "Hoa kim châm mẹ em gửi cho các anh, còn đây là thổ sản Điền Trang đào trên núi, nhờ em gửi giùm. Anh ấy nhắn là không giận hai anh đâu, hai anh cũng đừng giận dân làng."

(Một loài hoa có thể vừa làm thuốc vừa làm thức ăn rất ngon)

Điền Viên nhoẻn cười, "Cảm ơn thím giúp anh nhé. Nhắc lại với Điền Trang, anh không hề giận mọi người đâu, mọi người hãy bảo trọng, cố gắng nhiều lên nha." Nói rồi, cậu và Lý Bạch Nhiên đều cười, cùng nhau rời khỏi quê nhà Hoàng Thạch.

Hít sâu một hơi, Điền Viên đón lấy ánh dương rực rỡ, cầm tay Lý Bạch Nhiên, trái tim cậu sáng trong hơn bao giờ hết, cảm tưởng như có thể soi rọi đến tận đáy lòng.

Đứng trên sân khấu, Thiên Vương sẽ tỏa sáng chói lọi, còn khi xuống sân khấu, các cậu cũng chỉ là người thường thôi.

Table of Contents

[\(Untitled\)](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Ngoại truyện: Nikon và Dương Chấn Vũ](#)

[Ngoại truyện: Nikon và Thu Thừa Thiên](#)

[Ngoại truyện: Nikon và Trần Hưởng Minh](#)

[Ngoại truyện: Thiên Vương về quê](#)